

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 02160

ANNA KARENINA

Leo Tolstoy

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

11.00/100 - 1/16
11.00/100 - 2/16

ל ע ו ו ט א ל ס ט א י

אלע קינסטלערישע ווערק

וויילנע - 1929

וויילנער פארלאג פון ב. קלעצקין

לעווט אַלסטאָי

אַננאָ קאַרענינאָ

ראָמאַן אין אַכט טיילן

ייִדיש שלמה שיינבערג

ערשטער באַנד

ערשטער און צווייטער טייל

ווילנע - 1929

ווילנער פאַרלאַג פון ב. קלעצקין

איבערגעזעצט מיט די אלע צוגאבן אין אויס-
געטערונגען לויט דער לעצטער אקאדעמיע-
אויסגאבע פון רוסלענדישן מלוכה-פארלאג פון 1898.

PRINTED IN POLAND

Lew Tołstoj — „Anna Karenina“
Drukarnia „Wyd. Wileńskie“ B. Kleckina, Wilno

5112 - - - - -
Memory of Jacob Freedman
147 So. Wetherly Dr.
Los Angeles, Ca.

לי נקם ושלם.

I.

אלע גליקלעכע פאמיליעס זענען ענלעך איינע צו דער אנדערער,
ידע אומגליקלעכע פאמיליע איז אומגליקלעך אויף איר שטייגער.
אלץ איז צעדרייט געוואָרן באַ די אַבלאָנסקיס אין הויז. דאָס
ווייב איז געוויר געוואָרן, אַז דער מאַן איז געווען אין פּאַזי נגען
מיט דער פּראַנצויזישער גווערנאַנטין, וואָס איז געווען באַ זיי אין
שטוב, און דערקלערט דעם מאַן, אַז זי קאָן נישט מער וווינען מיט אים
אין איין הויז. דידאַזיקע לאַגע האָט געדויערט שוין דעם דריטן טאָג
און עס האָבן זי פיינלעך געפילט סיי מאַן-און-ווייב גופא, סיי אַלע מיט-
גלידער פון דער פּאמיליע, סיי די שטוב-מענטשן. אַלע מיטגלידער פון
דער פּאמיליע און די בני-בית האָבן געשפּירט, אַז זייער צוזאַמענלעבן
האָט נישט קיין זינען און אַז אין איטלעכער אכסניה זענען צופעליק צו-
נויפגעקומענע מענטשן מער פאַרבונדן צווישן זיך, ווי זיי, די מיטגלידער
פון דער פּאמיליע און די שטוב-מענטשן פון די אַבלאָנסקיס. די פרוי איז
נישט אַרויסגעקומען פון אירע צימערן, דער מאַן איז שוין דעם דריטן
טאָג נישט געווען אינדערהיים. די קינדער זענען אַרומגעלאָפּן איבערן
גאַנצן הויז ווי פאַרלוירענע; די ענגלענדערין האָט זיך צעקריגט מיט דער
עקאַנאָמיקע און אַנגעשריבן אַ צעטעלע צו אַ פּריינדין, בעטנדיק זי, אויס-
צוויכן איר אַ ניי אַרט; דער קוכער איז נאָך בעכטן אַזעקעגענגען פון
הויף, אין דער צייט פון מיטאַג; די קעכין און דער קיטשער האָבן זיך
אַפּגעזאָגט.

אויפן דריטן טאָג נאָך דער קריג, האָט דער פירשט סטעפאָן אַרקא-
דיעוויטש אָבלאָנסקי — סטיוואַ, ווי מען האָט אים אין די הויכע קרייזן
גערופן — אין דער געוויינלעכער שעה, ד. ה. אַכט אַ זייגער אינדער-
פרי, אויפגעוואַכט נישט אין ווייבס שלאָפצימער, נאָר אין זיין קאָבינעט,
אויף דער סאַפּיאַן-סאַפּע. ער האָט איבערגעדרייט זיין פולן, אויסגעקעלטן
קערפּער אויף די פרוזשינעס פון זער סאַפּע, ווי ער וואָלט חשק געהאַט
וידער אויף לאַנג איינצושלאָפּן, פון דער צווייטער זייט פעסט אַרומגענו-
מען דאָס קישן און זיך צוגעדריקט דערצו מיט דער באַק; אָבער פּלוצ-
לינג איז ער אויפגעשפרונגען, זיך געזעצט אויף דער סאַפּע און געעפנט
די אויגן.

„יאָ, אָבער ווי אַזוי איז דאָס געווען? — האָט ער געקלערט, דער-
מאַנענדיק זיך דעם חלום. — יאָ, ווי אַזוי איז דאָס געווען? יאָ! אַלאַבין
האַט געגעבן אַ מיטאַג אין דאַרמשטאַדט; ניין, נישט אין דאַרמשטאַדט,
נאָר עפעס אַמעריקאַניש. יאָ, נאָר דאָרט איז דאַרמשטאַדט געווען אין
אַמעריקע. יאָ, אַלאַבין האָט געגעבן אַ מיטאַג אויף גלעזערנע טישן, יאָ —
און די טישן האָבן געזונגען: *Il mio tesoro*, און נישט *Il mio*
tesoro, נאָר עפעס בעסער, און עפעס אַזעלכע קליינע קאַרפינקלעך, וואָס
זענען אויך געווען פרויען, האָט ער זיך דערמאַנט.

סטעפאָן אַרקאדיעוויטשס אויגן האָבן זיך פריילעך צעגלאַנצט, און
ער האָט שמייכלענדיק זיך פאַרקלערט. „יאָ, עס איז גוט געווען, זייער
גוט. נאָך אַ סך פיינע זאַכן זענען דאָרט געווען, נאָר מיט קיין ווערטער און
געדאַנקען נישט אַרויסצוזאָגן, אפילו וואַכעדיקערהייט נישט אויסצודריקן.“
און באַמערקט דעם ליכטיקן שטרייף, וואָס האָט זיך זייטיק דורכגעשלאָגן
דורך איינער פון די געוואַנטענע שטאַרן, האָט ער פריילעך אַראָפּגעוואָרפן
די פיס פון דער סאַפּע, אָפּגעזוכט מיט זיי די מיט גאַלדיקן סאַפּיאַן אַרומ-
געפאַסטע לאַטשן, וועלכע די פרוי האָט אים אַלס מתנה צום פאַריאַריקן
געבורטסטאָג אויפגעגויט, און לויט דער אַלטער, ניין-יעריקער געווינהייט:
נישט אויפשטייענדיק, מיט דער האַנט זיך אַ צי געטון צו יענעם אַרט,
וואו ס'איז אין שלאָפצימער באַ אים געהאַנגען דער שלאָפּראַק. און דאָ האָט
ער זיך פּלוצלינג דערמאַנט, ווי אַזוי און פאַרוואָס ער שלאָפּט נישט אין
ווייבס שלאָפצימער, נאָר אין קאָבינעט; זער שמייכל איז פאַרשוונדן פון
זיין פנים, ער האָט פאַרקנייטשט דעם שטערן.

„אַך, אַך, אַך! אַא!...“ האָט ער אַרויסגעקערעכצט, דערמאַנענדיק
זיך אָן אַליץ, וואָס ס'איז געווען, און ווידער זענען אין זיין דמיון אויפ-

געקומען אלע פרטים פון דער קריג מיטן ווייב, די גאַנצע אומאויסגענג-
לעכקייט פון זיין לאַגע, און צום פיינלעכסטן פון אַלעם די אייגענע
שולד זיינע.

„יא! זי וועט נישט מוחל זיין און קאָן נישט מוחל זיין. און שרעק-
לעכער פון אַלץ איז דאָס, וואָס די שולד אין אַלעם האָב איך, — ס'איז
מיין שולד, אָבער איך בין דאָך נישט שולדיק. אין דעם טאַקע איז די
גאַנצע דראַמע, — האָט ער געקלערט. — אַך, אַך, אַך!“ האָט ער פסדר
איבערגעחזרט, דערמאָנענדיק זיך די שווערסטע איינדיקן פון דערדאָזי-
קער קריג.

אומאַנגענעמער פון אַלץ איז געווען יענע ערשטע מינוט, ווען אומ-
קערנדיק זיך פון טעאַטער אַ פריילעכער און צופרידענער, טראַגנדיק אין
דער האַנט אַ גרויסע באַרנע פאַרן ווייב, האָט ער די פרוי נישט געפונען
אין גאַסט-צימער, צו זיין פאַרווונדערונג נישט געטראָפן זי אויך אין
קאַבינעט און לֶסוף זי דערזען אין שלאַפֿציער מיט דעם אומגליקלעכן
צעטלע, וואָס האָט איר אַלץ אַנטדעקט.

זי, דאָרף, דיִדאָיקע אייביק פאַרוואַרטע און פאַרדאָהטע, און נישט
איבעריק קלאַגע, ווי ער האָט זי געהאַלטן, איז אומבאוועגלעך געזעסן
מיטן צעטלע אין דער האַנט און מיט אַן אויסדרוק פון שרעק, פאַר-
צווייפֿלונג און צאָרן געקוקט אויף אים.

— וואָס איז דאָס? דאָס? — האָט זי געפרעגט, אַנווייזנדיק אויפן
צעטלע.

און ווי ס'געשעט אָפּט, האָט סטעפּאַן אַרקאָדיעוויטשן באַ דערדאָ-
זיקער דערניערונג געפייניקט נישט אַזוי פיל די געשעעניש גופא, ווי דאָס,
ווי אַזוי ער האָט געענטפערט אויפן ווייבס ווערטער.

מיט אים איז אין דער מינוט געשען דאָס, וואָס עס געשעט מיט
מענטשן, ווען זיי ווערן אומגעריכט געכאַפט באַ עפעס זייער בזיונדיקס.
ער האָט נישט געקאַנט צופאַסן זיין פנים צו דער לאַגע. אין וועלכער ער
האָט זיך געפונען פאַר דער פרוי, נאָכדעם ווי זיין שולד איז אַנטדעקט
געוואָרן. אַנשטאַט צו באַליידיקן זיך, אַפֿלייקענען, פאַרענטפערן זיך, בעטן
פאַרצייזונג, פאַרבלייבן אפילו גלייכגילטיק, האָט זיין פנים גאַר נישט ווילנ-
דיק פּלוצלינג אַ שמיכל געטון מיט זיין געוויינלעכן, גוטן און דערפאַר
נאַרישן שמיכל.

„רעפֿלעקסן פון די געהירן“, האָט סטעפּאַן אַרקאָדיעוויטש, וועלכער
האָט ליב געהאַט פּיזיאָלאָגיע, אַ קלער געטון.

דעמדאזיקן נארישן שמייכל האט ער זיך נישט געקאנט מוחל זיין דערזען דעמדאזיקן שמייכל, האט דאָללי אויפגעצייטערט ווי פון אַ פי-זיען הייטיק, מיט איר אייגנטימלעכער היציקייט אויסגעבראָכן מיט אַ מבוך זידל-ווערטער און אַרויסגעלאָפן פון צימער. פון דעמאלט אָן האָט זי מער נישט געוואָלט זען דעם מאָן.

„אין אַלעם איז שולדיק דערדאָזיקער נארישער שמייכל“, האָט סטע-פאן אַרקאדיעוויטש געטראַכט.

„אַבער וואָס-זשע טוט מען? וואָס טוט מען?“ האָט ער מיט פאַר-צווייפלונג זיך געזאָגט און נישט געפונען קיין ענטפער.

II.

סטעפאן אַרקאדיעוויטש איז געווען אַ מענטש אָן ערלעכער אין באַציונג צו זיך. ער האָט נישט געקאנט זיך אָפנארן און פאַרויכערן, אַז ער האָט חרטה אויף זיין האַנדלונג. ער האָט נישט געקאנט איצט חרטה האָבן אויף דעם 'וואָס ער, אַ פיר-און-דרייסיק-יעריקער, שיינער מענטש, אַ לייכטער צום פאַרליבן זיך, איז נישט פאַרליבט אין ווייב, די מוטער פון פינף לע-בעדיקע און צוויי פאַרשטאַרבענע קינדער, וואָס איז בלויז מיט איין יאָר יינגער פון אים. ער האָט בלויז חרטה געהאַט, וואָס ער האָט נישט גע-קאנט בעסער באַהאַלטן פאַרן ווייב, אַבער געפילט די גאַנצע שווערקייט פון זיין לאַגע און רחמנות געהאַט אויפן ווייב, אויף די קינדער און אויף זיך. ער וואָלט אפשר בעסער געווען געקאנט פאַרבאָרגן זיינע חטאים פאַרן ווייב, ווען ער וואָלט זיך געריכט, אַז דידאָזיקע ידיעה וועט אויף איר אַזוי ווירקן. קלאָר האָט ער קיינמאַל נישט דורכגעטראַכט דידאָזיקע פראַגע, אַבער בעפלהאַפט האָט זיך אים פאַרגעשטעלט, אַז דאָס ווייב איז זיך שוין לאַנג משערה, אַז ער איז איר נישט טריי, און קוקט אויף דעם דורך די פינגער. אים האָט זיך אפילו געדאַכט, אַז זי, די אויסגעשעפטע, געעל-טערטע, שוין נישט שיינע און מיט גאַרנישט מערקווירדיקע פרוי, די פשוטע, בלויז גוטע מוטער פון דער פאַמיליע, איז על פי יושר מחויב צו פאַר-זען אַזעלכע זאַכן. אַרויסגעוויזן האָט זיך גאַר פאַרקערט.

„אַך, שרעקלעך! איי, איי, איי! שרעקלעך! — האָט סטעפאן אַר-קאדיעוויטש זיך געחורט און גאַרנישט געקאנט צוטראַכטן. — און ווי גוט

אַלץ איז געווען ביז אַצינד, ווי גוט מיר האָבן געלעבט ! זי איז געווען צופרידן, גליקלעך מיט די קינדער, איך האָב איר אין גאַרנישט געשטערט, געלאָזט זי פריי זיך פאַרנעמען מיט די קינדער, מיטן באַלעבאַטישקייט, ווי זי האָט געוואָלט. אמת, נישט גוט, וואָס זי איז געווען גווערנאַנטין באַ אונז אין הייז. נישט גוט ! פאַראַן עפעס טריוויאַלס, באַנאַלס אין דעם אַדאַרירן און אייגענע גווערנאַנטין. אָבער וואָס פאַר אַ גווערנאַנטין ! (ער האָט זיך לעבעדיק פאַרגעשטעלט דער מאַדמואַזעל ראַלאַגס שוואַרצע שעלמישע אויגן און איר שמייכל). אָבער פל זמן זי איז געווען באַ אינג אין הייז, האָב איך מיר דאָך גאַרנישט דערלאָיבט. אין ערגער פון אַלעם איז דאָס, וואָס זי איז שוין... עפעס ווי בכיוון האָט דאָס אַלץ געמוזט אזוי געשעען ! איי, איי ! אָבער וואָס-זשע, וואָס-שע טוט מען ?

קיין ענטפער איז נישט געווען, אַ חוץ יענעם אַלגעמיינעם ענטפער, וועלכן דאָס לעבן גיט אויף אַלע העכסט פאַרוויקלטע און נישט לעובאַרע פראַגן. דערדאַזיקער ענטפער איז : מען מוז לעבן מיט די באַדערפענישן פון טאָג, דאָס הייסט, פאַרגעסן זיך. פאַרגעסן זיך מיט שלאָף קאָן מען שוין נישט, ער פל פנים ביז נאַכט, מען קאָן זיך שוין נישט אומקערן צו יענער מוזיק, וואָס די קאַרפינקעלעך-פּרויען האָבן געוונגען, דעריבער מוז מען זיך פאַרגעסן מיטן שלאָף פון לעבן.

„מען וועט שוין זען“, האָט סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש זיך געוואָגט, און אויפשטייענדיק, אָנגעטון דעם גרויען שלאָפראַק אויפן בלויען זיידע-נעם אונטערשלאַק, פאַרבינדן די טראַלפן אין אַ שלייף, און אַריינגעמענ-דיק גענוג לופט אין זיין ברייטן ברוסטקאַסטן, איז ער מיט דעם געוויינ-לעכן גאַנג פון זיינע אויגעזערייטע פיס, וואָס האָבן אזוי לייכט געטראַגן זיין פוילן קערפער, צוגעגאַנגען צום פענצטער, אויפגעהויבן די שטאַרע און הויך אָנגעקלאָנגען. אויפן קלינגען איז באַלד אַריינגעקומען דער אַל-טער פריינט, דער קאַמערדינער מאַטוויי, טראַגנדיק די מלבושים, די שטייול און אַ טעלעגראַמע. גלייך נאָך מאַטווייען איז אויך אַריינגעקומען דער פּריזירער מיט די ראַזיר-מכשירים.

— פון אַמט זענען דאָ פאַפירן ? — האָט סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש געפרעגט, גענומען די טעלעגראַמע און זיך אַוועקגעזעצט צום שפּיגל.
— אויפן טיש, — האָט מאַטוויי געענטפערט, אַ בליק געטון פּרעגנ-דיק, מיט מיטגעפיל אויפן הער און, וואַרטנדיק אַ ווילע, מיט אַ כּיטרע שמייכל צוגעגעבן : — פון פּורמאַן איז מען געווען.
סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש האָט גאַרנישט געענטפערט און בלווי אין

זשיגל אריין א קוק געטון אויף מאטווייען ; לויטן בליק, מיט וועלכן זיי האבן זיך אין שפיגל באגעגנט, איז קענטיק געווען, ווי זיי פארשטייען איינער דעם אנדערן. סטעפאן ארקאדיעוויטשס בליק האָט אַזוויי גע- פרעגט : נאָכוואָס זאָגסטו דאָס ? דו ווייסט דען נישט !

מאטווי האָט אַריינגעשטעקט די הענט אין די קעשענעס פון זיין רעקל, האָט צוריקגעשטעלט איין פוס און שווייגנדיק, גוטמוטיק, קוים- קוים שמיכלענדיק א קוק געטון אויף זיין הער.

— איך האָב געהייסן קומען דעם אנדערן וונטיק, און אז זיי זאָלן געהינגן ביז דעמאָלט אייך און זיך נישט באַומרויקן, — האָט מאַטווי געזאָגט, די קענטיק צוגעגרייטע פראָזע.

סטעפאן ארקאדיעוויטש האָט פארשטאנען, אז מאַטווי וויל שפּאַסן אַ ביסל און ווענדן אויף זיך די אויפּמערקזאָמקייט. ער האָט אויפגעריסן זי טעלעראַמע, זי איבערגעלייענט, פאַריכטנדיק דורך השערה די, ווי נומיד, פאַרדרייסע ווערטער, און זיין פנים האָט אויפגעלויכטן.

— מאַטווי, די שוועסטער אַנגאַ אַרקאדיעוואַ קומט מאַרגן, — האָט זי געזאָגט, פאַרהאַלטנדיק אויף אַ מינוט דעם פּריזירערס גלאַנציקע פּו- ניקע האַנט, וואָס האָט אויסגערייניקט דעם ראָזע וועג צווישן זיינע לאַנ- גע געקרייזלטע באַקנבערד.

— דאַנקען גאָט, — האָט מאַטווי געזאָגט, מיטן דאָזיקן ענטפער באַ- ווייזנדיק, אז ער פאַרשטייט פונקט אַזוי גוט ווי דער הער די באַדייטונג פון דעמדאָזיקן וויזיט, דאָס הייסט, אז אַנגאַ אַרקאדיעוואַ, סטעפאן אַרקאדיעוויטשס באַליבטע שוועסטער, קאָן צוהעלפן שלום מאַכן צווישן מאַ- און-ווייב.

— אַליין צי מיטן מאַן ? — האָט מאַטווי געפרעגט. סטעפאן אַרקאדיעוויטש האָט גישט געקאָנט רעדן, ווייל דער פּריזיר- רער איז פאַרנומען געווען מיט זיין אויבערשטער ליפּ, און ער האָט אויפ- געהויבן איין פינגער. מאַטווי האָט אַ שאַקל געטון מיטן קאָפּ אין שפיגל אריין.

— אַליין, צוגרייטן אויבן ? — דאַריאָ אַלעקסאַנדראָווען זיי מודיע, וווּ זיי וועלן באַפעלן. — דאַריאָ אַלעקסאַנדראָווען ? — האָט מאַטווי אַזוי ווי אין ספּק איבערגעזחורט.

— יאָ, זיי מודיע, און אַט נעם די טעלעגראַמע, גיב איבער, וואָס זיי וועלן זאָגן.

„איר ווילט פרווון“, האָט מאַטוויי פאַרשטאַנען, אָבער בלויז געזאָגט:
איך הער אייך.

סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש איז שוין געווען אָפגעוואַשן און פאַרקעמט
און האָט זיך געקליבן אַנטון, ווען מאַטוויי איז, טרעטנדיק לאַנגזאַם מיט די
סקריפענדיקע שטייול, מיט דער טעלעגראַמע אין דער האַנט, צוריקגעקומען
אין צימער אַריין. דער פּריזירער איז שוין גישט געווען.

— דאַריאַ אַלעקסאַנדראָוונאַ האָט באַפוילן צו מעלדן, אַז זיי פאַרן
אָוועק, זאָלן זיי טוען, ווי זיי, דאָס הייסט, אייך געפעלט — האָט ער גע-
זאָגט, לאַכנדיק בלויז מיט די אויגן, און אַריינשטעקנדיק די הענט אין די
קעשענעס, האָט ער אָנגעבויען דעם קאַפּ אויף אַ זייט און זיך פאַרקוקט
אויפן פּריץ. סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש האָט געשוויגן אַ וויילע. דערנאָך האָט
אַ גוטער און עטוואָס נעבעכדיקער שמייכל זיך באַוווּן אויף זיין פנים.
— האָ אַ מאַטוויי? — האָט ער געזאָגט, צושאַקלענדיק מיטן קאַפּ.
— גישקשה, הער, עס וועט זיך אויסהיילן, — האָט מאַטוויי גע-
זאָגט.

— עס וועט זיך אויסהיילן?

— אַוודאי.

— דו מיינסט אזוי? ווער איז דאָרט? — האָט סטעפאַן אַרקאַדיע-
וויטש געפרעגט, דערהערנדיק דאָס רוישן פון אַ פּרויען-קלייד הינטער
דער טיר.

— דאָס בין איך, — האָט געזאָגט אַן אַנטשלאָסענע און אָנגענעמע
פּרויען-שטימע און אין דער טיר האָט זיך באַוווּן דאָס שטרענגע גע-
שטופלטע פנים פון דער ניאַניע מאַטרענאַ פּילימאַנאָוונאַ.
— נו, וואָס, מאַטריאַשאַ? — האָט סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש געפרעגט,
איר אַקעגנגייענדיק צו דער טיר.

גישט געקוקט דערויף, וואָס סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש איז אַרום און
אַרום שולדיק געווען קעגן ווייב און האָט דאָס אַליין אויך געפילט, זע-
נען כמעט אַלע הויז-מענטשן, אפילו די ניאַניע, דאַריאַ אַלעקסאַנדראָוונעס
הויפט-פּריינט, געווען אויף זיין זייט.

— נו, וואָס? — האָט ער מרה-שחורהדיק געפרעגט.

— גייט אַריין, הער, בעט נאָכאַמאָל איבער. אפשר וועט גאָט העלפן.
זיי פייניקן זיך זייער, עס איז אַ רחמנות צוצוקוקן, און פון גאַנצן הויז
איז אַ תל געוואָרן. מען מוז אויף די קינדער רחמנות האָבן. בעט איבער,
הער. וואָס קאָן מען טון!

— זי וועט דאך נישט אויפגעמע
 — איר טוט אייערס. גאט איז בארמהארציק, צו גאט זייט מתפלל,
 ווער, צו גאט זייט מתפלל.
 — נו, גוט, גיי, — האט סטעפאן אַרקאדיעוויטש געזאגט, פלוצלינג
 וויט ווערנדיק: — נו, דערלאנג-זשע אַנצוטון, האט ער זיך געווענדט צו
 גאטווייען און אנטשלאסן פון זיך דעם שלאַפראַק אַראַפגעוואַרפן.
 מאטוויי האט שוין געהאַלטן דאָס העמד גרייט ווי אַ כאַמעט און,
 אַראַפּבלאָזנדיק עפעס אומזעבארס, האט ער מיט באַשיינפערלעכער הגאָה
 אַנגעטון עס אויפן הערס געקעכלטן קערפער.

III.

אַנגעטון זיך, האט סטעפאן אַרקאדיעוויטש זיך באַשפּריצט מיט פער-
 נום, אויסגעגלייכט די אַרבל פון העמד, מיט אַ געוויינטער באַוועגונג אין
 זיי קעשענעס אַריינגעלייגט די פאַפיראַסן, דעם טייסטער, די שוועבעלעך,
 דעם זייער מיטן טאַפלטן קייטעלעך און מיט די ברעלאַקן, און אַ טרייסל
 טווענדיק דאָס טיכל, פילנדיק זיך זויבער, דופטיק און פיזיש מונטער, נישט
 געקוקט אויף זיין אומגליק, איז ער לייכט אונטערציטערנדיק אויף יעדן
 נום, אַרויסגעגאַנגען אין עס-צימער אַריין, וווּ ס'האַט שוין געוואַרט אויף
 אים קאווע און צוזאַמען מיט דער קאווע בריוו און פאַפירן פון אַמט.
 ער האט איבערגעלייענט די בריוו. איינער איז געווען זייער נישט
 קיין אַנגענעמער, — פון דעם סוחר, וואָס האט געדונגען דעם וואַלד אין
 ווייבס גוט. דעמדאָזיקן וואַלד האט מען געמוזט פאַרקויפן; אָבער איצט,
 נאָרן איבערבעטן זיך מיטן ווייב, האט נישט געקאָנט זיין קיין רייד וועגן
 דעם. צומיינסט אָבער אומאַנגענעם איז געווען דאָס, וואָס דערמיט האט אינם
 נאָרשטייענדיקן שלום-מאַכן מיט זיין פרוי זיך אַריינגעמישט אַ געלט-אינ-
 טערעס. און דער געדאַנק, אז אויף אים קאָן ווייקן דערדאָזיקער אינטע-
 רעס, אז פדי צו פאַרקויפן דעם וואַלד, וועט ער זיך באַמיען איבערצו-
 געטן מיטן ווייב, — דערדאָזיקער געדאַנק האט אים באַליידיקט.
 פאַרצנדיקט די בריוו, האט סטעפאן אַרקאדיעוויטש צו זיך צוגערוקט
 די פאַפירן פון אַמט, דורכגעפֿעטערט צוויי ענינים, געמאַכט עטלעכע באַ-
 נערקונגען מיט אַ גרויסן בליישיפט און, אַפּרוקנדיק די ענינים, זיך גע-

גומען צו דער קאווע; נאך דער קאווע האָט ער פונאָדערגעוויקלט די
 נאָך פייכטע פרימאָרגן-צייטונג און אָנגעהויבן זי לייענען.
 סטעפאָן אַרקאָדיעוויטש פלעגט דעהאַלטן און לייענען אַ ליבעראַ-
 לע צייטונג, נישט קיין עקסטרעמע, נאָר פון יענער ריכטונג, באַ וועלכער
 עס האָט זיך געהאַלטן די מערהייט. און נישט געקוקט דערויף, וואָס סיי
 די וויסנשאַפט, סיי די קונסט, סיי די פּאָליטיק האָבן אים איינגוטלעך נישט
 אינטערעסירט, האָט ער דאָך פעסט זיך געהאַלטן באַ יענע בליקן אויף
 די אַלע ענינים, באַ וועלכע עס האָט זיך געהאַלטן די מערהייט און זיין
 צייטונג, און ער פלעגט זיי בייטן בלויז דעמאָלט, ווען די מערהייט האָט
 זיי געביטן, אָדער, בעסער געזאָגט, ער פלעגט זיי נישט בייטן, נאָר זיי
 אַליין פלעגן אומבאַמערקבאַר אין אים זיך ענדערן.
 סטעפאָן אַרקאָדיעוויטש האָט נישט אויסגעקליבן די ריכטונג און די
 בליקן, נאָר דיראָזיקע ריכטונגען און בליקן פלעגן אַליין קומען צו אים,
 פונקט אזוי ווי ער פלעגט נישט אויסקלויבן די פאַרם פון זיין הוט אָדער
 סורדוט, נאָר נעמען די, וועלכע מען פלעגט טראָגן. און פאַר אים, וועל-
 כער האָט געלעבט אין אַ באַשטימטער געזעלשאַפט, האָבנדיק די באַדער-
 פעניש פון אַ געוויסער אינטעלעקטועלער טעטיקייט, וואָס אַנטוויקלט זיך
 געוויינטלעך אין די רייפּע יאָרן, איז האָבן בליקן געווען אַקוראַט אזוי בייטיק,
 ווי האָבן אַ הוט. אויב עס איז אפילו געווען אַ סיבה, פאַרוואָס די ליבעראַלע
 ריכטונג איז אים בעסער געפעלן פון דער קאָנסערוואַטיווער, באַ וועלכער
 עס האָבן זיך אויך געהאַלטן פיל פון זיין קרייז, איז דאָס געשען נישט
 דערפאַר, וואָס ער האָט די ליבעראַלע ריכטונג געהאַלטן פאַר פאַרנוגומפטי-
 קער, נאָר דערפאַר, וואָס זי האָט מער געפאַסט צו זיין לעבנס-שטייגער.
 די ליבעראַלע פאַרטיי האָט געזאָגט, אַז אין רוסלאַנד איז אַלץ שלעכט,
 און סטעפאָן אַרקאָדיעוויטש האָט טאַקע געהאַט אַ סך חובות, און געלט
 האָט אים שטענדיק געפעלט. די ליבעראַלע פאַרטיי האָט געזאָגט, אַז די
 חתונה איז אַן אָפגעלעבטע אינסטיטוציע, אַז מען דאַרף זי רעפּאַרמירן,
 און דאָס פאַמיליען-לעבן האָט טאַקע ווייניק פאַרגעניגן פאַרשאַפט סטעפאָן
 אַרקאָדיעוויטש, אים גענייט ליגנט צו זאָגן און האַנדלען נישט אויפריכט-
 טיק, וואָס ס'איז געווען קעגן זיין נאַטור. די ליבעראַלע פאַרטיי האָט גע-
 זאָגט, אָדער ריכטיקער, אָנגעדייט, אַז די רעליגיע איז בלויז אַ צוים פאַר
 דער באַרבאַרישער טייל פון דער באַפעלקערונג, און סטעפאָן אַרקאָדיע-
 וויטש האָט ווירקלעך אָן ווייטיק אין די פיס נישט געקאָנט אויסהאַלטן
 אפילו די קלענסטע תפילה און נישט געקאָנט פאַרשטיין צו וואָס מען דאַרף

די אלע שרעקלעכע מליצה-רייד וועגן יענער וועלט, בשעת מען וואלט געקאנט אויף דער וועלט גאנץ פריילעך לעבן. איינצייטיק האט סטעפאן אוקאדיעוויטש ליב געהאט א פריילעך הלצהלע, ער פלעגט טיילמאל הנאה האבן צו שטעלן אין פארלעגנהייט א פשוטן מענטש דערמיט, וואס אויב שוין יא שטאלצירן מיטן יחוס, דארף מען זיך נישט אפשטעלן בא רוריקן און זיך אפזאגן פון ערשטן שטאמפאטער — פון דער מאלפע. דעריבער איז די ליבעראלע ריכטונג געווארן בא סטעפאן אוקאדיעוויטשן א געוויינ- הייט און ער האט ליב געהאט זיין צייטונג, ווי דעם ציגאר נאכן מיטאג, פאר דעם לייכטן בעפל, וואס ער פלעגט אין זיין קאפ ארויסרופן. ער האט איבערגעלייטעט דאס לייטארטיקל, אין וועלכן עס איז דערקלערט גע- ווען, אז אין אויבערע צייטן האלט מען גאנץ אומזיסט אין איין קלאגן זיך, אז דער ראדיקאליזם דראט פלומרשט איינצושלינגען אלע קאנסער- וואטיווע עלעמענטן און אז די רעגירונג איז מחויב אנצונעמען מיטלען צו דערשטיקן די רעוואלוציאנערע הידרע, אז פארקערט, לויט אויבער- מיינונג, ליגט די סכנה נישט אין דער פלומרשטער רעוואלוציאנערער היד- רע, נאר אין דער עקסנותדיקער טראדיציאנעלקייט, וואס האלט אפ דעם פויאגרעס, א.א.וו. ער האט איבערגעלייטעט אויך דאס צווייטע ארטיקל, דאס פינאנציעלע, אין וועלכן עס איז דערמאנט געווארן וועגן גענטאם און מיל און עס זענען ארוגערגעלאזט געווארן שפילקעס דעם מיניס- טעריום. מיט זיין פלינקער תפיסה האט ער פארשטאנען די באדייטונג פון אייטלעכער שפילקע: פון וועמען, אויף וועמען און איבער וואסער סיבה זי איז געשיקט געווארן, און דאס האט, ווי תמיד, אים פארשאפט א גע- וויסע הנאה. אבער היינט איז די דאזיקע הנאה פארסמט געווארן דורך דעם דערמאנען זיך אן מאטרענא פילימאנאוועס עצות און אן דעם, וואס אין היינט איז נישט אין ארדנונג. ער האט אויך איבערגעלייטעט וועגן דעם, אז דער גראף בייסט איז, ווי מען שמועסט, אריבערגעפארן קיין וויסבאדן, וועגן דעם, אז עס זענען שוין נישטא מער קיין גרויע האר, וועגן דעם פארקויף פון א לייכטער קאטש און דעם פארשלאג פון א יונגער פערזאן; אבער די דאזיקע ידיעות האבן אים שוין נישט, ווי פריער, פארשאפט קיין שטיל, איראגניש פארגעניגן.

פארענדיקט די צייטונג, דאס צווייטע שעלעכל קאווע און דעם שטריך מיט פויער, איז ער אויפגעשטאנען, אפגעשאקלט די קרישקעס פון קאמזויל און אויסגלייכנדיק די ברייטע ברוסט, האט ער פריידיק א שמיכל געטון, נישט דערפאר, וואס אים איז עפעס באזונדער אנגענעם געווען

אויף דער נשמה. — דעם פריידיקן שמייכל האָט אַרויסגערופֿן דאָס גוטע קאַכן פֿון זיין מאַגן.

אַבער דערדאָזיקער פריידיקער שמייכל האָט אים גלייך דערמאָנט אַן אַלץ, און ער האָט זיך פֿאַרטראַכט.

צוויי קינדערישע שטימען (סטעפֿאַן אַרקאָדיעוויטש האָט דערקענט גרישעס שטימע, דעם יינגערן יינגלס, און טאַניעס, דעם עלטערן מיידע-לעס) האָבן זיך דערהערט הינטער דער טיר. זיי האָבן עפעס געפירט און פֿאַרלוירן.

— איך האָב געוואָגט, אַז אויפֿן דאָך טאָר מען נישט אַרויפֿזען קיין פֿאַסאָזשירן, — האָט דאָס מיידעלע געשריגן אויף ענגליש, — איצט קלויב אויף!

„אַלץ איז צעדרייט געוואָרן, — האָט סטעפֿאַן אַרקאָדיעוויטש אַ קלער געטון, — אַט לויפֿן די קינדער אַרום אַליין.“ און צוגייענדיק צו דער טיר, האָט ער זיי אַ רוף געטון. זיי האָבן אַוועקגעוואָרפֿן די שקאַטולקע, וואָס האָט זיי געדינט פֿאַר אַ באַן, און זענען אַריינגעגאַנגען צום פֿאַטער.

דאָס מיידעלע, דעם טאַטנס ליבלינג, איז אַריינגעלאָפֿן דרייט, אים אַרומגענומען און, לאַכנדיק, זיך אָנגעהאַנגען אויף זיין האַלז, פרייענדיק זיך, ווי תמיד, מיט דעם באַקאַנטן פֿערפֿום-ריח, וואָס זיינע באַקנבערד האָבן אַרום זיך פֿאַרשפּרייט. ענדלעך אַ קוש געבנדיק אים אין פנים אַריין, וואָס איז רויט געוואָרן פֿון דער אָנגעבויענער פּויע און האָט געשיינט מיט צערטלעכקייט, האָט דאָס מיידעלע צענומען די הענט און געוואָלט צוריקלויפֿן; נאָר דער פֿאַטער האָט זי פֿאַרהאַלטן.

— וואָס טוט די מאַמע? — האָט ער געפרעגט, גלעטנדיק דער טאַכטערס גלאַט, צאַרט העלזל מיט דער האַנט. — גוט מאַרגן, — האָט ער געוואָגט, שמייכלענדיק צום יינגל, וואָס האָט זיך באַגריסט.

ער האָט אָנערקענט, אַז ער האָט דאָס יינגל ווינציקער ליב, און תמיד זיך באַמיט צו זיין גלייך; אַבער דאָס יינגל האָט דאָס גע-שפּירט און נישט געענטפּערט מיט קיין שמייכל אויפֿן פֿאַטערס קאַלטן שמייכל.

— די מאַמע? אויפֿגעשטאַנען, — האָט דאָס מיידעלע געענט-פֿערט.

סטעפֿאַן אַרקאָדיעוויטש האָט אָפּגעזיפּצט.

הייסט עס, ווידער נישט געשלאָפן אַ גאַנצע נאַכט, האָט ער אַ קלער געטון.

— וואָס, זי איז פריילעך ?

דאָס מיידעלע האָט געוויסט, אַז צווישן טאַטע-מאַמע איז פאַרגעקוי-
מען אַ קריג, אַז די מאַמע קאָן נישט זיין פריילעך, אַז דער טאַטע דאַרף
דאָס וויסן און אַז ער איז נישט אויפריכטיק, פּרעגנדיק וועגן דעם אַזוי
לייכט, און זי איז רויט געוואָרן פאַרן פאַטער. ער האָט דאָס גלייך פאַר-
שטאַנען און איז אויך רויט געוואָרן.

— איך ווייס נישט, — האָט זי געזאָגט. — זי האָט נישט געהייסן
לערנען זיך, נאָר געהייסן גיין שפּאַצירן מיט דער מיס גול צו דער
באַבעשי.

— נו גיי, מיין טאָנטשוראַטשאַ. אַך יאָ, וואָס-צו, — האָט ער
געזאָגט, דאָך זי פאַרהאַלטנדיק און גלעטנדיק איר צאַרט הענטל.

ער האָט אַראָפּגענומען פון קאַמין, וווּ ער האָט נעכטן אַוועקגע-
שטעלט אַ קעסטעלע מיט קאַנסעקטן און געגעבן איר צוויי, אויסקלויבן-
דיק אירע באַליבטע, אַ שאַקאַלאַדאַווע און אַ געפילטע.

— גרישען ? — האָט דאָס מיידעלע געזאָגט, אַנווייזנדיק אויף דעם
שואַקאַלאַדאַווע.

— יאָ, יאָ. — און נאָך אַ גלעט טוענדיק איר אַקסעלע, האָט ער
איר אַ קוש געגעבן אין די האַר-וואַרצלען, אין האַלז און זי אָפּגע-
לאָזט.

— די קאַטש איז גרייט, — האָט מאַטוויי געזאָגט, — און ס'איז דאָ
אַ בעטערין. — האָט ער צוגעגעבן.

— שוין לאָנג דאָ ? — האָט סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש געפרעגט.

— קעגן אַ האַלבער שעה.

— וויפיל מאָל האָב איך דיר באַפוילן גלייך צו מעלדן.

— מען מוז דאָך אייך לאָזן כאַטש די קאווע אויסטרינקען — האָט

כאַטוויי געזאָגט מיט יענעם פריינטלעך-גראַבן טאָן, אויף וועלכן מען קאָן
נישט ביזן זיין.

— נו, בעט-זשע אַריין שנעלער — האָט אַבלאַנסקי געזאָגט, קרי-
מענדיק זיך פון פאַרדראָס.

די בעטערין, די שטאַבס-קאַפיטאַנשע קאַלינינאַ, האָט געבעטן
וועגן עפעס אומגעלעכט און נאַריש; אָבער סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש
האַט, ווי זיין שטייגער, געבעטן זי זעצן, אויפּמערקזאַם, נישט איבערגע-

שלאגן זי אויסגעהערט און איר געגעבן אן אויספירלעכע עצה, צו וועמען און ווי אזוי זיך צו ווענדן, און אפילו האפערדיק און גלאט מיט זיין היפשער, צעצויגענער, שיינער און דייטלעכער האנטשריפט איר אָנגע- שריבן אַ צעטלע צו אַ פּערוואָן, וואָס האָט איר געקאָנט בייִהילפּיק זיין. אָפּגעלאָזט די שטאַבס-קאָפיטאַנשע, האָט סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש גענומען דעם הוט און שטיין געבליבן, דערמאַנענדיק זיך, צי ער האָט נישט עפעס פאַרגעסן. עס האָט זיך אַרויסגעוויזן, אַז ער האָט גאַרנישט פאַרגעסן, אַ חוץ דעם, וואָס ער האָט געוואָלט פאַרגעסן — דאָס ווייב.

„אַך, יאָ!“ האָט ער דעם קאַפּ אַראָפּגעלאָזט, און זיין שטיין פנים איז מרה-שחורהדיק געוואָרן. „אַריינגיין אָדער נישט אַריינגיין?“ האָט ער זיך געפרעגט. און אַן איבערלעכע שטימע האָט אים אונטערגעזאָגט, אַז מען דאַרף נישט גיין, אַז אַ חוץ פּאַלשקייט, קאָן דאָ גאַרנישט זיין, אַז פאַררעכטן, צוריק גוט מאַכן זייערע פּאַציענגען איז אוממעגלעך, ווייל עס איז אוממעגלעך זי צו מאַכן ווידער אָנציענד און רייצנד, אָדער אים צו מאַכן פאַר אַ זקן, אַ נישט פּעיקן צו ליבן. אַ חוץ פּאַלשקייט און ליגנט, האָט איצט גאַרנישט געקאָנט אַרויסקומען; אין פּאַלשקייט און ליגנט זע- נען געווען קעגן זיין נאַטור.

„מען מוז דאָך אָבער פאַרטאַמאָל; עס קאָן דאָך נישט אזוי בלייבן.“ האָט ער זיך באַמיט זיך דרייטקייט צוצוגעבן. ער האָט אויסגעלייכט די ברוסט, אַרויסגענומען אַ פּאַפּיראַס, פאַררייכערט, אַ צי געטון אַ צוויי מאָל, אַריינגעוואָרפן אים אין פּערלמאָטערנעם אַש-שיסעלע, מיט שנעלע טריט דורכגעאָנגען דאָס גאַסטציימער און געעפנט די צווייטע טיר אין ווייבס שלאָפּציימער אַריין.

IV.

דאַריא אַלעקסאַנדראָוונאַ איז געשטאַנען צווישן צעוואָרפענע זאַכן איבערן ציימער פאַר אַן אָפּענער שיפּאַניערקע, פּון וועלכער זי האָט עפעס אַרויסגעקליבן. זי איז געווען אָנגעטון אין אַ יאַקעלע, די צעפּ פּון די שוין שיטערע, אַמאָל געדיכטע און הערלעכע האָר פאַרשפּיליעט אויפן נאַקן, דאָס פנים דאַר און אָפּגעצערט און די אויגן, גרויסע און צעשראַ-

קענע, האָבן צוליב דער אָפגעצערטקייט פון פנים נאָך פולטער אויסגע-
זען. דערהערט דעם מאַנס טריט, איז זי שטיין געבליבן, קונדיק אויף
דער טיר און בחינם זיך באַמיט צוצוגעבן איר פנים אַ שטרענגן און
פאַראַכטנדיקן אויסדרוק. זי האָט געפילט, אַז זי האָט מורא פאַר אים און
האָט מורא פאַר דער פאַרשטייענדער זעונג. זי האָט נאָר-וואָס געפרוּווט
טון דאָס, וואָס זי האָט שוין געפרוּווט טון דאָס צענטע מאָל אין דידאַ-
זיקע דריי טעג: אַפּקלויבן די קינדערישע און אירע אייגענע זאַכן, וועלכע
זי וועט אַוועקפירן צו דער מוטער, און האָט ווידער נישט געקאַנט אויף
דעם זיך אַנטשליסן; אָבער אויך איצט, ווי אין יעדן פריערדיקן מאָל,
האָט זי זיך געזאָגט, אַז דאָס קאָן נישט אַזוי בלייבן, אַז זי מוז עפעס טון,
אים באַשטראַפּן, צו שאַנד מאַכן, אַפּצאַלן אים כאַטש אַ קליינע טייל פון
דעם ווייטיק, וואָס ער האָט איר פאַרשאַפט. זי האָט נאָך אַלץ זיך גע-
זאָגט, אַז זי וועט אַוועקפאַרן פון אים, אָבער געפילט, אַז דאָס
איז אוממעגלעך; דאָס איז געווען אוממעגלעך דערפאַר, וואָס זי
האָט נישט געקאַנט זיך אָפגעוויינען פון האַלטן אים פאַר איר מאַן
און ליב האָבן אים. חוצדעם, האָט זי געפילט, אַז אויב דאָ באַ זיך
אין הויז, באַווייזט זי קיים אַרומצוגיין אַרום אירע פינף קינדער, וועט
זיי זיין נאָך ערגער דאַרטן, ווהיין זי וועט מיט זיי אַלע אַוועקפאַרן. דער
קלענערער איז אַזוי אויך אין די דריי טעג קראַנק געוואָרן דער-
פון, וואָס מען האָט אים אָנגעקאַרמעט מיט שלעכטן ביליאָן, און די אי-
בציריקע זענען נעכטן געבליבן כמעט אָן מיטאַג. זי האָט געפילט, אַז
אַוועקפאַרן איז אוממעגלעך; אָבער, נאַרנדיק זיך, האָט זי פונדעסט-
וועגן ווייטער אָפגעקליבן די זאַכן און זיך איינגערעדט, אַז זי פאַרט אַוועק.
דערזען דעם מאַן, האָט זי אַראָפגעלאָזט די הענט אין שופלאַד אַריין
פון דער שיפאַניערקע, פלומרשט זוכנדיק עפעס, און זיך אומגעקוקט אויף
אים ערשט דעמאָלט, ווען ער איז שוין גאַנץ נאָענט געשטאַנען לעבן איר.
אָבער איר פנים, וועלכן זי האָט געוואָלט צוגעבן אַ שטרענגן און אַנט-
שלאַסענעם אויסדרוק, האָט אויסגעדריקט פאַרלויבניקייט און ליידין.

— דאָללי, — האָט ער געזאָגט מיט אַ שטילער, נישט דרייטער
שטימע. ער האָט אַריינגעצויגן זעם קאַפּ צווישן די אַקסלען און געוואָלט
אויסזען נעבעכדיק און אונטערטעניק, אָבער ער האָט פאַרט געשיינט מיט
פרישקייט און געזונט. זי האָט מיט אַ שנעלן בליק אַרומגעקוקט פון קאַפּ
ביז די פיס זיין פיגור, וואָס האָט געשיינט מיט פרישקייט און געזונט.
"יג, ער איז גליקלעך און צופרידן, — האָט זי אַ קלער געטון, — אין

איך? ... און דידאָזיקע אַפּשטויס: דע גוטסקייט, פאַר וועלכער אַלע האָבן אים אַזוי ליב און לויבן אים; איך האָט דידאָזיקע גוטסקייט זיינע, האָט זי אַ קלער געטון. איר מויל האָט זיך צונויפגעדריקט, אַ באַק-מוסקול האָט זיך אַ טרייסל געטון אויף דער רעכטער זייט פון פלייכ, נערוועזן פנים.

— וואָס דאַרפט איר? — האָט זי שנעל אַ זאָג געטון נישט מיט איר אייגענער ברוסט-שטימע.

— דאַללי! — האָט ער איבערגעזחרט מיט אַ ציטערדיק קול, — אַננאָ קומט היינט.

— נו, וואָס גייט דאָס מיך אָן? — איך קאָן זי נישט אויפנעמען! — האָט זי אַ געשריי געטון.

— אַבער מען מוז דאָך פונדעסטוועגן, דאַללי...

— אַוועק, אַוועק, אַוועק! — האָט זי, נישט קוקנדיק אויף אים, אויסגעשריגן, ווי דערדאָזיקער געשריי וואָלט אַרויסגערופן געוואָרן דורך אַ פּיזישן הייטיק.

סטעפּאַן אַרקאָדיעוויטש האָט געקאָנט זיין רויק, ווען ער האָט גע-קלערט וועגן ווייב, האָט געקאָנט האַפּן, אַז אַלץ וועט זיך אויסהיילן, ווי מאַטוויי האָט זיך אויסגעדריקט, און געקאָנט רויק ליינען די צייטונג און טריינקען די קאווע; אַבער ווען ער האָט דערזען איר אויסגעמאַטערט ליידנדיק פנים, דערהערט דעם הכנעהדיקן און פאַרצווייפלטן טאָן פון איר קול, האָט אים פאַרפעלט אַטעם, עפעס איז צוגעטרעטן צו זיין האַלז און די אויגן האָבן אַ גלאַנץ געטון מיט טרערן.

— גאָט מיינער, וואָס האָב איך געטון! דאַללי! ווי גאָט איז דיר ליב! ... איך — ער האָט נישט געקאָנט ווייטער רעדן, דאָס געוויין איז אים שטעקן געפליבן אין האַלז.

זי האָט פאַרקלאַפט די שיפּאַניערקע און אַ פליק געטון אויף אים.

— דאַללי, וואָס קאָן איך זאָגן? ... פלוזי אייגס: זיי מיר מוהל... דערמאָן דרך, צי קאָנען ניין יאָר לעבן נישט אויסקויפן אַ מינוט, אַ מינוט...

זי האָט אַראָפּגעלאָזט די אויגן און זיך צוגעהערט, וואָרטנדיק, וואָס ער וועט זאָגן, אַזוי ווי בעטנדיק אים, ער זאָל איר ווי-עס איז אויפווייזן, אַז זי האָט אַ טעות.

— אַ מינוט פון עקזאַלטאַציע... — האָט ער אַרויסגעזאָגט און גע-

וואָלט ווייטער רעדן, נאָר באַ דעם וואָרט האָבן אירע לייפן ווי פון אַ פּי-
זישן ווייטיק זיך ווידער ציוניפּגעפּרעסט און דער באַק-מוסקול אויף דער
רענטער זייט פנים האָט ווידער אָנגעהויבן צו שפּרינגען.

— גייט, גייט פונדאָנען! — האָט זי נאָך דורכדרינגלעכער אויס-
געזויגן, — און דערציילט מיר נישט וועגן אייערע עקזאָלטאַציעס און
אייצרע נידערטרעכטיקייטן.

זי האָט געוואָלט אַוועקגיין, זיך אַ וואַקל געטון און אָנגעכאַפט אָן
אַנלען פון אַ שטול, פּדי זיך אָנצושפּאַרן. זיין פנים איז ברייטער געוואָרן,
די לייפן אָנגעשוואַלן און די אויגן האָבן זיך אָנגעגאַסן מיט טרען.

— דאָלד! — האָט ער שוין, אַרויסכליפּענדיק, אַ זאָג געטון, —
ווי גאָט איז דיר ליב, געדענק אָן די קינדער, זיי זענען נישט שולדיק!
איך בין שולדיק, און באַשטראַף מיך, הייס מיך אויסקויפּן מײן שולד.
מיט וואָס קאָן איך, איך בין אויף אַלעם גרייט! איך בין שולדיק, עס
איז נישטאָ קיין ווערטער אויסצודריקן, ווי שולדיק איך בין. נאָר, דאָלד-
לי, זיי מיר מוחל!

זי האָט זיך אַנידערגעזעצט. ער האָט געהערט איר שווער, הויך
עטעמען, און אים איז געווען אַ גרויס רחמנות אויף איר. זי האָט
עטלעכע מאָל געוואָלט אָנהייבן רעדן, נאָר נישט געקאָנט. ער האָט
געוואָרט.

— דו געדענקסט אָן די קינדער, פּדי זיך צו שפּילן מיט זיי, און
איך געדענק און ווייס, אַז זיי זענען פאַרלירן איצט, — האָט זי געזאָגט
אַפנים איינע פון די פּראַזן, וואָס זי האָט אין משך פון די דריי טעג נישט
איינמאָל זיך געזאָגט.

זי האָט אים געזאָגט „דו“, און ער האָט מיט דאַנקבאַרקייט אַ קוק
געגעבן אויף איר און זיך אַ ריר געטון, אָנצונעמען איר האַנט, אָבער
זי האָט מיט פאַראַכטונג זיך אָפּגערוקט פון אים.

— איך געדענק אָן די קינדער און וואָלט דעריבער אַלץ אין דער
וועלט געטון, פּדי זיי צו ראַטעווען, אָבער איך ווייס אַליין נישט, מיט
וואָס איך וועל זיי ראַטעווען: צי מיט דעם, וואָס איך וועל זיי אַוועקפירן
פון פּאַטער, אָדער מיט דעם, וואָס איך וועל זיי איבערלאָזן מיטן אויסגע-
לאַסענעם פּאַטער, — יאָ מיט אַן אויסגעלאַסענעם פּאַטער... נו, זאָגט
אַליין, נאָך דעם... וואָס ס'איז געווען, צי איז מעגלעך, אַז מיר זאָלן לעבן
צוזאַמען? איז דאָס מעגלעך? זאָגט-זשע, צי איז דאָס מעגלעך? — האָט
זי איבערגעחזרט מיט אַ העכער קול, — נאָכדעם, ווי מײן מאַן, דער פּאָ-

סער פון מיינע קינדער, פארבינדט ליבעס-באציונגען מיט דער גווערנאנט-
טין פון זיינע קינדער...

— אבער וואס-זשע קאן מען טון, וואס קאן מען טון? — האט ער
געזעט מיט א נעבעכדיק קול, אלייז נישט וויסנדיק, וואס ער רעדט און
אלץ נידעריקער און נידעריקער אראפלאונדיק דעם קאפ.

— איר זענט מיר מיאוס, עקלהאפט! — האט זי אויסגעשריגן,
אלץ מער און מער זיך היצנדיק. — אייערע טרערן — זענען וואסער!
איר האט מיך קיינמאל נישט ליב געהאט; איר פארמאגט נישט קיין הארץ,
קיין איידלקייט! איר זענט מיר עקלהאפט, מיאוס, פרעמד, יא, אינגאנצן
פרעמד! — האט זי מיט ווייטיק און פעס ארויסגעזעט דאסדאזיקע פאר
איר שרעקלעכע ווארט פרעמד.

ער האט א קוק געטון אויף איר, און דער צארן, וואס האט זיך
אויסגעדרוקט אויף איר פנים, האט אים דערשראקן און פארווונדערט. ער
האט נישט פארשטאנען, אז זיין רחמנות אויף איר צערייצט זי. זי האט
געזען בא אים רחמנות, אבער נישט קיין ליבע. „ניין, זי האסט מיך, זי
זעט נישט מוחל זיין, האט ער א קלער געגעבן.

— דאס איז שרעקלעך, שרעקלעך! — האט ער געזאגט.
אין דער צייט האט אין צווייטן צימער, מסתמא אנדערפאלנדיק,
זיך צעשריגן א קינד; דאריא אלעקסאנדראווא האט זיך צוגעהערט און
איר געזוכט איז פלוצלינג ווייך געווארן.

זי איז, קענטיק, געקומען צו זיך, ווי זי וואלט עטלעכע סעקונדעס
נישט געוויסט, ווו זי איז און וואס זי האט צו טון, און שנעל אויפשטייענ-
דיק, האט זי זיך א לאז געטון צו דער טיר.

„זי האט דאך ליב מיין קינד, — האט ער א קלער געגעבן, באמערקנ-
דיק איר געענדערט פנים באם קינדס אויסגעשריי, — מיין קינד; ווי
אזוי זשע קאן זי מיך האסן?“

— דאללי, נאך איין ווארט, — האט ער א זאג געטון, איר נאכ-
גייענדיק.

— אויב איר וועט מיר נאכגיין, וועל איך רופן די מענטשן, די
קינדער! זאלן אלע וויסן, אז איר זענט א פאלדליעץ! איך פאר היינט
אזעק, און איר לעבט אייך דא מיט אייער געליבטע!

און, א קראפ געבנדיק מיט דער טיר, איז זי ארויסגעגאנגען.
סעפעאן ארקאדיעוויטש האט אפגעזיפצט, זיך אפגעווישט דאס פנים
און מיט שטיצע טריט ארויסגעגאנגען פון צימער. „מאטווי זאגט: עס

וועט זיך אויסהיילן, אָבער ווי אזוי? איך זע אפילו נישט קיין מעגלעכ-
 קייט. אַך, אַך, ווי שרעקלעך דאָס איז! און ווי טרויניאַל זי האָט גע-
 שרייגן, — האָט ער זיך אליין געזאָגט, דערמאָנענדיק זיך איר שרייבן און
 די ווערטער: פּאַרליעץ און געליבטע. — און אפשר האָבן די מיידלעך
 געזעט! שרעקלעך טרויניאַל, שרעקלעך. סטעפּאַן אַרקאָדיעוויטש איז
 געשטאַנען עטלעכע סעקונדן אליין, האָט זיך אויסגעווישט די אויגן און
 אויסגלייכנדיק די ברוסט. איז ער אַרויסגעגאַנגען פון צימער.

עס איז געווען פרייטיק און דער זיגערמאַכער, דער דייטש, האָט
 אין עס צימער אָנגעדרייט דעם זיגער. סטעפּאַן אַרקאָדיעוויטש האָט זיך
 דערמאַנט זיין ווייץ וועגן דעמדאָניקן פינקטלעכן, פליכיקן זיגערמאַכער:
 אז דער דייטש „איז אליין אָנגעדרייט געוואָרן אויפן גאַנצן לעבן, פּדי אָנ-
 צוורייען זיגערס“, און האָט אַ שמיכל געטון. סטעפּאַן אַרקאָדיעוויטש
 האָט ליב געהאַט אַ גוטן ווייץ. „און אפשר וועט זיך טאַקע אויסהיילן?
 אַ פּיין ווערטל: עס וועט זיך טאַקע אויסהיילן, האָט ער אַ קלער גע-
 טון. — דאָס דאַרף מען דערציילן.“

— מאַטוויי! — האָט ער אַ געשריי געגעבן, — אַרדן-ושע דאָרט
 אַלץ איין מיט מאַריען, אין סאַלאַנדל, פאַר אַנאַ אַרקאָדיעוונען, — האָט
 ער געזאָגט צום אַריינגעקומענעם מאַטווייען.
 — איך הער אייך.

סטעפּאַן אַרקאָדיעוויטש האָט אָנגעטון דאָס פּיטער און איז אַרויס-
 געגאַנגען אויפן גאַניק.

— עסן אינדערהיים וועט איר נישט? — האָט געזאָגט מאַטוויי.
 וואָס האָט אים באַגלייט.

— ווי ס'וועט אויסקומען. אָבער נעם אויף הוצאות, — האָט ער
 געזאָגט, דערלֶאַנגענדיק אַ צענער-רובל פון טייסטער. — ס'וועט גענוג
 זיין?

— יאָ גענוג, נישט גענוג, מען דאַרף זיך, זעט אויס, באַגליין, —
 האָט מאַטוויי געזאָגט, פאַרמאַכנדיק דאָס טירל און צוריקגייענדיק אויפן
 גאַניק אַרויף.

דאָרט אַלעקסאַנדראָוונאַ, וועלכע האָט דערווייל באַרויקט דאָס קינד
 און פאַרשטאַנען לויטן גערויש פון דער קאַטש, אז ער איז אוועקגעפאַרן.
 האָט זיך ווידער אומגעקערט אין שלאַפּצימער אַריין. דאָס איז געווען איר
 איינציק באַהעלטעניש פאַר די שטוב-דאגות, וואָס פלעגן זי באַפאַלן, ווי
 גאָר זי פלעגט אַרויסגיין. אפילו איצט, אין דער קירצער צייט, וואָס זי

איז אַרויסגעגאַנגען אין קינדערצימער אַרײַן, האָט די ענגלענדערין און מאַטערענאַ פּילימאַנאָונאַ שוין באַוווּזן צו שטעלן עטלעכע פּראָגן, וואָס לעָזן זיך נישט אָפּלייגן און אויף וועלכע זי איינע האָט געקאָנט ענטפּערן: וואָס אָנצושטן די קינדער אויפן שפּאַציר? צי געבן זיי מילך? צי נישט שיקן נאָך אַן אנדערן קיכער?

— אַך, לעָזט מיך, לעָזט מיך! — האָט זי געזאָגט און, אומקערנדיג זיך אין שפּאַצימער אַרײַן, האָט זי זיך געזעצט אויפן זעלבן אָרט, וווּ זי האָט גערעדט מיטן מאַן, צונויפּדריקנדיק די אויסגעדאַרטע הענט מיט די רינגלעך, וואָס זענען איר אַראַפּגעפאַלן פון די בייניקע פינגער, און אָנגעהויבן זיך דערמאַנען דעם גאַנצן פאַרגעקומענעם שמועס. ער איז אַוועקגעפאַרן! אָבער וויאָזוי-זשע האָט ער פאַרענדיקט מיט איר? — האָט זי געקלערט. — צי זעט ער זיך מיט איר? פאַרוואָס האָב איך נישט געפּרעגט? בייך, בייך, צונויפּגיין זיך קאָן מען נישט. אויב מיר וועלן אפילו בלייבן אין איין הויז, זענען מיר אויך פּרעמדע. אויף אייביק פּרעמדע! — האָט זי ווידער מיט אַ באַזונדערער באַדייטונג איבערגעהורט דאָסדאָזיקע פאַר איר שרעקלעכע וואָרט. — און ווי ליב איך האָב געהאַט, גאַט מיי-נער, ווי ליב איך האָב אים געהאַט!... ווי ליב איך האָב געהאַט! און האָב איך אים דען איצט נישט ליב? נישט מער דען ווי פּריער ליב? שרעקלעך לעך איז דער עיקר דאָס... האָט זי אָנגעהויבן, אָבער נישט פאַרענדיקט איר געדאַנק, ווייל מאַטערענאַ פּילימאַנאָונאַ האָט זיך באַוווּזן אין דער טיר.

— באַפעלט כאַטש נאָכן ברודער צו שיקן, — האָט זי געזאָגט, — ער וועט דאָך ער-פל-פּנים מיטאַג צוגרייטן; אַנישט וועלן די קינדער פּונקט ווי בעכטן ביז זעקס אַ זייער נישט עסן.

— נו, גוט, איך וועל פאַלד אַרויסגיין און פאַראַרדנען. — נאָך פּרישע מילך האָט מען געשיקט?

און דאָריאָ אַלעקסאַנדראָונאַ האָט זיך פאַרטון אין די דאגות פון טאַג און אויף אַ צייט פאַרטרוקען אין זיי איר עגמת-נפש.

V.

סטעפאן ארקאדיעוויטש האָט אין שול זיך געלערנט גוט, א דאָנק
 זיינע גוטע פעיקייטן, אָבער ער איז געווען פּויל און אַ שטיפּער, און דע-
 רינער געווען פון די רעצטע שילער; אָבער נישט געקומט אויף זיין שטענ-
 דיך הילטייש לעבן, נישט הויכן ראַנג און נישט אַלטע יאָרן, האָט ער דאָך
 פאַרנומען אַ בכבודן פּאַסטן פּוין אַ שעה מיט אַ גרויס געהאַלט אין איי-
 נעט פון די מאַסקווער אַמטן. דעמדאָזיקן פּאַסטן האָט ער באַקומען דורך
 דער שוועסטער אַנגעס מאַן, דורך אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש קאַרעני-
 בען, וועלכער האָט פאַרנומען איינס פון די וויכטיקסטע ערטער אינם מי-
 ניסטעריום, צו וועלכן דער ברודער האָט געהערט; אָבער ווען קאַרענין
 וואָלט נישט געווען באַשטימט דעם שוואַגער אויף דעמדאָזיקן פּאַסטן,
 וואָלט סטיוואַ אַבלאָנסקי, דורך הונדערט אַנדערע פּערזאָנען, ברידער,
 שוועסטערן, קרובים, ברודערנידער, פעטערס, מומעס, באַקומען דעמדאָ-
 זיין פּאַסטן, אָדער אַ צווייטן אָן ענלעכן, מיט אַ געהאַלט פון אַ זעקס
 טויזנט רובל, וואָס זענען אים נייטיק געווען, ווייל זיינע געשעפטן, נישט
 געקומט אויפן ווייבס היפּשן פאַרמעגן, זענען געווען נישט אין אַרדנונג.
 האַלב מאַסקווע און פעטערבורג זענען געווען סטעפּאָן אַרקאדיע-
 וויטש קרובים און פּריינט. ער איז געבוירן געוואָרן אין דער סביבה פון
 יענע מענטשן, וואָס זענען געווען און געוואָרן די שטאַרקע פון אונזער
 וועלט. איין דריטל מלוכה-מענער, פון די זקנים, זענען געווען זיין פּאָ-
 טערס פּריינט און האָבן אים געקאַנט גאָך אין העמדל; דאָס צווייטע
 דריטל איז געווען מיט אים אויף „דו“ און דאָס דריטע — זענען געווען
 גוטע באַקאַנטע; במילא, זענען די טיילערס פון די ערדישע חסדים אין
 דער פּאַרם פון שטעלעס, אַרענדעס, קאַנצעסיעס און דעסגלייכן געווען אַלע
 זיינע פּריינט און זיי האָבן נישט געקאַנט פאַרטיילן אָן אייגענעם; און
 אַבלאָנסקי האָט נישט געדאַרפט באַזונדערס זיך באַמיען, פּדי צו באַ-
 קומען אַ גוטן פּאַסטן; מען האָט בלויז געדאַרפט זיך נישט אַפּוואַגן, נישט
 מקנא זיין, נישט קריגן זיך, נישט באַליידיקן זיך, וואָס ער האָט טאַקע
 לויט זיין אייגנטימלעכער גוטסקייט קיינמאַל נישט געטון. אים וואָלט אויס-
 געווען קאַמיש, ווען מען וואָלט אים געזאָגט, אַז ער וועט נישט באַקומען

דעם פאסטן מיטן געהאלט, וואָס אים איז נייטיק, בפרט, אז ער האָט גאָר-
נישט געפאָדערט עפעס קיין אויסערגעוויינלעכס. ער האָט געוואָלט בלויז
דאָס, וואָס עס פלעגן באַקומען מענטשן פון זיין גלייכן, און אויספירן אזא
שטייגער אַמט האָט ער געקאַנט נישט ערגער פון יעדן אַנדערן.

סטעפאַן אַרקאָדיעוויטשן האָבן ליב געהאַט נישט נאָר אַלע, וואָס
האָבן אים געקענט, פאַר זיין גוטן, הייטערן כאַראַקטער און אומצווייפל-
האַפט ער ערלעכקייט; אין אים, אין זיין שיינער, ליכטיקער אויסערלעכ-
קייט, אין די בלישטשענדיקע אויגן, שוואַרצע ברעמען און האָר, וויסקייט
און ראַזקייט פון פנים, איז געווען עפעס אַזוינס, וואָס האָט פיזיש מילד
און מונטער געווירקט אויף די מענטשן, וואָס פלעגן זיך באַגעגענען מיט
אים. „האַ! סטיוואָ! אַבלאַנסקי! אָט איז ער!“ פלעגט מען כמעט
המיד מיט אַ פריידיקן שמיכל זאָגן, זיך טרעפנדיק מיט אים. אויב עס
פלעגט אפילו אַמאָל נאָך אַ געשפרעך מיט אים זיך אַרויסווייזן, אז עס
איז קיין שום באַזונדער פריידיקס נישט פאַרגעקומען, — פלעגן דאָך אַלע
אויפן צווייטן, אויפן דריטן טאָג זיך ווידער פונקט אזוי פרייען באַם טרעפן
מיט אים.

פאַרגעמענדיק דאָס דריטע יאָר דעם פאָסטן פון שעף אין איינעם
פון די מאַזקווער אַמטן, האָט סטעפאַן אַרקאָדיעוויטש זיך דערוואָרבן, אַ
חויף ליבע, אויך אַכטונג מצד די געהילפן, אונטערגעאַרדנטע, שעפן און
באַ אַלע, וואָס האָבן געהאַט מגע-ומשא מיט אים. די הויפט-מעלות פון
סטעפאַן אַרקאָדיעוויטשן, וואָס האָבן אים פאַרשאַפט דידאַזיקע אַלגעמיינע
אַכטונג אין דער דינסט, זענען באַשטאַנען, ערשטנס, אין דער אומגעוויינ-
לעכער איינזעניש צו מענטשן, וואָס האָט זיך אויסגעבילדעט אין אים
דורך דעם באַוואוסטזיין פון די אייגענע חסרונות; צווייטנס, אין דעם פול-
שטענדיקן ליבעראַליזם, נישט יענעם, וואָס ער האָט געלייענט וועגן אים
אין די צייטונגען, נאָר וועלכער איז געווען באַ אים אין בלוט און מיט
וועלכן ער האָט זיך פולשטענדיק גלייך און אויפן זעלבן אויפן באַצויגן
צו אַלע מענטשן, פון וואָסער שטאַנד און באַרוף זיי זאָלן נישט זיין; און
דריטנס — דער עיקרשט — אין דער פולשטענדיקער גלייכבילטיקייט צו
דעם ענין, מיט וועלכן ער האָט זיך פאַרנומען, צוליב וואָס ער איז קיינ-
מאָל נישט מיטגעריסן געוואָרן און האָט נישט געמאַכט קיין טעותים.
געקומען אויפן אַרט פון זיין דינסט, איז סטעפאַן אַרקאָדיעוויטש,
באַגלייט פון רעספּעקטפולן שוויצאַר מיט דער טעקע, אַריינגעגאַנגען אין
זיין קליינעם קאַבינעט אַריין, האָט אַנגעשאַז דעם מונדיר און אַריינגעגאַנג-

גען אין אַמט. די שרייבער און דינער זענען אַלע אויפגעשטאַנען, מונ-
טער און דרך-ארצדיק זיך גענייגט. סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש איז, ווי תמיד,
אייליק דורכגעגאַנגען צו זיין אַרץ, געדריקט די הענט די מיטגלידער און
זיך אַוועקגעזעצט. ער האָט געשפּאַסט אַ ביסל און גערעדט אַ ביסל, פּונקט
אַזוי פיל, וויפיל ס'איז פּאַסיק געווען, און אָנגעהויבן די אַרבעט. קיינער
האַט טרעפלעכער פון סטעפאַן אַרקאַדיעוויטשן נישט געקאַנט געפינען
יענע גרענעץ פון פּרייקייט, פּשוטקייט און אַפיציעל־קייט, וואָס איז נייטיק
צום אָנגענעמען פּאַרנעמען זיך מיט די ענינים. דער סעקרעטאַר איז היי-
טער און דרך-ארצדיק, ווי אַלע באַ סטעפאַן אַרקאַדיעוויטשן אינם אַמט,
צוגעקומען מיט פּאַפּירן און אָנגעהויבן רעדן מיט יענעם פּאַמיליאַר-לייבע-
ראַלן טאַן, וואָס איז איינגעפירט געוואָרן דורך סטעפאַן אַרקאַדיעוויטשן.
— מיר האָבן ענדלעך געקריגן די ידיעות פון פענער גובערניע-
אַמט. איר ווינטשט אפּשר אַ קיך טון...

— באַקומען ענדלעך? — האָט סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש אַ זאָג גע-
געבן, אַרויפגעלייגט אַ פינגער אויפן פּאַפּיר. — אַלואַ, מיינע הערן... —
און דאָס אַמטירן האָט זיך אָנגעהויבן.

ווען זיי וואָלטן געוויסט, — האָט ער מיט אַ וויכטיקער מינע גע-
קלערט, אָנבלייגנדיק דעם קאַפּ באַם אויסהערן דעם באַפעל, אַ וואָסער שול-
דיק יינגל זייער פּאַרזיצער איז מיט אַ האַלבער שעה צוריק געווען! און
זיינע אויגן האָבן געלאַכט באַם לייענען דעם ראַפּאָרט. ביז צוויי אַ זייגער
זאָגט דאָס אַמטירן געדאַרפט דויערן אָן איבעררייס, און צוויי אַ זייגער אַ
וופּסקה און פּרישטיק.

עס איז נאָך נישט געווען קיין צוויי אַ זייגער, ווען די גרויסע גלע-
זערנע טירן פון זאַל האָבן זיך פּלוצלינג געעפנט, און עמעצער איז אַריי-
געקומען. אַלע מיטגלידער, דערפרייט פון דער צעשטריונג, האָבן זיך
אומגעקוקט אויף דער טיר. אָבער דער וועכטער, וואָס איז געשטאַנען באַ
זער טיר, האָט גלייך אַרויסגעטריבן דעם אַריינגעקומענעם און פּאַרמאַכט
זיי גלעזערנע טיר נאָך זיך.

ווען דער ענין איז איבערגעלייענט געוואָרן, האָט סטעפאַן אַרקאַ-
דיעוויטש זיך אויפגעשטעלט, זיך אַ צי געסן און, אָפּגעבנדיק דעם מס
דעם ליבעראַליזם פּיז דער צייט, האָט ער אַרויסגענומען אַ פּאַפּיראַס אין
אַמט און זיך געלאָזט גיין אין זיין קאַבינעט אַריין. די צוויי חברים זיינע.
דער אַלטער דינסט-פּלייסיקער ניקיטין און דער קאַמערזינקער גריניעוויטש
זענען אַרויסגעגאַנגען מיט אים.

— מיר וועלן נאכן פרישטיק באווייזן צו פארענדיקן. — האָט סטע-
פאן אַרקאדיעוויטש געזאָגט.

— נאָך ווי באווייזן! — האָט געזאָגט ניקיטין.
— און שוין איינמאָל אַ שווינדלער מיז זיין דער פּאַמין. — האָט
גריניעוויטש געזאָגט וועגן איינעם פון די פּערוואַנען, באַטייליקטע אין דעם
ענין, וואָס איז דורך זיי באַהאַנדלט געוואָרן.

סטעפּאָן אַרקאדיעוויטש האָט זיך אַ קרום געטון אויף גריניעוויטש
ווערטער, געבנדיק מיט דעם צו פילן. אַז עס פּאַסט גישט פּרייציטיק
אַרויסצוזאָגן אַ מיינונג, און האָט אים גאַרנישט געענטפּערט.
— ווער איז דאָס אַריינגעקומען? — האָט ער נעפּרעגט דעם
וועכטער.

— עפעס איינער, אייער עקסעלענץ, אומגעמאַלדן אַריינגעקראָכן.
ווי נאָר איך האָב מיך אַוועקגעדרייט. אויף אייך זיך נאָכגעפּרעגט. איך
האַב געזאָגט, ווען די מיטגלידער וועלן אַרויסגיין, דעמאָלט...

— וווּ איז ער?

— קוים ער איז אין קאַרידאָר אַרויסגעזאַנגען, אַ גישט איז ער דאָ
פּסדר אַרומגעזאַנגען. דער זעלבער, — האָט דער וועכטער געזאָגט, אַב-
ווייזנדיק אויף אַ פעסט געבויטן, ברייטפלייציקן מאַן מיט אַ געקרויזטער
באַרד, וואָס איז, גישט אויסטוענדיק דאָס באַראַנקאַווע היטל, שנעל און
לייכט אַרויפגעלאָפּן אויף די אויסגעריבענע שטייגערנע טרעפּ. איינער פון
די, וואָס זענען אַראָפּגעזאַנגען, אַ דאַרער באַאַמטער מיט אַ טעקע, האָט זיך
אַפּגעשטעלט, אומצופּרידן אַ קוק געגעבן אויף די פּיס פון דעם לויפּנדיקן
מענטש און דערנאָך מיט אַ פּראַגע אַ בליק געטון אויף אַבלאַנסקין.

סטעפּאָן אַרקאדיעוויטש איז געשטאַנען באַ די טרעפּ. זיין פּנים,
וואָס האָט גוטמוטיק אַרויסגעשיינט פון געהאַפּטענעם מונדיר-קאַלנער, האָט
נאָך מער אויפגעלויכטן, ווען ער האָט דערקענט דעם אַרויפּלויפּנדיקן.

— אַזוי איז עס טאַקע! לעוויק, ענדלעך! — האָט ער אַ זאָג גע-
טון מיט אַ פּריינטלעכן, איראַנישן שמייכל, באַטראַכטנדיק לעווינען, וואָס
האָט זיך דערנענטערט צו אים. — ווי אַזוי האָסטו עס געפּועלט באַ זיך מיך
אַפּצוזוכן אין דעמאָזיקן ל' אַך? — האָט סטעפּאָן אַרקאדיעוויטש געזאָגט,
גישט באַניגנדיק זיך מיטן דריקן די האַנט און קושנדיק זיין פּהיינט, —
שוין ל'אַנג?

— איך בין נאָר-וואָס געקומען און עס האָט זיך זייער געוואָלט

דיך זען, — האָט לעווין שעמעוודיק געענטפערט און איינציטיק ביז און אומרויק זיך אַרומגעקיקט.

— נו, קום אַרײַן אין קאַבינעט, — האָט געזאָגט סטעפּאַן אַרקאַ-דיעוויטש, וואָס האָט געקענט זיין פּריינטס קאַפּריזישע און ביזנעשעמעוו-דיקייט, און אַנבאַפּנדיק אים באַ דער האַנט, אים אַ שלעפּ געטון נאָך זיך, ווי אַריבערפירנדיק אים דורך געפערלעכע ערטער.

סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש איז געווען אויף „דו“ כמעט מיט אַלע זיינע באַקאַנטע: מיט זעכציק-יעריקע זקנים, מיט צוואַנציק-יעריקע יונגעלייט, מיט אַקטיאָרן, מיט מיניסטראָרן, מיט סוחרים און מיט גענעראַל-אַדיוטאַנטן, אַזוי, אז אַ סך פּוין די, וואָס זענען געווען מיט אים אויף „דו“ האָבן זיך גע-פונען אויף ביידע עקסטע פּונקטן פון דער געזעלשאַפּטלעכער לייטער, און וואָלטן זיך זייער געוונדערט, געוויזן ווערנדיק, אז זיי האָבן דורך אַב-לעבנסקין עפעס געמיינזאַמט צווישן זיך. ער איז געווען אויף „דו“ מיט אַלע, מיט וועמען ער האָט געטרונקען שאַמפּאַניער, און געטרונקען שאַמ-פּאַניער האָט ער מיט אַלע, און דעריבער. טרעפּנדיק זיך אין דער גע-זעלשאַפּט פון זיינע אונטערגעאַרדנטע מיט זיינע שטענדיגע פּרעזידענט, ווי ער פלעגט אין שפּאַס אַנרופן אַ סך פון זיינע גוטע-פּרעזידענט. האָט ער מיט זיין אייגנטימלעכן טאַקט געקאַנט פאַרקלענערן די אומאַנגענעמקייט פון דעם איינדרוק פאַר די אונטערגעאַרדנטע. לעווין איז נישט געווען קיין שענדלעכער „דו“, אָבער אַבלאַנסקי האָט מיט זיין טאַקט דערשפּירט, אז לעווין מיינט, אז ער קאָן פאַר די אונטערגעאַרדנטע נישט וועלן אַרויס-ווייזן זיין נאַענטקייט מיט אים, און דערפאַר האָט ער זיך צוגעאַיילט אים אַוועקצופירן אין קאַבינעט אַרײַן.

לעווין איז געווען כמעט אין איינע יאָרן מיט אַבלאַנסקי און אויף „דו“ מיט אים נישט בלויז דורכן שאַמפּאַניער. לעווין איז געווען זיין חבר און פּריינט פון דער ערשטער יוגנט. זיי האָבן זיך ליב געהאַט, נישט גע-קוקט אויף די פאַרשידענע כאַראַקטערן און געשמאַקן. ווי עס האָבן זיך ליב פּריינט, וואָס זענען זיך צוגויפּגעגאַנגען אין דער ערשטער יוגנט. אָבער, ווי עס געשעט אָפט צווישן מענטשן, וואָס קלויבן זיך אויס פאַר-שידענע טעטיקייטן, האָט יעדער פון זיי, כאַטש אפילו מיטן שכל פאַרעכ-טיקט דעם צווייטנס טעטיקייט, אָבער אין האַרץ זי מבטל געווען. יעדן האָט זיך געדאַכט, אז דאָס לעבן, וואָס ער אַרײַן פירט, איז דאָס איינצי-קע אמתע לעבן, און וועלכעס זיין חבר פירט — איז בלויז אַן אילוזיע. אַבלאַנסקי האָט נישט געקאַנט זיך אַפּהאַלטן פון אַ לייכטן, איראַגישן

שמיכל באַם זענען לעווינען. שוין דאָס וויפל טע מאָל זעט ער אים קומען קיין מאַסקווע פון דאַרף, ווו ער טוט עפעס, אָבער וואָס אייגנטלעך, דאָס האָט סטעפאַן אַרקאדיעוויטש קיינמאָל גוט נישט געקאָנט פאַרשטיין און האָט זיך אויך נישט אינטערעסירט. לעווין פלעגט קומען קיין מאַסקווע תמיד אַן אויפגעזעגטער, אָן אייליקער, אָן ביסל אַ זשענירטער און אַ זע-רייצטער פון דערדאָזיקער זשענירטקייט און מערסטנטייל מיט אַ גאַנץ נייעם, אומגעריכטן בליק אויף זאַכן. סטעפאַן אַרקאדיעוויטש האָט געלאַכט פון דעם און דאָס ליב געהאַט. פונקט אזוי האָט אויך לעווין אין זיין האַרץ מבטל געווען אי דעם שטאַטישן לעבנס-שטייגער פון זיין פריינט, אי זיין דינסט, וועלכע ער האָט געהאַלטן פאַר נישטיק, און געלאַכט דער-פון. נאָר דער הילוף איז באַשטאַנען אין דעם, וואָס אַבלאָנסקי, כווענדיק דאָס, וואָס אַלע האָבן געטון, האָט געלאַכט מיט זעלבסטזיכערקייט און גוטמוטיקייט, און לעווין נישט זיכער און טיילמאָל ביין.

— מיר האָבן זיך שוין לאַנג געריכט אויף דיר, — האָט סטעפאַן אַרקאדיעוויטש געזאָגט, אַריינגייענדיק אין קאַבינעט אַריין, און אַרויס-לאָזנדיק לעווינס האַנט, האָט ער אזוי ווי מיט דעם באַוויזן, אַז דאָ איז די ספּנה אַריבער. — עס פרייט מיך זייער, זייער דיך צו זעען, — האָט ער ווייטער גערעדט. — נו, וואָס מאַכסטו? ווי פילסטו זיך? ווען ביסטו געקומען?

לעווין האָט געשוויגן, וואַרפנדיק בליקן אויף די פנימער פון אָב-לאָנסקי'ס צוויי חברים, וואָס זענען אים נישט באַקאַנט געווען, און באַזונ-דערט אויף דעם עלעגאַנטן גריניעוויטש האַנט, מיט אַזעלכע ווייסע און לאַנגע פינגער, מיט אַזעלכע לאַנגע געלע, אין עק פאַרפויגענע, נעגל און אַזעלכע גרויסע בלישטשענדיקע ספינקעס אין העמד, אַז דידאָזיקע הענט האָבן משמעות פאַרשלאָנגען זיין גאַנצע אויפמערקזאַמקייט און נישט געלאָזט אים פריי טראַכטן. אַבלאָנסקי האָט דאָס גלייך בצמערקט און אַ שמיכל געטון.

— אַך, יאָ, דערלויבט מיר אייך צו באַקענען, — האָט ער גע-זאָגט. — מייע חברים: פיליפּ אייוואַנאָוויטש ניקיטין, מיכאַיל סטאַניסלאָ-וויטש גריניעוויטש, — און ווענדנדיק זיך צו לעווינען: — אַ „זעמסקי“ טו-ער, אַ נייער „זעמסקי“ מענטש. אַ גימנאַסטיקער, וואָס הייבט אויף מיט איין האַנט פינג פוד, אַ פּי-האַדעווער און יעגער און מיין פריינט, קאַנ-סטאַנטין דמיטריעוויטש לעווין, סערגיי אייוואַנאָוויטש קאַזנישעווס אַ ברודער.

— זייער אָנגענעם, — האָט דער אַלטיטשקער געזאָגט.
— איך האָב דעם פּבּוד צו קענען אייער ברודער, סערגיי איוואָנאָ-
וויטשן, — האָט גריניעוויטש געזאָגט. דערלאַנגענדיק זיין דינע האַנט מיט
די לאַנגע נעגל.

לעווין האָט זיך אָנגעכמורעט, קאַלט אַ דריק געטון די האַנט און
גלייך זיך אויסגעדרייט צו אַבלאַנסקין. הגם ער האָט געפילט אַ גרויסע
אַכטונג צו זיין לייבלעכן, אין גאַנץ רוסלאַנד באַקאַנטן, ברודער-שריפט-
שטעלער, דאָך האָט ער נישט געקאַנט ליידן, ווען מען האָט זיך געווענדט
צו אים נישט ווי צו קאַנסטאַנטין לעווינען, נאָר ווי צום ברודער פון באַ-
רימטן קאַזנישעוו.

— ניין, איך בין שוין נישט קיין זעמסקי טוער. איך האָב מיך צע-
קריגט מיט אַלע און פאַר מער נישט אויף די פאַרזאַמלונגען, — האָט ער
געזאָגט, ווענדנדיק זיך צו אַבלאַנסקין.

— זייער גיך ! — האָט מיט אַ שמייכל געזאָגט אַבלאַנסקי. — אַבער
ווי אזוי ! פאַרוואָס ?

— אַ לאַנגע געשיכטע. איך וועל דיר אַמאָל דערציילן, — האָט
לעווין געזאָגט, נאָר פאַרד אָנגעהויבן דערציילן. — נו, קורץ גערעדט,
איך האָב מיך איבערצייגט, אז עס איז קיין שום „זעמסקע“ טעטיקייט נישט
פאַראַן און קאָן נישט זיין, — האָט ער אָנגעהויבן רעדן, ווי עס וואָלט
אים עמעצער נאָר-וואָס באַליידיקט : — פון איין זייט, אַ שפּילעכל, מען
שפּילט זיך אין אַ פאַרלאַמענט, און איך בין נישט גענוג יונג, נישט גע-
נוג אַלט, פּדי צו פאַרשפּילן זיך מיט שפּילעכלעך ; און פון דער צוויי-
טער זייט (ער האָט זיך פאַרהאַקט), איז דאָס אַ מיטל פאַר דער קרייז-
coterie צו מאַכן די אפּוטיקה. פריער זענען געווען די השגחה-אַמטן,
גערעכטן, און איצט איז די „זעמסטוואַ“ נישט אין אַ פאַרם פון כאַפּאַר,
נאָר אין אַ פאַרם פון נישט פאַרדינטן געהאַלט, — האָט ער גערעדט אזוי
הייס, ווי עמעצער פון די אָנווענדע וואָלט אָפּגעווענדט זיין מיינונג.

— אַהא, דו ביסט, ווי איך זע, ווידער אין אַ נייער פּאַזע, אין אַ
קאַנסערוואַטיווער, — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש געזאָגט. — אַבער אי-
בעריקנס, וועגן דעם דערנאָך.

— יא, דערנאָך, אַבער מיר איז נייטיק געווען זיך צו זען, —
האָט לעווין געזאָגט, מיט פאַראַכטונג זיך איינקוואַדירן אין גריניעוויטשעס
האַנט.

סאפעאן ארקאדיעוויטש האט קוים מערקלעך א שמייכל געטון.
— וואס-זשע האטו געזאגט, אז דו וועסט דיר קיינמאל מער נישט
קליידן אייראפעיש? — האט ער געזאגט, באטראכטנדיק זיין, משמעות
פון א פראנצויזישן שניידער, ניי אנטוועכן. — יא! איך זע: א נייע
פאזע.

לעווין איז פלוצלינג רויט געווארן, אבער נישט אזוי ווי עס ווערן
רויט דערוואקסענע מענטשן, — לייכט, אליין דאס נישט באמערקנדיק,
באר ווי עס ווערן רויט יינגלעך, פילנדיק, אז זיי זענען קאמיש מיט
זייער שעמעוודיקייט, און דערפאר שעמען זיי זיך נאך מער און ווערן
נאך מער רויט, כמעט ביז טרערן. און עס איז אזוי שרעקלעך געווען צו
זען דאסדאָויקע קלאגע, מענישע פנים אין אזא קינדערישן צושטאנד, אז
אָבלאָנסקי האט אויפגעהערט צו קוקן אויף אים.
— ווי-זשע וועלן מיר זיך זען? מיר איז דאך זייער, זייער נייטיק
זיך דורכצושמועסן מיט דיר, — האט לעווין געזאגט.

אָבלאָנסקי האט זיך אזוי ווי פארקלערט.
— אָט-וואָס: מיר וועלן פארן צו גורניען אויף פרישטיק און וועלן
זיך דארט דורכשמועסן. דריי א זיגער בין איך פריי.
— ניי, — האט לעווין, א קלער געבנדיק, געענטפערט, — איך
דארף נאך צופארן ערגעץ.

— נו, גוט, וועלן מיר עסן מיטאָג צוזאמען.
— מיטאָג? איך האָב דאך קיין שום באזונדערס, בלויז צוויי ווער-
טער צו זאָגן, א פרעג טון, און דערנאָך וועלן מיר שמועסן א ביסל.
— זאָג-זשע שוין די צוויי ווערטער, אין שמועסן וועלן מיר באַם
מיטאָג.

— צוויי ווערטער, אָט וואָסערע, — האט לעווין געזאָגט, — איבע-
ריקנס, קיין שום באזונדערס.
זיין פנים האט פלוצלינג אָנגענומען א ביזן אויסדרוק, וואָס האט
געשטאַמט פון דער אָנשטרענגונג בייצוקומען זיין שעמעוודיקייט.
— וואָס מאַכן די שטשערבאַצקיס? אַלץ ווי געווען? — האט ער
געזאָגט.

סאפעאן ארקאדיעוויטש, וועלכער האט שוין לאַנג געוואסט, אז לע-
ווין איז פארליבט אין זיין שוועגערין קיטי, האט קוים באמערקבאר א
שמייכל געטון און זיינע אויגן האָבן זיך פריילעך אָנגעצונדן.

— דו האַסט געזאָגט צוויי ווערטער, און איך קאָן אין צוויי ווער-
טער נישט ענטפערן, ווייל... אנטשולדיק אויף אַ מינוט...

עס איז אַריינגעקומען דער סעקרעטאַר; מיט אַ פאַמיליאַרער העם-
לעכקייט און, ווי דער שטייגער פון אַלע סעקרעטאַרן, מיט אַ געוויסער באַ-
שיידענער אָנערקענונג פון זיין גרעסערער באַהאַונסקייט פונם שפּץ אין די
ענינים, איז ער מיט די פאַפירן צוגעגאַנגען צו אַבלאָנסקין און אין דער פאַרם
פון אַ פראַגע אָנגעהויבן אויפקלערן עפעס אַ נישט קלאָרן ענין. סטעפאַן
אַרקאַדיעוויטש האָט, נישט אויסהערנדיק ביזן סוף, ליבלעך אַרויפגעלייגט
זיין האַנט אויפן סעקרעטאַרס אַרבל.

— ניין, טוט שוין אַזוי, ווי איך האָב געהייסן, — האָט ער געזאָגט,
מילדער מאַכנדיק מיט אַ שמייכל די באַמערקונג, און דערקלערנדיק
בקיצור, ווי אַזוי ער פאַרשטייט דעם ענין, האָט ער צפּגערוקט די פאַ-
פירן און געזאָגט: — אַזוי טוט טאַקע, איך בעט אייך אַזוי, זאַכאַר
ניקיטיטש.

דער פאַרשעמטער סעקרעטאַר איז אַרויסגעגאַנגען. לעווין, וואָס האָט
אין דער צייט פון דער באַראַטונג מיטן סעקרעטאַר אינגאַנצן באַהערשט
זיין פאַרלעגנהייט, איז געשטאַנען אָנגעלענט מיט ביידע הענט אָן אַ שטול
און זיין פנים האָט אויסגעדריקט איראַנישע אויפמערקזאַמקייט.

— איך פאַרשטיי נישט, כ'פאַרשטיי נישט, — האָט ער געזאָגט.
— וואָס פאַרשטייטו נישט? — האָט ווייטער אַזוי הייטער שמייכל-
לענדיק און אַרויסגעמענדיק אַ פאַפיראַס, געזאָגט אַבלאָנסקי. ער האָט זיך
געריכט פון לעוויןען אויף עפעס אַ משונהדיקן איינפאַל.
— כ'פאַרשטיי נישט, וואָס איר טוט, — האָט לעווין געזאָגט, אַ
אַ קוועטש טוענדיק מיט די פלייצעס. — ווי אַזוי קאַנסטו דאָס ערנסט
טון?

— פאַרוואָס?
— נו, דערפאַר — וואָס... עס איז נישטאָ וואָס צו טון.
— אַזוי מיינסטו, אָבער מיר זענען פאַרוואָרפן מיט אַרבעט.
— מיט פאַפירענער. מילאַ, דו האָסט אַ פעיקייט צו דעם, — האָט
לעווין צוגעגעבן.

— דאָס הייסט, דו מיינסט, אַז מיר פעלט עפעס?
— אפּשר אויך יאָ, — האָט לעווין געזאָגט. — נאָר פּונדעסטוועגן
האַב איך הנאה פון דיין גרויסקייט און שטאַלציר, וואָס איך האָב אַזאַ
גרויסן מאָן פאַר אַ פריינט. אָבער דו האָסט מיר נישט געענטפערט אויף

מיין פראגע, — האָט ער צוגעגעבן, קוקנדיק מיט פאַרצווייפֿלטער אַנ-
שטרענגונג אָפֿבלאַנסקין גלייך אין די אויגן אַרײַן.

— נו, גוט, גוט. וואָרט נאָר צו אַ ביסל, וועסטו צו דעם אויך קו-
מען. דיר איז גוט, אז דו האָסט דריי טויזנט דעסיאַטין אין קאַראַזינער
קרייז, דערצו אַזעלכע מוסקולן, און אַ פּרישקייט, ווי באַ אַ צוועלפֿיעריק
מיידל, — אָבער דו וועסט אויך קומען צו אונז. יאָ, איז וועגן דעם, וואָס
דו האָסט געפרעגט: קיין ענדערונג נישטאַ. נאָר אַ שאַד, וואָס דו ביסט
אזוי לאַנג נישט געווען.

— וואָס איז דען? — האָט לעווין דערשראָקן אַ פּרעג געטון.
— גאַרנישט, — האָט אָפֿבלאַנסקי געענטפֿערט. — מיר וועלן זיך
דורכשמועסן. איז נאָכוואָס ביסטו אייגנטלעך געקומען?
— אַר, וועגן דעם וועלן מיר אויך שמועסן שפּעטער, — איז זיי-
דער לעווין ביז די אויערן רויט געוואָרן.

— גוט. פאַרשטאַנען, — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש געזאָגט. —
זעסטו, איך וואָלט דיך פאַרבּעטן אַהיים, נאָר די פּרוי איז עפעס נישט
מיט אַלעמען. אָבער אַט-וואָס, אויב דו ווילסט זיי זען, זענען זיי זיכער
היינט אין וואָלאַיאַגישן גאַרטן פּון פּיר ביז פינף. קיטי גליטשט זיך אויף
ליזשוועס. פאַר-צו אַהין, איך וועל אויך צוקומען, און פּון דאָרט וועלן
מיר צוזאַמען ערגעץ אויף מיטאַג פּאַרן.

— אויסגעצייכנט. אַלואַ, צום הידערזען.
— געדענק-זשע, דו וויסט דאָך, איך קען דיך, וועסט פאַרגעסן
אָדער פּלוצלינג אין דאָרף אַרײַן אַוועקפּאַרן! — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיע-
וויטש לאַכנדיק אויסגעשריגן.
— ניין, אויף זיכער.

און דערמאַנענדיק זיך ערשט דעמאָלט, ווען ער איז שוין געווען
אין דער טיר, אז ער האָט פאַרגעסן זיך צו פאַרגיין פאַר אָפֿבלאַנסקיס
חברים, איז לעווין אַרויסגעגאַנגען פּון קאַבינעט.
— אפּנים זייער אַן ענערגישער הער, — האָט גריניעוויטש גע-
זאָגט, ווען לעווין איז אַרויסגעגאַנגען.

— יאָ, באַטווישקאַ, — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש אַ שאַקל גע-
טון מיטן קאַפּ, — אַט אַ גליקלעכער! דריי טויזנט דעסיאַטין אין קאַראַ-
זינער קרייז, די גאַנצע צוקונפֿט פאַר זיך, און וויפּיל פּרישקייט! גאַר אַנ-
דערש, ווי אונזערס אַ מענטש.

— וואָס זשע קלאָגט איר זיך, סטעפאָן אַרקאָדיעוויטש?
 — ס'איז מיאוס, שלעכט, — האָט סטעפאָן אַרקאָדיעוויטש שווער
 אָנגעוויפצט.

VI.

ווען אַפֿלאַנסקי האָט געפרעגט לעווינען, נאָכוואָס ער איז אייגנט-
 לעך געקומען, איז לעווינ רויט געוואָרן און איז ביז געוואָרן אויף
 זיך דערפאַר, וואָס ער איז רויט געוואָרן, ווייל ער האָט אים נישט געקאָנט
 ענטפערן: „איך בין געקומען מאַכן אַ פאַרשלאַג דיין שוועגערין, כאָטש
 ער איז בלויז צוליב דעם טאַקע געקומען.
 די הייזער פון די לעווינס און פון די שטשערבאַצקיס זענען געווען
 אַלטע יחוסדיקע מאַסקווער הייזער און זענען תמיד געווען אין נאָענטע
 אין פריינטלעכע באַציונגען. דידאַזיקע פאַרבינדונג האָט זיך נאָך מער
 פאַרפעסטיקט אין דער צייט פון לעווינס סטודענטשאַפט. ער האָט איניי-
 נעם זיך געגרייט און איז צוזאַמען אַריינגערעטן אין אוניווערזיטעט מיטן
 יונגן פירשט שטשערבאַצקי, דאָלליס און קיטיס ברודער. אין דערדאַזיקער
 צייט פלעגט לעווינ אָפט פאַרברענגען פאַ די שטשערבאַצקיס און זיך פאַר-
 ליבט אין זייער הויז, ווי אויסטערליש דאָס זאָל נישט אויסזען, איז דאָך
 קאָנסטאַנטין לעווינ געווען פאַרליבט דווקא אין הויז, אין דער פאַמיליע,
 באַזונדערס אין דער ווייבלעכער העלפט פון דער פאַמיליע שטשערבאַצקי.
 לעווינ אַליין האָט נישט געקאָנט זיין מוטער, און די איינציקע שוועסטער
 זיינע איז געווען עלטער פון אים, אַווי, אַז אין הויז פון די שטשערבאַצ-
 קיס האָט ער צום ערשטן מאָל דערזען די זעלבע סביבה פון אַן אַלטער,
 יחוסדיקער, געבילדעטער און פיינער פאַמיליע, וועלכע ער האָט פאַרלוירן
 מיטן טויט פון פאָטער און מוטער. אַלע מיטגלידער פון דערדאַזיקער פאַ-
 מיליע, באַזונדערס די ווייבלעכע העלפט, האָט אים אויסגעזען איינגעהילט
 אין עפעס אַ געהיימנישפּוילן, פאַעטישן שלייזער, און ער האָט נישט בלויז
 נישט געזען אין זיי קיין שום חסרונות, נאָר אונטער דעמדאַזיקן פאַעטישן
 זשלייער, אין וועלכן זיי זענען איינגעהילט געווען, האָט ער זיך פאַרגע-
 שטעלט די דערהויבנסטע געפילן און אַלע מעגלעכסטע פּוילקאָמענהייטן.
 אז וואָס דידאַזיקע דריי פריילינג האָבן געמוזט איבערן טאָג רעדן פראַג-

צווישן און ענגליש; נאכוואָס זיי האָבן אין באַשטימטע שעהן, איינע נאָך דער אנדערער, געשפּילט אויפן פּאַרטעפּיאַן, וואָס די קלאַנגען זיינע האָבן זיך געהערט באַם ברודער אינדערהיים, וווּ די סטודענטן האָבן זיך געלערנט; נאכוואָס ס'פלעגן קומען לערערס פון פּראַנצויזישער לייטעראַטור, פון מו-זיק, צייכען, טאַנצן; נאכוואָס אלע דריי פּריילינגס מיט דער מאַדמואַזעל Linon פלעגן אין באַשטימטע שעהן אין אַ קאַטש צופאַרן צום טווערער בולוואַר אין זייערע אַטלאַסענע פּוטער-מאַנטלען — דאָללי אין אַ לאַנגן, נאַטאַליאַ אין אַ האַרב-לאַנגן, קיטי אין אַ קורצן, אַזוי, אַז די שלאַנקע פּיסלעך אירע אין די שטיף אָפּגעצויגענע רויטע זאַקן האָבן זיך אינגאַנצן אַרויסגעזען; נאכוואָס זיי איז נייטיק געווען, אין דער באַגלייטונג פון פּלאַקיי מיט דער גילדערנער קאַקאַרדע אויפן הוט, צו שפּאַצירן איבערן טווערער בולוואַר — דאָס אלץ און נאָך אַ סך אנדערע זאַכן, וואָס זענען געטון געוואָרן אין זייער געהיימנישפּולצער וועלט, האָט ער נישט פּאַר-שטאַנען, אָבער ער האָט געוואָסט, אַז אלץ, וואָס דאָרט ווערט געטון, איז הערלעך און איז פּאַרליבט געווען טאַקע אין דער געהיימנישפּולקייט פון דעם, וואָס דאָרט איז פּאַרגעקומען.

אין דער צייט פון זיין סטודענטשאַפּט האָט ער זיך שיער נישט פּאַרליבט אין דער עלטערער, אין דאָללין, נאָר מען האָט זי אינגיכן חתונה געמאַכט מיט אַבלאַנסקין. דערנאָך האָט ער זיך אָנגעהויבן פּאַרליבן אין דער צווייטער. ער האָט אַזוי ווי געשפּירט, אַז ער דאַרף זיך פּאַר-ליבן אין איינער פון די שוועסטערן, נאָר נישט געקאַנט זיך פּונאַדער-קלייבן אין וועלכער אייגנטלעך. אָבער אויך נאַטאַליע, ווי נאָר זי האָט זיך באַוווּן אין דער הויכער געזעלשאַפּט, האָט חתונה געהאַט מיטן די-פּלאַמאַט לוואָוו. קיטי איז נאָך געווען אַ קינד, ווען לעווין איז אַרויס פון אוניווערזיטעט. דער יונגער שטשערבאַצקי, וואָס איז אַריינגעטרעטן אין פּלאַט, איז דערטרונקען געוואָרן אין באַלטישן ים, און לעוויןס פּאַרקער מיט די שטשערבאַצקיס איז געוואָרן זעלטענער, נישט געקוקט אויף זיין פּריינטשאַפּט מיט אַבלאַנסקין. נאָר ווען לעווין איז אין היינטיקן יאָר, אָנהייב ווינטער, געקומען קיין מאַסקווע, נאָך אַ יאָר פּאַרברענגען אין דאָרף און האָט דערזען די שטשערבאַצקיס, האָט ער ערשט פּאַרשטאַנען, אין וועמען פון די דריי ס'איז אים ווירקלעך באַשערט געווען צו פּאַרליבן זיך.

עס האָט, דאַכט זיך, גאַרנישט געקאַנט זיין עפעס איינפאַכערס פון דעם, אַז ער, אַ צוויי-און דרייסיק-יעריקער מענטש, פון אַ שיינער משפּחה,

גיכער א רייכער איידער אן ארימער, זאל מאכן א פארשלאג דער פירש-
טין שטערבאצקא; לויט אלע ווארשיינלעכקייטן, וואלט מען אים גלייך
אָנערקענט אלס א גוטע פארטיע. אָבער לעווין איז געווען פארליבט און
דעריבער האָט זיך אים געדאַכט, און קיטי איז אזא פולקאמעהייט אין
אלע הינזיכטן, א וועזן, וואָס שטייט אזוי העכער פון אלעם ערדישן, און
ער איז אזא ערדיש מגושמדיק וועזן, און עס קאָן גאָר קיין קלער נישט זיין
וועגן דעם, און אַנדערע און אויך זי אליין זאלן אים אָנערקענען אלס
ראוי פאר איר.

פארברענגענדיק אין מאַסקווע צוויי חדשים, ווי אין אַ טשאַד, כמעט
יעדן טאָג זיך זעענדיק מיט קיטין אין דער הויכער געזעלשאַפט, ווהיין
ער האָט אָנגעהויבן צו פאַרן, כדי צו טרעפן זיך מיט איר, האָט ער ראַפ-
טום באַשלאָסן, און דאָס קאָן נישט זיין, אין איז אַוועקגעפאַרן אין דאַרף
אויין.

לעווינס איבערצייגונג, און דאָס קאָן נישט זיין, האָט זיך געשטיצט
אויף דעם, וואָס אין די קרובים אַויגן איז ער — א נישט גינסטיקע,
אימיירדיקע פארטיע פאר דער הערלעכער קיטי, און קיטי אליין קאָן אים
נישט ליב האָבן. אין די קרובים אַויגן האָט ער נישט געהאַט קיין שום
געווינלעכע, באַשטימטע טעטיקייט און שטעלונג אין דער הויכער געזעל-
שאַפט, בעת זיינע חברים זענען שוין אַצינד, ווען ער איז אלט צוויי און
דרייסיק יאָר, ווער א פולקאָוויק און פליגל-אדיוטאַנט, ווער אַ באַפּעסאַר,
ווער אַ באַנק-און באַן-דירעקטאָר אָדער פאַרזיצער פון אַן אַמט, ווי
אַבלאָנסקי; ער אָבער (ער האָט גאַנץ גוט געוואוסט, ווי אזוי ער דאַרף
אויסזען באַ אַנדערע), איז אַ גוט-באַזיצער, וואָס פאַרנעמט זיך מיט האַדע-
ווען בהמות, שיסן וואַלד-בעקאַסן און בויען בנינים, דאָס הייסט אַן אַומ-
נאַגאַבטער חברה-מאַן, פון וועלכן עס איז גאַרנישט אַרויסגעקומען, און
וואָס טוט, לויט די באַגריפן פון דער געזעלשאַפט, דאָס אייגענע, וואָס
זיס טוען מענטשן, וואָס טויגן צו גאַרנישט.

די געהיימיגשפולע, הערלעכע קיטי אליין ווידער האָט נישט גע-
קאָנט ליב האָבן אַזא נישט שיינעם מענטש, ווי ער האָט זיך געהאַלטן,
און דער עיקר — אַזא פּראָסטן, מיט גאַרנישט מערקווירדיקן מענטש.
זוּך דעם, האָט זיין פריערדיקע באַציונג צו קיטין — די באַציונג פון
אַ דערוואַקסענעם צו אַ קינד, צוליב דער פריינטשאַפט מיט איר ברו-
דער — אים אויסגעווען נאָך ווי אַ נייע מחיצה פאר דער ליבע, א נישט שיי-
נעם, גוטן מענטש, ווי ער האָט זיך געהאַלטן, קאָן מען, האָט ער געמיינט.

לייב האָבן ווי אַ פריינט, אָבער כדי צו זיין געליבט מיט יענער ליבע, מיט וועלכער ער אַליין האָט לייב געהאַט קיטין, האָט מען געמוזט זיין באַזונדער דער שיין, און דער עיקר — אַן אומגעוויינלעכער מענטש.
 ער האָט געהערט, אַז פרויען האָבן אָפט לייב נישט שייגע, פראַטע מענער, אָבער נישט געגלייבט אין דעם! ער האָט געמשפּט לויט זיך, מחמת פּר אַליין האָט געקאָנט לייב האָבן בלויז שייגע געהיימישפּילע און אומגעוויינלעכע פרויען.

אָבער אַפּוויצנדיק צוויי חדשים אַליין אין דאַרף, האָט ער זיך איבערצייגט, אַז דאָס איז נישט איינע פּון יענע פאַרליבענישן, וועלכע ער האָט איבערגעלעבט אין דער ערשטער יוגנט, אַז דאָסדאָזיקע געפיל גיט אים נישט קיין מינוט רו, אַז ער קאָן נישט לעפּן, נישט אַנטשיידנדיק די פּראַגע: צי זי וועט יאָ אָדער נישט זיין פרוי און אַז זיין פאַרצווייפּלונג שטאַמט בלויז פּון זיין דמיון, אַז ער האָט נישט קיין שום באַווייזן, אַז מען וועט אים אָפּזאָגן. און ער איז איצט געקומען קיין מאַסקווע מיטן פעסטן באַשלוס צו מאַכן אַ פאַרשלאַג און חתונה האָבן, אויב מען וועט אים אָנועמען. אָדער... ער האָט נישט געקאָנט קלערן וועגן דעם, וואָס עס וועט זיין מיט אים, אויב מען וועט אים אָפּזאָגן.

VII.

געקומען מיטן פרימאָרגן-צוג קיין מאַסקווע, האָט לעוויז זיך אָפּגעשטעלט באַ זיין עלטערן ברודער פּון איין מוטער, באַ קאָזנישעוון, און איבערטוענדיק זיך, איז ער אַריינגעגאַנגען צו אים אין קאַפּלינעט, מיט דער דעה גלייך צו דערציילן אים צוליב וואָס ער איז געקומען, און בעטן אים אַן עצה; אָבער דער ברודער איז געווען נישט אַליין. באַ אים איז געזעסן אַ באַוווסטער פּראַפעסאָר פּון פּילאָזאָפּיע, וואָס איז איינגעלעך געקומען פּון כאַרקאָוו צוליב דעם. אַז ער וואָל אויפקלערן די מיספּאַרשטענדעניש, וואָס האָט זיך געשאפּן צווישן זיי צוליב זייער אַ וויכטיקער פּילאָזאָפּישער פּראַגע. דער פּראַפעסאָר האָט געפירט אַ הייסע פּאַלעמיק קעגן די מאַטעריאַליסטן, און סערגיי קאָזנישעוון האָט מיט אינטערעס נאָכגעפּאָלגט די דאָזיקע פּאַלעמיק און נאָכן איבערלייענען דעם פּראַפעסאָרס פּעצטע אַרטיקל, האָט ער אים אין אַ בריוו אָנגעשריבן זיינע דערווידערונגען.

ער האָט פאַרגעוואָרפֿן דעם פּראָפּעסאָר זיינע צו גרויסע הנחות פאַר די מאַ-
טעריאַליסטן. און דער פּראָפּעסאָר איז גלייך געקומען צו פּאַרן, פּדי זיך
צונויפצורעדן. עס האָט זיך געהאַנדלט אין דער מאָדערנער פּראָגע: צי
איז פאַראַן אַ גרענעץ צווישן די פּסיכישע און פיזיאָלאָגישע דערשיינונג-
גען אין דער מענטשלעכער טעטיקייט און וווּ איז זי ?

סערגיי איוואַנאוויטש האָט אויפגענומען דעם ברודער מיט זיין ליב-
לעך-קאַלטן שמייכל, מיט וועלכן ער פלעגט געוויינלעך אויפנעמען יעדן
און באַקענענדיק אים מיטן פּראָפּעסאָר, האָט ער ווייטער געפירט דעם
געשפּרעך.

דער קליינשטיקער מענטש אין די ברילן, מיטן שמאַלן שטערן,
האַט אויף אַן אויגנבליק איבערגעריסן דעם געשפּרעך, פּדי זיך צו באַ-
גריסן און ווידער אָנגעהויבן רעדן, גישט לייגנדיק קיין אַכט אויף לעווי-
נען. לעווינ האָט זיך געזעצט וואַרטן ביז דער פּראָפּעסאָר וועט אַוועק-
פּאַרן, נאָר באַלד זיך פאַראינטערעסירט מיט דער טעמע פון געשפּרעך.
לעווינ האָט באַגענגט אין די זשורנאַלן די אַרטיקלען, וועגן וועלכע
עס איז גערעדט געוואָרן, און האָט זיי געלייענט, אינטערעסירנדיק זיך
מיט זיי, ווי מיט דער אַנטוויקלונג פון די נאַטורוויסנשאַפּטלעכע יסודות,
וואָס זענען אים באַקאַנט געווען — אַלס נאַטורוויסנשאַפּטלעך לויטן אַנגי-
וועריזטעט. אָבער ער האָט קיינמאַל דיִדאַזיקע וויסנשאַפּטלעכע אויספירונגען
וועגן דער אָפּשטאַמונג פונם מענטש אַלס חיה, וועגן די רעפּלעקסן, וועגן
ביאָלאָגיע און סאַציאַלאָגיע, גישט צונויפגעבונדן מיט יענע פּראָגן וועגן
דער באַדייטונג פון לעבן און טויט פאַר אים פּערזענלעך, וועלכע פלעגן
די לעצטע צייט אַלץ אָפּטער און אָפּטער אים קומען אויפן רעיון.

צוהערנדיק זיך צום ברודערס שמועס מיטן פּראָפּעסאָר, האָט ער
באַמערקט, אַז זיי פאַרבינדן די וויסנשאַפּטלעכע פּראָגן מיט די אינטימע,
האַפּן עטלעכע מאָל כמעט זיך דערנענטערט צו דיִדאַזיקע פּראָגן, אָבער
איטלעכעס מאָל, וואָס זיי פלעגן שוין גאַנצט צוקומען צום סאַמע עיקר,
היי אים האָט זיך געדאַכט, פלעגן זיי גלייך אַליין זיך דערווייטערן און ווי-
דער זיך פאַרטיפּן אין געביט פון פיינע איינטיילונגען, אויסטייטשונגען, צי-
נאָטעס, רמזים, פלעגן זיך כומך זיין אויף אויטאָריטעטן, און ער האָט
קוים פאַרשטאַנען, וועגן וואָס זיי רעדן.

— איך קאָן נישט דערלאָזן — האָט סערגיי איוואַנאוויטש געזאָגט
מיט זיין געווייבלעכער קלאָרער און דייטלעכער אויסדריקלעכקייט און
ברעכטיקער דיִקציע, ווי זיין שטייגער איז געווען, — איך קאָן בשום אופן

נישט מספיק זיין מיט קייסן, אז מיין גאנצע פארשטעלונג וועגן דער אוי-
סערלעכער וועלט זאל בלויז ארויספליסן פון די עמפינדונגען. דעם סאמע
גרינטלעכסטן באגריף וועגן זיין באקום איך נישט דורך עמפינדונג, ווא-
רים עס איז אויך נישטא קיין ספעציעלער אָרגאַן, וואָס זאל איבערגעבן
דעמדאָזיקן באַגריף.

— יא, נאָר זיי — וורסט, און קנאָסט, און פריפאָסאָו — וועלן
איך ענטפערן, אז אייער עקזיסטענץ-באוואוסטזיין דערנעמט זיך פון דעם
אלגעמיינעם סכום עמפינדונגען, אז דאָסדאָזיקע עקזיסטענץ-באוואוסטזיין איז
דער רעזולטאַט פון די עמפינדונגען. וורסט זאָגט אפילו גלייך, אז אזוי
לאָנג ווי עס איז נישטאָ קיין עמפינדונג, איז אויך נישטאָ קיין באַגריף
וועגן זיין.

— איך וועל זאָגן פאַרקערט, — האָט סערגיי איוואַנאָוויטש
אַנגעהויבן.

נאָר דאָ האָט זיך לעווינען ווידער געדאַכט, אז צוקומענדיק צום
סאמע עיקר, גייען זיי ווייטער אַוועק, און ער האָט באַשלאָסן צו שטעלן
דעם פראָפּעסאָר אַ פראַגע.

— בכך, איז אויב מיינע געפילן זענען פאַרניכטעט, אויב מיין קער-
פער שטאַרבט, קאָן שוין נישט מעגלעך זיין קיין שום עקזיסטענץ? —
האַט ער געפרעגט.

דער פראָפּעסאָר האָט מיט פאַרדראָס און אזויווי מיט אַ גייסטיקן
ווייטיק פון דעם, וואָס מען האָט אים איבערגעריסן, זיך אומגעקוקט אויף
דעם אויסטערלישן פרעגער, וואָס איז מער עגלעך געווען צו אַ פּורלאַק,
איידער צו אַ פּילאָזאָף, און איבערגעטראַגן די אויגן אויף סערגיי איוואַ-
נאָוויטשן, ווי ער וואָלט געפרעגט: וואָס איז דאָ פאַראַן צו רעדן? אָבער
סערגיי איוואַנאָוויטש, וועלכער האָט ווייט נישט מיט אַיאַ אַנשטרענגונג
און איינזייטיקייט גערעדט, ווי דער פראָפּעסאָר, און באַ וועלכן עס איז
אין קאַפּ נאָך געבליבן גענוג אַרט, סיי אויף צו ענטפערן דעם פראָפּעסאָר,
סיי אויך צו פאַרשטיין דעם פשוטן און נאַטירלעכן שטאַנדפּונקט, פון
וועלכן די פראַגע איז געשטעלט געוואָרן, האָט אַ שמיכל געטון און
געזאָגט:

— דיִדאָזיקע פראַגע האָבן מיר נאָך נישט קיין רעכט צו פאַר-
ענטפערן...

— מיר האָבן נישט קיין דאַטן, — האָט דער פראָפּעסאָר באַשטע-
טיקט און פאַרגעזעצט זיין אַרגומענטאַציע. — גיין, — האָט ער געזאָגט, —

איך ווייז אן דערויף, אז אויב דאָס עמפינדן, ווי פריפאָסאָו זאָגט גלייך, האָט אפילו אַלס זיין יסוד דעם איינדרוק, מוזן מיר שטרענג אונטערשיידן די דאָזיקע צוויי באַגריפן.
 לעווין האָט שוין מער נישט געהערט און געוואַרט, אַז דער פראָ-
 פעסאָר זאָל אַוועקפאַרן.

VIII.

ווען דער פראָפעסאָר איז אַוועקגעפאַרן, האָט סערגיי איוואַנאָוויטש זיין געווענדט צום ברודער.

— עס פרייט מיך זייער, וואָס דו ביסט געקומען. אויף לאַנג? ווי גייט די ווירטשאַפט?

לעווין האָט געוואוסט, אַז די ווירטשאַפט אינטערעסירט ווייניק דעם עלטערן ברודער און אַז ער פּרעגט זיך אויף איר בלוז פּדי אים אַ נחת אַנצוטון, און דעריבער האָט ער געענטפערט נאָר וועגן פאַרקויף פון ווייץ און וועגן געלט.

לעווין האָט געוואַלט דערציילן דעם ברודער וועגן זיין פּוונה חתונה צו האָבן און פּרעגן זיין עצה, ער האָט אפילו פּעסט געהאַט באַשלאָסן דאָס צו טון; אָבער ווען ער האָט דערזען דעם ברודער, האָט אויסגע-
 הערט אַ ביסל זיין שמועס מיטן פראָפעסאָר, דערהערט דערנאָך דעמדאָ-
 זיין נישט ווילנדיק אפּוטרופּסישן טאָן, מיט וועלכן דער ברודער האָט אים אויסגעפּרעגט וועגן די ווירטשאַפטלעכע ענינים (זייער מוטערס גוט איז געווען נישט געמיינט, און לעווין האָט פאַרוואַלטעט מיט ביידע הילקים).
 האָט לעווין דערפילט, אַז ער קאָן איבער עפעס נישט אַנהייבן רעדן מיטן ברודער וועגן זיין באַשלוס חתונה צו האָבן. ער האָט געשפּירט, אַז דער ברודער וועט זי זאָך אויפנעמען, נישט אַזוי ווי אים ווילט זיך.

— ווי האַלט עס באַ אייך מיט דער „זעמסטוואָ“? — האָט גע-
 פּרעגט סערגיי איוואַנאָוויטש, וועלכער האָט זיך זייער אינטערעסירט מיט דער זעמסטוואָ און איר צוגעגעבן גרויס וויכטיקייט.

— כילעבן, כיווייס נישט...

— וואָס הייסט? ... ביסט דאָך אַ מיטגליד פון דער פאַר-

וואַלטונג?

— ניין, שוין נישט קיין מיטגליד; איך בין אַרויסגעטרעטן, —
האַט לעווין געענטפערט, — און פאַר שוין נישט מער אויף די פאַר-
זאַמלונגען.

— אַ שאַד! — האַט סערגיי איוואַנאַוויטש אַ זאָג געטון, זיך אָן-
כמורענדיק.

לעווין האַט צום פאַרענטפערן זיך אָנגעהויבן דערציילן, וואָס עס
טוט זיך אָפּ אויף די פאַרזאַמלונגען אין זיין קרייז.

— אַט דאָס איז תמיד אַזוי! — האַט סערגיי איוואַנאַוויטש אים
איבערגעשלאָגן. — מיר, רוסן, זענען שטענדיק אַזוי. אפשר איז דאָס טאָ-
קע אַ גוטער שטריך אונזערער — די פעיקייט צו זעען די אייגענע
חסרונות, אָבער מיר זאָלצן איבער, מיר טרייסטן זיך מיט דער איראַניע,
וואָס איז תמיד גרייט פאַ אונז אויף דער צונג. איך וועל דיר בלוזן זאָגן,
אַז ווען די זעלבע רעכט, וואָס די זעמסקע אינסטיטוציעס האָבן, זאָל מען
געבן אַן אַנדער איראַפעיש פּאָל, — די דייטשן און ענגלענדער וואָלטן
אויסגעאַרבעט פון זיי פרייהייט, און אַט מיר לאַכן בלוזן.

— וואָס-זשע קאָן מען טון? — האַט לעווין שולדיק געזאָגט. —
דאָס איז געווען מיין לעצטער פרווה און איך האָב מיטן גאַנצן האַרץ זיך
פאַמיט און איך קאָן נישט. כּיבין נישט פעיק.

— נישט פעיק, — האַט סערגיי איוואַנאַוויטש געזאָגט, — דו פאַסט
נישט גוט אויף די זאַך.

— אפשר, — האַט לעווין אומעטיק געענטפערט.

— און דו וויסט, דער ברודער ניקאָלאַי געפינט זיך ווידער דאָ.
דער ברודער ניקאָלאַי איז געווען קאַנסטאַנטין לעוויןס לייבלעכער
און עלטערער ברודער און סערגיי איוואַנאַוויטשעס ברודער פון איין מאָ-
מען, אַ פאַרלוירענער מענטש, וואָס האַט פאַרשווענדט דעם גרעסטן טייל
פון זיין פאַרמעגן, האַט זיך געדרייט אין דער משונהדיקסטער און ערג-
סטער געזעלשאַפט און זיך געהאַט צעקריגט מיט די ברידער.

— וואָס רעדסטו? — האַט לעווין מיט שרעק אויסגעשריגן. —
פונדוואָגען וויסטו?

— פּראַקאָפּי האַט אים געזעען אויף דער גאַס.

— דאָ אין מאַסקווע? וווּ איז ער? דו וויסט? — לעווין איז
אויפגעשטאַנען פון דער שטיף, ווי קלויפנדיק זיך בלייך צו גיין.

— איך באַדויער, וואָס איך האָב דיר דאָס געזאָגט, — האַט סער-
גיי איוואַנאַוויטש אַ שאַקל געטון מיטן קאַפּ אויפן יינגערן ברודערס אויפ-

רעגונג. — איך האָב געשיקט געוואָר ווערן, ווו ער ווינט, און האָב אים גושיקט טרובינגס וועקסל, וועלכעס איך האָב באַצאָלט. אַט וואָס ער האָט מיר געענטפערט.

און סערגיי איז אַוואַנאַוויטש האָט דערלאָנגט דעם ברודער אַ צעטעלע פון אינטערן טינט-לעשער אָפער.

לעווין האָט איבערגעלייענט דאָס אָנגעשריבענע מיט דער אויס-טערלישער, אים היימישער האַנטשריפט: „איך בעט אינטערטעניק מיך צו רוי צו לאָזן. דאָס איז דאָס איינציקע, וואָס איך פאַדער פון מיינע לי-בע ברודער. ניקאַלאַי לעווין“.

לעווין האָט דאָס איבערגעלייענט אין נישט אויפהייבנדיק דעם קאָפּ. מיטן צעטעלע אין די הענט, געשטאַנען פאַר סערגיי איז אַוואַנאַוויטשן. אין זיין נשמה האָבן געקעמפט: דער פאַרלאַנג צו פאַרגעסן איצט אָן דעם אומגליקלעכן ברודער און דאָס באַוויסטוויין, אַז דאָס וועט זיין שלעכט.

— ער וויל, משמעות, מיך באַליידיקן, — האָט סערגיי איז אַוואַנאַ-וויטש ווייטער גערעדט. — אָבער באַליידיקן מיך קאָן ער נישט, און איך וואָלט מיטן גאַנצן האַרץ געוואָלט אים העלפן, נאָר איך ווייס, אַז מען קאָן דאָס נישט.

— יאָ, יאָ, — האָט לעווין איבערגעזאָרט. — איך פאַרשטיי און שעץ דיין באַציונג צו אים; נאָר איך וועל פאַרן צו אים.

— אויב דיר ווילט זיך, פאַר, נאָר איך ראַט נישט, — האָט סערגיי איז אַוואַנאַוויטש געזאָגט. — דאָס הייסט, אין דער באַציונג צו מיר, האָב איך פאַר דעם קיין מורא נישט: ער וועט דיך מיט מיר נישט צעקריגן; נאָר פאַר דיר, ראַט איך, פאַר דיר איז בעסער נישט צו פאַרן. העלפן קאָן מען נישט. איבעריקנס, טו ווי דו ווילסט.

— אפשר קאָן מען טאַקע נישט העלפן, נאָר איך פיל, באַזונדערס אין דער מינוט — נו, דאָס איז עפעס אַנדערש — איך פיל, אַז איך קאָן נישט זיין רויק.

— נו, דאָס פאַרשטיי איך נישט, — האָט סערגיי איז אַוואַנאַוויטש גע-זאָגט. — איינס פאַרשטיי איך, — האָט ער צוגעגעבן, — אַז דאָס האָט מיך אויסגעלערנט עניווח. איך האָב אַנדערש און מיט מער איינזעעניש אַנגעהויבן קוקן אויף דעם, וואָס ווערט אָנגעוואָפן געמיינהייט, נאָכדעם ווי דער ברודער ניקאַלאַי איז געוואָרן דאָס, וואָס ער איז... דו ווייסט דאָך, וואָס ער האָט געטוין... .

— אך, דאָס איז שרעקלעך, שרעקלעך! — האָט לעווין איבער-
געזאָרט.

באַקומען פֿון סערגיי איוואַנאוויטשס לאַקיי דעם ברודערס אַדרעס,
האַט לעווין באַלד זיך געקליבן פֿאַרן צו אים, אָבער נאָך אַ ישובֿ הדעת,
האַט ער באַשלאָסן אָפּצולייגן די נסיעה ביזן אָונט. פֿרי צו זיין גייסטיק
רויק, האָט מען פֿריער פֿון אַלעם געמוזט אַנטשיידן דעם ענין, צוליב
וועלכן ער איז געקומען קיין מאַסקווע. פֿון ברודער איז לעווין געפֿאַרן
אין אַבלאַנסקיס אַמט אַרײַן און, געווירר ווערנדיק וועגן די שטשערבאַצ-
קיס, איז ער געפֿאַרן אַהין, וווּ מען האָט אים געזאָגט, אַז ער קאַן
טרעפֿן קיטין.

IX.

פֿיר אַ זייגער, פֿילנדיק זיין קלאַפּנדיק האַרץ, איז לעווין אַראָפּ פֿון
דער דראַזשקע באַם וואָלאָאָגישן גאַרטן און זיך געלאָזט גיין מיטן וועגל
צו די בערג און צום גליטש, וויסנדיק זיכער, אַז ער וועט זי געפינען
דאָרט, ווייל ער האָט געזען די שטשערבאַצקיס קאַטש פֿאַרן טויער.
עס איז געווען אַ העלער, פֿראַסטיקער טאָג. באַם טויער זענען
ריינעווייז געשטאַנען קאַטשן, שליטנס, באַלעגאַלעס, זשאַנדאַרן. אַן אויס-
געפּוצטער עולם, גלאַנצנדיק אויף דער העלער זון מיט די היטן, האָט
געשוויבלט באַם אַרייַנגאַנג און איבער די ריינע וועגלעך צווישן די רוי-
סישע היילעך מיט די געשניצטע פֿירשטלעך; די אַלטע געקרויזטע בע-
רזעס פֿון גאַרטן מיט די שווער אַראַפּגעהאַנגענע צווייגן פֿון שניי, האָבן
אויסגעזען, ווי אויסגעצירט אין נייע פייערלעכע ריזעס.

ער איז געגאַנגען איבערן וועגל צום גליטש און זיך געזאָגט: „מען
טאָר זיך נישט אויפֿרעגן, מען מוז זיך באַרויקן. וואָס פֿלאַטערסטו? וואָס
וויילסטו? שווייג, באַריש האַרץ“, האָט ער זיך פֿסדר געווענדט צו זיין
האַרץ. און וואָס מער ער האָט זיך באַמיט צו באַרויקן, אַלץ מער אַטעם
האַט אים פֿאַרפעלט. אַ באַקאַנטער איז אים אַקענגעקומען און אים אַ רוף
געטון, אָבער לעווין האָט אפילו נישט דערקענט, ווער דאָס איז. ער איז
צוגעצאָנגען צו די בערג, אויף וועלכע עס האָבן געגרייצט די קייטן פֿון
די שליטעלעך, וואָס זענען אַראַפּגעלאָזט און אַרויפֿגעהויבן געוואָרן, עס

האָבן געסקריפעט זיך גליטשנדיקע שליטעלעך און געקלונגען פריילעכע שווימען. ער איז אָפגעגאנגען נאָך עטלעכע טריט, און פאַר אים האָט זיך געעפנט דער גליטש, און ער האָט באַרד צווישן אַלע זיך גליטשנדיקע דערקענט זי.

ער איז געוויר געוואָרן, און זי געמינט זיך דאָ, לויט דער פרייד און שוועק, וואָס האָט אַרומגעכאַפט זיין האַרץ. זי איז געשטאַנען און געשמועסט מיט אַ דאַמע אויף דעם צווייטן עק פונם גליטש. קיין שום באַזונדערס איז, דאַכט זיך, נישט געווען, נישט אין איר קליידונג, נישט אין איר פאַזע; אָבער פאַר לעווינען איז פונקט אזוי לייכט געווען צו דערקענען זי צווישן דעמדאָזיקן עולם, ווי אַ הויז אין פאַקשיוע. אַלץ איז באַלויכטן געווען פון איר. זי איז געווען דער שמייכל, וואָס האָט באַשטראַלט אַלץ אַרום זיך. זי קאָן איר טונקע אַראַפגיין אַהין אויסן אייז אַרויף, צוגיין צו איר "האַט ער אַ קלער געטון. דאָס אַרט, וווּ זי איז געווען, האָט אים אויסגעווען, ווי אַ נישט צוטריטלעכער מקדש, און עס איז געווען אַ מינוט, ווען ער איז שיער נישט אַוועקגעגאַנגען: אזוי שרעקלעך איז אים געוואָרן. ער האָט געמוזט מאַכן אַן אַנשטרענגונג איבער זיך און זיך געבן צו פאַרשטיין, און אַרום איר דרייען זיך פאַרשידענע מענטשן, און ער אַליין האָט אויך געקאַנט קומען אַהער זיך גלייטשן אויף ליזשוועס. ער איז אַראַפגעגאַנגען אונטן, אויסמיידנדיק אַ לענגערע צייט צו קוקן אויף איר, ווי אויף דער זון, אָבער ער האָט זי געזען, ווי די זון, אויך נישט קינדליק.

אויסן אייז האָבן זיך פאַרזאַמלט דעמדאָזיקן טאָג פון דער וואָך און אין דערדאָזיקער צייט פון טאָג מענטשן פון איין קרייז, בלויז באַקאַנטע. עס זענען געווען דאָ סיי גליטש-מייסטערס, וואָס האָבן בראַווירט מיט זייער קינסט, סיי אַזעלכע, וואָס האָבן זיך געלערנט מיט פאַטערלעך, מיט שרע-קעוודיקע, אומגעשיקטע באַוועגונגען. סיי יינגלעך, סיי אַלטע לייט, וואָס האָבן זיך געגליטשט צוליב היגיענישע צוועקן; אַלע האָבן אויסגעזען לעווינען, ווי אויסדערוויילטע גליקלעכע, ווייל זיי זענען געווען נאָענט פון איר. אַלע גליטשערס האָבן, דאַכט זיך, גאַנץ גלייכגילטיק זי איבער-געיאָגט, דעריאָגט, אפילו גערעדט מיט איר און זענען אינגאַנצן אומאַפ-הענגיק פון איר פריילעך געווען, אויסנוצנדיק דאָס אויסגעצייכנטע אייז און דאָס שיינע וועטער.

ניקאָלאַי שטשערבאַצקי, קיטיס קויזן, אין אַ קורצינקן זשאַקעטל און שומאַלע הויזן, איז געזעסן אויף אַ פאַנק מיט די ליזשוועס אויף די פיס. ער האָט דערזען לעווינען און אַ געשריי געטון צו אים.

— אָ דער ערשטער רוסישער ליזשווע-לייפער ! שוין לאַנג געקוי-
מען ? אויסגעצייכנט אייז, טוט אָן די ליזשוועס.

— איך האָב גאַרנישט קיין ליזשוועס, — האָט לעווין געענטפערט.
וונדערנדיק זיך אויף דערדאָזיקער דרייטטיקייט און פרייקייט אין איר
אַנוועזנהייט און אויף קיין סעקונדע זי נישט פאַרלירנדיק פון בליק,
כאַטש ער האָט גאַרנישט געקוקט אויף איר. ער האָט געשפירט, אַז די
זון דערנענטערט זיך צו אים. זי איז געווען אין אַ ווינקל און, טעמפּ אַן-
שטעלנדיק די שמאַלע פיסלעך אין די הויכע שיך, האָט זי, קענטיק,
מיט מורא זיך געגליטשט צו אים. געוואַלטיק פאַכענדיק מיט די הענט
און צובייגנדיק זיך צו דער ערד, האָט אַ יינגל אין רוסישער קליידונג
זי איבערגעיאָגט. זי האָט זיך געגליטשט נישט גאַנץ זיכער און, אַרויס-
געמענדיק די הענט פון דער קליינער מופטע, וואָס איז איר אויף אַ
שנירל געהאַנגען, האָט זי זיי געהאַלטן גרייט, געקוקט אויף לעווינען.
וועלכן זי האָט דערקענט און געשמייכלט צו אים. ווען זי האָט זיך שוין
געהאַט אויסגעדרייט, האָט זי זיך געגעבן אַ שטופּ אָפּ מיטן עלאַסטישן
פיסל, זיך צוגעגליטשט גלייך צו שטשערבאַצקין און, אַנכאַפנדיק זיך מיט
דער האַנט אָן אים, האָט זי שמייכלענדיק אַ שאַקל געטון מיטן קאַפּ
צו לעווינען. זי איז געווען הערלעכער, ווי ער האָט זי זיך פאַרגע-
שטעלט.

ווען ער האָט געטראַכט וועגן איר, האָט ער געקאָנט זי לעבעדיק
זיך פאַרשטעלן אינגאַנצן, באַזונדערס די הערלעכקייט פון דעמדאָיקן
נישט גרויסן בלאַנדן קעפל, מיט דעם אויסדרוק פון קינדישער לויטער-
קייט און גוטסקייט, וועלכעס איז אַזוי פריי געזעסן אויף די שלאַנקע
יינגיקע אַקסלען, דער קינדישער אויסדרוק פון איר פנים צוזאַמען
מיט דער איידעלער שיינקייט פון דער פיגור האָבן געשאַפן איר באַזונ-
דערן רייז, וועלכן ער האָט גוט געדענקט. אַבער דאָס, וואָס האָט שטענ-
דיק ווי אַן אומגעריכטע זאָך איבערראַשט אין איר, איז געווען דער אויס-
דרוק פון אירע אויגן, זאַנפטע, רויקע און ערלעכע, און באַזונדערס איר
שמייכל, וועלכער האָט תמיד לעווינען אַריבערגעטראָגן אין אַ פאַרבישוּם-
טער וועלט, אין וועלכער ער האָט זיך געפילט אַזוי האַרציק און מילד,
ווי בלוז אין זעלטענע טעג פון זיין פריער קינדהייט.

— איר זענט שוין לאַנג הי ? — האָט זי געזאָגט, דערלאַנגענדיק
אים די האַנט. — אַ דאַנק. — האָט זי צוגעגעבן, ווען ער האָט אויפגע-
הויבן דאָס טיכל, וואָס איז אַרויסגעפאַלן פון איר מופטע.

— איך ? איך בין נישט לאנג, נעכטן... היינט הייסט דאָס... געקוי-
מען, — האָט לעווין געענטפערט, פֿון אויפֿרעגונג נישט גלייך פֿאַרשטיי-
ענדיק איר פֿראַגע. — איך האָב געוואָלט טאַרן צו אייך, — האָט ער גע-
זאָגט, און באַלד דערמאָנט זיך מיט וואָסער פֿוונה ער האָט זי געזוכט,
האָט ער זיך פֿאַרלוירן און איז רויט געוואָרן. — איך האָב נישט געוואָלט,
אַז איר קאָנט זיך גליטשן אויף ליזשוועס און גליטשט זיך אויסגע-
צייכנט.

זי האָט אויפֿמערקזאַם אַ קוק געטון אויף אים, אַזוי ווי וועלנדיק
פֿאַרשטיין די סיבה פֿון זיין פֿאַרלעגנהייט.

— אייער לויבן מוז מען שעצן, דאָ דערציילט מען וועגן אייך, אַז
איר זענט דער בעסטער ליזשווע-לויפֿער, — האָט זי געזאָגט, אָפֿשאַקלענ-
דיק מיטן קליינינקן הענטל אין דער שוואַרצער הענטשקע די נאָרלעך פֿון
פֿראַסט-טוי, וואָס זענען איר אַרויפֿגעפֿאַלן אויף דער מופֿטע.

— יאָ, איך פֿלעג מיך אַמאָל מיט ליידנשאַפט גליטשן: מיר האָט
זיך געוואָלט דערגיין ביז פֿולקאַמענהייט.

— איר טוט, דאַכט זיך, אַלץ מיט ליידנשאַפט, — האָט זי שמייכ-
לענדיק געזאָגט. — מיר ווילט זיך אַזוי זען, ווי איר גליטשט זיך, טוט-
זשע אָן ליזשוועס און לאָמיר זיך גליטשן צוזאַמען.

„גליטשן זיך צוזאַמען! צי איז דאָס מעגלעך?“ האָט לעווין גע-
קלערט, קוקנדיק אויף איר.

— איך וועל באַלד אָנטון, — האָט ער געזאָגט.

און ער איז געגאַנגען אָנטון ליזשוועס.

— שוין לאַנג נישט געווען באַ אונז, הער, — האָט געזאָגט דער
גליטש-וועכטער, אונטערהאַלטנדיק דעם פּוס און איינשרויפֿנדיק דעם אָפֿ-
צאַס. — נאָך אייך איז קיינער פֿון די הערן קיין מייסטער נישט, וועט
גויט זיין אַזוי? — האָט ער געזאָגט, פֿאַרציענדיק דעם רעמעט.

— גוט, גוט, שנעלער, איך בעט אייך, — האָט לעווין געענטפערט,
קוים איינהאַלטנדיק דעם גליקלעכן שמייכל, וואָס האָט נישט ווילנדיק זיך
באַוויזן אויף זיין פנים. „יאָ, — האָט ער געקלערט, — אַט דאָס הייסט
לעבן, דאָס הייסט גליק! צו זאַמען, האָט זי געזאָגט, לאָמיר זיך
גליטשן צוזאַמען. זאָגן איר איצט? אָבער איך האָב דאָך טאַקע
דערפֿאַר מורא צו זאָגן, וואָס איך בין איצט גליקלעך, גליקלעך כאַטש
מיט דער האַענזונג... און דעמאָלט?... אָבער מען מוז דאָך! מען מוז!
מען מוז! אַוועק מיט דער שוואַכקייט!“

לעווין האָט זיך געשטעלט אויף די פיס, אויסגעטון דעם פאלטן און, צעלויפנדיק זיך איבערן קרעציקן אייז פארן הייז, איז ער אַרויס אויפן גלאַסן אייז און זיך אַ לאַז געטון אָן אָנשטרענגונג, ווי ער וואָלט בלויז מיטן ווילן זיינעם פאַרזיכערט, פאַרקירצט און געלענקט זיין לויפן. ער האָט זיך אָפהענטיק דערנענטערט צו איר, אָבער איר שמייכל האָט אים ווידער באַרויקט.

זי האָט אים דערלאָנגט די האַנט, און זיי האָבן זיך אַ לאַז געטון צוזאַמען, אַלץ גיכער און גיכער, און וואָס גיכער אַלץ פעסטער האָט זי זיין האַנט צונויפגעדריקט.

— מיט אייך וואָלט איך מיך גיכער אויסגעלערנט, איך בין עפעס זיכער מיט אייך, — האָט זי אים געזאָגט.

— און איך בין זיכער אין מיר, ווען איר לענט זיך אָן אויף מיר, — האָט ער געזאָגט, אָבער גלייך זיך דערשראָקן פאַר דעם, וואָס ער האָט געזאָגט, און איז רויט געוואָרן. און טאַקע ווי נאָר ער האָט אַרויס-געזאָגט דידאַזיקע ווערטער, האָט איר פנים פלוצלינג ווי די זון, וואָס איז פאַרגאַנגען הינטער די וואָלקנס, אָנגעווירן איר גאַנצע ליבלעכקייט, און לעווין האָט דערקענט דעם באַקאַנטן שפיל פון איר פנים, וואָס האָט באַ-דייט אָנגעשטרענגטן געדאַנק: אויפן גלאַסן שטערן האָט זיך באַווירן אַ קנייטשעלע.

— איר האָט נישט עפעס קיין עגמת נפש ? איבעריקנס, איך האָב נישט קיין רעכט צו פרעגן, — האָט ער שנעל אַ זאָג געטון.

— פאַרוואָס-זשעט... ניין, איך האָב נישט קיין שום עגמת נפש, — האָט זי געענטפערט קאלט און גלייך צוגעגעבן: — איר האָט נישט גע-זען די מאַדמואַזעל ליניאַן ?

— נאָך נישט.

— גייט צו צו איר, זי האָט אייך אַזוי ליב.

„וואָס איז דאָס ? איך האָב זי מצער געווען. גאָט, העלף מיר !“ האָט לעווין אַ קלער געטון און איז אוועקגעלאָפן צו דער אַלטער פראַג-צויזן מיט די גרויע לאַקן, וואָס איז געזעסן אויף אַ באַנק. שמייכלענדיק און אַרויסשטעלנדיק אירע קינסטלעכע ציין, האָט זי אים אויפגענומען ווי אַן אַלטן פריינט.

— יא, אַט וואַקסן מיר, — האָט זי אים געזאָגט, אָנווייזנדיק מיט די אויגן אויף קיטיק, און ווערן עלטער. Tiny bear איז שוין געוואָרן גרויס ! — האָט די פראַנצויזין ווייטער געלאַכט און אים דערמאַנט זיין

שפאס וועגן די דריי פריילינס, וועלכע ער האָט גערופן: די דריי בערן פון אַן ענגליש מעשהלע. — איר געדענקט, איר פלעגט אזוי זאָגן ? ער האָט דאָס לחלוטין נישט געדענקט, נאָר זי האָט שוין אַ יאָר ציען געלאַכט פון דעמדאָזיקן וויץ אין אים לייב געהאַט.

— נו, גייט, גייט גליטשן זיך. אָבער אונזער קיטי האָט זיך אָנגע- הויבן גוט צו גליטשן, נישט אמת ?

ווען לעווין איז צוגעלאָפן צו קיטין, איז שוין איר פנים געווען נישט שטרענג, די אויגן האָבן שוין צוריק געקוקט אזוי ערלעך און לייב- לעזר, אָבער לעוויןען האָט זיך געדאַכט, אַז אין איר ליבלעכקייט איז דאָ אַ באַזונדערער, בפיוון-רויקער טאָן. און אים איז געוואָרן טרויעריק, רעדנ- דיך אַ ביסל וועגן איר אַלטער גווערנאָמין, וועגן אירע אויסטערליש- קייטן, האָט זי אים געפרעגט וועגן זיין לעבן.

— צי איז אייך נישט לאַנגווייליק ווינטער אין דאָרף ? — האָט זי געזאָגט.

— ניין, נישט לאַנגווייליק, איך בין זייער באַשעפטיקט, — האָט ער געזאָגט, פילנדיק, אַז זי ווירקט אויף אים מיט איר רויקן טאָן, פון וועלכן ער וועט נישט בפוח זיין זיך צו באַפרייען, ווי דאָס איז געווען אין אַנהייב ווינטער.

— איר זענט אויף לאַנג געקומען ? — האָט אים קיטי געפרעגט. — איך ווייס נישט, — האָט ער געענטפערט, נישט קלערנדיק וועגן דעם, וואָס ער רעדט. עס איז אים איינגעפאלן אַ געדאַנק, אַז אויב ער וועט זיך אונטערגעבן דעמדאָזיקן טאָן אירן פון רויקער פריינטשאַפט, וועט ער ווידער אוועקפארן מיט גאַרנישט, און ער האָט באַשלאָסן זיך אַפגעצושטעלן.

— וואָס הייסט איר ווייסט נישט ?

— איך ווייס נישט. דאָס איז אָפהענגיק פון אייך, — האָט ער געזאָגט און זיך גלייך דערשראַקן פאַר זיינע ווערטער.

צי זי האָט נישט געהערט זיינע ווערטער, אָדער נישט געוואָלט הערן, זי האָט זיך אזוי ווי אַ שטרויכל געטון, צוויי מאָל אַ קלאַפ געבן- דיך מיטן פיסל, און אייליק זיך אוועקגעגליטשט פון אים. זי האָט זיך צוועגליטשט צו דער מאַדמואַזעל ליניאַן, עפעס געזאָגט איר און זיך אוועקגעלאָזט צום הייזל, וווּ די דאַמען האָבן אויסגעטון די ליזשוועס. „גאַט מיינער, וואָס האָב איך געטון ! גאַט מיינער ! העלף מיר ! לערן מיך !“ האָט לעווין מתפלל געווען און איינצייטיק געפילט אַ שטאַר-

קע גויטווענדיקייט זיך שנעל צו באוועגן, צעלויפנדיק זיך און מאכנדיק אויסערלעכע און אינערלעכע קרייזן.

אין דער צייט איז איינער פון די יונגעלייט, דער בעסטער פון די נייע ליזשווע-לויפערס, מיט א פאפיראס אין מויל, אין די ליזשוועס, ארויס-געקומען פון קאוויארניע, און צעלויפנדיק זיך, האט ער זיך א לאז אראפ געטון פון די שטיגן. קלאפנדיק און אונטערשפרינגענדיק. ער איז אראפ אונטן, און נישט ענדערנדיק אפילו די פרייע לאגע פון די הענט, זיך א לאז געטון איבערן איין.

— אך, דאס איז א נייע קונץ! — האט לעווין געזאגט און גלייך ארויפגעלאפן, כדי צו מאכן דידאזיקע נייע קונץ.

— צעקלאפט אייך נישט, מען דארף זיך צוגעוויינען, — האט גי-קאלאי שטערבאצקי א געשריי געטון צו אים.

לעווין איז ארויפגעגאנגען אויף די שטיגלעך, זיך צעלאפן פון דער הייך וויפיל ער האט געקאנט און זיך א לאז געטון אראפ, דערהאלטן-דיק אין דער נישט געוויינטער באוועגונג דאס גלייכגעוויכט מיט די הענט. אויבן לעצטן שטיגעלע האט ער זיך פארטשעפעט, אבער קיים באריני-דיק דאס איין מיט דער האנט, האט ער געמאכט א שטארקע באוועגונג. דערקאפט דאס גלייכגעוויכט און איז לאכנדיק אוועק ווייטער.

א ווילער, א ליבער, — האט קיטי אין דער צייט א קלער גע-טון, ארויסגייענדיק פון הייזל מיט דער מאדמוזעל ליניאן און קוקנדיק אויף אים מיט א שמייכל פון שטילער צערטלעכקייט, ווי אויף א גע-ליבטן ברודער. — און צי בין איך שולדיק, צי האב איך עפעס שלעכטס געטון? זיי זאגן: קאקעטעריע. איך ווייס, אז איך האב ליב נישט אים; אבער מיר איז דאך פריילעך מיט אים, און ער איז אזא ווילער. אבער נאכדאס האט ער דאס געזאגט? „האט זי א קלער געטון.“

דערזען די אוועקגייענדיקע קיטי און די מוטער, וואס איז איר אקענגעקומען אויף די שטיגלעך, איז לעווין, א פאררויטלעטער נאך דעם שנעלן באוועגן זיך, שטיין געבליבן און זיך פארטראכט. ער האט אויס-געטון די ליזשוועס און דעריאגט באם ארויסגאנג פון גארטן די מוטער מיט דער טאכטער.

— עס פרייט מיך זייער אייך צו זען, — האט די פירשטין גע-זאגט. — מיר נעמען אויף, ווי שטענדיק, דאנערשטיק.

— הייסט עס, היינט?

— עס וועט אונז זייער פרייען אייך צו זען, — האָט די פירשטין טרוקן געזאָגט.

דידאָזיקע טרוקנקייט האָט מצער געווען קיטין און זי האָט זיך נישט געקאָנט אָפהאַלטן פון פאַרלאַנג צו פאַרגלעטן דער מוטערס קאַלטקייט. זי האָט אויסגעדרייט דעם קאָפּ און מיט אַ שמיכל אַ זאָג געטון :
— צום ווידערזען.

אין דער צייט איז סטעפּאַן אַרקאָדיעוויטש, מיטן הוט אויף דער זייט, גלאַנצנדיק מיטן פנים און די אויגן, ווי אַ פריילעכער זיגער אַרייַנגעקומען אין גאַרטן. אָבער, צוקומענדיק צו דער שוויגער, האָט ער מיט אַ טרויעריק, שולדיק פנים געענטפערט אויף איר פראַגע וועגן דאָלליס געזונט. שטיל און מרהשחורהדיק רעדנדיק אַ ביסל מיט דער שוויגער, האָט ער אויסגעגלייכט די ברוסט און גענומען לעווינען אונטער דער האַנט.

— אַלואַ, פאָרן מיר ? — האָט ער געפרעגט. — איך האָב די גאַנצע צע צייט וועגן דיר געטראַכט, און עס פרייט מיך זייער, זייער, וואָס די ביסט געקומען. — האָט ער מיט אַ וויכטיקער מינע אים אין די אויגן אַרייַנגעקוקט.

— מיר פאָרן, מיר פאָרן, — האָט געענטפערט דער גליקלעכער לעווין, וואָס האָט נישט אויפגעהערט צו הערן דעם קלאַנג פֿון דער שטיי-מען, וועלכער האָט געזאָגט : „צום ווידערזען“, און זען דעם שמיכל, מיט וועלכן דאָס איז געזאָגט געוואָרן.

— אין „אַנגליאַ“ אָדער אין „ערמיטאַזש“ ?

— מיר איז אַלץ איינס.

— זאָל זיין אין „אַנגליאַ“, — האָט סטעפּאַן אַרקאָדיעוויטש גע-זאָגט, אויסקלויבנדיק „אַנגליאַ“ דערפאַר, וואָס ער איז אין „אַנגליאַ“ מער שולדיק געווען, ווי אין „ערמיטאַזש“. ער האָט דערפאַר געהאַלטן פאַר נישט פֿיין אויסצומיידן דעמדאָזיקן רעסטאָראַן. — דו האָסט אַ דראַזשקע ? אַלואַ אויסגעצייכנט, וואָרים איך האָב אָפּגעלאָזט די קאַטש.

דעם גאַנצן וועג האָבן די פריינט געשוויגן. לעווין האָט געקלערט, וואָס עס האָט באַדייט דער געענדערטער אויסדרוק אויף קיטיס פנים, און דאָ האָט ער זיך פאַרויכערט, אַז ס'איז דאָ אַ האַפּנונג, דאָ איז ער אַרייַנגעפאלן אין פאַרצווייפלונג און קלאָר געזען, אַז זיין האַפּנונג איז זינלאַז, און בינו בינו זיך געפילט פאַר גאַר אַן אַנדערן מינשט, גאַרינישט ענ-

לעך צו דעם, ווי ער איז געווען ביז איר שמיכל און די ווערטער:
צום ווידערזען.

סטעפאן ארקאדיעוויטש האָט אויפן וועג צוגעטראַכט דעם מעניו
פון מיטאַג.

— דו האָסט דאָך לייב טיורבאַ? — האָט ער צופאַרנדיק געזאָגט.
לעווינען.

— וואָס? — האָט לעווינען איבערגעפרעגט. — טיורבאַ? יא, איך
האַב שרעק לעך לייב טיורבאַ.

X.

ווען לעווינען איז אַריינגעקומען מיט אַבלאַנסקין אין רעסטאָראַן,
האַט ער גישט געקאַנט נישט באַמערקן אַ געוויסע באַזונדערקייט אינם
אויסדרוק, אַזוי ווי פון איינגעהאַלטענער שמחה, אויפן פנים און אין דער
גאַנצער פיגור פון סטעפאן ארקאדיעוויטשן. אַבלאַנסקי האָט אויסגעטון
דעם פאַלטן און מיטן הוט אויף אַ זייט אַריינגעגאַנגען אין עסזימער,
אַרויסגעבנדיק באַפעלן די אים אַרומרינגלענדיקע טאַטערן אין די פראַקן
מיט די סערוועטקעס. נייגנדיק זיך אויף רעכטס און ליינקס צו די אַנ-
ווענדע באַקאַנטע, וואָס האָבן אים, ווי תמיד פריידיס באַגעגנט, איז ער
צוגעגאַנגען צום בופעט, האָט פאַרביסן נאָכן בראַנפן מיט אַ פישל און
געזאָגט צו דער פראַנצויזין, וואָס איז, אויסגעפּוצט אין בענדער, שפיצן
און לאַקן, געזעסן באַ דער ביורקע, עפעס אַזוינס, אַז אפילו די דאָזיקע
פראַנצויזין האָט זיך האַרציק צעלאַכט. לעווינען ווידער האָט נישט אויסגע-
טראַנקען דעם בראַנפן בלוין דערפאַר, וואָס די דאָזיקע פראַנצויזין, וועלכע
איז, דאַכט זיך, אינגאַנצן צונויפגעשטעלט געווען פון פרעמדע האַר
poudre de riz און Vinaigre de toilette, איז געווען פאַר אים אַ באַליי-
דיקונג. ער איז, ווי פון אַ שמוציק אַרט, געשווינד אַוועקגעגאַנגען פון איר.
זיין גאַנצע נשמה איז איבערפולט געווען מיטן גרוזעכעניש וועגן קיטין,
און זיינע אויגן האָבן געלויכטן מיט אַ פריילעכן און גליקלעכן
שמיכל.

— אַהער, אייער דורכלויכט, ביטע, דאָ וועט מען נישט באַמרויקן
אייער דורכלויכט, — האָט געזאָגט אַן אַלטער גרויער טאַטער, מיט אַ ברייטן

הינטן און צעשפרייטע פאלבן פון פראק איבער אים. — ביטע, אייער דורכלויכט, — האָט ער געזאָגט צו לעווינען, אַלס צייכן פון אַכטונג צו טועפּאָן אַרקאָדיעוויטשן, נאַקקריכנדיק אויך זיין גאַסט.

אויגנבליקלעך אויסשפרייטנדיק אַ פּריש טישטוך אויפן קיילעכיקן טיש, וואָס איז שוין צוגעדעקט געווען מיט אַ טישטוך און איז געשטאַ-
נען אונטער אַ בראַנזענעם בראַ, האָט ער צוגערוקט די סאַמעטענע שטולן
און איז שטיין געבליבן פאַר טעפּאָן אַרקאָדיעוויטשן מיט אַ סערוועטקע
און אַ קאַרטע אין די הענט, וואַרטנדיק אויף באַפעלן.

— אויב איר וועט באַפעלן, אייער דורכלויכט, וועט אַ באַזונדערער
קאַבינעט באַלד ליידיק זיין: דער פּירשט גאַליצין מיט אַ דאַמע, פּרישע
אויסטערן זענען אָנגעקומען.

— א! אויסטערן.

טעפּאָן אַרקאָדיעוויטש האָט זיך פאַרטראַכט.

— אפשר ענדערן דעם פּלאַן, לעווין? — האָט ער פאַרהאַלטן דעם
פּינגער אויף דער קאַרטע, און זיין פנים האָט אויסגעדריקט אַן ערנסטע
פאַרלעגנהייט.

— נו, מילא, מיר וועלן באַשטעלן. די אויסטערן זענען גוט? דו
ביז אַכטונג.

— פּלענסבורגער, אייער דורכלויכט, קיין אַסטענדישע זענען
נישטאָ.

— פּלענסבורגער איז פּלענסבורגער, אָבער צי זענען זיי פּריש.

— נעכטן דעהאַלטן געוואָרן.

— איז וואָס-זשע, אפשר אָנהייבן פון די אויסטערן, און דערנאָך
שוין דעם גאַנצן פּלאַן ענדערן? האָ?

— מיר איז אַלץ איינס, פאַר מיר איז צום בעסטן קאַשע מיט
פּאַרשטש; נאָר דאָ באַקומט מען דאָך דאָס נישט.

— קאַשע אַ-לאַ ריוס וועט איר באַפעלן? האָט דער טאַמער גע-
זאָגט, ווי אַ ניאַניע איבער אַ קינד, אָנפייגנדיק זיך איבער לעווינען.

— ניין, אָן שפּאַס, וואָס דו וועסט אויסקלויבן, וועט גוט זיין, איך
בין מיך דורכגעלאָפּן אויף ליושוועס און בין הונגעריק, און עס זאָל
דיר גאַרנישט איינפאַלן, — האָט ער צוגעגעבן, באַמערקנדיק אויף אַבלאַג-
סקיס פנים אַן אומצופרידענע מינע, — אַז איך וועל נישט אַפּשאַצן דיין
אויסזאָל, איך וועל מיט פאַרגעניגן גוט אַפּעסן.

— אַ שאלה! וואָס דו זאָלסט נישט זאָגן, איז דאָס איינס פון די

פאַרגעניגנס אין לעבן, — האָט סטעפּאָן אַרקאַדיעוויטש געזאָגט — מילא, גיב זשע אונז, ברודערקע די מיינער, אויסטערן אַ צוויי אָדער ס'איז ווייניק — אַ דריי צענדליק, אַ בשמים-זופּ...

— פּרענטאַניער, — האָט דער טאָטער אונטערגעכאַפט, אָבער סטעפּאָן אַרקאַדיעוויטש האָט אים קענטיק גישט געוואָלט אַנטון דאָס פאַרגעניגן אַנצורופּן די מאַכלים אויף פּראַנצויזיש.

— מיט בשמים, ווייסט? דערנאָך אַ טירבאַ אין געדיכטן סאָס, דערנאָך... אַ ראָסטביף, אָבער זע, ער זאָל גוט זיין, אין קאַפהענער, אפשר, נו, און קאַנסטרוין.

דער טאָטער, וואָס האָט זיך דערמאַנט אָן סטעפּאָן אַרקאַדיעוויטש מאַניר גישט אַנצורופּן די מאַכלים לויט דער פּראַנצויזישער קאַרטע, האָט גישט איבערגעחורט נאָך אים, נאָר זיך אַנגעטון דאָס פאַרגעניגן איבער-צוהורן די גאַנצע באַשטעלונג לויט דער קאַרטע: „אַ זופּ פּרענטאַניער, טירבאַ סאָס באַמאַרשע, פּולאַרד אַ לעסטראַגאַן, מאַסעדזאָן דע פּריזי...“ און תּיכּף, ווי אויף פּרוזשינעס, אַוועקלייגנדיק איין איינגעבינדענע קאַרטע און אַ כאַפּ טוענדיק די צווייטע, די וויין-קאַרטע, האָט ער זי אונטערגע-טראָגן סטעפּאָן אַרקאַדיעוויטשן.

— וואָס-זשע וועלן מיר טרינקען?

— איך — וואָס דו ווילסט, אָבער גישט קיין סך... שאַמפּאַניער, —

האַט לעווינ געזאָגט.

— וואָס? צום ערשט? און אגב, אמת, זאָל זיין אַזוי. דו האָסט ליב

מיט דער ווייסער חתימה?

— קאַשע בלאָן, — האָט דער טאָטער אונטערגעכאַפט.

— נו, איז פּון דער מאַרקע צו די אויסטערן דערלאַנג, און דער

באָך וועט מען שוין זען.

— איך הער אייך. טיש-וויין, וואָסערן וועט איר באַפעלן?

— גיין דערלאַנג. ניין, שוין בעסער קלאַטישער שאַבל.

— איך הער אייך, דעם קעז איי ערן וועט איר באַפעלן?

— נו, יאָ, פאַרמעזאָן. דו האָסט אפשר אַנדערן ליב?

— ניין, מיר איז אַלציינס, — איז לעווינ גישט בכוח געווען איין-

צוהאַלטן דעם שמייכל.

און דער טאָטער איז מיט צעפּלויגענע פּאַלעס אַוועקגעלאָפּן און

אין פינף מינוט אַרום אַריינגעפּלויגן מיט אַ פּוילמיסיק געשפּנטע אויס-

טערן אויף פּערלמוטערנע מושעלן אין מיט אַ פּלאַש צווישן די פינגער.

סטעפאן אַרקאדיעוויטש האָט צעקנייטשט די אויסגעפרעסטע סער-
וועטקע, זי פאַרשטעקט הינטערן וועסטל און, רויק אַנידערלייגנדיק די
הענט, זיך גענומען צו די אויסטערן.

— זיי זענען גאַרנישט שלעכט, — האָט ער געזאָגט, אַראָפּנעמענ-
דיק מיטן זילבערנעם גאַפּעלע די אויסטערן פון די פערלמוטערנע מו-
שעלן, און שלייגענדיק זיי איינע נאָך די אנדערע. — גאַרנישט שלעכט, —
האָט ער איבערגעזחורט, אַ וואָרף טוענדיק די פייכטע און בלישנשענדיקע
אויגן אַמאָל אויף לעווינען, אַמאָל אויפן טאַטער.

לעווין האָט אויך געגעסן די אויסטערן, הגם דאָס חייסע ברויט
מיטן קעז איז אים געווען באַטעמטער. אָפּער ער האָט מיט נחת געקוקט
אויף אַבלאַנסקין. אפילו דער טאַטער, וואָס האָט אַרויסגעצויגן דעם קאַרק
און דערגאַסן דעם שויםענדיקן וויין אין די געגילדטע דינע גלעזעלעך
אַריין, האָט מיט אַ קענטיקן שמייכל פון הנאה, זיך גלייך מאַכנדיק זיין
ווייסן שניפּס, געוואָרפן בליקן אויף סטעפאָן אַרקאדיעוויטשן.

— דו האָסט נישט זייער ליב קיין אויסטערן? — האָט סטעפאָן אַר-
קאָדיעוויטש געזאָגט, אויסטרינקענדיק זיין באַקאַל. — אָדער דו ביסט
פאַרזאָרגט, האָ?

אים האָט זיך געוואָלט, אַז לעווין זאָל זיין פריילעך. נאָר לעווין
איז געווען נישט בלוז נישט פריילעך, ער האָט זיך געשפּירט געקוועלט.
מיט דעם, וואָס ס'איז פאַרגעקומען אין זיין נשמה, איז אים געווען שווער
און אומבאַקוועם אין דעם טראַקטיר, צווישן קאַבינעטן, וווּ מען האָט
געגעסן מיטאַג מיט דאַמען, אין דעם לויפעניש און געטומל; די דאָזיקע
אומגעבונג פון בראַנו, שפיגלען, גאָ, טאַטערן — דאָס אַלץ איז געווען
פאַר אים באַליידיקענדיג. ער האָט מורא געהאַט צו פאַרשמוצן דאָס, וואָס
האָט איצט איבערגעפּוילט זיין האַרץ.

— איך? יאָ, איך בין פאַרזאָרגט; נאָר אויסערדעם קוועלט מיך
דאָס אַלץ, — האָט ער געזאָגט. — דו קאַנסט דיר נישט פאַרשטעלן, ווי
פאַר מיר, דעם דאַרפס-איינוווינער, איז דאָס אַלץ ווילד, ווי די בעגל פון
יענעם הער, וועלכן איך האָב געזען באַ דיר...

— יאָ, איך האָב געזען, אַז דעם אַרימען גריניעוויטשס בעגל האָבן
דיך זייער פאַראינטערעסירט, — האָט סטעפאָן אַרקאדיעוויטש לאַכנדיק
געזאָגט.

— איך קאָן נישט, — האָט לעווין געענטפערט. — דו באַמי דיר,
פאַרשטיי מיר, שטעל דיר אין דער לאַגע פון אַ דאַרפס-איינוווינער. מיר

אין דאַרף באַמיען זיך צו האַלטן אונזערע הענט אין אזאָ לאַגע, אז עס זאָל באַקוועם זיין צו אַרבעטן מיט זיי, צוליב דעם שערן מיר אָפּ די נעגל, פאַרקאַשערן טיילמאַל די אַרבל. און דאָ לאָזן זיך מענטשן בפּיזון וואַקסן די נעגל, ווי ווייט זיי קאַנען זיך נאָר האַלטן, און טשעפען זיך אָן אין דער פאַרם פון ספּינקעס טעלעראַלעך, כדי מען זאָל שוין גאַרנישט קאַנען טון מיט די הענט.

סטעפּאָן אַרקאַדיעוויטש האָט פּריילעך געשמייכלט.

— דאָס איז אַ סימן, אז קיין גראַבע אַרבעט איז אים נישט נייטיק.

באַ אים אַרבעט דער שכל...

— אפּשר. אָבער דאָך זעט דאָס מיר אויס ווילד, פּונקט ווי מיר זעט איצט אויס ווילד דאָס, וואָס מיר, דאַרפּס-איינוווינער, פלייסן זיך וואָס שנעלער אַנצוועסן זיך, כדי צו קאַנען טון אונזער אַרבעט, אין מיר פּיידע באַמיען זיך וואָס לענגער זיך נישט אַנצוועסן און דעריבער עסן מיר אויסטערן...

— נו, פאַרשטייט זיך, — האָט סטעפּאָן אַרקאַדיעוויטש אונטערגע-

כאַפט. — אָבער דאָס איז דאָך דער ציל פון דער בילדונג: פון אַלעם צו מאַכן אַ גענוס.

— נו, אויב דאָס איז דער ציל, וואָלט איך געוואָלט זיין

אַ ווילדער.

— דו ביסט סיי-ווי ווילד. איר אַלע לעווינס זענט ווילדע.

לעווין האָט אַ זיפּץ געטון. ער האָט זיך דערמאַנט אָן ברודער ניי-קאַלאַי, און ס'איז אים געוואָרן אַ חרפה און שמערצלעך, און ער האָט זיך אַנגעכמורעט; אָבער אַבלאַנסקי האָט אַנגעהויבן רעדן וועגן אזאָ זאָך, וואָס האָט אים גלייך מיטגעריסן.

— אַלואָ, פאַרסט היינט אין אַוונט צו אונזערע, צו די שטשער-

באַצקיס, הייסט עס? — האָט ער געזאָגט, אַוועקרוקנדיק די ליידיקע מישעלן, צורוקנדיק דעם קעז און פאַדייטונגספּול פלישטשענדיק מיט די אויגן.

— יאָ, איך וועל אומבאַדינגט פאַרן, — האָט לעווין געענטפּערט. —

הגם מיר האָט זיך געדאַכט, אז די פירשטין האָט מיך נישט גערן איינגעלאָדן.

— גיי שוין! מאַך דיך נישט נאַריש! דאָס איז איר מאַניר אַזוי...

נו, דערלאַנג-זשע, ברודערקע, די זופּ!... דאָס איז איר מאַניר אַזוי, אַ *grande dame*, — האָט סטעפּאָן אַרקאַדיעוויטש געזאָגט. — איך וועל

אויך צוקומען, אָבער איך מוז נאָך זיין פאָ דער גרעפּין באַגנינג. נו, ביסטו נישט ווילד? מיט וואָס אויסטייטשן דאָס, וואָס דו ביסט פאַרשוונדן פון מאַסקווע? די שטשערבאַצקיס האַבן מיך כסדר געפרעגט אויף דיר. גלייך איך וואָלט געדאַרפט וויסן. און איך ווייס בלויז איין זאַך: דו טוטשט שטענדיק דאָס, וואָס קיינער טוט נישט.

— יאָ. — האָט לעווין געזאָגט פאַמעלעך און אויפגערגוט. — דו ביסט גערעכט, איך בין ווילד. אָבער מיין ווילדקייט באַשטייט נישט אין דעם, וואָס איך בין אוועקגעפאַרן, נאָר אין דעם, וואָס איך בין אַצינד געקומען. אַצינד בין איך געקומען...

— אָ. וואָס פאַר אַ גליקלעכער דו ביסט! — האָט סטעפאַן אַר-קאָדיעוויטש אונטערגעכאַפט, קוקנדיק לעוויגען אין די אויגן אַריין. — פאַרוואָס?

— גוטע פערד דערקען איך לויט געוויסע צייכנס זייערע, פאַר-ליבטע יונגעלייט דערקען איך לויט זייערע אויגן, — האָט סטעפאַן אַר-קאָדיעוויטש אָפּגעדעקלאַמירט. דו האָסט נאָך אַלץ פאַר זיך.

— און דו האָסט דען שוין הינטער זיך?
— ניין, אויך נישט הינטער זיך, אָבער דו האָסט די צוקומט און איך די קעגנוואָרט. און די קעגנוואָרט איז אויף צרות.

— וואָס איז דען?
— נישט גוט, אָבער איך וויל וועגן מיר נישט רעדן, און אגב, קאָן איך נישט אַלץ אויפקלערן, — האָט סטעפאַן אַרקאָדיעוויטש גע-זאָגט. — איז נאָך וואָס-זשע ביסטו געקומען קיין מאַסקווע? ... העי, נעבן צו! — האָט ער אַ געשריי געטון צום טאַטער.

— דו ביסט דיך משער? — האָט לעווין געזאָגט, נישט אַראָפּנע-מענדיק זיינע טיף-שטראַלנדיקע אויגן פון סטעפאַן אַרקאָדיעוויטשן.
— איך בין מיך משער, אָבער איך קאָן נישט אָנהייבן רעדן וועגן דעם. שוין דערפון אַליין קאָנסטו זעען. צי איך בין מיך משער ריכטיק אָדער נישט ריכטיק, — האָט סטעפאַן אַרקאָדיעוויטש געזאָגט, קוקנדיק מיט אַ שמייכל אויף לעוויגען.

— איז וואָס-זשע זאָגסטו מיר? — האָט לעווין געזאָגט מיט אַ צי-טענדיק קול, פילנדיק, אז אַלע מוסקוילן פון זיין פנים ציטערן. — איז ווי אזוי איז דיין מיינונג וועגן דעם?
סטעפאַן אַרקאָדיעוויטש האָט פאַמעלעך אויסגעטרונקען זיין גלאָז שאַגלי אין נישט אַראָפּגעלאָזט די אויגן פון לעוויגען.

— איך זי... — האָט סטעפּאַן אַרקאָדיעוויטש געזאָגט, — וואָלט קיין שום זאך נישט אזוי שטאַרק געוואָלט, ווי דאָס, קיין שום זאך! דאָס איז דאָס בעסטע, וואָס עס וואָלט געקאָנט זיין.
— אָבער דו האָסט נישט קיין טעות? דו ווייסט וועגן וואָס מיר רעדן? — האָט לעווין זיך איינגעוויגן מיט די אויגן אין זיין מיטשמוע-סער. — דו מיינסט, אז דאָס איז מעגלעך?
— איך מיין, אז ס'איז מעגלעך. פאַרוואָס זאָל עס נישט מעגלעך זיין?

— ניין, דו מיינסט טאַקע, אז דאָס איז מעגלעך? ניין, דו זאָג אַלץ, וואָס דו מיינסט! נו, און אויב, אויב מיך דערוואַרט אַן אָפּזאָג!... און איך בין אפילו זיכער...
— פאַרוואָס זשע מיינסטו אזוי? — האָט סטעפּאַן אַרקאָדיעוויטש בעשמייכלט פון זיין אויפּרעגונג.
— אזוי דאַכט זיך מיר טיילמאַל. דאָס וועט דאָך שרעקלעך זיין מי פאַר מיר, אי פאַר איר.

— נו, יעדנפאַלס איז פאַר אַ פּריילין אין דעם קיין שום שרעקלעכס נישטאָ, יעדע פּריילין שטאַלצירט מיט אַ פאַרשלאַג.
— יאָ, יעדע פּריילין, אָבער נישט זי.

סטעפּאַן אַרקאָדיעוויטש האָט אַ שמיכל געטון. ער האָט אזוי גוט געקענט דאָס דאָזיקע געפיל לעווינס, געוויסט, אז פאַר אים צעטיילן זיך אַלע פּריילינס פון דער וועלט אויף צוויי סאַרטן: איין סאַרט — דאָס זענען אַלע פּריילינס פון דער וועלט, אַ חוץ איר, און די דאָזיקע פּריילי-לינס האָבן אַלע מענטשלעכע שוואַכקייטן און זענען זייער דורכשניטלעכע פּריילינס; דער צווייטער סאַרט — דאָס איז זי אַליין, וואָס האָט נישט קיין שום שוואַכקייטן און איז העכער פון אַלעם מענטשלעכן.
— וואַרט-צו, נעם דעם סאַס, — האָט ער פאַרהאַלטן לעווינס האַנט, וואָס האָט אָפּגעשטופּט דעם סאַס פּין זיך.

לעווין האָט געהאַרכוואָם זיך אַריינגעגאַסן סאַס, אָבער נישט גע-לאָזט עסן סטעפּאַן אַרקאָדיעוויטשן.

— ניין, דו וואַרט-צו, וואַרט, — האָט ער געזאָגט. — דו פאַרשטיי, אז דאָס איז פאַר מיר אַ פּראַגע פון לעבן און טויט. איך האָב קיינמאַל מיט קיינעם נישט גערעדט וועגן דעם אין קאַן מיט קיינעם וועגן דעם אזוי נישט רעדן, ווי מיט דיר. אַט זענען מיר דאָך אין אַלעם פּרעמדע; אַנדערע געשמאַקן, בליקן, אַלץ; אָבער איך ווייס, אז דו האָסט

מיך ליב און פארשטייט, און דערפאר האב איך דיך שרעקלעך ליב, נאָר חי גאָט איז דיר ליב, זיי אינגאנצן אָפּנהאַרציק.
 — איך זאָג דיר, וואָס איך קלער, — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש שומייכלענדיק געזאָגט. — אָבער איך וועל דיר זאָגן נאָך מער: מיין ווייב, די ווונדערבאַרסטע פּרוי... — סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש האָט אַ זיפּץ געטון, דערמאַנענדיק זיך אָן זיינע באַציונגען מיטן ווייב און, שווייגנדיק אַ מינוט, האָט ער ווייטער גערעדט: — זי פאַרמאָגט די פּעיקייט פאַרזוען. זי וועט מענטשן דורך און דורך. אָבער דאָס איז נאָך ווייניק, — זי ווייסט, וואָס עס וועט זיין, באַזונדערס אויפן געביט פון שדוכים. זי האָט, לַמּשַׁל, פאַר-געזאָגט, אַז די שאַכאַווסקאַיאַ וועט חתונה האָבן מיט גרענטעלן. קיינער האָט נישט געוואָלט גלייבן אין דעם, אָבער אַזוי איז געשען. און זי איז אויף דיין זייט.

— ס'הייסט ווי אַזוי?

— אַזוי, אַז אויסער דעם, וואָס זי האָט דיך ליב, זאָגט זי, אַז קייט וועט אומבאַדינגט זיין דיין ווייב.
 באַ די דאָזיקע ווערטער האָט אויף לעווינס פנים פּלוצלינג אויפגע-שוינט אַ שמייכל, אַזאַ שמייכל, וואָס איז נאָענט צו טרערן פון גע-וירטקייט.

— זי זאָגט דאָס! — האָט לעווין אויסגעשריגן. — איך האָב שטענ-זיך געזאָגט, אַז זי איז אַ זעלטנהייט, דיין ווייב. נו, און גענוג, גענוג וועגן דעם צו רעדן, — האָט ער געזאָגט, אויפשטייענדיק פון אַרט.
 — גוט, אָבער זעך דיך.

נאָר לעווין האָט נישט געקאָנט זיצן. ער איז זיך דורכגעגאַנגען: נוויי מאָל מיט זיינע פּעסטע טריט איבער דעם שטייגל-צימער, האָט אַ פינטל געטון מיט די אויגן, מען זאָל נישט זען די טרערן, און ערשט דעמאָלט זיך צוריקגעזעצט צום טיש.

— פאַרשטיי מיך, — האָט ער געזאָגט, — אַז דאָס איז נישט קיין ליבע. איך בין שוין געווען פאַרליבט, אָבער דאָס איז נישט דאָס. דאָס איז נישט מיין געפיל, נאָר עפעס אַן אויסערלעכע קראַפט האָט מיך באַ-הערשט. איך בין דאָך אַוועקגעפאַרן, ווייל איך האָב באַשלאָסן, אַז דאָס קאָן נישט זיין, פאַרשטייט, ווי אַ גליק, וואָס איז נישטאַ אויף דער ערד; אָבער איך האָב געקעמפט מיט זיך און זע, אַז אָן דעם איז נישט פאַראַן קיין לעבן. און מען מוז אַנטשיידן...

— פאַרוואָס-זשע ביסטו אַוועקגעפאַרן?

— אַך, ווארט-צו! אַך, וויפיל געדאַנקען! וויפיל ס'איז דאָ צו פרעגן! הער, דו קאַנסט דאָך דיר נישט פאַרשטעלן, וואָס דו האָסט געטון פאַר מיר מיט דעם, וואָס דו האָסט געזאָגט. איך בין אזוי גליקלעך, אַז איך בין אַזש געוואָרן געמיין; איך האָב אַלץ פאַרגעסן. איך בין היינט געוויר געוואָרן, אַז דער ברודער ניקאַלאַי... ווייסט, ער געפינט זיך דאָ... איך האָב אויך אַן אים פאַרגעסן, מיר דאַכט זיך, אַז אויך ער איז גליקלעך. דאָס איז אַ מין משוגעת. נאָר איינס איז שרעקלעך... אַט דו האָסט חתונה געהאַט, דו קענסט דאָס געפיל... שרעקלעך איז דאָס, וואָס מיר אַלטע, שוין מיט אַ פאַרגאַנגענהייט.. נישט פון ליבע, נאָר פון זינד... דערנענטערן זיך פּלוצלינג מיט אַ וועזן אַ ריינס, אַן אומשולדיקס. דאָס איז עקלהאַפט און דעריבער איז נישט מעגלעך נישט צו פילן זיך אַלס נישט ווערט.

— נו, דו האָסט ווייניק זינד.

— אַך, פּונדעסטוועגן, — האָט לעווין געזאָגט, — פּונדעסטוועגן. „מיט חידערווילן לייצענדיק דאָס לעבן מיינס, ווי ציטער איך און שעלט און קלאַג מיך ביטער“... יאָ.

— וואָס-זשע קאָן מען טון. אזוי איז די וועלט געשטעלט, — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש געזאָגט.

— די איינציקע טרייסט איז, ווי אין יענער תּפּילה, וואָס איך האָב שטענדיק ליב געהאַט: נישט לויט מיינע פאַרדינסטן, נאָר לויט דיין באַרמהאַרציקייט פאַרגיב מיר. — זי קאָן אויך נאָר אזוי מוחל זיין.

XI.

לעווין האָט אויסגעטרונקען זיין באַקאַל און זיי האָבן געשוויגן אַ וויילע.

— נאָך איינס דאַרף איך דיר זאָגן. דו קענסט וואַנסקן? — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש געפרעגט לעוויןען.

— ניין, איך קען אים נישט. פאַרוואָס פרענסטו?

— דערלאַנג אַ צווייטע, — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש זיך גע- ווענדט צום טאַטער, וואָס האָט דערגאַסן די באַקאַל און זיך געדרייט אַרום זיי דוקא דעמאָלט, ווען ער איז נישט גייטיק געווען.

— דערפאר דארפסטו קענען ווראָנסקין, ווייל דאָס איז איינער פון די יבצע קאָנקורענטן.

— וואָס איז אַזעלכעס ווראָנסקי? — האָט געזאָגט לעווין, און זיין קינדיש-פאָגייסטערט פנים, פון וועלכן אַבלאָנסקי האָט נאָר-וואָס אָנגע-קוואַלן, האָט פּלוצלינג געקריגן אַ ביזן און אומאַנגענעמען אויסדרוק.

— ווראָנסקי — דאָס איז איינער פון דעם גראַף קיריל איוואַנאָ-וויטש ווראָנסקיס זין און איינער פון די בעסטע מוסטערן פון דער פע-טערבורגער גאַלדענער יוגנט, איך האָב מיך באַקענט מיט אים אין טווער, ווען איך האָב דאָרט געדינט, און ער שלעגט קומען צו פאָרן אויף אַ רעקרוטן-קאָמיטע. שרעקלעך רייך, שיין, גרויסע פאַרבינדונגען, אַ פּליגל-אַדיטאַנט און איינצייטיק זייער אַ ליבער, ווילער יאַט. אָבער מער ווי פשוט אַ ווילער יאַט. ווי איך האָב אים דאָ דערקענט, איז ער איך אי געבילדעט, אי זייער אַ קלוגער, דאָס איז אַ מענטש, וואָס וועט ווייט בייך.

לעווין האָט זיך געכמורעט און געשוויגן.

— אַלואַ ער האָט זיך באַוווּן דאָ גלייך נאָך דיר, און, ווי איך פאַרשטיי, איז ער איבער די אויערן פאַרליבט אין קיטין, און דו פאַר-שטייט, אַז די מוזטער...

— אַנטשולדיק מיר, נאָר איך פאַרשטיי גאַרנישט, — האָט לעווין געזאָגט, און זיין פנים האָט זיך מרהשחורדיק אָנגעפרונגט. און גלייך האָט ער זיך דערמאַנט אָן ברודער ניקאָלאַי, און אָן דעם, ווי געמיין ער איז, וואָס ער האָט געקאַנט פאַרגעסן אָן אים.

— דו וואָרט נאָר צו, וואָרט נאָר צו, — האָט סטעפאַן אַרקאַדיע-וויטש געזאָגט, שמייכלענדיק און אַנריגנדיק זיין האַנט. — איך האָב דיר געזאָגט דאָס, וואָס איך ווייס, און חזר איבער, אַז אין דעמדאָזיקן איי-דעלן און צאָרטן ענין, אויף וויפיל מען קאַן זיך משער זיין, זענען, דאָכט זיך מיר, די שאַנסן אויף דיין זייט.

לעווין האָט זיך אַ וואָרף געטון אַהינטער אויף דער שטופּ, זיין פנים איז געווען בלייך.

— נאָר איך וואָלט דיר געראַטן צו אַנטשיידן דעם ענין וואָס שנעלער, — האָט אַבלאָנסקי הייטער גערעדט, דערגינסדיק אים דעם באַקאַט.

— ניין, אַ דאַנק, איך קאַן נישט מער טרינקען, — האָט לעווין געזאָגט, אַפרוקנדיק זיין באַקאַט. — איך וועל ווערן שיפור... נו, און ווי

גייט עס דיר? — האָט ער ווייטער גערעדט, וועלנדיק אפנים ענדערן דעם שמועס.

— נאָך איין וואָרט: אַלנפאלס ראַט איך צו אַנטשיידן די פראַגע וואָס שנעלער היינט ראַט איך נישט צו רעדן, — האָט סטעפאַן אַרְקאַ-דעוויטש געזאָגט. — פאַר מאָרגן אינדערפרי, קלאַטיש, מאַכן אַ פאַר-שלאַג, און זאָל דיר גאָט געבן הצלחה...

— וואָס זשע, דו האָסט דאָך אַלץ געוואָלט קומען אויף יאָגד צו מיר? — קום פּרילינגס-צייט — האָט לעווין געזאָגט.

איצט האָט ער מיטן גאַנצן האַרץ חרטה געהאַט, וואָס ער האָט אָנגעהויבן דעם שמועס מיט סטעפאַן אַרקאָדיעוויטשן. זיין באַזונדער געפיל איז פאַרשוועכט געווען דורך דעם שמועס וועגן דער קאַנקורענץ פון עפעס אַ פעטערבורגער אָפיציר, דורך סטעפאַן אַרקאָדיעוויטשס סברות און עצות.

סטעפאַן אַרקאָדיעוויטש האָט אַ שמיכל געטון. ער האָט פאַרשטאַנען, וואָס עס קומט פאַר אין לעוויןס נשמה.

— איך וועל קומען אַמאָל, — האָט ער געזאָגט, — יא, ברודער, די פרויען — דאָס איז די שרויף, אויף וועלכער אַלץ דרייט זיך. אָט איז באַ מיר אויך אַ צרה, אַ גרויסע צרה, און אַלץ איבער די פרויען. דו זאָג מיר אָפּנהאַרציק, — האָט ער ווייטער גערעדט, אַרויסנעמענדיק אַ ציגאַר און האַלטנדיק איין האַנט באַם באַקאַל, — דו גיב מיר אַן עצה. — אָבער אין וואָס זשע?

— אָט אין וואָס. שטעל דיר פאַר, דו האָסט חתונה געהאַט, האָסט לייב די פרוי, נאָר האָסט זיך עקזאַלטירט מיט אַ צווייטער פרוי. — זיי מיר מוחל, נאָר איך פאַרשטיי דאָס לגמרי נישט, אַזוי ווי פּונקט ווי איך פאַרשטיי נישט, ווי אַזוי איך וואָלט איצט, האָבנדיק אָפּגעגעסן, באלד דורכגעגאַנגען פאַרביי אַ בעקעריי און צוגעגנבעט אַ קוילעטש.

סטעפאַן אַרקאָדיעוויטשס אויגן האָבן געגלאַנצט מער ווי גע-וויינלעך.

— פאַרוואָס נישט? אַ קוילעטש שמעקט טיילמאָל אַזוי גוט, אַ ס'איז זיך נישט מעגלעך אָפּצוהאַלטן.

Himmlisch ist's wenn ich bezungen
Meine irdische Begier;

Aber doch wenn's nicht gelungen,
Hatt'ich auch recht hübsch Plaisir!

זאגנדיק דאָס, האָט סטעפּאָן אַרקאָדיעוויטש דין געשמייכלט. לעוויין
האַט אויך נישט געקאָנט נישט קיין שמייכל טון.
— יאָ, אָבער אָן שפּאַס, — האָט אָבלאַנסקי ווייטער גערעדט. —
דו פּאַרשטיי, אַז די פּרוי — אַ האַרציק, מילד, ליבנדיק ווען איז אַן אַריי-
מע, איינזאַמע און האָט אַלץ מקריב געווען. אַצינד ווען די זאַך איז אָפּ-
געטון, דו פּאַרשטיי, זאָל מען זי אַוועקוואַרפּן? מילא: צעשיידן זיך, פּרי
נישט צו צעשטערן דאָס פּאַמיליען-לעבן. אָבער צי זאָל מען נישט קיין
רזומנות האָבן אויף איר? נישט איינאַרדנען זי, נישט פּאַרלייכטערן
איר?

— נו, זיי מיר שוין מוחל. דו וויסט, פאַר מיר טיילן זיך אַלע
פּרויען אויף צוויי סאַרטן... דאָס הייסט, ניין... ריכטיקער: עס זענען דאָ
פּרויען, און עס זענען דאָ... איך האָב קיין שיינע געפּאַלענע ווענס נישט
געזען און וועל נישט זען, און אַזעלכע, ווי יענע געפּאַרפטע פּראַנציוזן
באָ דער ביורקע, מיט די לעקעלעך, דאָס איז פאַר מיר מיאוסענישן, און
אַלע געפּאַלענע זענען אַזעלכע.
— און די עוואַנגעלישע?

— אַך, הער אויף! קריסטוס וואָלט קיינמאַל נישט געזאָגט דידאַ-
זיקע ווערטער, ווען ער וואָלט געוואוסט, ווי מען וועט מיסברויכן מיט זיי.
פּוין דער גאַנצער עוואַנגעליע געדענקט מען בלויז דידאַזיקע ווערטער.
איבעריקנס, איך זאָג נישט דאָס, וואָס איך קלער. נאָר דאָס, וואָס איך
פיל. איך שפיר אַן עקל צו געפּאַלענע פּרויען. דו האָסט מורא פאַר שפיי-
ניזן, און איך פאַר דידאַזיקע מיאוסענישן. דו האָסט דאָך זיכער נישט
אויסגעפּאַרשט די שפיינען און קענסט נישט זייערע אייגנשאַפּטן; איך אויך
אַזוי.

— יאָ, נאָר דאָס איז גוט צו זאָגן; דאָס איז פּונקט ווי יענער הער
פּוין דיקענסן, וועלכער וואַרפט אַריבער מיט דער לינקער האַנט איבערן
לעכטן אַקסל אַלע שווערע שאלות. אָבער דאָס אָפּלייקענע אַ פּאַקט איז
נישט קיין ענטפער. וואָס-זשע טוט מען, דו זאָג מיר, וואָס טוט מען?
דאָס ווייב עלטערט זיך, און דו ביסט פיל מיט לעבן. דו וועסט נישט באַ-
זויען זיך אומצוקוקן, ווי דו פילסט שוין, אַז דו קאַנסט נישט ליב האָבן
מיט קיין ליבע דאָס ווייב, ווי דו זאָלסט זי נישט שעצן. און דאָ וועט

דיר פלוצלינג אונטערקומען אַ ליבע, און דו ביסט פאַרפאַלן, פאַרפאַלן —
האַט סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש מיט אַ טרויעריקער פאַרצווייפלונג אַ זאַג
געטון.

לעווין האָט זיך צעשמייכלט.

— יאָ, אין פאַרפאַלן, — האָט אַבלאַנסקי ווייטער גערעדט. —

אַבער וואָס-זשע טון ?

— נישט גנבענען קיין קוילעטשן.

סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש האָט זיך צעלאַכט.

— אַ, אַ מאָראַליסט ! נאָר דו פאַרשטיי, עס זענען דאָ צוויי פּרויען:

איינע רוקט אַרויס בלוז אירע רעכט, און דידאַזיקע רעכט זענען — דיין
ליבע, וועלכע דו קאַנסט איר נישט געבן ; און די צווייטע איז פאַר דיר
מקריב אַלץ און פּאָדערט גאַרנישט. וואָס בלייבט דיר צו טון ? ווי אַזוי
האַנדלען ? דאָס איז אַ שרעקלעכע דראַמע.

— אויב דו ווילסט מיין אָפּנהאַרציקע מיינונג וועגן דעם, וועל

איך דיר זאָגן, אַז איך גלייב נישט, אַז דאָ זאָל זיין אַ דראַמע, און אַט
פאַרוואָס. לויט מיין מיינונג דינט די ליבע... געדענקסט, ביידע ליבעס,
וועלכע פּלאַטאַן דעפּינירט אין זיין מאַרצייט, — ביידע ליבעס די-
נען אַלס פּרווושטיין פאַר די מענטשן. טייל מענטשן פאַרשטייען בלוז
איינע. אַנדערע — די צווייטע. און יענע, וועלכע פאַרשטייען בלוז די
נישט פּלאַטאַנישע ליבע, רעדן בהינם וועגן אַ דראַמע. באַ אַזאָ ליבע קאָן
נישט זיין קיין שום דראַמע. איך דאַנק אייך אונטערטעניק פאַר דעם
פאַרגעניגן, מיין אַכטונג. — דאָס איז די גאַנצע דראַמע. און פאַר דער
פּלאַטאַנישער ליבע קאָן נישט זיין קיין דראַמע, ווייל אין אַזאָ ליבע איז
אַלץ קלאָר און רייך, ווייל...

אין דער מינוט האָט לעווין זיך דערמאַנט אָן זיינע זינד און אָן

דעם איבערלעכן קאַמף, וועלכן ער האָט איבערגעלעבט. און ער האָט אומ-
געריכט צוגעגעבן :

— און איבעריקנס, אפּשר ביסטו טאַקע גערעכט. עס קאָן זייער

זיין... נאָר איך ווייס נישט. איך ווייס לגמרי נישט.

— זעסטו שוין, — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש געזאָגט, — דו

ביסט זייער אָן אויסגעהאַלטענער מענטש. דאָס איז דיין מעלה און דיין
חסרון. דו אַליין ביסט אָן אויסגעהאַלטענער כאַראַקטער און ווילסט, אַז
דאָס גאַנצע לעבן זאָל זיך צונויפּשטעלן פּון צוועקמעסיקע דערשיינונגען.
און דאָס געשעט נישט. אַט דו באַציסט זיך מיט ביטול צו געוועלשאַפט-

ויעכער דינסטלעכער טעטיקייט, ווייל דיר ווילט זיך, אז די ארבעט זאל תמיד אנטשפרעכן דעם ציל, אבער אין דער ווירקלעכקייט איז אנדערש. דו ווילסט אויך, אז די טעטיקייט פון איין מענטש זאל האבן א ציל, אז זייע און פאמיליען-לעבן זאלן תמיד זיין איינס און דאס זעלבע, — אין דער ווירקלעכקייט איז נישט אזוי. די גאנצע שיינקייט פון לעבן בא-שטייט פון ליכט און שאַטן.

לעווין האָט אַ זיפּך געטון און גאַרנישט געענטפערט. ער האָט גע-וואַכט וועגן זיינס און נישט געהערט אַבלאַנסקין.

און פּלוצלינג האָבן זיי ביידע דערפילט, אז הגם זיי זענען פריינט, הגם זיי האָבן געגעסן מיטאַג צוזאַמען און געטרונקען וויין, וואָס האָט געדאַרפט נאָך מער דערנענטערן זיי, טראַכטן זיי דאָך יעדערער פּלויז וועגן זיינס און איינער דעם אנדערן אינטערעסירט נישט. אַבלאַנסקי האָט זיין נישט איינמאַל געשפּירט די דאָזיקע ווייטסטע פּונאַנדערטיילונג, אַג-שטאַט דערנענטערונג, וואָס פּלעגט פאַרקומען נאָך אַ מיטאַג, און געוואַסט, וואָס מען דאַרף טון אין די דאָזיקע פּאלן.

— אַ חשבון! — האָט ער אַ געשריי געטון אין איז אַרויסגעגאַנג-גען אין שכנותדיקן זאַל אַריין. ער האָט באַלד געטראַפּן אַ באַקאַנטן אַדיו-וואַנט און פאַרפירט מיט אים אַ שמועס וועגן אַן אַקטריסע און איר אויס-וואַלטער. און אין דעם שמועס מיטן אַדיוואַנט האָט אַבלאַנסקי גלייך דער-וואַלט אַ דערלייכטערונג און באַרויקונג פון דעם געשפּרעך מיט לעווינען, וועלכער פּלעגט אים תמיד אַרויסרופּן אויף אַ צו גרויסער אינטעלעק-וועלער און גייסטיקער אַנשטרענגונג.

ווען דער טאַטער האָט זיך באַוויזן מיטן חשבון אויף זעקס און וואַנציק רובל מיט קאַפּיקעס און מיט אַ הוספה אויף בראַנפּן, האָט לע-וויין, וואָס אַן אנדערט מאַל וואַלט ער, ווי אַ דאַרפּס-אייגנווינער, דער-שראַקן געבליבן פון אַ חשבון פון פּערצן רובל אויף זיין חלק, — איצט גישט געלייגט קיין אַכט אויף דעם, באַצאַלט און איז אַוועק אַהיים, כדי זיך איבערצוטון און פאַרן צו די שטשערבאַצקיס, ווי ס'האָט געדאַרמט גאַשלאַסן ווערן זיין גורל.

XII.

די פירשטין קיטי שטשערבאצקא איז אלס געווען אכצן יאָר. זי איז אַרויסגעפאַרן דעם ערשטן הינטער. אירע דערפאַלגן אין דער געזעל-שאַפט זענען געווען גרעסער, ווי באַ אירע צוויי עלטערע שוועסטערן, און גרעסער אפילו ווי די אלטע פירשטין האָט זיך געריכט. אויסער דעם וואָס די יונגעלייט, וועלכע פלעגן טאנצן אויף די מאַסקווער בעלער, זע-נען כמעט אלע געווען פארליבט אין קיטין, האָבן זיך שוין דעם ערשטן הינטער געוויזן צוויי ערנסטע שידוכים: לעווין און גלייך נאָך זיין אַפ-פאַרן דער גראַף וואַסיסקי.

לעווינס דערשיינען אין אָנהייב הינטער, זיינע אַפּטע באַזוכן און די באַשיינפערלעכע ליבע צו קיטין זענען געווען די סיבה פון די ערשטע ערנסטע שמועסן צווישן קיטיס עלטערן וועגן איר צוקונפט און פון די הלוקי-דעות צווישן דעם פירשט מיט דער פירשטין. דער פירשט איז גע-זען אויף לעווינס זייט, ער האָט געזאָגט, אז ער ווינטשט זיך גאַרנישט קיין בעסערס פאַר קיטין. די פירשטין אָבער, ווי די טבע איז פון פרויען צוגעגייין הינטן-צוריק צו אַ פראַגע, האָט געטענהט, אז קיטי איז צו יונג, אז לעווין ווייזט מיט גאַרנישט אַרויס, אז ער האָט ערנסטע פּונוות, אז קיטי פילט נישט קיין צוגעבונדנקייט צו אים, און אנדערע טענות; אָבער זי האָט נישט געזאָגט דעם עיקר — דאָס, אז זי האָפט אויף אַ בעסערן שידוך פאַר דער טאָכטער, אז לעווין איז איר נישט סימפּאטיש און אז זי פאַרשטייט אים נישט. ווען לעווין איז טאקע פלוצלינג אַוועקגעפאַרן, איז די פירשטין געווען צופרידן און האָט טריומפירנדיק געזאָגט דעם מאָן: „זעסט, איך בין געווען גערעכט“. ווען אָבער ס'האָט זיך באַוויזן וואַנסקי, איז זי נאָך מער צופרידן געוואָרן, פעסטער ווערנדיק אין איר מיינונג, אז קיטי דאַרף טון נישט סתם אַ גוטן, נאָר אַ גלענצנדן שידוך. פאַר דער מוטער האָט נישט געקאָנט זיין קיין שום פאַרגלייך צווישן וואַנסקין און לעווינען. דער מוטער זענען נישט געפּעלן געוואָרן אין לעווינען סיי זיינע משונהדיקע און שאַרפע מיינונגען, סיי זיין אומגע-שיקטיקייט אין דער געזעלשאַפט, וואָס האָט זיך דערנומען, ווי זי האָט

געוויינט, פון גאווה, סיי זיין, לויט אירע באגריפן, עפעס ווילד לעבן אין דארף מיט זיין באשעפטיקן זיך מיט בהמות און פויערן. עס איז און זייער נישט געפעלן געווארן דאס, וואס ער, זייענדיק פארליבט אין איר טאגטער, איז געפארן אין הויז אריין אנדערהאלבן חדשים, האט אזוי ווי געווארט אויף עפעס, עפעס אויסגעקוקט, אזוי ווי מורא געהאט, צי וועט עס גישט זיין קיין צו גרויסער פבוד, אויב ער וועט מאכן א פארשלאג, און נישט פארשטאנען, אז פארנדיק אין א הויז אריין, ווו עס געפינט זיך א פלה-מיידל, דארף מען זיך דערקלערן. און נישט דערקלערט זיך, איז ער גאר פלוצלינג אוועקגעפארן. „נאך גוט, וואס ער איז אזוי נישט צו-ציענדיק, אז קיטי האט זיך נישט פארליבט אין אים“, האט די מוטער געמוראכט.

וואנאסקי האט באפרידיקט דער מוטערס אלע ווונטשן : זייער רייך, קלוג, יחוסדיק, אויפן וועג פון א גלענצנדיגער מיליטערישער הויף-קא-ריערע און א באצויבערנדיגער מענטש. מען האט זיך נישט געקאנט ווינטשן עפנס בעערס.

וואנאסקי האט אויף די בעלער באשיינפערלעך אדארירט קיטין, האט געטאנצט מיט איר און געפארן אין הויז אריין, מען האט אלעזא נישט געקאנט צווייפלען אין דער ערנסטיקייט פון זיינע פונות. אבער, נישט געקוקט דערויף, האט די מוטער דעם גאנצן ווינטער זיך געפונען אין א שרעקלעכער אימרויקייט און אויפגעגונג.

די אלטע פירשטין אליין האט חתונה געהאט מיט דרייסיק יאָר צוריק, דורך דער שדכנות פון א מומע. דער חתן, וועגן וועלכן עס איז שוין אלץ באווסט געווען, איז געקומען, האט געזעען די פלה, און מען האט אים געזעען; די מומע-שדכנטע איז געווייר געווארן און האט אים בערגעגעבן דעם קעגנזייטיק געמאכטן איינדרוק; דער איינדרוק איז גע-וען א גוטער; דערנאך איז אין באשטימטן טאג געמאכט געווארן די עלטערן דער דערווארטער פארשלאג און ער איז אנגענומען געווארן. אלץ איז פארגענומען זייער לייכט און פשוט. על פל פנים האט זיך אזוי געדאכט דער פירשטין, אבער בא אירע טעכטער האט זי געזעען, ווי נישט לייכט און נישט פשוט עס איז דער ענין אויסצוגעבן טעכטער. האט האט איר אויסגעזעען אזוי געוויינלעך. וויפיל שרעק איז איבערגע-לענט געווארן, וויפיל געדאנקען איבערגעטראכט געווארן, וויפיל געלט אויסגעברענגט געווארן, וויפיל צוזאמענשטויסן מיטן מאן באם אויסגעבן די עלטערע צוויי, דארען מיט נאטאליען! איצט באם ארויספירן די

קלענערע, יענען איבערגעלעבט געוואָרן די זעלבע שרעק, די זעלבע ספקות און נאָך גרעסערע מחלוקות מיטן מאָן, זיי איבער די עלטערע, דער אלטער פירשט אים, ווי אלע פאָטערס, געווען באַזונדערס עמפּינדלעך בלוגע דער ערע און ריינקייט פון זיינע טעכטער; ער איז געווען גיטש מיזשדיק אייפערזיכטיק לגבי די טעכטער און באַזונדערס צו קיטין, חעלכע איז געווען זיין ליבלינג, און האָט אויף יעדן שריט געמאַכט סצע-געס דער פירשטין דערפאַר, וואָס זי קאָמפּראַמיטירט די טאָכטער. די פירשטין איז געווינט געווען צו דעם נאָך פון די ערשטע טעכטער, אָבער איצט האָט זי געפילט, אז דעם פירשטע עמפּינדלעכקייט האָט אַ גרעסערן גרונט. זי האָט געזען, אז אין דער לעצטער צייט האָט זיך אַ סך געענ-דערט אין דעם לעבן פון דער געזעלשאַפט, אז די פליכטן פון אַ מיטער זענען געוואָרן נאָך שווערער. זי האָט געזען, אז די מיידלעך פון איין עלטער מיט קיטין האָבן געגרינדעט עפעס געזעלשאַפטן, זענען געגאנגען אויף עפעס קירסן. האָבן זיך פריי באַנומען מיט מאַנסלייט, זענען גע-פאָרן אַליין איבער די גאסן, אַ סך האָבן זיך באַגריסט אָן אַ קניקס און, זיער עיקר, זענען געווען אלע פעסט איבע צייגט, אַז אויסקלויבן זיך אַ מאָן איז זייער זאָר, נישט די עלטערנס, היינט מאַכט מען שוין נישט אַזוי חתונה, ווי פריער, האָבן געטראַכט און געזאָגט די דאָזיקע אלע יונגע מיידלעך און אלע אלטע לייט אַזוי, ווי אַזוי אָבער מען מאַכט היינט חתונה, האָט די פירשטין באַ קיינעם נישט געקאָנט געווייר ווערן. דער פראַנצויזישער מנהג, אז די עלטערן דאַרפן אַנטשיידן דעם גורל פון די קינדער — איז נישט אָנגענומען געוואָרן, איז פאַראַרטיילט געוואָרן. דער ענגלישער מנהג — די פילשטענדיקע פרייהייט פון מיידל, — איז אויך נישט אָנגענומען געוואָרן און איז אוממעגלעך געווען אין דער רו-סישער געזעלשאַפט. דער רוסישער מנהג פון שדכנען האָט זיך גערעכנט פאַר עפעס אומגעוואָונפערט, פון אים האָבן אלע געלאַכט און די פיר-שטין אַליין אויך, אָבער ווי אַזוי מען דאַרף חתונה האָבן און חתונה מאַכן האָט קיינער נישט געוואָוסט. אלע, מיט וועמען דער פירשטין איז אויסגע-קומען צו שמועסן וועגן דעם, האָבן איר געזאָגט דאָס אייגענע: „אַנטשול-דיקט, אין אונזערע יאָרן איז שוין צייט אַ סוף צו מאַכן צו דערדאָזיקער אלטער מאַדע. די יונגעלייט דאַרפן דאָך חתונה האָבן, נישט די עלטערן; דאַרף מען דעריבער די יונגעלייט זיך לאָזן איינאַרדנען אַזוי, ווי זיי פאַרשטייען.“ אָבער אַזוי האָבן געקאָנט רע-דן, וואָס האָבן נישט גע-האַט קיין טעכטער. די פירשטין אָבער האָט פאַרשטאַנען, אז באַ אַ דער-

נענטערונג קאָן די טאָכטער זיך פארליבן און פארליבן זיך. אין אזעלכן וואָס וועט נישט וועלן חתונה האָבן, אָדער אין אזעלכן, וואָס וועט נישט טויגן פאר קיין מאָן. און וויפיל מען האָט דער פירשטין נישט איינגע-רעדט. אַז אין אונזער צייט דארפן די יונגעלייט אַליין איינאַרדנען זייער גורל, האָט זי אַרץ נישט געקאָנט גלייבן, פונקט ווי זי וואָלט נישט גע-קאָנט גלייבן, אַז ס'וועט זיין אמאָל אַ צייט, ווען פאר פינפיעריקע קינד-דער וועלן אָנגעלאָדענע פיסטאָלעטן זיין די בעסטע שפילעכלעך. און דעריבער איז די פירשטין אומוויק געווען וועגן קיטין מער, ווי וועגן די עלטערע טעכטער.

אַצינד האָט זי מורא געהאַט, אַז וואָנאָס זיך באַגרענעצן מיטן בלוין אַדאַרירן איר טאָכטער. זי האָט געזעען, אַז די טאָכטער איז שוין פארליבט אין אים, אָבער זיך געטרייסט דערמיט, אַז ער איז אַן אָרנט-לעכער מענטש און וועט דאָס דעריבער נישט טון. אָבער איינציטיק האָט זי געוואוסט, ווי לייכט עס איז מיט דער היינטיקער פרייער באַנעמונג צו פארדרייען דעם קאַפ אַ מיידל און ווי לייכט די מענער קוקן בכלל אויף אַזאַ שולד. די פאָרגאַנגע וואָך האָט קיטי דערציילט דער מוטער איר שמועס אין דער צייט פון דער מאָזיקע מיט וואָנאָס. דערדאָזיקער שמועס האָט טיילווייז באַרעיקט די פירשטין; אָבער אינגאַנצן רויק האָט זי נישט געקאָנט זיין. וואָנאָס האָט געזאָגט קיטין, אַז זיי ביידע ברידער, זענען אַזוי געוואוינט אין אַלעם צו פאַלגן זייער מוטער, אַז זיי וועלן זיך קיינמאָל נישט באַשליסן אונטערצונעמען עפעס וויכטיקס, נישט באַראַטנ-זיך מיט איר. און אַצינד וואָרט איך, ווי אויף אַ באַזונדער גליק, אויף דער מוטערס קומען פון פעטערבורג, האָט ער געזאָגט.

קיטי האָט דאָס דערציילט, נישט צוגעבנדיק קיין שום באַדייטונג דידאָזיקע ווערטער. אָבער די מוטער האָט עס אַנדערש פאַרשטאַנען. זי האָט געוואוסט, אַז אויף דער אַלטער ריכט מען זיך אַ ליאָדע טאַג, גע-וואוסט, אַז די אַלטע וועט זיין צופרידן פון זונס אויסוואָל, און איר איז מאָדע געווען, וואָס ער, מורא האָבנדיק נישט צו באַליידיקן די מוטער, מאַכט נישט קיין פאַרשלאָג. זי האָט אָבער אַזוי געוואָלט דעם שידוך גופא, און מער פון אַלעם פריי ווערן פון אירע דאגות, אַז זי האָט גע-גלייבט אין דעם. ווי ביטער עס איז איצט נישט געווען דער פירשטין צוצוזען דאָס אומגליק פון דער עלטערער טאָכטער דאָללי, וואָס האָט זיך געקליבן צו פאַרלאָזן דעם מאָן, האָט די אויפגענונג מכות דעם אַנטשיידנ-דיקן גורל פון דער יונגערער טאָכטער פאַרשלאָנגען אַלע אירע געפילן.

דעם היינטיקן טאָג האָט מיט לעווינס דערשיינען זיך געשאפן נאָך אַ נייע אומרויקייט: זי האָט מורא געהאט, אַז די טאָכטער, וועלכע האָט, ווי איר האָט זיך געדאַכט, אַ געוויסע צייט געהאַט אַ געפיל צו לעווינען, זאָל פון צופיל ערלעכקייט נישט אָפּזאָגן וואַנסקין און בכלל, אַז לעווינס קימען זאָל נישט פאַרפּלאַנטערן, נישט פאַרהאַלטן דעם ענין, וואָס איז שוין אַזוי באַענט צום פאַרענדיקט ווערן.

— וואָס, ער איז שוין לאַנג געקומען? — האָט די פירשטין גע-
זאָגט וועגן לעווינען, ווען זיי זענען אַהיימגעקומען.
— היינט, maman.

— איך וויל איין זאָך זאָגן... — האָט די פירשטין אָנגעהויבן, און
לויט איר ערנסט-באַלעבט פנים, האָט קיטי זיך אָנגעשטויסן. וועגן וואָס
זי העט רעדן.

— מאַמא, — האָט זי געזאָגט, רויט ווערנדיק און שנעל זיך אויס-
דרייענדיק צו איר, — איך בעט אייך, איך בעט אייך, רעדט גאַרנישט
וועגן דעם. איך ווייס, איך ווייס אַלץ.

זי האָט געוואָלט דאָס אייגענע, וואָס די מוטער האָט געוואָלט, נאָר
די מאַטיוון פון דער מיטערס וועלן האָבן זי באַליידיקט.

— איך וויל בלויז זאָגן, אַז געבנדיק האָפּנונג איינעם...

— מאַמא, טייערע, ווי גאָט איז אייך ליב, רעדט נישט. עס איז
אַזוי שרעקלעך צו רעדן וועגן דעם.

— איך וועל נישט, — האָט די מוטער געזאָגט, דערווענדיק טרערן
אין דער טאָכטערס אויגן; נאָר איינס, נשמה מיינע: דו האָסט מיר צו-
געזאָגט, אַז באַ דיר העט נישט זיין קיין סודות פאַר מיר. העט נישט
זיין?

— קיינמאָל, מאַמא, קיין שום סוד נישט, — האָט קיטי געענט-
פערט, זי איז רויט געוואָרן און אַ בליק געטון דער מוטער גלייך אין
פנים אַריין. — אָבער איך האָב גאַרנישט וואָס צו זאָגן אַצינד. איך...
איר... ווען איך זאָל וועלן, ווייס איך נישט, וואָס צו זאָגן און ווי אַזוי...
איך ווייס נישט...

„גיין, קיין לינגט קאָן זי נישט זאָגן מיט דיזאַזיסע אויגן, האָט
די מוטער אַ קלער געטון, שמייכלענדיק פון איר אויפֿגענונג און גליק.
די פירשטין האָט געשמייכלט זון דעם, ווי אומגעהייער און באַדייטנדיק
עס זעט איר אויס, דער אַרימינקער, דאָס, וואָס קימט איצט פאַר אין איר
נשמה.

XIII.

קיטי האָט איבערגעלעבט נאָכן מיטאַג און ביז אָנהייב אָונט אַ גע-
פיר, ענלעך צו דעם, וואָס עס לעבט איבער אַ יוגערמאַן פאַר אַ שלאַכט.
איר האַרץ האָט שטאַרק געקלאַפּט און די געדאַנקען האָבן זיך נישט גע-
קאָנט אויף גאַרנישט אָפּשטעלן.

זי האָט געפילט, אַז דער היינטיקער אָונט, ווען זיי ביידע טרעפן
זיך צום ערשטן מאַל, דאַרף זיין אַ דעצידירנדער פאַר איר גורל. און זי
האָט זיך זיי פּסדר פּאַרגעשטעלט, דאָ יעדן באַזונדער, דאָ ביידע צוזאַמען.
ווען זי האָט געטראַכט וועגן דער פאַרגאַנגענהייט, האָט זי מיט פאַרגעניגן,
מיט צאַרטקייט זיך אָפּגעשטעלט אויף די זכרונות פון דער קינדהייט, און
די זכרונות פון לעווינס פריינטשאַפּט מיט איר פאַרשטאַרבענעם ברודער
האַבן צוגעגעבן אַ באַזונדערן פּאַעטישן רייך אירע באַציונגען מיט אים.
זיין ליבע צו איר, אין חעלכער זי איז זיכער געווען, איז געווען שמיכל-
האַפּט און פריידיק פאַר איר. און איר איז לייכט געווען זיך צו דערמאַ-
נען אַן לעווינען. צו די זכרונות אָבער וועגן וואַנסקין האָט זיך צוגע-
מישט עפעס נישט באַקוועמס, הגם ער איז געווען אַ העכסט אַריסטאָקראַט-
טישער און רויקער מענטש; עפעס אַזוי ווי אַ געוויסע פּאַלשקייט איז
געווען, נישט אין אים, — ער איז געווען זייער איינפאַך און ליב —
נאָר אין איר אַליין, בעת מיט לעווינען האָט זי זיך געפילט אינגאַנצן
איינפאַך און קלאַר. דערפאַר אָבער, ווי נאָר זי האָט געטראַכט וועגן דער
צוקונפּט מיט וואַנסקין, האָט זיך פאַר איר געעפּנט אַ פּערספעקטיוו אַ
בלענצנד-גליקלעכע; מיט לעווינען אָבער האָט די צוקונפּט אויסגעזען
אַ פאַרנעפּלטע.

ווען זי איז אַרויפגעקומען אינדערהייך זיך אַנטון אויפן אָונט און
האָט אַ בליק געטון אין שפיגל אַריין, האָט זי מיט פרייד באַמערקט, אַז
זי איז אין איינעם פון אירע גוטע טעג און באַהערשט פּולקאַם אַלע אירע
פּוהות, און דאָס איז איר אַזוי נייטיק געווען צו דעם פאַרשטייענדיקן: זי
האָט געפילט אין זיך אַן אויסערלעכע שטילקייט און פרייע גראַציע פון
די נאַוועגונגען.

האַלב אַכט, זי איז נאָר-וואָס געהאַט אַראַפּגעקומען אין גאַסטזימער

אַרײַן, האָט דער פֿאַקט געמאַלדן: „קאָנסטאַנטין דמיטריטש פֿעוין“. די פֿירשטין איז נאָך געווען אין איר צימער, און דער פֿירשט איז נישט אַרויסגעגאַנגען. „אָזוי איז טאַקע“, האָט קיטי אַ קלער געטון און דאָס גאַנצע פֿלוט האָט איר צום האַרץ אַ שלאַנג געטון. זי האָט זיך דערשראַקן פֿאַר איר בלייכקייט, בעת זי האָט אַ בליק געטון אין שפּיגל אַרײַן. איצט האָט זי אויף זיכער געוואוסט, אַז ער איז צוליב דעם געקומען פֿריער, פֿדי צו טרעפֿן זי אַלײַן און מאַכן אַ פֿאַרשלאַג. און דאָ ערשט האָט דער גאַנצער ענין צום ערשטן מאָל זיך איר פֿאַרגעשטעלט גאַר פֿון אַן אַנדערער, פֿון אַ נײַער זײַט. דאָ ערשט האָט זי פֿאַרשטאַנען, אַז די פֿראַגע איז נוגע נישט פֿלוזן זי אַלײַן, — מיט העמטן העט זי גליקלעך זײַן און העמען האָט זי ליב, — נאָר אַז באלד דאַרף זי באַלײדיקן אַ מענטש, וועלכן זי האָט ליב. און שרעקלעך באַלײדיקן... פֿאַרוואָס... פֿאַר-וואָס? דערפֿאַר, וואָס ער, דער ליבער, האָט זי ליב, איז פֿאַרליבט אין איר. אָבער עס איז קײן ברירה נישטאַ, אָזוי דאַרף מען, אָזוי מוז מען. גאַט מײַנער, צי מוז איך אַלײַן דאָס אים זאָגן? — האָט זי אַ קלער געטון. — צי העל איך אים זאָגן, אַז איך האָב אים נישט ליב? דאָס העט זײַן נישט אמת, וואָס-ושע העל איך אים זאָגן? איך העל זאָגן, אַז איך האָב ליב אַ צווייטן? נײַן, דאָס איז אוממעגלעך, איך העל אַזעקײַן, אַזעקײַן“.

זי איז שוין צוגעגאַנגען גאַנעט צו דער טיר, ווען זי האָט דער-הערט זײַנע טריט. „נײַן, דאָס איז נישט ערלעך, וואָס האָב איך מורא צו האָבן? איך האָב קײן שום שלעכטס נישט געטון. וואָס ס'וועט זײַן, זאָל זײַן! איך העל זאָגן דעם אמת. און מיט אים קאָן נישט זײַן אומאַנגע-נעם. אַט איז ער“, האָט זי זיך געזאָגט, דערווענדיק זײַן שטאַרקע און אָפהענטיקע פיגור מיט די גלאַנציקע אויף איר קוק-דיקע אויגן. זי האָט אים אַ קוק געטון גלייך אין פנים אַרײַן, ווי בעטנדיק אים רחמנות צו האָבן, אין אים דערלאָנגט די האַנט.

— אין פֿין נישט צו דער צײַט, דאַכט זיך, צו פֿרי, — האָט ער געזאָגט, אַרומקוקנדיק זיך איבערן לײדיקן גאַסטצימער. ווען ער האָט דערזעען, אַז זײַנע דערוואַ טונגען האָבן זיך פֿאַרוויר, לעכט, אַז קײן זאָך שטערט אים נישט זיך אַרויסצוזאָגן, איז זײַן פנים אומעטיק גע-וואָרן.

— אַ נײַן, — האָט קיטי געזאָגט און זיך געזעצט צום טיש.
— נאָר איך האָב טאַקע געוואָלט אייך טרעפֿן אַלײַן. — האָט ער

אָנעוהויבן, זיך נישט זעצנדיק און נישט קוקנדיק אויף איר, פדי נישט צו פארלירן די דרייסקייט.

— די מאַמאָ וועט באַלד אַרויסקומען. זי איז נעכטן זייער מיד גע-
וואָרן... נעכטן.

זי האָט גערעדט, אַליין נישט וויסנדיק, וואָס אירע לייפן רעדן און
נישט אַראָפּלאָזנדיק איר בעטנדיקן אין צערטלעכען פליק פון אים.
ער האָט אַ פליק געטון אויף איר; זי איז רויט געוואָרן און שטיל
געבליבן.

— איך האָב אייך געזאָגט, אַז איך ווייס נישט, צי איך בין געקו-
מען אויף לאַנג... אַז דאָס הענגט אָפּ פון אייך...

זי האָט אַליץ נידעריקער און נידעריקער דעם קאָפּ אָנגעבויגן,
אַליין נישט וויסנדיק, וואָס זי וועט ענטפערן אויף דעם, וואָס האָט זיך
דערווענטערט.

— אַז דאָס הענגט אָפּ פון אייך, — האָט ער איבערגעהורט.

איך האָב געוואָלט זאָגן... איך האָב געוואָלט זאָגן... איך בין צוליב דעם
געקומען... אַז... זיין מיינ ווייב! — האָט ער אַ זאָג געטון, אַליין נישט
וויסנדיק, וואָס ער רעדט; נאָר דערפילט, אַז דאָס שרעקלעכסטע איז שוין
געזאָגט געוואָרן, האָט ער זיך אָפּגעשטעלט און אַ קוק געטון אויף איר.

זי האָט שווער געאַטעמט, נישט קוקנדיק אויף אים. זי האָט איבער-
געלעבט אַ געפיל פון ענטוויאָזום. איר האַרץ איז איבערפולט געווען מיט
גליק. זי האָט זיך בשום אופן נישט געריכט, אַז זיין אַרויסגעזאָגטע ליבע
זאָל מאַכן אויף איר אַזאָ שטאַרקן רושם. אַבער דאָס האָט געדויערט בלויז
אין אויגנבליק, זי האָט זיך דערמאָנט אָן וואַנסקין. זי האָט אויפגעוויבן
אויף לעווינען אירע ליכטיקע, ערלעכע אויגן און, דערווענדיק זיין פאַר-
צווייפלט פנים, האָט זי אַייליק געענטפערט:

— דאָס קאָן נישט זיין... זייט מיר מוחל.

זי נאָענט איז זי אים געווען מיט אַ מינוט צוריק, ווי וויכטיק פאַר
זיין לעבן! און זי פּרעמיר און ווייט איז זי אים אַצינד געוואָרן!

— עס האָט אַנדערש נישט געקאָנט זיין, — האָט ער געזאָגט,
נישט קוקנדיק אויף איר. ער האָט זיך פאַרבייגט און געוואָלט אַוועקגיין.

XIV.

אָבער אין דערדאָזיקער מינוט איז אַרויסגעקומען די פירשטין. איר פנים האָט אויסגעדריקט שרעק, ווען זי האָט זיי דערזעען אַליין מיט זייערע צערודערטע פנימער. לעווין האָט זיך פארנייגט פאַר איר און גאַרנישט געזאָגט. קיטי האָט געשוויגן. נישט אויפהייבנדיק די אויגן. דאַנקען גאָט. זי האָט אָפּגעאַגט. האָט די מוטער אַ קלער געטון, און אויף איר פנים האָט אויפגעשיינט דער געוויינלעכער שמייכל, מיט וועלכן זי פלעגט אויפֿ-בעמען די געסט אין די דאָנערשטיקן. זי האָט זיך געזעצט און אָנגעהויפּן אייספרעגן לעווינען וועגן זיין לעבן אין דאָרף. ער האָט זיך היידער אָנגי-דערזעזעט, וואָרטנדיק ביז די געסט וועלן קומען, פרי אומבאַמערקט אוועקצופאַרן.

אין פינף מינוט ארום איז אָנגעקומען קיטיס פריינדן, וועלכע האָט ווּתוּנה געהאַט דעם פאַרגאַנגענעם ווינטער, די גרעפּין נאָרדסטאָן. דאָס איז געווען אַ מאָגערע, געלע. קרענקלעכע און גערוועישע פרוי מיט שוואַרצע פלישטשענדיקע אויגן. זי האָט ליב געהאַט קיטין, און איר ליב צו איר, חי שטענדיק די ליבע פון פאַרהייראַטע צו מיידלעך, האָט זיך אויסגעדריקט אין דעם פאַרלאַנג ווּתוּנה צו מאַכן קיטין לויט איר איי-גענעם אידעאַל פון גליק; זי האָט זי געוואָלט ווּתוּנה מאַכן מיט ווּדאַג-סקין. לעווין, וועלכן זי פלעגט תּחילת ווינטער אָפט באַגעגענען באַ זיי, איז איר געווען נישט אָנגענעם. איר שטענדיקע און באַליבטע באַשעפּטי-קונג באַם באַגעגענען זיך מיט אים איז באַשטאַנען אין חוּק מאַכן פון אים.

— איך האָב ליב. ווען ער קוקט אויף מיר פונדערהייך פון זיין מאַניסעטטישקייט: אָדער ער רייסט איבער זיין קלוגן געשפרעך מיט מיר דערפאַר, וואָס איך בין נאָריש, אָדער ער נידערט אַראָפּ צו מיר. איך האָב דאָס זייער ליב: ער נידערט אַראָפּ! עס פרייט מיך זייער, וואָס ער קאַן מיך נישט ליידן. — פלעגט זי זאָגן וועגן אים.

זי איז געווען גערעכט, הייל לעווין האָט זי טאַקע נישט געקאָגט ליידן און זי פאַראַכטעט פאַר דעם, מיט וואָס זי האָט שטאַלצירט און וואָס זי האָט געהאַלטן פאַר איר מעלה, — פאַר איר גערוועישקייט, פאַר

איר ראפינירטער פארזאכטונג און גלייכגילטיקייט צו אלעם גראָבן און אַלטעגלעכן.

צווישן דער נאָרדסטאָן און לעווינען האָט זיך געשאפן יענע באַ- ציונג, וואָס מען טרעפט נישט זעלטן אין דער העכערער געוועלשאַפט, ווען צוויי מענטשן, בלייבנדיק אויסערלעך אין פריינטלעכע באַציונגען, פארזאכטן איינער דעם אנדערן אזוי ווייט, אז זיי קאָנען אפילו נישט ערנסט זיך מענדן איינער צום אנדערן און קאָנען נישט זיין באַליידיקט איינער פון אנדערן.

די גרעפין נאָרדסטאָן האָט זיך גלייך אַ נעם געטון צו לעווינען. — אַ קאָנסטאַנטין דמיטריטש! איר זענט הידער געקומען אין אונזער אויסגעלאָסענעם בבל, — האָט זי געזאָגט, דערלאַנגענדיק אים די קליינע געלע האַנט און דערמאנענדיק זיינע ווערטער, וואָס ער האָט אַמאָל אין אָנהייב ווינטער געזאָגט, אז מאַסקווע איז אַ בבל. — וואָס זשע, בבל איז בעסער געוואָרן אָדער איר זענט קאָליע געוואָרן? — האָט זי צוגע- געבן, אומקיקנדיק זיך מיט אַ שמיכל צו קיטין.

— עס שמיכלט מיר זייער, גרעפין, וואָס איר געדענקט אזוי מיי- נע ווערטער, — האָט לעווין געענטפערט, וואָס האָט שוין באַוווּן צו קי- מען צו זיך און איז גלייך אויס געווינהייט אַריין אין זיין היציק-פיינט- לעכער באַציונג צו דער גרעפין נאָרדסטאָן. — זיי זענן אויף אייך זייער שוואַרק ווירקן.

— אַך, וואָס דען! איך פאַרשרייב זעקן. אַלזאָ, קיטי, דו האָסט דיך הידער געגלייטשט אויף ליזשוועס? ...

און זי האָט אָנגעהויבן צו רעדן מיט קיטין. ווי אומאַנגענעם עס איז נישט געווען לעווינען אַוועקצוגיין איצט, איז אים דאָך לייכטער גע- ווען צו טון די דאָזיקע אומבאַקוועמלעכקייט, איידער צו בלייבן דעם גאַנצן אַחונט און צו זען קיטין, וועלכע פלעגט פון צייט-צו-צייט וואַרפן אַ בליק אויף אים און האָט אויסגעמיטן זיין בליק, ער האָט געוואָלט אויפשטיין, נאָר די פירשטיין, באַמערקנדיק, אז ער שווייגט, האָט זיך געווענדט צו אים.

— איר זענט אויף לאַנג געקומען קיין מאַסקווע? איר פאַרנעמט זיך דאָך דאָרט מיט קהלישער אַרבעט אין זעמסטוואַך, און קאָנט נישט אויף לאַנג.

— גיין, פירשטיין, איך פאַרנעם מיך נישט מער מיט דער יענער- סטוואַך, — האָט ער געזאָגט. — איך בין געקומען אויף עטלעכע טעג.

„עפעס איז נישט גלאַט מיט אים, — האָט די פירשטין נאָרדסטאָן אַ קלער געטון, איינקונדיק זיך אין זיין שטרענג-ערנסטן פנים, — עפעס לאַזט ער זיך נישט אַריין אין זיינע חקירות, אָבער איך וועל אים שוין אַרויספירן. איך האָב שרעקלעך ליב אים צו מאַכן פאַר אַ נאַר אין קיטיס אויגן, און כוועל אים מאַכן.“

— קאָנסטאַנטין דמיטריטש, — האָט זי אים געזאָגט, — גיט מיר צו פאַרשטיין, איך בעט אייך, וואָס דאָס פאַדייט, איר ווייסט דאָך דאָס אַלץ, — וואָס באַ אונז אין קאַלוגער דאָרף האָבן אַלע פּויערן און אַלע פּויערטעס פאַרטרונקען אַלץ, וואָס זיי האָבן פאַרמאַגט, און איצט צאָלן זיי אונז גאַרנישט, וואָס פאַדייט דאָס? איר לויבט אַזוי שטענדיק די פּויערן.

אין דער צייט איז נאָך אַ דאַמע אַריינגעקומען אין צימער, אין לעווין איז אויפגעשטאַנן.

— אַנטשולדיקט מיר, גרעפּין, נאַר, כּלעפּן, איך ווייס דאָס אַלץ גאַרנישט און קאָן אייך גאַרנישט זאָגן, — האָט ער געזאָגט אַן זיך אומגעקוקט אויף דעם מיליטערמאַן, וואָס איז אַריינגעקומען נאָך דער דאַמע.

„דאָס מוז זיין ווראַנסקי, האָט לעווין אַ קלער געטון, און פּדי איבערצוצייגן זיך, האָט ער אַ בליק געגעבן אויף קיטין. זי האָט שוין באַזיגן אַ בליק צו טון אויף ווראַנסקי און זיך אומגעקוקט אויף לעווין-גען. און לויט דעם איינעם בליק פון אירע נישט ווילנדיק אויפגעשטראַלעטע אויגן, האָט לעווין פאַרשטאַנען, אַז זי האָט ליב דעמדאָזיקן מענטש, פאַרשטאַנען אַזוי זיכער, ווי זי האַלט אים דאָס געזאָגט מיט ווערטער, אָבער וואָס-זשע פאַר אַ מענטש איז דאָס?״

איצט — צי דאָס איז גוט אָדער שלעכט געווען — האָט לעווין נישט געקענט נישט בלייבן; ער האָט געמוזט געווייר הערן, וואָס פאַר אַ מענטש ס'איז דער, העמען זי האָט ליב.

עס זענען פאַראַן מענטשן, וואָס הען זיי באַגעגענען זייערס אַ קאָנקורענט, וואָס האָט אין עפעס מער מול פון זיי, זענען זיי גלייך גרייט זיך אַדעקענדרייען פון אַלעם גוטן, וואָס איז דאָ אין אים, און זען אין אים בלויו שלעכטס; עס זענען פאַראַן מענטשן, וואָס ווילן פאַרקערט, מער פון אַלעם געפינען אין דעמדאָזיקן קאָנקורענט יענע מעלות, מיט וועלכע ער האָט זיי מיצח געווען, און זוכן אין אים מיט אַ פאַרקלעמטן ווייטיק אין האַרץ בלויו גוטס. לעווין האָט געהערט צו אַזעלכע מענטשן, אָבער

אים איז נישט שווער געווען צו געפינען דאָס גוטע און סימפאטישע אין ווראַנסקין. עס האָט זיך אים גלייך געוואָרפֿן אין די אויגן. ווראַנסקי איז געווען אַ נישט הויכער, פעסט געבויער ברונעט, מיט אַ גוטמוטיק, שיין, אומגעוויינלעך רויק און ענערגיש פנים. אין זיין פנים און פיגור, פון די קורץ-געשוירענע שוואַרצע האַר און פריש-ראַזירטער גאַמבע, ביז דעם פרייטן, פון דער נאָרל אַוועק נייעם מונדיר, איז אַלץ געווען איינפאַך און איינזייטיק עלעגאַנט. דורכלאַזנדיק די אַריינגעקומענע דאַמע, איז ווראַנסקי צוגעגאַנגען צו דער פירשטין און דערנאָך צו קיטין.

בעת ער איז צוגעגאַנגען צו איר, האָבן זיינע שיינע אויגן באַזונדערס צערטרעך אויפגעלאַנגט און מיט אַ קוים באַמערקבאַרן, גליקלעכן און באַשיידן-טרוםפירנדיקן שמייכל (אַזוי האָט זיך געדאַכט לעווינען), העפלעך און פאַרוויכטיק זיך איינבלינדליק צו איר, האָט ער איר דער-לאַנגט זיין נישט גרויסע, אָבער ברייטע האַנט.

נאָכדעם, ווי ער האָט זיך באַגריסט מיט אַלע און געזאָגט עלטלעכע ווערטער, האָט ער זיך אַוועקגעזעצט, קיין איין מאָל נישט אַ פליק געבנ-דיק אויף לעווינען, וואָס האָט נישט אַראַפגעלאָזט די אויגן פון אים. — דערלויבט מיר צו באַקענען אייך, — האָט די פירשטין גע-זאָגט, אַנזוויינדיק אויף לעווינען: — קאַנסטאַנטין דמיטריטש לעוויין. גראַף אַלקסיי קירילאָוויטש ווראַנסקי.

ווראַנסקי איז אויפגעשטאַנען און, פריינטלעך קוקנדיק לעווינען אין די אויגן אַריין, האָט ער אים אַ דריק געטון די האַנט. — איך האָב היינטיקן ווינטער, דאַכט זיך, געזאַלט עסן מיטאַג מיט אייך, — האָט ער געזאָגט, שמייכלענדיק מיט זיין איינפאַכן און אַנגענע-מען שמייכל, — אָבער איר זענט אומגעריכט אַוועקגעפאַרן אין דאָרף אַריין.

— קאַנסטאַנטין דמיטריטש פאַראַכטעט און האַסט די שטאַט און אינז שטאַטלייט, — האָט די גרעפּין נאַרדסטאַן געזאָגט. — מיינע ווערטער ווירקן אויף אייך אַפנים שטאַרק, וואָס איר גע-רעקט זיי אַזוי, — האָט לעוויין געזאָגט און, דערמאַנענדיק זיך, אַז ער האָט דאָס שוין פריער געזאָגט, איז ער רויט געוואָרן.

ווראַנסקי האָט אַ קוק געטון אויף לעווינען און אויף דער גרעפּין נאַרדסטאַן און אַ שמייכל געטון. — און איר זענט שטענדיק אין דאָרף? — האָט ער געפרעגט, — איך מיין, ווינטער איז אומעטיק?

— נישט אומעטיק, אז עס איז דאָ וואָס צו טון, און מיט זיך אַליין איז אייך נישט אומעטיק, — האָט לעווין שאַרף געענטפערט.

— איך האָב ליב דאָס דאָרף, — האָט וואַסקי געזאָגט, באַמערקט-דיק און מאַכנדיק זיך, אז ער באַמערקט נישט לעוויןס טאָן.

— אָבער איך האָף, גראַף, אז איר וואָלט נישט מסכים געווען צו ווינען שטענדיק אין דאָרף, — האָט די גרעפּין נאָרדסטאָן געזאָגט.

— איך ווייס נישט, איך האָב נישט געפרוּווט אויף לאַנג, איך האָב איבערגעלעבט אַ מאַדנע געפיל, — האָט ער ווייטער גערעדט. — איך האָב אין ערגעץ נישט געבענקט אזוי נאָכן דאָרף, נאָכן רויסישן דאָרף, מיט די לאַפטשעס און די פּויערן, הי פאַרברענגענדיק מיט דער מוטער אַ ווינטער אין ניצאַ. ניצאַ פאַר זיך אַליין איז לאַנגווייליק, ווייסט איר. אויך נעאַפּאַר, סאַררענטאָ זענען גיט בלוז אויף אַ קורצער צייט, און דוקא דאָרט געדענקט מען באַזונדערס שטאַרק רוסלאַנד, און דוקא דאָס דאָרף. זיי זענען פּונקט ווי...

ער האָט גערעדט, וועננדיק זיך אי צו קיטין, אי צו לעוויןען און אַריבערפירנדיק פּון איינעם אויפן צווייטן ווין רויקן און פּריינטלעכען בליק; גערעדט, משמעות, וואָס ס'איז אים איינגעפאַלן.

באַמערקט, אז די גרעפּין נאָרדסטאָן וויל עפעס זאָגן, האָט ער זיך אָפּגעשטעלט, נישט פאַרענדיקט דאָס אָנגעהויבענע, און גענומען אויפ-מערקזאַם הערן זי.

דער שמועס האָט נישט אויפגעהערט אויף קיין מינוט, אזוי, אז דער אַלטער פירשטיין, וואָס האָט שטענדיק געהאַט אין זאַפּאַס, אויפן פּאַל פּון נישט האָבן קיין טעמע, צוויי שווערע האַרמאַטן: די קלאַסישע און רעאַ-לע בילדונג און די אַלגעמיינע מיליטער-דינסט, איז נישט אויסגעקומען זיי אַרויסצורוקן, און דער גרעפּין נאָרדסטאָן איז נישט אויסגעקומען זיך צו רייצן מיט לעוויןען.

לעווין האָט געוואָלט און נישט געקאַנט זיך פּאַטייליקן אין דעם אַל-געמיינעם שמועס; יעדע מינוט זאָגנדיק זיך: „אַצינד דאָרף מען גיין“, איז ער נישט אַוועקגעגאַנגען, וואַרטנדיק אויף עפעס.

מען האָט אָנגעהויבן שמועסן וועגן זיך דרייענדיקע טישן און גייס-טער, און די גרעפּין נאָרדסטאָן, וואָס האָט געגלייבט אין ספּיריטיום, האָט אָנגעהויבן דערציילן נסים, וואָס זי האָט געזען.

— אַך, גרעפּין, פירט מיך אומבאַדינגט אַהין, ווי גאַט איז אייך ליב, פירט מיך אַהין צו זיי! איך האָב קיינמאַל נישט געזען קיין שום אומ-

געוויינלעכס, הגם איך זוך אומעטום, — האָט ווראַנסקי געזאָגט שמייכ-
לענדיק.

— גוט, קינפטיקן שבת, — האָט די גרעפּין נאַרדסטאַן געענט-
ווערט. — אָבער איר, קאַנסטאַנטין דמיטריטש, גלייבט ? — האָט זי גע-
נארעגט לעווינען.

— פאַרוואָס פרעגט איר מיך ? איר ווייסט דאָך, וואָס איך וועל
זאָגן.

— איך וויל אָבער הערן אייער מיינונג.

— מיין מיינונג איז, — האָט לעווין געענטפערט, — אז דידאַזיקע
זיך דרייענדיקע טישן באַווייזן, אז די אַווי גערופענע געבילדעטע גע-
זעלשאַפט שטייט נישט העכער פון די פויערן. זיי גלייבן אין עין-הרע,
און קליפה, אין פשוף-קרייטעכצער, און מיר...

— וואָס זשע, איר גלייבט נישט ?

— איך קאָן נישט גלייבן, פּרשטין.

— אָבער אז איך האָב אַליין געזעען ?

— די פויערטעס דערציילן אויך, ווי זיי האָבן אַליין געזעען
זדים.

— איז מיינט איר, אז איך זאָג ליגנט ?

אין זי האָט זיך נישט פריילע צעלאַכט.

— אָבער ניין, מאַשע, קאַנסטאַנטין דמיטריטש זאָגט, אז ער קאָן
נישט גלייבן, — האָט קיטי געזאָגט, רויט ווערנדיק פאר לעווינען, און
לעווין האָט דאָס פאַרשטאַנען און, נאָך מער זיך אויפּרעגנדיק, געוואָלט
זענטפערן, אָבער ווראַנסקי מ'ט זיין אַפענעם, פריילעכן שמייכל איז גלייך
זו היילף געקומען דעם שמועס, וואָס האָט געדראַגט צו ווערן נישט
אַנגענעם.

— איר האַלט אינגאַנצן נישט פאַר מעגלעך ? — האָט ער גע-
פרעגט. — פאַר וואָס זשע האַלטן מיר פאַר מעגלעך די עקזיסטענץ פון
עלעקטריע, וואָס מיר פאַרשטייען נישט ; פאַר וואָס זשע קאָן נישט זיין קיין
בייער פּוה, נאָך אַן אומבאַקאַנטער פאַר אונז, וואָס...

— ווען ס'איז געפונען געוואָרן די עלעקטריע, — האָט לעווין שנעל
אויבערגעשלאָגן, — איז אַנטדעקט געוואָרן בלויז די דערשיינונג. און
ס'איז נישט באַוויסט געווען, פונדאָנען זי שטאַמט אין וואָס פאַר אַ היר-
קונג זי האָט, און הונדערטער יאָרן זענען פּאָרגאַנגען, איידער מ'האַט
פאַרשטאַנען ווי אַווי זיך צו באַנוצן מיט איר. די ספּיריטואַליסטן אָבער,

פארקערט, האָבן אָנגעהויבן פון דעם, וואָס טישלעך שרייבן זיי און גייסטער קומען צו זיי, און דערנאָך ערשט האָבן זיי אָנגעהויבן צו זאָגן, אז דאָס איז אַן אומבאַוואוסטער פּוּח.

וואָנאָסקי האָט אויפּמערקזאַם געהערט לעווניען, ווי ער פלעגט חמיד הערן, משמעות אינטערעסירנדיק זיך מיט זיינע ווערטער.

— יאָ, אָבער די ספּיריטואַליסטן זאָגן: אַצינד ווייסן מיר נישט וואָס פאַר אַ פּוּח דאָס איז, אָבער ס'איז פאַראַן אַ פּוּח, און אַז באַ וואָ-סערע באַדינגונגען ער ווירקט, און זאָלן די געלערנטע דערגיין אין וואָס עס באַשטייט דערזאָזיקער פּוּח. גיין, איך זע נישט, פאַרוואָס דאָס קאָן זיישט זיין קיין נייער פּוּח, אויב ער...

— טאָקע דערפאַר, — האָט לעווין ווידער איבערגעשלאָגן, — וואָס באַ עלעקטריציטעט וועט יעדעס מאָל, וואָס איר וועט אָנרייבן פעך אָן וואָל, אַרויסקומען אַ געוויסע דערשיינונג, אָבער דאָ — איז נישט יעדעס מאָל; דאָס איז אַלואַ נישט קיין נאַטור-דערשיינונג.

מסתמא פילנדיק, אז דער שמועס נעמט אָן אַ צו ערנסטן כאַראַקטער פאַר אַ גאַסטזימער, האָט וואָנאָסקי נישט דערווידערט, נאָר באַמיטל-דיק זיך צו ענדערן די טעמע פון געשפרעך, האָט ער פריילעך אַ שמיכל געטון און זיך אויסגעדרייט צו די דאַמען.

— לאָמיר שוין פרווון, גרעפין, — האָט ער אָנגעהויבן, בער לעזין האָט געוואָלט פאַרענדיקן דאָס, וואָס ער האָט געטראַכט.

— איך מיין, — האָט ער ווייטער געזאָגט, — אז דיראָזיקע פרווון פון די ספּיריטיסטן אויסצוטיישן זייערע נסים דורך עפעס אַ נייעם פּוּח — איז דער סאַמע אומגעלונגענסטער. זיי רעדן בפּירוש וועגן אַ גייסטיקן פּוּח און ווילן אים אונאַרערוואַרפן אַ מאַטעריעלן עקספּערימענט.

אַלע האָבן געוואַרט, אז ער זאָל ענדיקן און ער האָט דאָס געפילט.

— און איך מיין, אז איר וועט זיין אַן אויסגעצייכנטער מעדיום, — האָט די גרעפין נאָרדסטאַן געאַגט, — אין אייך איז דאָ עפעס התלהבותדיקס, לעווין האָט געעפנט דאָס מויל, געוואָלט זאָגן עפעס, איז רויט גע-וואָרן און גאַרנישט געזאָגט.

— לאָמיר שוין, פירשטיין, אויפּרווון די טישן, ביטע, — האָט וואָנאָסקי געזאָגט צו קיטין, — פירשטיין, איר וועט דערלויבן? — האָט ער זיך געווענדט צו דער אַלטער פירשטיין.

וואָנאָסקי איז אויפּגעשטאַנן, זוכנדיק מיט די אויגן דאָס טישל.

קיטי איז צוגעגאנגען צום טישל אין, פארבייגענדיק, זיך באגעגנט מיט לעווניס אויגן. זי האט מיטן גאנצן הארץ רחמנות געהאט אויף אים, באזכער דערפאר, וואָס זי איז געווען די סיבה פון זיין אומגליק, „אויב מען קאָן מיר מוחל זיין, טאָ זייט מוחל, — האָט איר בליק געזאָגט, — איך בין אזוי גליקלעך“.

„אלע האָט איר, אי אייך, אי זיך“, האָט זיין בליק געענטפערט. און ער האָט זיך גענומען צום הוט, נאָר אים איז נישט באַשערט געווען אַדעקצוגיין, מען האָט נאָר-וואָס געוואָלט זיך איינארדנען אַרום דעם טישל, און לעווין האָט געוואָלט אַוועקגיין, ווען דער אַלטער פירשט איז אַריינגעקומען און, באַגריסנדיק זיך מיט די דאַמען, זיך געווענדט צו לעווניען.

— אַז — האָט ער פריידיק אָנגעהויבן. — שוין לאַנג? איך האָב גאַרנישט געוואָסט, אַז דו געפינסט זיך דאָ. עס פרייט מיך זייער אייך צו זען.

דער אַלטער פירשט האָט לעווניען געזאָגט טיילמאָל דו, טיילמאָל איר. ער האָט אַרומגענומען לעווניען און, רעדנדיק מיט אים, נישט באַמערקט וואַנסקין, וועלכער איז אויפגעשטאַנען און רויק צוגעוואַרט, ביז דער פירשט וועט זיך ווענדן צו אים.

קיטי האָט געפילט, ווי שווער לעווניען איז דעם פאָטערס ליבליכע-קייט, באַנדעם, וואָס עס איז פאַרגעקומען. זי האָט אויך געזען, ווי קאַלט זער סאַטער אירער האָט ענדלעך געענטפערט אויף וואַנסקיס באַגריסונג, און ווי וואַנסקי האָט מיט פריינטלעכער שטויבונג אַ קוק געטון אויף איר פאָטער, באַמיענדיק זיך צו פאַרשטיין און נישט פאַרשטייענדיק, ווי אזוי און פאַרוואָס מען קאָן זיין צו אים נישט פריינטלעך געשטימט, און זי איז רויט געוואָרן.

— פירשט, לאָזט אונז אָפּ קאַנטאָנטין דמיטריטשן, — האָט די וועפין נאָרדסטאַן געזאָגט, — מיר ווילן מאַכן אַן עקספערעמענט. — וואָס פאַר אַן עקספערעמענט? דרייען טישן? נו, אַנטשולדיקט ניד, מיינע דאַמען און הערן, לויט מין מיינונג איז אינטערעסאַנטער אין ווער צו שפילן, — האָט דער אַלטער פירשט געזאָגט, קוקנדיק אויף וואַנסקין און פאַרשטייענדיק, אַז ער האָט דאָס אויפגעגעבן. — אין ווער האָט נאָך אַ זינען.

וואַנסקי האָט מיט פאַרוונדערונג אַ קוק געגעבן מיט זיינע אַנט-שולדיגע אויגן אויפן פירשט, קיים אַ שמיכל געטון און גלייך אָנגעהויבן

רעדן מיט דער גרעפֿין נאַרסטאַן וועגן פאַרשטייענדיקן גרויסן באַל אויף דער קינפטיקער וואָך.
— איך האָף, אַז איר וועט זיין? — האָט ער זיך געווענדט צו קיטין.

ווי נאָר דער אַלטער פירשט האָט זיך אַוועקגעדרייט פון אים, איז לעווין אומבאַמערקט אַרויסגעגאַנגען, און דער לעצטער איינדרוק, וועלכן ער האָט אַרויסגעטראָגן פון דעמדאָזיקן אַונט, איז געווען קיטיס שמייכל-לענדיק גליקלעך פנים, וואָס האָט געענטפערט ווראַנסקין אויף זיין פראַגע וועגן באַל.

XV.

ווען דער אַונט האָט זיך געענדיקט, האָט קיטי דערציילט דער מוטער וועגן איר שמועס מיט לעוויןען און, נישט געקוקט אויף דעם רהמנות, וואָס זי האָט געפילט צו לעוויןען, האָט זי געפרייט דער געדאַנק, וואָס איר איז געמאַכט געוואָרן אַ פאַרשלאַג. באַ איר איז נישט גע-ווען קיין ספק, אַז זי האָט געהאַנדלט, ווי מען האָט געדאַרפט. אָבער אין בעט האָט זי לאַנג נישט געקאַנט אַנטשלאָפֿן ווערן. איין אייגנדרוק האָט זי כסדר פאַרפאַלגט: דאָס איז געווען לעוויןס פנים מיט די אַנגע-ברוגטע ברעמען און גוטע אויגן, וואָס האָבן פינצטער-מרהשחורדיק אַפּערגעקוקט פון זיי, ווי אַזוי ער איז געשטאַנען, געהערט דעם פאַטער און געוואָרפן בליקן אויף איר מיט ווראַנסקין. און איר איז געוואָרן אַזאַ רהמנות אויף אים, אַז טרערן האָבן אַנגעפילט אירע אויגן. נאָר בלויז האָט זי אַ קלער געטון וועגן יענעם, אויף וועלכן זי האָט אים אויסגע-ביטן. זי האָט זיך צערטרעך דערמאַנט דאָסדאָזיקע מענישע, ענערגישע פנים, די דאָזיקע איידעלע רויקייט און די צו אַלע לייכטנדיקע גוטסקייט זיינע. זי האָט זיך דערמאַנט אָן דער ליבע צו איר פון דעם, וועמען זי האָט ליב, און איר איז ווידער געוואָרן פריידיק אויף דער נשמה, און זי האָט מיט אַ שמייכל פון גליק זיך אַוועקגעלייגט אויפן קישן. אַזאַ, אַזאַ, אָבער וואָס קאָן מען טון? איך בין נישט שולדיק. האָט זי זיך געוואָגט; אָבער אַן אינערלעכע שטימע האָט איר געוואָגט עפעס אַנדערש.

צ'י האָט זי חרטה געהאָט, וואָס זי האָט אַרײַנגעצויגן לעווינען, אָדער, וואָס זי האָט אָפּגעזאָגט, — האָט זי נישט געווסט, נאָר איר גליק איז פאַרױסמט געווען פּון ספּקות. גאָט, זיי דײך מרחם, גאָט, זיי דײך מרחם, גאָט, זיי דײך מרחם! — האָט זי געפּליסטערט, בױז זי איז אײַנגעשלאָפּן. אין דער צײַט איז אונטן, אין פירשטס קלײנעם קאַבינעט, פּאַרגע-קומען צווישן די עלטערן אײנע פּון יענע סצענעס וועגן דער געליבטער טאָנטער, וואָס מלעגן זיך אָפּט אײבערחורן.

— וואָס? אָט וואָס! — האָט דער פירשט געשריגן, פּאַכענדיק מיט די הענט און באַלד צומאַכנדיק זײן וועווערקענעם כאַלאַט. — דאָס, וואָס איר פאַרמאָגט נישט קײן שטאַלץ, קײן ווירדע, וואָס איר מאַכט צו שאַנד, ברענגט אױם די טאַכטער מיט דעמדאָזיקן געמײנעם, נאַרײשן שדנענען!

— אָבער דערבאַרם דײך, ווי גאָט אַלײן איז דיר ליב, פירשט, וואָס האָט אײך געטון? — האָט די פירשטין געזאָגט, שיער נישט וײַנענדיק. זי איז אַ גליקלעכע, אַ צופרידענע, נאָכן שמײס מיט דער טאַכ-טעני, געקומען, ווי געוויינלעך, צום פירשט זיך יענעגענען און, הגם זי האָט נישט ברעה געהאָט צו זאָגן אױם וועגן לעױנס פאַרשלאָג און קײס אַפּזאָג, האָט זי אָבער געגעבן דער פירשט אַנצוהערן, אַז זי האַלט דעם ענין מיט וואַנסקין פאַר פּולשטענדיק פאַרענדיקט, אַז ער וועט אַנטשיידט ווערן, ווי נאָר זײן מוטער וועט קומען. און אָט דאָ, באַדידאָזיקע ווער-טעני, איז דער פירשט פּלוצלינג אַנגעצונדן געוואָרן און אַנגעהויבן אױס-שרײען נישט אַנטשענדיקע הערטער.

— וואָס איר האָט געטון? אָט וואָס: ערשטנס, נאַרט איר אַרײַן אַ זותן, און גאַנץ מאַסקױע וועט רעדן — און גערעכט זײן. אױב איר מאַנט אַוונטן, פאַרבעט-זשע אַלע, און נישט אױסוועוויילטע חתנימלעך. פּאַרבעט אָט די אַלע צו ציקלעך (ווי דער פירשט האָט גערופּן די מאַסקױער יונגעלײט), לאַדט אײן אַ טאַפּאַר, און זאָלן זיי טאַנצן, און נישט אַזוי ווי הײנט — בלוז חתנימלעך, און מעקלען. מיר איז אײבלידק, צו זען אײבלדיק, און איר האָט אױסגעפירט אײערס דעם מײדל דעם קאַט פאַרדרייט. לעווינ איז טױנט מאַל אַ בעסערער מענטש. און דאָס איז אַ פעטערבורגער פּראַנטל, זיי מאַכט מען אױף דער מאַשין, זיי זענען אַלע אױף אײן פּאַסאָן און טױגן אַלע אױף פּפרות. און זאָל ער אפילו זײן אַ רײנער פּרינג, מײן טאַכטער נײטיקט זיך נישט אין קײנעם.

— וואָס זשע האָב איך געווי? —
 — דאָס... — האָט דער פירשט מיט פעס אַ געשריי געגעבן.
 — איך ווייס, אויב מען זאָל דיך האַרן, — האָט די פירשטין
 איבערגעשלאָגן, — וועלן מיר קיינמאָל די טאַכטער נישט אויסגעבן.
 אויב צוויי, דאָרף מען אין דאָרף אַריין אוועקפאַרן.
 — עס איז טאַקע גלייכער אוועקצופאַרן.
 — אָבער וואָרט נאָר. צי בעט איך וועמען? איך בעט לאַגמרי נישט
 קיינעם. נאָר דער יונגערמאַן, זייער אַ פיינער, האָט זיך פאַרליבט, און זי,
 דאַכט זיך...
 — יאָ, אַט דאַכט זיך אייך! און אויב זי וועט זיך! און אויב זי
 וועט זיך טאַקע פאַרליבן, און ער קלערט פונקט אזוי חתונה צו האַבן, ווי
 איך... אָך, מיינע אויגן וואָלטן דאָס כאַטש נישט צוגעזען! ... „אַך, ספּיי-
 ריטיום, אַך, ניצצא, אַך, אויפן באַל...“ — און דער פירשט, מיינענדיק,
 אַז ער שפּאַט נאָך דעם ווייב, האָט געמאַכט קניקסן באַ יעדן וואָרט. —
 אַט אזוי וועלן מיר קאַטיענקען אומגליקלעך מאַכן, אויב זי וועט זיך
 טאַקע אין קאַפּ אַריינעמען...

— פאַרוואָס זשע מיינסטו אזוי?

— איך מיינ נישט, נאָר כּווייט; אויף דעם האַבן מיר אויגן און
 נישט איר, ווייבער. איך זע אַ מענטש, וואָס האָט ערנסטע פּונוות: דאָס
 איז לעווין; און כּוּזע אַ שוויצער, ווי דערדאַזיער זינגפויגל, וואָס דאָרף
 זיך נאָר פּריילעך מאַכן.

— נו, אַז דו נעמסט דיר עפעס אַריין אין קאַפּ...

— וועסט געדענקען מיינע רייד, נאָר ס'וועט שוין שפּעט זיין, ווי
 מיט דאַשענקען.

— נו, גוט, גוט, לאַמיר נישט רעדן, — האָט אים די פירשטין
 אָפּגעשטעלט, דערמאָנענדיק זיך אָן דער אומגליקלעכער דאַללין.

— איז אויסגעצייכנט, און זיי געזונט!

און איבערצולמענדיק איינער דעם אַנדערן און צעקושנדיק זיך, אָבער
 מיטן געפיל, אַז אַיטלעכער בלייבט באַ זיין מיינונג, איז זיך דאָס פאַר-
 פאַלק צעגאָנגען.

די פירשטין איז תּחילת געווען פעסט איבערצייגט, אַז דער היינטי-
 קער אַוונט האָט אַנטשיידט קיטיס גורל און אַז עס קאָן נישט זיין קיין
 ספק אין וואַנסקיס פּונוות. אָבער דעם מאַנט רייד האַבן זי אומרוק גע-

מאכנו. און ווען זי איז צוריק צו זיך אריינגעקומען, האט זי פונקט אזוי ווי קיטי, מיט שרעק פאר דער אומבאקאנטער צוקונפט, עטלעכע מאָל אין איר האַרץ איבערגעהורט: גאַט, זיי דיך מרחם, גאַט, זיי דיך מרחם, גאַט, זיי דיך מרחם!

XVI.

ווראָנסקי האָט קיינמאָל נישט געקענט דאָס פאַמיליען-לעבן. זיין מוטער איז אין דער יוגנט געווען אַ גלענצנדע הויכוועלטישע דאמע, וואָס האָט אין דער צייט פון איר פאַרהייראַטן לעבן, און באַזונדערס דערנאָך, געהאַט אַ סך ראָמאַנען, וועלכע זענען באַקאַנט געווען דער באַנצער העכע-רער געזעלשאַפט. דעם פּאַטער זיינעם האָט ער פּמעט נישט געדענקט אין און ער איז דערצויגן געוואָרן אין פּאַזשן-קאַרפּוס.

ווען ער איז אַלס זייער יונגער גלענצנדער אָפיציר אַרויסגעטרעטן פון שול, איז ער גלייך אַריין אין דער סביבה פון די רייכע פעטערביר-גער מיִליטער־לייט. הגם ער פלעגט פון צייט-צו-צייט קומען אין די פע-טערגורגער הויכע קרייזן, זענען דאָך אַלע זיינע ליבעס-אינטערעסן געווען נישט אין דער הויכער געזעלשאַפט.

אין מאַסקווע האָט ער צום ערשטן מאָל, נאָך דעם גראַפן פעטער-בירגער לוקסוס-לעבן, איבערגעלעבט דעם צויבער פון אַ דערנענטערונג מיט אַ ליבער און נאָיווער אַריסטאָקראַטישער פּריילין, וואָס האָט אים ליב געקריגן. אים איז אפילו נישט איינגעפאַלן, אַז עס זאָל קאָנען זיין עפענטלעכטס אין זיינע באַצויגונגן מיט קיטין. אויף די בעלער האָט ער געטאַנצט נאָר מיט איר; ער איז געפאַרן צו זיי אין הויז אַריין. ער האָט גערעדט מיט איר דאָס, וואָס מען רעדט געוויינלעך אין דער הויכער גע-זעלשאַפט: פלערליי נאַרישקייטן, אַבער נאַרישקייטן, וועלכע ער האָט נישט ווילנדיק צוגעגעבן אַ באַזונדערן זינען פאַר איר. נישט געקוקט דערויף, וואָס ער האָט איר גאַרנישט געזאָגט אַזעלכעס, וואָס ער וואָלט נישט געקאַנט זאָגן אין דער קעגנוואַרט פון אַלע, האָט ער דאָך געפילט, אַז זי ווערט אַלץ מער און מער אָפהענגיק פון אים, און וואָס מער ער האָט דאָס געפילט, אַלץ אָנגענעמער איז אים געווען, און זיין געפיל צו איר איז געוואָרן אַלץ צאַרטער. ער האָט נישט געוואוסט, אַז זיין אַרט

האנדלען בנוגע קיטין האָט אַ באַשטימטן נאָמען, אַז דאָס הייסט אַריינ-
נאַרן מיידלעך אָן אַ פּוּנה חתונה צו האָפּן און אַז דאָסדאָזיקע אַריינ-
נאַרן איז אַיינס פּוּן יענע מיאסע האַנדלונגען, וואָס זענען אַ געוויינלע-
כע זאָך באַ די גלענצנדע יונגעלייט פּוּן זיין קרייז. ער האָט געמיינט,
אַז ער האָט דער ערשטער אַנטדעקט דאָסדאָזיקע פּאַרגעניגן, און ער האָט
הנאה געהאַט פּוּן זיין אַנטדעקונג.

ווען ער וואָלט געקאָנט הערן, וואָס אירע עלטערן האָפּן גערעדט
דעמדאָזיקן אַוונט. ווען ער וואָלט זיך געקאָנט שטעלן אין דער לאַגע פּוּן
דער פּאַמיליע און וויסן, אַז קיטי וועט זיין אומגליקלעך, אויב ער וועט
מיט איר נישט חתונה האָפּן, וואָלט ער זיך זייער געוונדערט און נישט
געגלייבט אין דעם. ער וואָלט נישט געקאָנט גלייבן, אַז דאָס, וואָס סאַר-
שאַפט אַזאַ גרויס און גוט פּאַרגעניגן אים, און דער עיקר איר, זאָל זיין
שלעכט, נאָך ווינציקער וואָלט ער געקאָנט גלייבן, אַז ער דאַרף חתונה
צו האָפּן.

דאָס חתונה האָפּן האָט זיך אים קיינמאָל נישט פּאַרגעשטעלט פאַר
מעגלעך. ער האָט נישט בלוין נישט ליב געהאַט דאָס פּאַמיליען-לעבן,
נאָר, לויט די אַלגעמיינע באַגריפּן פּוּן דער בחורישער וועלט, אין וועל-
כער ער האָט געלעבט, האָט ער אין דער פּאַמיליע, אין פּאַונדערס אין
אַ מאָן, זיך נאָרגעשטעלט עפעס פּרעמדס, פּריינדלעכס, און מער פּוּן אַלץ
קאַמיש. נאָר הגם וואָנטקין איז נישט איינגעפּלן, וואָס די עלטערן
האָפּן גערעדט, האָט ער, אַרויסגייענדיק דעמדאָזיקן אַוונט פּוּן די שטשער-
פּאַצקיס, דערפילט, אַז יענע גייטטיקע, געהיימע פּאַרבלינדונג, וואָס עקזיס-
טירט צווישן אים מיט קיטין, האָט זיך דעם היינטיקן אַוונט אַזוי שטאַרק
פּאַרפּעסטיקט, אַז מען דאַרף עפעס טוין. נאָר וואָס מען קאָן און וואָס מען
דאַרף טוין, האָט ער נישט געקאָנט ציטראַכטן.

דערין טאַקע איז דער צויבער, — האָט ער געקלערט, זיך אומ-
קערנדיק פּוּן די שטשערפּאַצקיס און, ווי תמיד, אַרויסטראַגנדיק פּוּן זיי
אַן אַנגענעם געפיל פּוּן ריינקייט און פּרישקייט, וואָס האָט טיילווייז גע-
שאַמט פּוּן דעם, וואָס ער האָט דעם גאַנצן אַוונט נישט גערייכערט;
איינצייטיק איז אין אים אויך געווען אַ ניי געפיל פּוּן אַנטציקונג, וואָס איז
אַרויסגערופן געוואָרן דורך איר ליבע צו אים. — דערין טאַקע איז דער
צויבער, וואָס נישט איר, נישט זי האָפּן גאַרנישט געוואָנט, נאָר מיר האָפּן
זיך אַזוי פּאַרשטאַנען איינער דעם אַנדערן דורך דעם אומגעווענעם גע-
שפּרעך פּוּן בליקן און אינטאַנאַציעס, אַז זי האָט מיר היינט דייטלעכער,

חי ווען-עס-איז, געזאגט, אז זי האט מיך ליב, און ווי ליב, פשוט און, דער עיקר, צוטרוילעך! איך אליין פיל מיך בצסער, ריינער, איך פיל, אז איך האב א הארץ און אז עס איז דא אין מיר א סך גוטס, די דאזיקע פארליבטע אויגן! ווען זי האט געזאגט: א פ י ל ו ז י י ע ר...

אלזא, וואס-זשע? גארנישט, מיר איז גוט און איר איז גוט.
און ער האט זיך פארטראכט, ווי צו פארענדיקן דעם היינטיקן אונט.
ער האט דורכגעווארפן אין רעיון די ערטער, ווהין ער וואלט גע-
קאנט פאן, דער קלוב? א פארטיע בעזיק, שאמפאניער מיט אינגא-
טאון? ניין, איך וועל נישט פאן, chateau des fleurs, דארטן וועל
איך טרעפן אַבלאַנסקין, קופלעטן, cancan; ניין, דערעסן, אָט דע-פאַר-
טאקע האב איך ליב די שטשערבאצקיס, וואס איך אליין ווער בעסער.
איך וועל פאן אהיים. ער איז אריינגעגאנגען אין זיין נומער פא דיוסא.
געוויסן זיך דערלאנגען נאכטעס; נאך דעם האט ער זיך אויסגעטון און
קויט באוויזן דעם קאפ אגידערצולייגן אויפן קישן, חי ער איז אנטשלאפן
געווארן מיט א פעסטן שלאף.

XVII.

צומארגנס עלף א וויגער אינדערפרי איז וואַנסקי אַרויסגעפאָרן
אויף דעם פעטערבורגער באַנהויף אַפצווארטן די מוטער, און די ערשטע
פערזאָן, וואָס ער האָט געטראָפן אויף די גרויסע טרעפּ, איז געווען אַב-
לאַנסקי, וואָס האָט מיטן זעלבן צוג אַפגעוואַרט די שוועסטער.
— א, איינער דורכלויכט! — האָט אַבלאַנסקי אַ געשריי געטון. —
נאָך וועמען ביסטו געקומען?

— איך, נאָך דער מוטער, — האָט, שמייכלענדיק ווי אַלע, האָט
האַבן זיך געטראָפן מיט אַבלאַנסקי, געענטפערט וואַנסקי. ער האָט גע-
דריקט זיין האַנט און איז צוזאַמען מיט אים אַרויסגעגאַנגען אויף די
טרעפּ. — זי דאַרף היינט קומען פון פעטערבורג.

— און איך האָב אויף דיר געוואַרט ביז צוויי אַ וויגער. ווהין
זשע ביסטו געפאָרן פון די שטשערבאצקיס?
— אהיים, — האָט וואַנסקי געענטפערט. — איך מוז מיך מודה

זיין, מיר איז נעכטן אזוי אנגענעם געווען נאך די שטערבאצקיס, אז עס האט זיך נישט געגלויבט אין ערגעץ גיין.

— איך דערשען גוטע פערד און געוויסע צייכנס זייערע, פאָרליבטע מע יונגעלייט דערקען איך און זייערע אויגן, — האָט סטעפאן אַרקאדיע-וויטש אָפגעדעקלאמירט פונקט אזוי ווי פריער פאר לעוויגען.

ווראָנסקי האָט אַ שמיכל געטון מיט אזא מינע, ווי ער לייקנט דאָס נישט אָפ, אָבער ער האָט גלייך איבערגעביטן דעם שמועס.

— און דו וועמען וואַרטסט אָפ ?

— איך ? איך — אַ שיינע פרוי, — האָט אָבלאָנסקי געזאָגט.

— אזוי !

— Honni soit qui mal i pense ! — די שוועסטער אנגא.

— אַך, דאָס איז די קארענינג ? — האָט ווראָנסקי געזאָגט.

— דו קענסט זי געוויס ?

— דאָכט זיך, איך קען זי ! אָדער נישט... י'לעבן, איך געדענק

נישט, — האָט ווראָנסקי צעשטרייט געענטפערט. נעפלהאפט זיך פאָר-שטעלנדיק באַ דעם נאָמען קארענינג עפעס געקינצלטס און לאַנגווייליקס.

— אָבער אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטשן, מיין באַרימטן שוואַגער,

קענסטו אוודאי. אים קען די גאנצע וועלט.

— דאָס הייסט, איך קען אים פון הערן און זען, איך ווייס, אַז

ער איז אַ קלוגער, געלערנטער, אַ געטלעכער עפעס... נאָר דו ווייסט

דאָך, דאָס איז נישט אין מיין... not in my line, — האָט ווראָנסקי געזאָגט.

— יא, ער איז זייער אַ מערקווירדיקער מענטש, אַ ביסל אַ קאָנ-סערוואַטיווער, אָבער אַ ווילער מענטש, — האָט סטעפאן אַרקאדיעוויטש

באַמערקט, — אַ ווילער מענטש.

— נו, איז טאָקע וויל אים, — האָט ווראָנסקי שמיכלענדיק גע-

זאָגט, — און דו ביסט אויך דאָ, — האָט ער זיך געווענדט צו דער

מוטערס הויכן, אַלטן לאַקיי, וואָס איז געשטאַנען באַ דער טיר ; — קינט

אַריין אַהער.

אַ הויך דער אַלגעמיינער אנגענעמקייט, וואָס סטעפאן אַרקאדיעוויטש

פלעגט באַ אַלע אַרויסרופן, האָט ווראָנסקי די לעצטע צייט זיך נאָך גע-

פילט צוגעבונדן צו אים דערפאַר, וואָס אין סטעפאן אַרקאדיעוויטשס פאַנג-

שאַנדיג האָט ער זיך פאַרייניקט מיט קיטין.

— אַלזאָ, מאַכן מיר זונטיק אַ נאַכטמאַל לפּבוד דער די וואָ ? —

הָאָט ער אים געזאָגט, אָננעמענדיק אים מיט אַ שמיכל אונטער דער האַנט.

— אומבאדינגט, איך וועל צונויפנעמען פאָנדן, אַך, האָסטו דין באַקענט נעכטן מיט מיין פריינט לעווין? — האָט סטעפאָן אַרקאָדיעוויטש געפֿעגט.

— געוויס, אָבער ער איז באַלד עפעס אַוועקגעפאָרן.

— ער איז אַ ווילער יאָט, — האָט פאָרגעזעצט אָבלאָנסקי.

אמת?

— איך ווייס נישט, — האָט ווראַנסקי געענטפערט, — פאָרוואָס עפעס אין אַלע מאַסקווער, אַ הויך, פאַרשטייט זיך, די מיט וועלכע איך רעד, — האָט ער וויציק צוגעגעבן, — איז דאָ עפעס העפטיקס. עפעס זענען זיי כסדר קידער-ווידער, בייזערן זיך, ווי זיי וואַלטן שטענדיק געוואַלט געבן עפעס אָנצוהערן.

— עס איז דאָ, אמת, עס איז דאָ... — האָט סטעפאָן אַרקאָדיע-וויטש פריילעך לאַכנדיק געזאָגט.

— וואָס, שוין באַלד? — האָט ווראַנסקי זיך געווענדט צו אַ דינער.

— דער צוג און אַרויסגעגאַנגען, — האָט דער דינער געענט-פערט.

דאָס דערנענטערן זיך פון צוג האָט אַלץ מער און מער זיך גע-לאָזט מערקן אין דער באַוועגונג פון די צוגרייטונגען אויף דער סטאַציע, אין דעם לויפן פון די באַגאַוש-טרעגערס, דורך דעם באַווייזן זיך פון די וואַנדערן און דינער און דורך דעם צופאָרן פון די אַפּוואַרטנדיקע. דורך דער פראַקטיקער פאַרע האַבן זיך געזען אַרבעטער אין פּעלצער, אין ווייכע פילצענע שטייכל, וואָס זענען אַריבערגעגאַנגען איבער די רעלטן פון די אויסגעבויענע וועגן. עס האָט זיך געהערט אַ פּיף פון דאָמקעסל אויף די הינטערשטע רעלטן און איבעררוקן עפעס שווערס.

— ניין, — האָט געזאָגט סטעפאָן אַרקאָדיעוויטש, וועלכער האָט זייער געוואַלט דערציילן ווראַנסקין וועגן לעוויןס פּונוות בנוגע קיטין. — ניין! דו האַסט נישט ריכטיק אָפּגעשאַצט מיין לעוויןען. ער איז זייער אַ נערוועזער מענטש און איז אַמאָל נישט אָנגונעם, אמת, נאָר דערפאַר איז ער טיילמאָל זייער ליב. דאָס איז אַזאָ ערלעכע, אויפריכטיקע נאָטור, און אַ גאָלדן האַרץ. נעכטן זענען געווען באַזונדערע סיבות, — האָט סטע-פאָן אַרקאָדיעוויטש מיט אַ באַדייטונגספולן שמיכל פאָרגעזעצט, אינגאַנצן

פאַרגעסנדיק אָן דעם אויפריכטיקן מיטגעפיל, וואָס ער האָט נעכטן געהאַט צו זיין פריינט, און איצט פילנדיק דאָס זעלבע בלוז צו ווראַנסקין, — יאָ, עס איז געווען אַ סיבה, פאַרוואָס ער האָט געקאַנט זיין אַדער באַזונדער דער גליקלעך. אַדער באַזונדער אומגליקלעך.

ווראַנסקי האָט זיך אָפגעשטעלט און פשוט אַ פּרעג געטון :
— וואָס-זשע הייסט דאָס? ער האָט אפשר נעכטן געמאַכט אַ פּאַר-
שלאַג דיין belle souer...?

— אפשר, — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש געזאָגט. — עפעס האָט זיך מיר נעכטן אַזוי אויסגעוויזן. יאָ, אויב ער איז פרי אַוועקגעפאַרן און איז נאָך געווען שלעכט געשטימט, איז דאָס אַזוי... ער איז שוין לאַנג פאַר-ליבט, און איך האָב אויף אים גרויס רחמנות.

— אַזוי!... איך מיינ איב. אַז זי קאָן רעכענען אויף אַ בעסערער פאַרטיע, — האָט ווראַנסקי געזאָגט און, אויסגלייכנדיק די ברוסט, ווידער גענומען גיין. — איבעריקנס, איך קען אים נישט, — האָט ער צוגע-געבן. — יאָ, דאָס איז אַ שווערע לאַגע! דערפאַר האַלט טאַקע די מער-הייט פאַר גלייכער זיך צו קענען מיט די קלאַרעס. דאָרטן אַ דורכפאַל באַווייזט בלוז, אַז דיר האָט אויסגעפעלט געלט, אָבער דאָ — איז דיין חירדע אויף דער וואַגשאַל. אָבער אַט איז שוין דאָ דער צוג.

אינדערווייטנס האָט שוין טאַקע געטייבט דער לאַקאָמאָטיוו. אין עט-לעכע מינוט אַרום האָט די פּלאַטפאָרם אָנגעהויבן ציטערן; סאַפענדיק מיט דאַמף, וואָס די פּראָסט האָט אַראָפגעזעצט צו דער ערד, האָט זיך דורכגעטראַגן דער לאַקאָמאָטיוו, פאַמעלעך און ריטמיש איינבייגנדיק און אויסגלייכנדיק די טרייב-שטאַנג פונם מיטלסטן ראַד, מיטן זיך נייגנדיקן. אַרוםגעבונדענעם און שניי-פאַרוויסטן מאַשיניסט; און נאָך דעם טענ-ער האָט אַלץ פאַמעלעכער און אַלץ מער טרייסלענדיק די פּלאַטפאָרם, אָנגע-הויבן דורכגיין דער באַגאַזש-וואַגאָן מיט אַ היילנדיקן הונט; צום סוף זע-בען ציטערנדיק פאַרן אָפּשטעלן זיך צוגעגאַנגען די פּאַסאַזשירן-וואַגאַנעס. אַ כוואַטסקע קאַנדוקטאָר האָט געגעבן אַ פּיף, איז אַראָפגעשפּרונג-גען אין גאַנג; און באלד נאָך אים האָבן איינציקווייז אָנגעהויבן אַראָפ-צוגיין אומגעוולדיקע פּאַסאַזשירן; אַ גוואַרדיע-אַפיציר, וואָס האָט זיך געהאַלטן גלייך און שטרענג זיך אַרומגעקוקט; אַ רייעוודיק, פּרילעך שמייכלענדיק סוחר; מיט אַ טאַרבע; אַ פּויער מיט אַ זאַק איבערן אַקסל.

ווראַנסקי איז געשטאַנען צוזאַמען מיט אַבלאָנסקין. האָט באַטראַכט

די וואגאָיעס און די אויסשטייגנדיקע אין האָט אינגאנצן פאָרגעסן אָן דער מוטער. דאָס, וואָס ער איז נאָר-וואָס געוויר געוואָרן וועגן קיטין. האָט אים אויפגערעגט און געפרייט. זיין ברוסט האָט זיך נישט היילן-דיק אויסגעלייכט, און די אויגן האָבן געלאָנצט. ער האָט זיך געפילט אַלס זיגער.

— די גרעפין וואָנסקאָיאַ איז אין דעם קיפּע, — האָט געוואָנט דער כוואַטסקע קאַנדוקטאָר, צוגייענדיק צו וואָנסקין. דעם קאַנדוקטאָר ווערטער האָבן אים אויפגעוועקט און גענייט אים זיך צו דערמאָנען אָן דער מוטער און אָן דער פאָרשטייענדיקער זעננג מיט איר. ער האָט אין זיין האַרץ נישט געשעצט די מוטער און, נישט אָפגעבנדיק זיך קיין רעכנונג אין דעם, זי נישט ליב געהאַט, נאָך גוט די באַגריפן פֿון דעם קרייז, אין וועלכן ער האָט געלעבט, לויט זיין דערציִונג, האָט ער זיך נישט געקאָנט פאָרשטעלן קיין אַנדערע באַ-ציונג צו דער מוטער, ווי אַ העכסט אונטערטאָניקע און רעספעקטפולע. און אַלץ מער אונטערטעניק און רעספעקטפול איז אויסע לען געווען זיין באַציונג, וואָס ווינציקער ער האָט אין האַרץ זי געשעצט און ליב געהאַט.

XVIII.

וואָנסקי איז נאָכגעגאָנגען דעם קאַנדוקטאָר אין וואָגאָן אַריין און נאָם אַריינגאָנג אין קופּע זיך אָפגעשטעלט, פּדי דורכצולאָזן אַ דאַמע, וואָס איז אַרויסגע אָנגען.

מיט דעם געוויינטן טאַקט פֿון אַן אַריסטאָקראַט האָט וואָנסקי נאָם ערשטן בליק אויף דער אויסערלעכקייט פֿון דערדאָזיקער דאַמע באַ-שטימט, אַז זי געהערט צו דער העכערער געוועלשאַפּט. ער האָט זיך אַנטשויל-דיקט און שוין געוואָלט אַריינגיין אין וואָגאָן, נאָר דערפֿילט אַ גויטוועג-דיקייט נאָך אַ מאָל אַ קוק צו טון אויף איר — נישט דערפֿאַר, וואָס זי איז געווען זייער שיין, נישט איבער דעם גלאַנץ און פּאַשידענער גראַ-ניע, וואָס זענען קענטיק געווען אין איר גאַנצער פיגור, נאָר דערפֿאַר, וואָס אין דעם אויס רוק פֿון דעם באַהוטן פנים בעת זי איז פּאַרביי אים דורכגעגאָנגען, איז געווען עפעס באַזונדער ליבליכס און צאַרטס. דען

ער האָט זיך אומגעקוקט, האָט זי אויך אויסגעדרייט דעם קאַפּ. אַ פאַר-
 בלישטשענדיקע גרויע אויגן, וואָס האָבן אויסגעזען שוואַרץ פון די גע-
 דיכטע וויעס, האָבן פריינטלעך, אויפּמערקזאַם זיך אָפּגעשטעלט אויף זיין
 פנים, ווי זי וואָלט אים דערקענט, אין האָבן זיך גלייך איבערגעטראָגן
 אויף דעם צוגייענדיקן עולם, ווי זוכנדיק עמעצן. אין דעם קורצן בליק
 האָט וואָנסי באַוויזן צו באַמערקן אַן איינגעהאַלענע לעבדאָפטיקייט,
 וואָס האָט געשפילט אויף איר פנים און געשוועפט צווישן די בלישטשענ-
 דיקע אויגן און דעם קוים באַמערקבארן שמייכל, וואָס האָט אויסגעבוירן
 אירע ריזע ליפּן. גלייך אַן איבערפלוס פון עפעס וואָלט אזוי איבערגע-
 פולט איר וועזן, אַז עס האָט קעגן איר ווילן זיך אויסגעדריקט דאָ אין
 דעם גלאַנץ פון איר בליק, דאָ אין דעם שמייכל. זי האָט בפיוון פאַרלאָשן
 דאָס ליכט אין די אויגן, אָבער עס האָט קעגן איר ווילן געלויכטן אין
 דעם קוים באַמערקבארן שמייכל.

וואָנסי איז אַריינגעגאנגען אין וואַגאָן. די מוטער זיינע, אַן איינ-
 געטרוקנע זקנה מיט שוואַרצע אויגן און לעקעלעך, האָט געזשמורעט די
 אויגן. איינקונדיק זיך אין זון, און האָט לייכט געשמייכלט מיט די דינע
 ליפּן. אויפּגעהויבן זיך פון דער סאָפקע און איבערגעבנדיק דאָס בייטעלע
 דער דינע, האָט זי דערלאָנגט אַ קליינע דאַרע האַנט דעם זון און,
 אויפהייבנדיק זיין קאַפּ פון דער האַנט, האָט זי אים אַ קויש געטון אין
 פנים צריין.

— האַכט דערהאַלטן די טעלעגראַמע ? געזונט, דאַנקען גאָט.
 — דער וועג איז אייך גוט דורכגעגאַנגען ? — האָט דער זון גע-
 זאָגט, זיך זעננדיק לעבן איר, און נישט ווילנדיק זיך צוגעהערט צו דער
 פרויען-שטימע אויף יענער זייט טיר. ער האָט געוואַלט, אַז דאָס איז דאָס
 קויל פון יענער דאַמע, וואָס ער האָט באַגעגנט באַם אַריינגאַנג.
 — איך בין דאָך מיט אייך נישט מספּים, — האָט געזאָגט די שטי-
 מע פון דער דאַמע.

— דאָס איז אַ פעטערבורגער מיינונג, מאַדאַם.
 — נישט קיין פעטערבורגער, נאָר פשוט פון אַ פרוי, — האָט זי
 געענטפערט.

— נו, דערלויבט צו קישן אייער הענטל.
 — צום ווידערזען, איוואָן פעטראַוויטש. גוט אַ קוק, צי דער
 ברודער געפינט זיך נישט דאָ, און שיקט אים מיר צו, — האָט די דאַמע
 געזאָגט באַ דער סאַמע טיר און איז ווידער אַריינגעקומען אין קיפּע.

— וואָס זשע, איר האָט געמונען דעם ברודער? — האָט די וואָנסקיאַ געזאָגט, ווענדנדיק זיך צו דער דאַמע.
 וואָנסקי האָט זיך איצט דערמאנט, אַז דאָס איז די קאַרעניאַ.
 — אייער ברודער געפינט זיך דאָ. — האָט ער געזאָגט, אויפשטייענדיק.
 — אַנטשולדיקט מיר, איך האָב אייך נישט דערקענט, אונזער פאַך קאַנטשאַפט איז באַמט געווען אַזוי קירץ. — האָט וואָנסקי געזאָגט, נייגנדיק זיך, — אַז איר געדענקט מיך אַוודאי נישט.
 — אַ, ניין! — האָט זי געזאָגט, — איך וואָלט אייך דערקענט, הייל איך האָב מיט אייער מונער, דאַכט זיך, דעם גאַנצן וועג גערעדט בלויז וועגן אייך, — האָט זי געזאָגט, דערלויבנדיק ענדלעך דער לעב-האַפטיקייט, וואָס האָט זיך געפּעטן אַרויס, זיך אויסצודריקן אין אַ שמייכל. — אַזן מיין ברודער איז פּונדעסטוועגן גישטאַ.

— גיב זשע אים אַ רוף, אַליאַשאַ, — האָט די אַלטע גרעפּין געזאָגט.
 וואָנסקי איז אַרויסגעגאַנגען אויף דער פּלאַטפּאָרם און אַ געשריי געטון:

— אַפּלאַנסקי, דאָ!

אַבער די קאַרעניאַ האָט נישט צוגעוואַרט אויפן ברודער, און, דערזענדיק אים, איז זי מיט אַנטשולדיקענדיק צו זיך געקומען צו איר, האָט זי מיט אַ באַוועגונג, וואָס האָט וואָנסקין איבערראַשט מיט איר אַנטשולדיקייט און גראַציע, אַרומגעקאַפט דעם ברודער אַרום דעם האַלץ מיט דער לינקער האַנט, שנעל אים צוגעצויגן צו זיך און שטאַרק אַ קוש געטון. וואָנסקי האָט נישט אַראַפּגעלאָזט די אויגן פּון איר און, אַליין נישט וויסנדיק פאַר-וואָס, געשמייכלט. נאָר דערמאָנענדיק זיך, אַז די מוטער וואַרט אויף אים, איז ער ווידער אַריינגעגאַנגען אין וואַגאָן.

— נישט אמת, זייער אַ ליבע? — האָט די גרעפּין געזאָגט וועגן דער קאַרעניאַ. — איר מאַן האָט זי אַריינגעזעצט צו מיר, און איך בין זייער צופרידן געווען. מיר האָבן דעם גאַנצן וועג גערעדט. נו, און דו, זאָגט מען... *Tant mieux, mon cher, ... vous filez le parfait amour. Tant mieux, mon cher, ... tant mieux.*

— איך הייס נישט, אויף וואָס איר דייט אָן, maman, — האָט דער ווין קעלט געענטפּערט. — אַלואַ, maman, גייען מיר.

די קארענינג איז ווידער אריינגעקומען אין וואָגן, פֿרי צו געזע-
געבען זיך מיט דער גרעפֿין.

— נ, זעט, גרעפֿין איר האָט געטרעפֿן דעם זון און איך דעם
ברודער, — האָט זי פֿרייליך געזאָגט, — אויך אלע מייע מעשיות האָבן
זיך אויסגעשעפֿט, ווייטער וואָלט שוין נישט געווען וואָס צו דער-
צייילן.

— אָבער ניין, — האָט די גרעפֿין געזאָגט, אָנעמענדיק זי פֿאַר
דער האַנט, — איך וואָלט מיט אייך די גאַנצע וועלט אויסגעפֿאַרן און
עס וואָלט מיר נישט לאַנגווייליק געווען, איר — זענט איינע פֿון יענע
ליבע פֿרויען, מיט וועלכע עס איז אָנגענעם אי צו רעדן אי צו שוויגן.
און וועגן זון אייערן, בעט איך אייך, טראַכט נישט: מען קאָן דאָך נישט
אייביק זיך נישט צעשיידן.

די קארענינג איז געשטאַנען אומבאַזעגלעך, האַלטנדיק זיך זייער
גלייך, און אירע אויגן האָבן געשמיכלט.

— אַנאָ אַרקאָדעוואַ, — האָט די גרעפֿין געזאָגט, דערקלערנדיק
דעם זון, — האָט אַ זונעלע פֿון אַכט יאָר, דאַכט זיך, זי האָט זיך נאָך
קיינמאָל נישט צעשיירט מיט אים, און האָט אַלץ עגמט נפשׁ, וואָס זי האָט
אים איבערגעלָאָזט.

— יא, מיר האָבן די גאַנצע צייט מיט דער גרעפֿין גערעדט:
איך וועגן מייעם, זי וועגן איר זון, — האָט די קארענינג געזאָגט, און
ווידער האָט אַ שמיכל פֿאַרליכטן איר פֿנים, אַ שמיכל אַ ליבלעכער, וואָס
האָט זיך באַצויגן צו אים.

— מסתּמא, איז דאָס אייך זייער לאַנגווייליק געוואָרן, — האָט ער
געזאָגט, גלייך אונטערבאַפֿנדיק אים מליען דעמדאָזיקן באַלעם פֿון קאַקע-
טישקייט, וועלכן זי האָט אים געוואָרפֿן. אָבער זי האָט אפֿנים נישט גע-
וואָלט פֿירן דעם שמועס ווייטער אין דעם טאָן און זיך געווענדט צו דער
אַלטער גרעפֿין:

— איך דאַנק אייך זייער, איך האָב אפֿילו נישט באַמערקט, ווי
ס'איז באַ מיר דער נעכטיקער טאָג אַריבער, צום ווידערזען, גרעפֿין.

— זייט געזונט, מיין פֿריינט, — האָט די גרעפֿין געענטפֿערט. —
לאָזט מיר אַ קוש טון אייער שיין פֿנימל, איך וועל אייך פֿשוט, ווי אַן
אַלעט, אָפֿן זאָגן, און איך האָב אייך ליב געקריגן.

זי סקאַרבאָוע דידאָזיקע פֿראַוע איז נישט געווען, האָט די קארע-
נינג קענטיק מיטןגאַנצן האַרץ איר געגלייבט און זיך דערפֿרייט דערפֿון. זי

איז רויט געוואָרן, האָט זיך לייכט אָנגעפויגן, אונטערגעשטעלט איר פנים דער גרעפינס ליפן, ווידער זיך אויסגעגלייכט אין מיטן זעלבן שמייכל, האָט האָט זיך געפאַליעט צווישן די ליפן און די אויגן, האָט זי דער-לאַנגט די האַנט וואַנאָסקין, ער האָט אַ דיק געטון די קליינע, אים דער-לאַנגטע האַנט און, ווי פון עפעס באַזונדערס, זיך דערפרייט פון דעם ווערגישן דריק, מיט וועלכן זי האָט שטאַרק און דרייסט אַ טרייסל גע-וון זיין האַנט, זי איז אַרויסגעגאַנגען מיט אַ שנעלן גאַנג, וואָס האָט אַזוי נאַנדע לייכט געטראָגן איר גענוג פילן קעפער.

— זייער אַ ליבע, — האָט די אַלטע געזאָגט.

דאָס זעלבע האָט געטראַכט איר זון, ער האָט זי באַגלייט מיט די וואַרן אַזוי לאַנג, ביזוואָנען איר גראַציעזע פיגור איז פאַרשווונדן, און נ: שמייכל איז ש: יין געבליבן אויף זיין פנים. דורכן פענצטער האָט ער געזען, ווי זי איז צוגעגאַנגען צום ברודער, אַרויפגעלייגט אים די האַנט אויף זיין האַנט אין עפעס לעבהאַפט אָנגעהויבן רעדן צו אים, משמעות וועגן עפעס, וואָס האָט נישט געהאַט קיין שום שייכות צו אים, צו וואַנאָ-סקין, און דאָס האָט אים אויסגעווען פאַרדראַקסיק.

— אַלואַ mamam, איר זענט פּוילשטענדיק געוונט? — האָט ער איבערגעהוּרט, ווענדנדיק זיך צו דער מוטער.

— אַלץ גוט, אויסגעצייכנט, אַלעקסאַנדער איז געווען זייער ליבנס-ווירדיק, און מאַריע איז זייער שיין געוואָרן, זי איז זייער אינטע-וועסאַנט.

אין האָט ווידער אָנגעהויבן צו דערציילן וועגן דעם, וואָס האָט זי צומיינסט אינטערעסירט: וועגן דער טויפונג פון אייניקל, צוליב וואָס זי איז געפאַרן קיין פעטערבורג, און וועגן דער באַזונדערער גענעדיקייט פון קייסער צום עלטערן זון.

— אַט איז אויך לאַוורענטי, — האָט וואַנאָסקי געזאָגט, קינדליך דורכן פענצטער, — איצט קאָנען מיר גיין, אויב איר ווילט.

דער אַלטער הויפדינער, וואָס איז געפאַרן מיט דער גרעפין, איז אַריין אין וואַגאָן מעלדן, אַז אַלץ איז גרייט, און די גרעפין האָט זיך אויפגעהויבן.

— קומט, אַצינד איז ווייניק מענטשן, — האָט וואַנאָסקי געזאָגט. דאָס מיידל האָט גענומען דאָס זעקל און דאָס הינטל, דער הויז-דינער און באַן-טרעגער די איבעריקע זעקלעך; וואַנאָסקי האָט גענימען אַנטער דער האַנט די מוטער; נאָר ווען זיי זענען שוין אַרויס פון וואַ-

גאַן, זענען פלוצלינג ערלעכע מענטשן מיט צעשראַקענע פנימער פאַרביי-
געלאָפן; עס איז אויך פאַרבייגעלאָפן דער שעף פון דער סטאַציע מיט
זיין היטל פון אומגעוויינלעכן קאַליר. עס איז, משמעות, געשען עפעס
אומגעוויינלעכס. דער עולם פון צוג איז געלאָפן צוריק.

„וואָס?... וואָס?... ווי? זיך אַרונטערגעוואָרפן... צעקוועטשט גע-
וואָרן...“ האָט זיך געהערט צווישן די דורכגייענדע.

סטעפּאן אַרקאַדיעוויטש מיט דער שוועסטער אונטער דער האַנט,
אויך מיט צעשראַקענע פנימער, האָבן זיך אומגעקערט, אויסמיידנדיק דעם
עולם, אין זיך אָפגעשעלט באַם אריינגאנג אין וואַגאָן.

די דאַמען זענען אריינגעגאַנגען אין וואַגאָן, און וואַנסקי מיט
סטעפּאן אַרקאַדיעוויטש זענען נאַכגעגאַנגען דעם עולם געווייזן ווערן די
פּרטים פון דעם אומגליק.

אַ וועכטער, צי ער איז געווען שיכור, אָדער צופיל פאַרהילט צו-
לייב דער שטאַרקער פּראַסט, האָט נישט געהערט דעם צוג, וואָס האָט
זיך הינט דרויילעכץ אָפּגערוקט, און מען האָט אים צעקוועטשט.
נאָך פריער, ווי וואַנסקי מיט אַבלאַוסקין זענען צוריקגעקומען,
זענען די דאַמען געווייזן געוואָרן די דאָזיקע פּרטים פון דעם הויפּ-
דינער.

אַבלאַנסקי אין וואַנסקי האָבן ביידע געזעען דעם פאַרשינדטן
טויטן קערפּער. אַבלאַנסקי האָט באשיינפערלעך געליטן. ער האָט זיך
פאַרקרימט אין אים, דאכט זיך, גרייט געווען צו וויינען.
— אַך, וואָס פאַר אַ שרעק! אַך, אַנאַ, ווען דו וואַלסט געזעען!
טאָך! וואָס פאַר אַ שרעק! — האָט ער פּסדר גערעדט.
וואַנסקי האָט געשוויגן, און זיין שוין פנים איז געווען ערנסט, נאָר
פילשטענדיק רויק.

— אַך, ווען איר וואַלט געזעען, גרעפּין. — האָט סטעפּאן אַרקאַ-
דיעוויטש געזאָגט. און זיין ווייב געפינט זיך אויך דאָ... עס איז שרעקלעך
זי צו זעען... זי האָט זיך אַרויפגעוואָרפן אויפן קערפּער. מען זאָגט, ער
האַט איינער אַליין געשפּייזט אַ גרויסע פּאַמיליע. סאַר אַ גרויל.

— קאָן מען נישט עפעס טון פאַר איר? — האָט מיט אַן אויפגע-
רעגטן פליסטער געזאָגט די קאַרעניאַ.
וואַנסקי האָט אַ בליק געטון אויף איר און איז בלייבן אַרויסגע-
גאַנגען פון וואַגאָן.

— איך קום גלייך, maman, — האָט ער צוגעגעבן, אויסדרייענדיק זיך אין דער טיר.

ווען ער איז צוריקגעקומען אין עטלעכע מינוט אַרום, האָט סטע-פּאָן אַרקאָדיעוויטש שוין געשמועסט מיט דער גרעפּין וועגן אַ נייער זינגערין, און די גרעפּין האָט זיך אומגעוילדיק אומגעקוקט אויף דער טיר, אַפּוואַרטנדיק דעם זין.

— אַצינד לאַמיר גיין, — האָט וואַנסקי געזאָגט, אַריינקומענדיק. זיי זענען צוזאַמען אַרויסגעגאַנגען. וואַנסקי איז געגאַנגען פאַרויס מיט דער מוטער. פון הינטן איז געגאַנגען די קאַרענינאַ מיטן ברודער. באַם אַרויסגאַנג איז צו וואַנסקין צוגעקומען דער שניף פון דער סטאַציע, וואָס האָט אים דעריאַגט.

— איר האָט איבערגעגעבן מיין געהילף צוויי הונדערט רובל. זייט אייך מטריח אַנצומערקן, פאַר וועמען איר פאַשטימט זיי.

— דער אלמנה, — האָט וואַנסקי געזאָגט, אַ קוועטש געבנדיק מיט די פּלייצעס. — איך פאַרשטיי נישט, וואָס ס'איז דין פאַראַן צו פרעגן.

— איר האָט געגעבן? — האָט אַפּלאַנסקי פון הינטן אַ געשריי גע-נון, און, צודריקנדיק דער שוועסטערס האַנט, האָט ער צוגעגעבן: — זייער פּיין, זייער פּיין. נישט אמת, אַ ווילער יאַט? מיין אַכטונג, גרעפּין.

און ער האָט זיך אַפּגעשטעלט מיט דער שוועסטער, זוכנדיק איר גוידל.

ווען זיי זענען אַרויסגעקומען, איז די וואַנסקיס קאָטש שוין אַפּגע-טאָרן. די אַרומיקע מענטשן האָבן נאָך אַלץ געשמועסט וועגן דעם גע-שענעם.

— אַט דאָס הייסט אַ שרעקלעכער טויט, — האָט געזאָגט זיפּעס אַ הער פאַרבייגענדיק. — מען זאָגט, אויף צוויי שטיק.

— איך מיין, פאַרקערט, דער לייכטסטער, אַן אויגנבליקלעכער, — זאָט אַ צווייטער באַמערקט.

— און מען וועט אַזוי נישט אָננעמען קיין מיטלען, — האָט אַ דרי-טער געזאָגט.

די קאַרענינאַ האָט זיך אַריינגעזעצט אין דער קאָטש, און סטעפּאַן אַרקאָדיעוויטש האָט מיט פאַרווונדערונג דערזען, אַז אירע לייפן ציטערן. און זי האָלט מיט אַגשטרענגונג איין די טרערן.

— וואָס איז מיט דיר, יונג? — האָט ער געפרעגט, ווען זיי זע-
נען אָפּגעפּאַרן עטלעכע הז'דערט טאָזשען.
— אַ שלעכטער סימן, — האָט זי געזאָגט.
— וואָס פאַר אַ נאַרישקייט, — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש גע-
זאָגט. — דו ביסט געקומען, דאָס איז דער עיקר. דו קאָנסט דיר נישט
פאַרשטעלן, ווי איך רעכען אויס אויף דיר.
— און דו קענסט שוין לאַנג ווּראַנסקין? — האָט זי געפרעגט.
— יאָ, דו הייסט, מיר רעכענען, אַז ער וועט חתונה האָבן מיט
קיטין.

— יאָ? — האָט אַננא שטיל געזאָגט. — נו, אַצינד לאַמיר רעדן
וועגן דיר, — האָט זי צוגעגעבן, אַ שאַקל טוענדיק מיטן קאַפּ. ווי זי
וואָלט פיזיש געוואָלט פאַרטרייבן עפעס איבעריקס, וואָס האָט איר גע-
שטערט. — לאַמיר רעדן וועגן דייע זאכן. איך האָב דערהאַלטן דיין ברייח
און אַט בין איך געקומען.

— יאָ, די גאַנצע האַפּנונג איז אויף דיר, — האָט סטעפּאַן אַרקאַ-
דיעוויטש געזאָגט.
— נו, דערצייל מיר אַלץ.

סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש האָט גענומען דערציילן.
צוקומענדיק צום הויז, האָט אָפּלאַנסקי געהאַלטן דער שוועסטער
אַראָפּגיין פון דער קאָטש, האָט אַ זיפּץ געטון, אַ דריק געגעבן איר האַנט
און איז אַוועק אין אַמט צוריק.

XIX.

ווען אַננא איז צורייגעקומען אין צימער, איז דאָלסי געזעסן אין
קליינעם גאַסטצימער מיט אַ וויסקעפּיקן פּוטיקן יינגל, וואָס איז שוין אַצינד
ענלעך געווען צום פּאָטער, און אויסגעהערט זיין לעקציע פון פּראָנצוויטש
לייענען. דאָס יינגל האָט געלייענט, דרייענדיק אין דער האַנט און באַ-
מיענדיק זיך אָפּצורייסן פונם קורטקעלע אַ קעפּל, וואָס האָט זיך שוין
קוים געהאַלטן. די מוטער האָט עטלעכע מאָל אַוועקגענומען די האַנט,

אָבער דאָס פּוּכיקע הַנִּילֵה הָאָט ווידער אַיגענאַפּט דאָס קנעפּל. די מוטער
האַט אָפּגעוויסן דאָס קנעפּל און עס אַרײַנגעלייגט אין קעשענע.

— לאָז צורו די הענט, גרישאַ, — האָט זי געזאָגט און ווידער זיך
גענומען צו איר קאָלדדע, אַ לאַנגסטיקע אַרבעט, צו וועלכער זי פּלעגט
זיך שטענדיק נעמען אין שווערע מינוטן; זי האָט אַצינד געשטריקט בעל-
העיש, פּאַרפֿייגנדיק מיטן פינגער און צײַלנדיק די אויגן. הגם זי האָט
נעכטן געהיטן זאָגן דעם מאַן, אַז עס אַרט זי נישט, צי זײַן שוועסטער
העט יאָ אָדער נישט קימען, האָט זי דאָך אַלץ צוגעגרייט פאַר איר קי-
מען און מיט אײַפּרעגונג אַגעוואַרט די שוועערין.

דאָללי איז געווען דערשלאָגן פון איר צרה, אינגאַנצן פאַרשלאָנגען
פון איר. פונדעסטוועגן האָט זי געדענקט, אַז אַנאַ, די שוועגערין, איז
די פרוי פון אײַנעם פון די וויכטיקסטע פערזענלעכקייטן אין פעטערבורג
און אַ פעטערבורגער *grande dame*, און אַ דאנק דעמדאָיקן אומ-
שטאַנד, האָט זי נישט דערפילט דאָס, וואָס זי האָט געאַלט דעם מאַן,
דאָס הייסט, נישט פאַרזעסן, אַז די שוועערין קומט צו פּאַן, „אײַנבלעך
איז דאָך אַנאַ אין גאַרנישט שולדיק, — האָט דאָללי געטראַכט, — איך
הײַס וועגן איר בלויו גוט, און אין דער גאַצינג צו מיר האָב איך גע-
זען פון איר בלויו ליבלעכקייט און פריינטשאַפּט. אמת, אויף וויפיל זי
האַט געקאַנט געדענקען איר אײַנוריק אין פעטערבורג פאַ די קאַרענינט,
איז איר דאָס הויז גופא זייערס נישט געפעלן געוואָרן: עפּס איז געווען
פאַלשס אין דעם גאַנצן חוץ פון זייער פאַמיליען-לעבן, „נאָר פאַרוואָס-ושע
זאָל איך זי נישט אויפנעמען? עס זאָל איר נאָר נישט אײַנפאַלן מיך, צו
טרייכטן! — האָט דאָללי אַקלער געזאָגן. — אַלע טרייסט-וורטער, סײַ
מוט-רייד, סײַ קריסטלעכע פאַרגעבונגען, — דאָס אַלץ האָב איך שוין
טויזנט מאַל אײַבערגעטראַכט, און דאָס אַלץ טויג נישט.“

די אַלע טעג איז דאָללי געווען אַליין מיט די קינדער. רעדן וועגן
איר צרה האָט זי נישט געוואָלט, און מיט דערדאָנקער צרה און האַץ-
רעדן וועגן זייטיקע זאַכן, האָט זי נישט געקאַנט. זי האָט געוויסט, אַז
סײַ-ווי-סײַ וועט זי אַנטען אַלץ דערצײלן, און דאָ האָט זי געפרייט דער
געדאַנק, וואָס זי וועט דערצײלן, דאָ האָט זי ביזן געמאַכט די נויטוועג-
דיקייט צו רעדן וועגן דער אײַגענער דערנידערונג מיט איר, מיט זײַן
שוועסטער, און אויסהערן פון איר די גרייטע פראַן פון מיסר און טרייסט.
זי האָט, ווי עס געשעט אָפּט, קוק-דיק אויפן זייער, זיך געריכט

אויף איר יעדע מינוט און דורכגעלאָזט דוויא יענע. ווען דער גאַסט איז געקומען, אזוי, אז זי האָט נישט געהערט דעם קלונג פֿון גלעס.

דערהערנדיק אַ גערויש פֿון אַ קלייד און לייכטע טריט שוין אין דער טיר, האָט זי זיך אוימגעקוקט און אויף איר אויסגעמאטערט פנים האָט זיך נישט ווילנדיק אויסגערויקט נישט קיין פרייד, נאָר פֿאַרוונדע־רונג. זי איז אויפגעשטאַנען און אַרומגענומען די שוועגערין.

— וואָס, שוין געקומען? — האָט זי געוואָנט, קושנדיק זי.

— דאָסלי, ווי עס פרייט מיך דיך צו זען!

— און מ'ך אויך, — האָט דאָסלי געוואָנט לייכטשמייכלענדיק און

באַמיענדיק זיך, לויט דעם אויסדרוק פֿון אַנאַס פנים, געוויר צו ווערן, צי זי ווייסט. געוויס ווייסט זי, האָט זי אַ קלער געטון, באַמערקנדיק מיטלייד אויף אַנאַס פנים. — נו, קום, איך וועל דיך אַרײַנפירן אין דײַן צימער, — האָט זי ווייטער געוואָנט, באַמיענדיק זיך, ווי ווייט מעגלעך,

אַפציען די מינוט פֿון דורכרעדן זיך.

— דאָס איז גרישאָ? גאָט מיינער, ווי אויסגעוואקסן ער איז, —

האַט אַנאַ געוואָנט, און קושנדיק אים, נישט אַרעפֿלאָונדיק די אויגן פֿון דאָסלי, האָט זי זיך אַפגעשטעלט און איז רויט געוואָרן. — ניין, דער־פֿרייב מיר אין ערגעץ נישט צו גיין.

זי האָט אויסגעטון דאָס טיכל, דעם הוט, אין פֿאַרטשעפֿענדיק אים אין אַ פּאַסמע פֿון אירע שוואַרצע, אין אלע זייטן זיך קרייזלענדיקע האָר, האָט זי, דרייענדיק מיטן קאַפּ, אַפגעטשעפעט די האָר.

— און דו זעסט אויס געזונט און גליקלעך! — האָט דאָסלי פּמעט מיט קנאה געוואָנט.

— איך? ... יאָ, — האָט אַנאַ געוואָנט. — גאָט מיינער, טאַניאַ!

פֿון די זעלבע יאָרן, וואָס מין סעריאָזשאַ, — האָט זי צוגעגעבן, זיך אויסדרייענדיק צום אַרײַנגעלאָפֿענעם מיידעלע, זי האָט זי גענומען אויף דער האַנט און איר אַ קוש געטון. — אַ הערלעך מיידעלע, אַ פּרעכט! ווייז־זשע מיר אַלע.

זי האָט זיי אָנגערופן און זיך דערמאַנט נישט פֿלויז די נעמען, נאָר די יאָרן, חדשים, כאַראַקטערן, קראַנקייטן פֿון אַלע קינדער, און דאָסלי האָט דאָס נישט געקאַנט נישט אַשאַצן.

— נו, קום־זשע צו זיי, — האָט זי געוואָנט. — וואָסיאַ שלאַפּט

אַצינד, אַ שאַד.

אָנגעקוקט די קינדער, האָבן זיי זיך אַוועקגעזעצט שוין אַליין אין

גאנצאיימער, בא דער קאווע. אנווא האָט אָנגענומען די טאָץ און דערנאָך
זי אָפגערוקט.

— דאָללי, — האָט זי געזאָגט, — ער האָט מיר דערציילט.
דאָללי האָט קאָלט אַ קוק געטון אויף אַנען. זי האָט זיך געריכט
אַצינד אויף געמאַכטע מיטפילגדיקע פראַזן, אָבער אַנווא האָט קיין שום
ענלעכס נישט געזאָגט.

— דאָללי, ליבע! — האָט זי געזאָגט, — איך חיל אים נישט
פארטיידיקן פאַר דיר, נישט טרייסטן דיך; דאָס איז נישט מעגלעך. נאָר
האַרצינקע, איך האָב פשוט מיטלייד, מיטלייד אויף דיר מיטן גאַנצן
האַרץ!

פון הינטער די געדיכטע וויצעס אָפער פון אירע פלישטשענדיקע
אויגן האָבן זיך פלוצלינג באַוויון טרערן. זי האָט זיך איבערגעזעצט נען-
טער צו דער שוועגערין און זי אָנגענומען באַ דער האַנט מיט איר ענער-
גישער קליינער האַנט. דאָללי האָט זיך נישט אָפגערוקט אָבער איר פנים
האַט נישט געביטן דעם טרוקענעם אויסדרוק, זי האָט געזאָגט:

— טרייסטן מיך קאָן מען נישט. אַלץ איז פאַרלוירן נאַכדעם, וואָס
עס איז געווען, אַלץ פאַרפאַלן!

און, ווי נאָר זי האָט דאָס אַרויסגעזאָגט, איז דער אויסדרוק פון
איר פנים ווייכער געוואָרן. אַנווא האָט אויפגעהויבן דאָלליס טרוקענע, דאָ-
רע האַנט, אַ קיש געטון און געזאָגט:

— אָבער, דאָללי, וואָס-זשע טון, וואָס-זשע טון? זיי אַזוי איז גליי-
כער צו האַנדלען אין דערדאָזיקער שרעקלעכער לאַגע? — אָט וועגן וואָס
מען דאַרף אַ קלער טון.

— אַלץ איז געענדיקט, און מער גאַרנישט, — האָט דאָללי גע-
זאָגט. — אין ערגער פון אַלעם איז דאָס, דו פאַרשטיי מיך, וואָס איך
קאָן אים נישט אַוועקוואַרפן: די קינדער, איך בין געבוירן, און מיט
איה לעבן קאָן איך נישט, פאַר מיר איז אַ פּיין צו זעען איר.

— דאָללי, טייבעלע, ער האָט מיר דערציילט, אָבער איך חיל פון
דיר הערן, דערצייל מיר אַלץ.

דאָללי האָט מיט אַ פראַגע אַ קוק געטון אויף אים.
נישט געמאַכטע מיטלייד און ליבשאַפט זענען קענטיק געווען אויף
אַננעס פנים.

— דערלויב, — האָט זי פלוצלינג געזאָגט. — אָבער איך חיל
ז ערציילן פון אָנהייב, דו חייסט ווי אַזוי איך האָב חתונה געהאַט. איך

פון דער מוטערס דערצויג געווען נישט בלויז אומשולדיק. נאָר כּיפּין געווען נאַריש. איך האָב גאַרנישט געוואָסט. איך ווייס, מען זאָגט, אָן מע-נער דערצוילן די וויבער זייער פּריערדיק לעבן, נאָר סטיוואַ... — זי האָט זיך איינגעבעסערט: — סטעפּאַן אַרקאַדיטש האָט מיר גאַרנישט געזאָגט. דו וועסט דיר נישט צוגלייבן. נאָר איך האָב פּיו איצט געמיינט, אָן איך בין די איינציקע פּרוי, וועלכע ער האָט געקענט. אזוי האָב איך געלעבט אַכט יאָר. דו פאַרשטיי, אָן איך האָב נישט בלויז נישט חושד געווען קיין אומטריישאַפט, נאָר אָן איך האָב דאָס געהאַלטן פאַר אוממעגלעך, און דאָ, שטעל דיר פאַר, מיט אזעלכע באַגריפּן פּלוצלינג געוויר הערן די גאַנצע שרעקלעכקייט, די גאַנצע מיאוסקייט... דו פאַרשטיי מיך. זיין פּוילישענדיק זיכער אין אייגענעם גליק, און פּלוצלינג... — האָט דאָס פאַרגעזעצט, איינהאַלטנדיק די שלוכצן, — און באַקומען אַ בריוו... זיינס אַ בריוו צו זיין געליבטער, צו מיין גווערנאַנטין. ניין, דאָס איז צו שרעק-לעך! — זי האָט אייליק אַרויסגענומען דאָס טיכל און זיך פאַרשטעלט דערמיט דאָס פנים. — איך וואָלט נאָך פאַרשטאַנען אַן עקואַלסאַציע, — האָט זי פאַרגעזעצט, שוויגנדיק אַ וויילע, — אָבער באַרעכנט, כיטער מיך אָפּצונאַרן... אין מיט וועמען? ... זיין ווייטער מיין מאַן צוזאַמען מיט איר... דאָס איז שרעקלעך! דו קאַנט נישט פאַרשטיין...

— אָ, ניין, איך פאַרשטיי! איך פאַרשטיי, ליבע וואָללי, איך פאַר-שטיי, — האָט אָננאָ געזאָגט, דריקנדיק איר האַנט.
— און דו מיינסט, אָן ער פאַרשטייט די גאַנצע שרעקלעכקייט פון מיין לאַגע? — האָט דאָס וואָללי פאַרגעזעצט. — לגמרי נישט! ער איז גליק-לעך און צופּרידן.

— אָ, ניין! — האָט אָננאָ שנעל איבערגעשלאָגן. — ער רופּט אַרויס רחמנות, ער איז דערשלאָגן פון חרטה...

— ער איז דען פעיק אויף חרטה? — האָט דאָס וואָללי איבערגע-שלאָגן, אויפּמערקצום זיך איינקוקנדיק אין דער שוועגערניס פנים.

— יאָ, איך קען אים. איך האָב נישט געקאַנט אָן רחמנות קוקן אויף אים. מיר קענען אים ביידע. ער איז גוט, אָבער שטאַלץ, און אַצינד אזוי דערנידעריקט. דער עיקר, וואָס מיך האָט געירירט... (און דאָ האָט אָננאָ צוגעטרעפּן דעם עיקר, וואָס האָט געקאַנט רירן דאָס וואָללי) אים פיי-ניקן צוויי זאַכן: דאָס, וואָס אים איז אַ בושא פאַר די קינדער, און דאָס, וואָס ליבנדיק דיך... יאָ, יאָ, ליבנדיק מער פון אַלעם אויף דער וועלט, — האָט זי אייליק איבערגעשלאָגן דאָס וואָללי, וועלכע האָט געוואָלט דערווידערן, —

האָט ער דיר וויי געטון, דורך דערשלאָגן. „ניין, ניין, זי וועט נישט מוחל זיין, זאָגט ער אַלץ אינײַנעם.
דאָסלי האָט פאַרטראַכט געקוקט פאַרביי דער שוועגערין, הערנדיק אירע ווערטער.

— יא, איך פאַרשטיי, אז זיין לאַגע איז שרעקלעך: דעם שולדיקן איז שווערער, ווי דעם אימשולדיקן, — האָט זי געזאָגט, אויב ער פילט, אז ער איז דער שולדיקער אין דעם גאַנצן אומגליק. אָבער ווי אזוי-זשע מוחל זיין, ווי אזוי ווידער זיין זיין ווייב נאָך איר. פאַר מיר וועט איצט זיין אַ פּיין צו לעבן מיט אים, טאַקע דערפאַר, וואָס איך האָב ליב מיין שווערדיקע ליבע צו אים...

און שלוכצט האָבן איבערגעריסן אירע ווערטער.
אָבער, ווי אויף להכעיס, האָט זי יעדעס מאָל, וואָס זי איז וויי-כער געוואָרן, ווידער אָנגעהויבן רעדן וועגן דעם, וואָס האָט זי אויס-גערייצט.

— זי איז דאָך יונג, זי איז דאָך שיין, — האָט זי פאַרגעזעט. — צי פאַרשטייטטו, אַננא, אז פאַ מיר איז מיין יוגנט, שיינקייט צוגענומען געוואָרן... דורך וועמען? דורך אים און זיינע קינדער. איך האָב אים אָפגעדינט, און אויף דערדאָזיקער דינסט איז אַוועקגעגאַנגען אַלץ, וואָס איך האָב פאַרמאַגט, און אים איז אַצינד, פאַרשטייט זיך, אַ פריש, געמיין וועגן אָנגעזעמענער. זיי האָבן, אַוודאי, צווישן זיך גערעדט וועגן מיר אַדער, נאָך ערגער, פאַרשוויגן... דו פאַרשטייטט דו ווידער האָבן זיך מיט האַס אָנגעצונדן אירע אויגן.

— און נאָכדעם וועט ער מיר זאָגן... וואָס-זשע, איך וועל אים גלייבן? קיינמאָל. ניין, עס איז שוין געענדיקט אַלץ, אַלץ, וואָס איז גע-ווען די טרייסט, די באַלויבונג פאַר דער מי, פאַר די פּיין... דו וועסט מיר גלייבן? איך האָב נאָר-וואָס געלערנט גרישען: פריער פלעגט דאָס זיין אַ פרייד, איצט אַ פּיין. נאָכוואָס פאַמי איך זיך, אַרבעט? נאָכוואָס זיי קינדער? עס איז שרעקלעך דאָס, וואָס מיין האַרץ האָט זיך פלוצלינג איבערגעקערט, און אַנשטאָט ליבע, צערטלעכקייט, פיל איך צו אים בלויז נעס, יא, פּעס, איך וואָלט אים דערהרגעט און...

— האַרצינקע, דאָסלי, איך פאַרשטיי, אָבער זייניק זיך נישט. דו גיסט אַזוי פאַלידיקט, אַזוי אויפגעריגט, אז דו וועסט זייער אַ סך נישט ווי געהעריק.

דאָסלי איז שטיל געבליבן, און זי האָבן אַ צוויי מינוט געשוויגן.

— וואָס טון, גיב אַ קלער, אָננא, העלף מיר. איך האָב אַלץ איבער-געקלערט און זע גאָ ניעט.

אָננא האָט גאַרנישט געקאָנט צוטראַכטן, אָבער איר האַרץ האָט זיך גלייך אָפּגערופּן אויף יעדן וואָרט, אויף יעדן אויסדרוק פּון דער שוועגערנס פנים.

— איך וועל איינס זאָגן, — האָט אָננא אָנגעהויבן: — איך בין זיין שוועסטער, איך קען זיין כאַראַקטער, די דזאָזיקע פעיקייט אַלץ, אַלץ צו פאַרגעסן (וי האָט געמאכט אַ זשעסט פאַרן שטערן), די דזאָזיקע פּזיקייט אויף פּולשטענדיקער עקזאַלטאַציע, אָבער דערפאַר איך אויף פּולשטענדי-קער חרטה. ער גלייבט נישט. פאַרשטייט נישט אַצינד, ווי אַזוי ער האָט געקאָנט טון דאָס, וואָס ער האָט געטון.

— ניין, ער פאַרשטייט, ער האָט פאַרשטאַנען! — האָט דאָללי אי-בערגעשלאָגן. — אָבער אַך... דו פאַרגעסט מיך... צי איז דען מיר גרינגער?

— וואָרט צו: איך בין דיר מודה, אַז ווען ער האָט מיר דערציילט, האָב איך נאָך נישט פאַרשטאַנען די גאַנצע שרעקלעכקייט פּון זיין לאַגע. איך האָב געזעען בלויז אים און דאָס, וואָס די פאַמיליע איז צערודערט; איך האָב אויף אים רחמנות געהאַט; אָבער נאָכן דורכרעדן זיך מיט דיר, זע איך, ווי אַ פּרוי, עפעס אַנדערש; איך זע דינע ליידן, און כּוּקאַן דיר נישט זאָגן, ווי גרויס מיטלייד איך האָב מיט דיר! נאָר, דאָללי, האַרציג-קע, איך פאַרשטיי דינע ליידן פּולשטענדיק, בלויז איינס הייס איך נישט: איך ווייס נישט... איך ווייס נישט, וויפיל ליבע עס איז נאָך דאָ אין זיין האַרץ צו אים. דאָס ווייסטו, — צי עס איז דאָ אויף אַזוי פיל, אַז מען זאָל קאָנען מוחל זיין, אויב עס איז דאָ, טאָ זיי מוחל!

— ניין, — האָט דאָללי אָנגעהויבן; נאָר אָננא האָט איר איבערגע-ריסן, קושנדיק נאָכאַמאָל איר האַנט.

— איך קען בעסער פאַר דיר די ווערט, — האָט זי געזאָגט. — איך קען די דזאָזיקע מענטשן, ווי סטייף, ווי אַזוי זיי קוקן אויף דעם. דו זאָגסט, אַז ער האָט מיט איר גערערט וועגן דיר. דאָס איז נישט געווען. די דזאָזיקע מענטשן טוען אומטרייקייטן, אָבער זייער היים און פּרוי — דאָס איז פאַר זיי אַ הייליקטום. די דזאָזיקע פּרויען בלייבן עפעס אויף אַ מאָנע אופן פאַראַכטעט פּון זיי און שטערן נישט דער פאַמיליע. זיי פירן עפעס דורך אַ נישט דורכגענגלעכע גרענעץ צווישן דער פאַמיליע און דעמדזאָזיקן. איך פאַרשטיי דאָס נישט, נאָר דאָס איז אַזוי.

— דאָללי, האַרט נאָר, האַרצינקע. איך האָב געזען סטיוואַן, ווען ער איז געווען פאַרליבט אין דיר. איך געדענק די צייט, און ער פלעגט קומען צו מיר און וויינען. רעדנדיק וועגן דיר, ווען וואָסער פאַעזיע אין הויכקייט דו ביסט געווען פאַר אים, און איך ווייס, אז וואָס מער ער האָט געלעבט מיט דיר, אַלץ העכער ביסטו געוואָרן פאַר אים. מיר פלעגן דאָך פֿאַכן פון אים, וואָס ער פלעגט צו יעדן וואָרט צוגעבן: „דאָללי איז אַ וונדערבאַרע פרוי.“ דו ביסט פאַר אים תמיד געווען אַ געטלעכקייט און געפליבן, און דידאָזיקע עקזאַלטאַציע איז נישט פון זיין האַרץ...

— אָבער אויב די עקזאַלטאַציע וועט זיך איבערהערן?

— דאָס קאָן זיך נישט איבערהערן, ווי איך פאַרשטיי...

— יאָ, אָבער דו וואָלסט מוחל געווען?

— איך ווייס נישט, איך קאָן נישט משפטן... ניין, איך קאָן, —

האָט אַננאָ געזאָגט, אַ קלער געבנדיק און, אויפכאַפנדיק מיטן געדאַנק די פֿאַגע און איבערוועגנדיק זי אויף די אינערלעכע וואָגשאַלן, האָט זי צו-געזען: — ניין, איך קאָן, כִּקאָן, יאָ, איך וואָלט מוחל געווען. איך וואָלט נישט געווען די איי.ענע, יאָ, אָבער איך וואָלט מוחל געווען און אזוי מוחל געווען, ווי דאָס וואָלט נישט געווען, פֿאַגרי נישט געווען... — נ, פאַרשטייט זיך, — האָט דאָללי שנעל איבערגעריסן, ווי זי

וואָלט געזאָגט דאָס, וואָס זי אַליין האָט נישט איינמאַל געטראַכט, — אַנ-דערש וואָלט דאָס נישט געווען קיין פאַרצייגונג. אויב מוחל זיין, איז אינ-גאַנצן, אינגאַנצן. נ, קום, איך וועל דיך אַריינפירן אין דיין צימער, — האָט זי געזאָגט, אויפשטייענדיק, און אויפן וועג אַרומגענומען אַננען. — ליבע מיגע, ווי צופרידן בין איך, וואָס דו ביסט געקומען, מיר אַז ליכ-טער, אַ סך לייכטער געוואָרן.

XX.

דעמדאָזיקן גאַנצן טאָג האָט אַננאָ פאַרברענגט אינדערהיים, דאָס היינט, באַ די אַפֿלאַנסקיס, און נישט אויפגענומען קיינעם, וואָרים טייל פון אירע פֿאַקאָנטע, האָט האָבן שוין באַהינדן געוויר צו ווערן וועגן איר קו-מען, זענען געקומען דעם זעלבן טאָג. אַננאָ האָט דעם גאַנצן פרימאַרן פאַרברענגט מיט דאָללין און מיט די קינדער. זי האָט בלוין געשיקט

א צעטעלע דעם ברודער, אַז ער זאָל אומבאדינגט עסן מיטאַג אין דער היים. קום צו פאָרן, גאָט איז באַרמהאַרציק, האָט זי געשריבן.

אַבלאַנסקי האָט געגעסן מיטאַג אין דער היים; דער שמועס איז געווען אַ בשותפותדיקער, און דאָס ווייב האָט גערעדט מיט אים, זאָגנדיק אים, דו, וואָס עס איז פריער נישט געווען. אין די באַציונגען פון מאַן און ווייב איז געבליבן די זעלבע פאַרפּרעמדקייט, נאָר עס איז שוין נישט געווען קיין רייד וועגן צעגייין זיך, און סאַעפּאָן אַרקאדיעוויטש האָט גע- זעען אַ מעגלעכקייט דורכצורעדן זיך און שלום מאַכן.

באַר נאָך מיטאַג איז קיטי געקומען. זי האָט געקענט אָננאָ אַר- קאדיעווען, אָבער זייער הייניק, און איז אַצינד צו דער שוועסטער גע- פאָרן נישט אָן שרעק פאַר דעם, ווי אַזוי די דאָזיקע פעטערבורגער הויכ- וועלטישע דאַמע, וועלכע אַלע לויבן אַזוי, העט זי אויפגעמען. אָבער זי איז אָננאָ אַרקאדיעווען געפּעלן געוואָרן, — דאָס האָט זי באַלד דערווען. אָננאָ האָט באַשיינפערלעך, באַווינדערט איר שיינקייט און יונגקייט, און נאָך איידער קיטי האָט באַווין זיך אַרומצוזעען, האָט זי זיך שוין גע- פילט נישט בלויז אונטער איר הירקונג, נאָר אפילו פאַרליבט אין איר אַזוי, ווי עס זענען נאָר פעיק זיך צו פאַרליבן יונגע מיידלעך אין פאַר- הייראַטע און עלטערע דאַמען. אָננאָ איז נישט ענלעך געווען צו קיין הויכוועלטישער דאַמע אָדער צו אַ מיטער פון אַן אַכט-יעריקן זון. לויט דער בויגעוודיקייט פון די באַוועגונגען, לויט דער פּרישקייט און שטענ- דיקער לעבהאַפטיקייט אויפן פנים, וואָס האָט זיך דורכגעשלאָגן אַמאָל אין אַ שמיכל, אַמאָל אין אַ בליק, וואָלט זי גיכער געקאָט אָנגיין פאַר אַ צוואַנציק-יעריק מיידל, ווען נישט דער ערנסטער, טיילמאָל טרויעריקער אויסדרוק פון אירע אויגן, וועלכער האָט קיטין איבערראשט און צוגע- צויגן צו זיך. קיטי האָט געפילט, אַז אָננאָ איז אַ גאַנץ איינפאַכע און זי פאַרבאָרגט באַרנישט, נאָר אז אין איר לעבן עפעס אַ צווייטע העכערע וועלט מיט נישט צוטריטלעכע פאַר איר אינטע-עסן. קאַמפּליצירטע און פאַנטישע.

נאָכן מיטאַג, ווען דאָללי איז אַרויסגעגאַנגען אין איר צימער אַריין, איז אָננאָ אויפגעשטאַנען און צוגעגאַנגען צום ברודער, וועלכער האָט פאַררייכערט אַ ציגאַר.

— סטיוואַ, — האָט זי אים געזאָגט, פריילעך אונטערוו נקענדיק, צלמענדיק אים און אַווייגנדיק מיט די אויגן אויף דער טיר. — גיי, און זאָל דיר גאָט העלפּן.

ער האָט אַוועקגעוואָרפֿן דעם ציגאַר, פאַרשטייענדיק זי, און פאַר-
שוונדן הינטער דער טיר.

ווען סטעפּאָן אַרקאַדיעוויטש איז אַוועקגעגאַנגען, האָט זי זיך אומ-
געקערט אויף דער סאָפּע, וווּ זי איז געעסן אַרומגערינגלט פֿון די קני-
דער. צי דערפאַר, וואָס די קינדער האָבן געזעען, אָדער די מאַמע האָט ליב
דיִאַזיקע מומע, אָדער דערפאַר, וואָס זיי אַליין האָבן געפילט אין איר
אַ באַזונדערן צויבֿער, נאָך ביידע עלטערע, און נאָך זיי אויך די יינגערע,
ווי דאָס געשעט אַפּט מיט קינדער, האָבן נאָך פאַרן מיטאַג זיך צוגע-
קלעבט צו דער נייער מומע און ניט אָפּגעטרעטן פֿון איר. און באַ זיי
האָט זיך געשאַפֿן עפעס ווי אַ מין שפּיל, וואָס איז באַשטאַנען אין דעם,
אַ מען וואָר וועט נענטער זיצן לעבן דער מומע, אַגרירן זי, האַלטן איר
קליינע האַנט, קושן זי, שפּילן זיך מיט איר רינג אָדער כאַטש אַגרירן
די פאַלפֿן פֿון איר קלייד.

— נו, נו, ווי מיר זענען פריער געזעסן, — האָט אַננאַ אַרקאַ-
דיקוואַ, געזאָגט זעננדיק זיך אויף איר אָרט.
און ווידער האָט גרישאַ אינטערגערוקט דעם קאַפּ אונטער איר האַנט
און זיך אַ געלעגנט מיטן קאַפּ אויף איר קלייד, און זיך צעשיינט פֿון
שטאַלץ און גליק.

— ווען זשע איז דער באַל? — האָט זי זיך געווענדט צו קיטיין.
— אויף דער צווייטער וואַך, און אַ הערלעכער באַל. איינער פֿון
די בעלער, אויף וועלכע עס איז תמיד פריילעך.
— און פאַראַן אַזעלכע, אויף וועלכע עס איז תמיד פריילעך? —
האָט מיט אַ צערטלעכער איראַניע אַננאַ געזאָגט.

— זעלטן, אָבער פאַראַן. באַ די באַפּרישטעווס איז תמיד פריילעך,
באַ די ניקטינס אויך און באַ די מעזשקאַוס איז תמיד לאַנגווייליק. איר
האָט דאָס נישט באַמערקט?

— ניין, נשמה מיינע, פאַר מיר זענען שוין נישט פאַראַן אַזעלכע
בעלער, וווּ עס איז פריילעך. — האָט אַננאַ געזאָגט. אין קיטי ה'ט דער-
זענען אין אירע אויגן יענע באַזונדערע וועלט, וועלכע איז איר נישט אַנט-
פלעקט געווען. — פאַר מיר זענען פאַראַן אַזעלכע, אויף וועלכע עס איז
הינציקער שווער און לאַנגווייליק...

— ווי אזוי קאָן אייך זיין לאַנגווייליק אויף אַ באַל?
— פאַר וואָס זשע קאָן מיר נישט זיין לאַנגווייליק אויף אַ באַל?
האָט אַננאַ געפרעגט.

קיטי האָט באַמערקט, אַז אַננאַ ווייסט וואָסער ענטפער עס וועט
אַנטקומען.

— דערפֿאַר וואָס איר זענט שטענדיק שענער פֿון אַלע.

אַננאַ האָט געהאַט אַ טבע רויט צו ווערן. זי איז רויט געוואָרן און
האַט געזאָגט:

— ערשטנס, קיינמאַל נישט, און צווייטנס, ווען דאָס וואָלט אפֿילו
געווען, איז צוואַנציג דאַרף איך עס?

— איר וועט פֿאַרן אויף דעם באַל? — האָט קיטי געפרעגט.

— איך מין, אַז מען וועט נישט קאָנען נישט פֿאַרן. אַט דאָס
נעם, — האָט זי געזאָגט טאָניען, וועלכע האָט אַראָפּגעשליפּט אַ רינגל,
וואָס איז לייכט אַראָפּגעגאנגען פֿון איר ווייסן גאָן אין עק דינעם פינגער.
— עס וועט מיך זייער פֿרייען, אויב איר וועט פֿאַרן. איך וואָלט
איך אַזוי געוואָלט זען אויפן באַל.

— יעדנמאָל, אויב ס'וועט אויסקומען צו פֿאַרן, וועל איך מיך
פֿרייען מיטן געדענק אַז דאָס וועט איך פֿאַרשאַפֿן פֿאַרגעניגן... גרישאַ.
רייט נישט, איך בעט דיך, זיי האָבן זיך אַזוי אויך אַלע צעשוּיבערט, —
האַט זי געזאָגט, גלייך מאַכנדיק זיך אַן אַראָפּגעפֿאַלענע פֿאַסמע האָר, מיט
וועלכער גרישאַ האָט זיך געשפּילט.

— איך שטעל מיר איך פֿאַר אויפן באַל אין לילאַ.

— פֿאַרוואָס זשע דווקא אין לילאַ? — האָט אַננאַ שמייכלענדיק
געפרעגט. — נו, קינדער, זייט, גייט, איר הערט? מיס גול רופֿט טיי
טרינקען, — האָט זי געזאָגט, אַפֿרייסנדיק פֿון זיך די קינדער און אַרייַן-
שיקנדיק זיי אין עסציער.

— און איך ווייס, פֿאַרוואָס איר לאַדט מיך איין אויפן באַל. איר
דערואַרט אַ סך פֿון דעם באַל, און איך ווילט זיך, אַז אַלע זאָלן דער-
בין זיין, אַז אַלע זאָלן אָנטייל נעמען.

— פינגונגען ווייסט איר? יאָ.

— אָ! ווי שוין אייער צייט איז, — האָט אַננאַ פֿאַרגעזעט. — איך
געדענק און קען דעמדאָניקן בלויזן נעפֿל, אַ שטייגער ווי אויף די בערג
אין דער שווייץ. דערדאָזיקער נעפֿל, וואָס באַדעקט אַלץ אין דערדאָזיקער
גליקלעכער צייט, ווען אַט-עט ענדיקט זיך די קינדהייט, און פֿון דעמאָ-
זיקן ריזיקן קרייז. דעם גליקלעכן, פֿריילעכן, ווערט דער וועג אַלץ שמע-
לער, און עס איז פֿריילעך און אויך אומהיימלעך אַרייַנצוטרעטן אין דער-

דאָ יקער אנפילאָדע, הגם זי זעט אויס אי ליכטיק, אי הערלעך... ווער איז דאָס נישט דורכגעגאנגען ?

קיטי האָט שווינגנדיק געשמייכלט, אָבער ווי-זשע איז זי דאָס דורכגעגאנגען ? ווי איך וואָלט געוואָלט וויסן איר גאַנצן ראָמאַן, האָט קיטי אַ קלער געזאָן, דערמאָנענדיק זיך די נישט פּאַעטישע אויסערלעכקייט פון אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטשן, איר מאַן.

— איך ווייס עפעס, סטיוואַ האָט מיר געזאָגט, און, איך גראַטוליר אייך, ער געפעלט מיר זייער, — האָט אַנאַ פּאַרגעזעצט ; — איך האָב געטראָפּן וואַנסקין באַ דער באַן.

— אַך, ער איז דאָרט געווען ? — האָט קיטי געפרעגט, רויט ווערנדיק. — וואָס-זשע האָט אייך סטיוואַ געזאָגט ?

— סטיוואַ האָט מיר אַלץ אויסגעפלידערט. און דאָס וואָלט מיך זייער געפרייט... איך בין געפאָרן נעכטן מיט וואַנסקיס מוטער, — האָט זי פּאַרגעזעצט, — און די מוטער האָט מיר נישט אויפגעהערט צו דער-ציילן וועגן אים, — דאָס איז איר ליבלינג ; איך ווייס, ווי איינזייטיק בוי-טערס זענען, אָבער...

— וואָס-זשע האָט אייך די מוטער דערציילט ?

— אַך, אַ סך ! און איך ווייס, אז ער איז איר ליבלינג, נאָר פונ-דעסטוועגן זעט מען, אז דאָס איז אַ ריטער... נו, למשל, זי האָט דער-ציילט, אז ער האָט געוואָלט אַוועקגעבן דאָס גאַנצע פאַרמעגן דעם ברו-דער, אז ער האָט נאָך אַלס קינד עפעס אומגעוויינלעכס געטון, אַרויסגע-ראַעוועט אַ פרוי פון וואַסער. מיט איין וואָרט, אַ העלד, — האָט אַנאַ געזאָגט, שמייכלענדיק און דערמאָנענדיק זיך אָן די צוויי הונדערט רובל, וועלכע ער האָט געגעבן אויף דער סטאַציע.

אָבער זי האָט נישט דערציילט וועגן די דאָזיקע צוויי הונדערט רובל, איר איז איבער עפעס נישט אָנגענעם געווען צו דערמאָנען וועגן דעם. זי האָט געפילט, אז אין דעם איז געווען עפעס, וואָס האָט געהאַט אַ שייכות צו איר, און אַזוינס, וואָס האָט נישט געדאַרפט זיין.

— זי דאָט מיך זייער געבעטן צו קומען צו איר, — האָט אַנאַ פּאַרגעזעצט, — און כווייל גערן זען די אַלטע און וועל מאַרגן פאָרן צו איר. אָבער, דאַנקען גאָט, סטיוואַ בלייבט לאַנג באַ דאָללין אין קאַ-בינוועט, — האָט אַנאַ צוגעגעבן, בייטנדיק דעם שמיצע, אין איז אויסגע-שטאַנען, ווי קיטין האָט זיך געדאַכט אומצופרידן פון עפעס.

— ניין, איך פריער! ניין, איך! — האָבן די קינדער געשריגן, נאָכן אָפּטרינקען די טיי אַרױסלױפּנדיק צו דער מומע אונאַ.
— אַלע אינאיינעם! — האָט אונאַ געזאָגט און, לאַנדליך זיי אַקעגן-געלאָפּן, אַרומגענומען און אומגעױאַרטן די דאָזיקע גאַנצע קופּע זיך שטופּן-דיקע און פון באַגייסטערונג קױטשענדיקע קינדער.

XXI.

צו דער טיי פון די גרויסע איז דאָללי אַרױסגעגאַנגען פון איר צימער. סטעפּאַן אַרקאַדיעױטש איז נישט אַרױסגעקומען. ער איז, מסתּמא, אַרױסגעגאַנגען פון װײבס צימער מיט אַ הינטערגאַנג.
— איך האָב מוראַ, אַז דיר װעט זײן קאַלט אױהן, — האָט דאָללי באַמערקט, װענדנדיק זיך צו אונען, — מיר װילט זיך דיך אַריבערפירן אַרצאָ אונטן, און מיר װעלן נענטער זײן.
— אַך, איך בעט דיך, װעגן מיר זאָרנט שױן נישט, — האָט אונאַ געענטפערט, אײנקונדיק זיך אין דאָלליס פנים און באַמיענדיק זיך צו פאַרשטיין, צי זיי האָבן זיך יאָ אָדער נישט אײבערגעבעטן.
— דיר העט דאָ ליכטיקער זײן, — האָט די שװעגערין געענטפערט.
— איך זאָג דיר, אַז איך שלאַף אומעטום און שטענדיק װי אַ מורמלטיר.

— װעגן װאַס איז דאָס? — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיעױטש געפּרעגט, אַרײנקומענדיק פון קאַבינעט און װענדנדיק זיך צום װײב.
לױט זײן טאָן, האָבן טיי קיטי טיי אונאַ באַלד פאַרשטאַנען, אַז דאָס אײבערבעטן איז פאַרגעקומען.
— איך װיל אונען אַריבערפירן אַרצאָ, נאָר מען דאַרף די גאַרדינגען אײבערהענגען. קינדער װעט דאָס נישט קאַנען טון, מען דאַרף אַליין, — האָט דאָללי געענטפערט, װענדנדיק זיך צו אים.
נאָט װײטט, צי זיי האָבן זיך אינגאַנצן אײבערגעבעטן, האָט אונאַ אַ קלער געטון, דערהערנדיק איר טאָן, נאָט איז געװען קאַלט און רױק.
— אַך, הער אױף, דאָללי, כסדר צו פון שװערע זאַכן, — האָט דער מאַן געזאָגט. — נו, װילסט, װעל איך אַלץ טון...

יג. זיי האבן זיך. מסתמא, איבערגעבעטן. האט אונז א קלער
בענון.

— איך ווייס, הי דו וועסט אלץ טיין. — האט דאָללי געענטפערט: —
וועסט הייסן מאטווייען טון דאָס, וואָס אַען קאָן נישט טיין, און אלץ
וועסט דו אוועקפאַרן, און ער וועט אלץ איבערדייען, — און דער געוויינ-
טער אונזערער שטייכל האָט פאַרקנייטשט דאָלליס ווינקלען פון די
ליינן, ווען זי האָט דאָס געזאָגט.

אינגאנצן, אינגאנצן זיך איבערגעבעטן, אינגאנצן, — האָט אַנאָג
א קלער געטון, — דאָנקען גאָט ו' און פרייענדיק זיך, וואָס זי איז גע-
ווען די סיבה פון דעם, איז זי צוגעגאַנגען צו דאָללין און איר
א קיש געטון.

— לגמרי נישט: פאַרוואָס מאַכסטו אַזוי צו נאָרנישט מיך גיט
מאטווייען? — האָט סטעאַן אַרקאָדיעוויטש געזאָגט, קוים צומערקבאַר
טוילענדיק און ווענדנדיק זיך צום ווייב.

דאָללי האָט דעם גאַנצן אָונט זיך באַצויגן, זיי שטענדיק, זייט
לייכטער איראַניע צום מאָן, און סטעפאַן אַרקאָדיעוויטש איז געווען צו-
פריין און פריילעך, אָכער נאָר אויף אַזוי פיל, אַז ער זאָל נישט וויינן,
אַז נאָכן מוחל זיין האָט ער שוין פאַרגעסן זיין שולד.

האַלב צען איז דער באַזונדערס פריידיקער זיין אַנגענעמער אָונט-
טיקער פאַם ליע, שמועס באַ די אַבלאַנסקיס טייטש געשעזערט גע-
וואָרן, אין פּלוג, דורך אַ גאַנץ איינפאַכער געשעעניש, אָבער די דאָזי-
קע זיינפאַכע געשעעניש האָט איבער עפעס אַלעמען אויסגעזען אויס-
טערליש, צעשמועסנדיק זיך וועגן אַלגעמיינע פעטערבורגער באַקאַנטע,
איז אַנאָג שבעל אויפגעשטאַנען.

— זי געפנט זיך באַ מיר אין אַלפאַם, — האָט זי געזאָגט, —
יא, און אגב וועל איך אייך וויינן מיין סעריאָזשען, — האָט זי צוגעגעבן
פּינט אַ שטאַלצן מוטערלעכן שמייכל.

אַרום צען אַ זייגער, ווען זי פלעגט יעוויינלעך זיך געזענענען
מיטן זין און אַפּסטאַל פאַרן פאַרן אויף אַ באַל אַליין אים לייגן שטאַפּן,
איז איר געוואָרן טרויעריק, וואָס זי איז אַזוי ווייט פון אים, און וועגן
האַס מען זאָל נישט געווען רעדן, האָט זי פסדר מיט יעדנאָק זיך אומ-
געקערט צו איר געלאָקטן סעריאָזשען, איר האָט זיך פאַרגלוסט אַ קוק
טון אויף זיין בילד און שמועסן אַ ביסל וועגן אים, און סונדנדיק דעם
ערשטן תירוץ, איז זי אויפגעשטאַנען און מיט איר ליינטן, אַנטשלאָסענעם

טריט זיך געלעזט גיין נאָכן אלפֿאַם. די טרעפּ אינדערהייך אין איר צי-
מער אַרײַן זענען אַרויסגעגאַנגען אויף דער פּלאַטפֿאָרמע פֿון די גרויסע
וואַרעטע אַרײַנגאַנג-טרעפּ.

בעת זי איז אַרויסגעגאַנגען פֿון גאַסטצײמער, האָט אין פֿאַרצײמער
זיך דערהערט אַ קלונג.

— ווער קאָן דאָס זײַן? — האָט דאָללי געזאָגט.

— נאָך מיר איז צו פֿרי, און פֿאַר עמעצן אַנדערש איז שוין
שפּעט, — האָט קיטי באַמערקט.

— אַוודאי מיט פֿאַפֿירן, — האָט סטעפֿאַן אַרקאַדיעוויטש צוגעגעבן,
אַין ווען אָננאָ איז דורכגעגאַנגען פֿאַרביי די טרעפּ, איז דער דינער
אַרויסגעלאָפֿן אינדערהייך, פֿדי צו מעלדן וועגן דעם געקומענעם, און דער
געקומענער אַרײַן איז געשטאַנען באַם לאָמפּ; אַ בליק געבנדיק אַרצפֿ,
האַט אָננאָ גלייך דערקענט וואַנסקין, און אַן אויסטערליש געפיל פֿון פֿאַר-
געניגן און אײַנצײטיק שרעק פֿאַר עפעס האָט פֿלוגלינג זיך אַ ריר גע-
באָ איר אין האַרץ. ער איז געשטאַנען, נישט אויסטו, נדיק דעם פֿאַלשן,
אַין האָט עפעס אַרויסגענומען פֿון קעשענע. אין דער מינוט, ווען זי האָט
זיך געפֿונען אין מיטן פֿון די טרעפּ, האָט ער אויפֿגעהויבן די אויגן, דער-
זען זי, אַז אַזוי אויסדרוק פֿון זײַן פֿנים האָט אַ צוק געטון עפעס פֿאַר-
שײַמטס און דערשראָקנס. לײַכט אָנצײגנדיק דעם קאַפּ, איז זי דורכגע-
גאַנגען, און באַרד הינטער איר האָט זיך דערהערט סטעפֿאַן אַרקאַדיע-
וויטשס הויכע שטימע, וואָס האָט אים אײַנגעלאָדן אַרײַנגיין, און דאָס
נישט הויכע, ווייכע און רויקע קול פֿון וואַנסקין, וועלכער האָט זיך
אַפֿגעזאָגט.

ווען אָננאָ האָט זיך אומגעקערט מיטן אלפֿאַם, איז ער שוין נישט
געווען, אַין סטעפֿאַן אַרקאַדיעוויטש האָט דערצײלט, אַז ער איז צוגעפֿאַרן
געווען ווערן וועגן אַ מיטאַג, וואָס זיי אַרדנען אײַן מאָרגן פֿאַר אַ גע-
קומענער באַרימטהײַט. — און ער האָט בשום אופן נישט געוואָלט אַרײַ-
גיין. — ער איז עפעס מאַדנע, — האָט סטעפֿאַן אַרקאַדיעוויטש צו-
געגעבן.

קיטי איז רויט געוואָרן. זי האָט געגלייבט, אַז זי איינע פֿאַרשטייט,
נאַכטוואָס ער איז געקומען און פֿאַרוואָס ער איז נישט אַרײַנגעגאַנגען. ער
איז געווען באַ אָננאָ, — האָט זי געקלערט, — און נישט געטראַפֿן, און
ס'איז אים אײַנגעפֿאַלן, אַז אײַך פֿין דאָ; אָבער ער איז נישט אַרײַנגע-
גאַנגען, ווייל ער האָט געקלערט, ס'איז שפּעט, און אָננאָ איז דאָ.

אָלע דאָבן זיך איבערגעקוקט, גארנישט זאָגנדיק, און אָנגעהויבן באַקוקן אונטע גלעזער.

עס איז לגמרי נישט געווען קיין שום אומגעוויינלעכס, קיין שום אויסטערלישס אין דעם, וואָס אַ מענטש איז צוגעפאָרן צו אַ פריינט האַלב צען געווירר ווערן די פרטים וועגן אַ פאַרשיידענדיקן מיטאָג און איז נישט צריינגעגאנגען; אָבער אַלעמען האָט דאָס אויסגעזען אויסטערליש, כּוּר פון אַלעמען אויסטערליש און נישט גוט האָט דאָס אויסגע-זען אָנגעזי.

XXII.

דער באַל האָט זיך גאַר-וואָס געהאַט אָנגעהויבן. קיטי מיט דער מו-זער זענען אַרויפגעגאנגען אויף די גרויסע, מיט ליכט באַגאַנסענע טרעפּ, וואָס זענען אַרויפגעשטעלט געווען פון ביידע זייטן מיט בלומען, און מיט געפויירטע לאַקייען אין רויטע קאפּטנס, דער רעגלמעסיקער שאַך פון דער גאָלדענע, וואָס האָט זיך געטראָגן פון די זאָלן, האָט דערמאנט אָן גע-וויש אין אַ פינשטאַק, און בשעת זיי האָבן אויף דער פּלאַטפארם צווישן זיי טירן פאַרן שפיגל זיך גלייך געמאַכט די פריזורן און קליידער, האָבן זון זאָל זיך דערהערט די פאַרזיכטיק דייטלעכע פּיידלעכע פון אַר-קעכטער, וואָס האָט אָנגעהויבן דעם ערשטן וואָלט, אַ צוהילער זקן, וועל-כער האָט זיך גלייך געמאַכט זיינע גרויע שלייפן באַם צווייטן שפיגל, און פאַרשפּרייט אַרום זיך אַ ריח פון פערפויס, האָט זיך צונויפגעטראָפּן זייט זיי אויף די טרעפּ און זיי אָפּגעטרעטן דעם וועג, באַשיינפערלעך באַוווּנדערנדיק די אומבאַקאַנטע פאַר אים קיטי, אָן אָנבערדיקער יוג-נערמאַן, איינער פון יענע יונגעלייט פון דער הויכער געזעלשאַפט, וועל-כע דער אַלטער פירשט שטשערבאַצקי האָט גערופן „צוויקעס“, אין אָן אומגעוויינלעך אויסגאַרסירט העסטל, האָט, פאַרריכטנדיק דעם ווייטן שניפּס אין גאַנג, זיך באַגריכט מיט זיי און, פאַרבלייפנדיק, זיך אומ-געקערט, איינגלעבנדיק קיטין אויף אַ קאַדרייל. דעם ערשטן קאַדרייל האָט זי שוין געהאַט אַוועקגעגעבן וואַנסקין, זי האָט דעמדאָזיקן יונגמאַן געדאַרפט געבן דעם צווייטן, פאַרקעפלענדיק די הענטשקע, האָט אַ מי-

ליטערמאן זיי אפגעטרעטן דעם וועג בא דער טיר און, גלעטנדיק זיך די וואנטעס, זיך אנטשיקט מיט דער ראָזיקער קיטין.

נישט געקוקט דערויף, וואָס דער טואַלעט, די פּריזור און אַלע ציי-גרייטונגען צום באַר האָבן געקאָסט קיטין אַ סך מי און איבערלייגונג, איז זי אַצינד אין איר קאָמפּליצירטן טייל-קלייד מיטן ראָזן אונטערשלאַפּן אַריינגעגאַנגען אויפן באַר אַזוי פּריי און איינפאַך, ווי דידאַזיקע אַלע ראָז-זעטקעס, שפיצן, אַלע קלייניקייטן פּון דעם טואַלעט וואָלטן נישט געקאָסט זי און אירע היימישע קיין מיווט אויפּמערקזאַמקייט, ווי זי וואָלט געבוירן געוואָרן אין דעמדאַזיקן טייל, אין דידאַזיקע שפיצן, מיט דערדאַזיקער הויכער פּריזור, מיט דער רויז און די צוויי פּלעטעלעך אינדערהייך.

ווען די אַלטע פּירשטין האָט פאַרן אַריינגיין אין זאָר געוואָלט גלייך מאַכן אויף איר די פּאַרוויקלטע באַנד פּון פּאַטיק, האָט קיטי זיך לייכט אַוועקגעבוירן: זי האָט געפּילט, אַז אַלץ דאַרף פּון זיך אַליין זיין שוין און גראַציעז אויף איר און אַז מען דאַרף גאַרנישט פּאַררייכטן.

קיטי האָט זיך געמוזען אין איינעם פּון אירע גליקלעכע טעג, דאָס קלייד האָט אין ערגעץ נישט געקוויילט, די שפיצן האָבן זיך אין ערגעץ נישט אַראָפּגעלאָזט, די ראָזעטקעס האָבן זיך נישט צעקנייטשט און נישט אַפּגעריסן; די ראָזע אַנטאַפּל אויף די הויכע, אויסגעבויענע קנאַפּלעס האָבן נישט געדריקט, נאָר פּריילעך געמאַכט דאָס פּיסל, די געדיכטע גאַנג-דאָ פּון פּלאַנדע האָר האָבן זיך געהאַלטן ווי אייגענע אויגן קליינעם קעפּל, אַלע דריי קנעפעלעך האָבן זיך פּאַרקנעפּלט, נישט אַפּרייסנדיק זיך אויף דער הויכער הענטשקע, וואָס האָט אַרומגעוויקלט איר האַנט, נישט ענ-דערנדיק די פּאַרם, דאָס שוואַרצע סאַמעט-בענדל פּון מעדאַליאָן האָט באַ-זונדערס צאַרט אַרומגענומען איר האַלז, דאָסדאַזיקע סאַמעט-בענדל איז געווען אַ צויבער, און אינדערהיים, קוקנדיק אין שפּיגל אויף איר האַלז, האָט קיטי געפּילט, אַז דאָס בענדעלע רעדט ווערטער, אין אַלעם איבעריקן האָט נאָך געקאָנט זיין אַ ספּק, אַבער דאָס סאַמעט-בענדעלע איז געווען אַ צויבער, קיטי האָט אַ שמיכל געטון אויך דאָ, אויפן באַר, אַ בליק געבנדיק דערויף אין שפּיגל, אין די אַנטפּלויזטע אַקסלען און הענט האָט קיטי גע-פּילט אַ קירקייט פּון מירמלשטיין — אַ געפּיל, וועלכעס זי האָט באַוונד-דערס לייב געהאַט, די אויגן האָבן געגלאַנצט און די ראָזע לייפן האָבן נישט געקאָנט נישט שמיכלען פּון דעם אַנערקענען די אייגענע חנוודי-קייט, זי האָט נישט באַוווּן אַריינצוגיין אין זאָר און צוצוגיין צו דעם

טיוה-באנד-שפיצן-בליםיקן געזעמל פון דאמען, וואָס האָבן אָפגעוואַרט מען זאָל זיי איינלאָדן צום טאָנצן (קייט פלעגט קיינמאָל נישט שטיין אין דעם דאָזיקן געזעמל), ווי מען האָט זי שוין איינגעלאָדן אויף אַ וואַלס, און איינגעלאָדן הָט זי דער בעסטער קאוואַליער, דער הויפט-קאוואַליער אין דעם באַל-היעראַרכיע, דער באַרימטער דיריגענט פון די בעלער, דער צענדליגע-מייסטער, דער פאַרהייראַטער, שיינער און שלאַנקער מאַנספיל, יעגאַרשקאַ סאַרסאָנסקי. נאַר-וואָס אָפגעלאָזט די גרעפּין באַנינאַ, מיט וועל-כער ער האָט דורכגעטאַנצט דעם ערשטן טור פון וואַלס, באַטראַכטנדיק זיין ווירטשאַפּט, דאָס הייסט, די עטלעכע פאַר, וואָס האָבן זיך אוועקגע-לאָזט טאַנצן, האָט ער דערזען די אַרײַגעקומענע קייט, צוגעלאָפּן צו איר מיט יענעם באַזונדערן פרייען גענאַל, וואָס איז אייגן בלויו דיריגענטן פון בעלער און, פאַרנייגנדיק זיך, אפילו נישט פרע נדיק, צי זי וויל, אויפגע-הויבן די האַנט, כדי אַרומצוגעמען איר דינע טאַליע, זי האָט זיך אומגע-קוקט, וועמען איב, רצוגעפן דעם פעכער, און, שמייכלענדיק צו איר, האָט די ווירטן אים צוגענומען.

— ווי גוט דאָס איז, וואָס איר זענט געקומען צו דער צייט, — האָט ער איר געזאָגט, אַרומגעטענדיק איר טאַליע, — וואָרים וואָסער פאַ-גיר איז דאָס צו פאַרשפּעטיקן.

זי האָט אויסגעבויען און אַרויפגעלייגט די לינקע האַנט אויף זיין אַקסל, און די קליינע פיסלעך אין די ראַזע שיקלעך האָבן פלינק, לייכט און ריטמיש זיך גענומען באַוועגן איבערן גלייטיקן פאַרקעט צום טאַקט פון דער מוזיק.

— מען רוט אָפּ, וואַלסירנדיק מיט אייך, — האָט ער איר גע-זאָגט, אוועקלאָזנדיק זיך אין זי ערשטע נישט שנעלע טריט פון וואַלס, — אַ לייכטקייט, אַ מחיה, precision, — האָט ער איר געזאָגט דאָס, וואָס ער פלעגט זאָגן כמעט אַלע גוטע באַקאַנטע.

זי האָט אַ שמייכל געטון אויף זיין לויבן און איבער זיין אַקסל ווייזער פאַ געזעצט דאָס באַטראַכטן דעם זאָל, זי איז געווען נישט קיין ניי-ארויסגעפאַרענע, באַ וועלכער אַלע פּנימער אויף אַ באַר גיסן זיך צו-נויף אין איין פישופדיקן איינדרוק; זי איז אויך נישט געווען קיין מיידל, אַ לויפערקע אויף אַלע בעלער, וועלכער אַלע פּנימער זענען שוין אַזוי באַקאַנט, אַז זיי זענען איר דערעסן געוואָרן; זי איז געווען אין דער מיט פון דיאָזיקע צוויי, — זי איז אויפגערגעט געווען, אָבער איינציטיק האָט זי אַזוי געהערשט איבער זיך, אַז זי האָט געקאַנט באַאַכטן. אין לינקן

ווינקל פון זאל האט זי געזען גרויפירט דעם פער פין דער געזעלשאפט. דאָרט איז געווען די ביז איממעגלעכקייט דעקאָלטירטע שיינקייט ליד, קאָרטונסקיט פרוי, דאָרט איז געווען די ווירטין. דאָרט האָט געשיינט מיט זיין פליך קרייזן, וועלכער איז תמיד געווען דאָרט, ווי עס איז געווען זער פער פין דער געזעלשאפט; אהין האָבן געקוקט יונגעלייט, נישט וואַגנדיק צוצוגיין, און דאָרט האָט זי געפונען מיט די אויגן סטיוואַן און דערזאך דערזען אַננעס פֿרעכטיקע פיגור אין קאַפּ אין אַ שוואַרץ סאַ-מעט-קלייד. אויך ער איז דאָרט געווען. קיטי האָט אים נישט געזען פון יענעם אָונט אָן. ווען זי האָט אָפּגעוואָגט לעזינען. קיטי האָט מיט אירע ווייטזיכטיקע אויגן אים גלייך דערקענט און זאָגאַר באַמערקט, אז ער קוקט אויף איר.

— אפשר נאָך אַ טור? — איר זענט נישט מיד? — האָט קאָרטונ-

סקי געזאָגט, לייכט סאָפענדיק.

— גיין, אַ דאָנק!

— ווהין-זשע צופירן אייך?

— דאַכט זיך, די קארעניא געפינט זיך דאָ... פירט מיך צו

צו איר.

— ווהין איר באַפעלט.

און קאָרטונסקי האָט, איינהאלטנדיק דעם טריט, גענומען וואַלסירן גלייך צו דעם געזעמל אין לינקן ווינקל פון זאל, פסדר זאָגנדיק: "pardon, mesdames, pardon, pardon, mesdames," און לאַרירנ-דיק אין אַ ים פון שפיצן, טייל: און בענדער און נישט פאַרטש פענדיק קיין פערערל, האָט ער האַטטיק אַ דריי גענון זיין דאכע, אזוי, אז עס האָט זיך געגעדעקט אירע דינע פיסלעך אין די אַזשור-זאָקן, און די שלעפע האָט ווי אַ פעכער זיך פונדערגעשפרייט און צוגעדעקט קריוינס קני. קאָרטונסקי האָט זיך פאַרגייגט, אויסגעגלייכט די אויסגעאַרטירטע ברוסט און דערלאָנגט די האנט, פדי צוצופירן זי צו אַנאַ אַרקאָדיעוואַ. קיטי האָט, אַ פאַרוויטלטע, אַראָפּגענומען די שלעפע פון קריוינס קני און פאַרדרייט אַ ביסל, זיך אויסגעקוקט, זוכנדיק אַננען, אַנאַ איז נישט גע-ווען אין קיין ליצע, ווי קיטי האָט דווקא געוואָלט, נאָר אין אַ שוואַרץ, טיף-דעקאָלטירט סאַמעט-קלייד, וואָס האָט אַנטבלויזט אירע געטאַקטע, ווי פון אַלטן העלפאַנטביין, פולע אַקסלען און בוזעם און די פאַרוואַנדקע אַרעמס מיטן דינעם, דראָבנעם הענטל. דאָס גאַנצע קלייד איז געווען באַ-בייט מיט ווענעציאַנישן גיפּור. אויפן קאַפּ באַ איר, אין די שוואַרצע האַר,

אייגענע און א צומיש, איז געווען א קליינע גירלאנדע פיאלקעס, און נאך איינע אזעלכע אויף דער באנד פונם פאסיק צווישן די ווייסע שפיצן. איר פרייור איז נישט געווען מערקווירדיק. מערקווירדיק זענען געווען בלויז די שטיפערישע קורצע רינגעלעך פון געקרייזלטע האָר, וואָס האָבן זי באַ- צייט און זענען איר תמיד ארצפגעפאלן אויפן נאָקן און די שלייפן. אויפן געטאָקטן קרעפטיקן האָרז איז געווען אַ שנירל פערל.

קיטי האָט געזעען יעדן טאָג אָנען, איז געווען פארליבט אין איר און זיך פאַרגעשטעלט זי דוקא אין ליליע. אָבער אַצינד, ווען זי האָט דערזעען אָנען אין שוואַרצן, האָט זי דערפילט, אַז זי האָט נישט פאַרשטאַ- גען דעם גאַנצן צויבער אירן, זי האָט זי אַצינד דערזען אינגאַנצן אַ נייע און אומגעריכטע פאַר זיך. אַיצט האָט זי פאַרשטאַנען, אַז אָנאָ האָט נישט געקאַנט זיין אין ליליע און אַז איר צויבער באַשטייט טאָקע אין דעם, וואָס זי רוקט זיך שטענדיק אַרויס פון איר טואַלעט, אַז דער טואַ- לעט קאָן זיך קיינמאָל נישט אָנזעען אויף איר. אויך דאָס שוואַרצע קליי. מיט די פּרעכטיקע שפיצן האָט זיך נישט אָנגעזעען אויף איר. דאָס איז געווען בלויז אַ רעמל און עס האָט זיך געזעען בלויז זי, אַן איינפאַכע, נאַטירלעכע, פּרעכטיקע, און איינצייטיק פּריילעכע און באַ- לעבטע.

זי איז געשטאַנען, ווי שטענדיק, געהאַלטן זיך אומגעוויינלעך גלייך, און ווען קיטי איז צוגעקומען צום דאָזיקן קופּקעלע, האָט זי גערעדט מיטן ווירט פון הויז, קוים אויסגעדרייט דעם קאָפּ צו אים.

— ניין, איך וועל נישט וואַרפן קיין שטיין, — האָט זי אים גע- ענטפּערט אויף עפעס, — הגם איך פאַרשטיי נישט, — האָט זי ווייטער גערעדט, אַ קוועטש טוענדיק מיט די אַקסלען און גלייך זיך געווענדט מיט אַ צאַרטן פּראָטעזשירנדיקן שמיכל צו קיטין, מיט אַ פלינקן פּרויען- בליק אַרומכאַפּנדיק איר טואַלעט, האָט זי געמאַכט אַ קוים באַמערקבאַרע, אָנער פאַר קיטין פאַרשטענדלעכע, באַוועגונג מיטן קאָפּ, וואָס האָט אויס- געדריקט צופּרידנקייט מיט איר טואַלעט און שיינקייט. — אפילו אין זעל גייט איר אויך אַריין טאַנצנדיק, — האָט זי צוגעגעבן.

— דאָס איז איינע פון מיינע טרייסטע געהילפינס, — האָט קאַר- סונסקי געזאָגט, פאַרנייגנדיק זיך פאַר אָנאָ אַרקאַדיעווא, וועלכע ער האָט נאָך נישט געהאַט געזעען. — די פירשטין העלפּ מיט צו מאַכן דעם באַל פּריילעך און הערלעך. אָנאָ אַרקאַדיעווא, אַ טור-וואַלט, — האָט ער געזאָגט, אָננייגנדיק זיך.

— איר זענט באַקענט ? — האָט דער ווירט געפרעגט.
 — מיט וועמען זענען מיר נישט באַקענט ? איך מיטן ווייב זענען
 זיי ווייסע וועלף, אונז קענען אַלע, — האָט קאַרסונסקי געענטפערט. —
 אַ טור-וואַלס, אַנאַ אַרקאדיעוואַ.
 — איך טאַנץ נישט, ווען מען קאָן נישט טאַנצן, — האָט זי
 געזאָגט.

— אָבער היינט מוז מען, — האָט קאַרסונסקי געענטפערט.
 אין דער צייט איז צוגעקומען ווראַנסקי.
 — מילאַ, אויב מען קאָן נישט היינט נישט טאַנצן, קומט-זשע, —
 האָט זי געזאָגט, נישט באַמערקנדיק ווראַנסקיס באַגריסונג, און שנעל
 אויפגעהויבן די האַנט צו קאַרסונסקיס אַקס.
 „פאַרוואָס איז זי נישט צופרידן מיט אים ?“ האָט קיטי אַ קלער
 געטון, באַמערקנדיק, אַז אַנאַ האָט בפיוון נישט געענטפערט אויף ווראַנ-
 סקיס באַגריסונג. ווראַנסקי איז צוגעגאַנגען צו קיטין, דערמאַנט זי אָן
 זיין ערשטן קאָדרייל און באַזויערט, וואָס ער האָט די גאַנצע צייט נישט
 געהאַט דאָס פאַרגעביגן צו זען זי. קיטי האָט מיט באַוונדערונג גע-
 קוקט אויף דער וואַלסירנדיקער אַנגען און געהערט, וואָס ער רעדט.
 זי האָט זיך געריכט, אַז ער וועט זי איינגעלאָדן אויף אַ וואַלס, אָבער ער
 האָט נישט איינגעלאָדן, אין זי האָט פאַרוואַנדערט אַ בליק געטון אויף
 אים. ער איז רויט געוואָרן און געשוויגד זי איינגעלאָדן. אָבער ווי נאָר
 ער האָט אַרומגעזען איר דינע טאַליע אין געשטעלט דעם ערשטן טריט,
 האָט די מוזיק פּלאַצלינג אויפגעהערט. קיטי האָט אַ קוק געטון אויף זיין
 פנים, וואָס איז געווען אויף אזאָ גאַנצטן שטח פון איר, און לאַנג דער-
 נאָך, אין עטלעכע יאָר אַרום, האָט דערדאָזיקער ליבעפּילער בליק, מיט
 וועלכן זי האָט דעמאָלט אַ בליק געטון אויף אים און אויף וועלכן ער האָט
 איר נישט געענטפערט, מיט אַ פיינלעכער בושע געשניטן איר האַרץ.
 — Pardon, pardon ! וואַלס, וואַלס ! — האָט אַ געשריי געטון
 פון דער צווייטער זייט וואָ קאַרסונסקי און, אַ כאַפּ טוענדיק די ערשטע
 בעסטע פרייליך, האָט ער אַליין אויך אַנגעהויבן טאַנצן.

XXIII.

ווראנסקי איז מיט קיטין דורכגעוואנגען עטלעכע וואלס-טורן. נאכן וואלס איז קיטי צוגעגאנגען צו דער מוטער און קוים באהיזן צו רעדן אייניקע ווערט ר מיט דער נאָרדסטאָן, הי ווראנסקי איז שוין צוגעקומען נאָך איר פונדען ערשט קאָדרייל. בעת דעם קאָדרייל איז קיין שום וויכטיקס נישט גערעדט געוואָרן. עס איז פאָרגעקומען אן איבערגעריטענער שמועס דאָ וועגן די קאָרסונסקיס, וועגן די מאַן און הייב, וועלכע ער האָט זייער הייזיק געשילדערט, ווי ליבע פע-ציקיעריקע קינדער, דאָ וועגן קינפטיקן געוועלשאפטלעכן טעאטער, און בלויו איין מאָל האָט זי דער שמועס טיפער אָנזערייט, ווען ער האָט געפרעגט אויף לעווינען, צי ער געפינט זיך דאָ, און צוגעגעבן, אָז ער איז אים זייער געפעלן געוואָרן. אָבער קיטי האָט אויך מער נישט דערוואָרט פון דעם קאָדרייל. זי האָט געוואָרט מיט אַ פאָרשטערבן האַרץ אויף דער מאַוורקע. איר האָט זיך געדאַכט, אָז בעת דער מאַוורקע דאַרף אַלץ אַנטשיידט ווערן. דאָס, וואָס ער האָט זי בעת דעם קאָדרייל נישט איינגעלאָרן אויף דער מאַוורקע, האָט זי נישט באַ-אומרויקט. זי איז געווען זיכער, אָז זי טאַנצט די מאַוורקע מיט אים, ווי אויף די פריערדיקע בעלער, און האָט פינף מאַן אָפגעזאָגט די מאַוורקע, נאָנדיק אָז זי איז שוין איינגעלאָרן. דער גאַנצער באַל ביזן לעצטן קאָ-דרייל איז געווען פאַר קיטין אַ צויגער האַפטער חלום פון פריידיקע קאָלירן, קלאַנגען און באַוועגונגען. זי האָט נישט געטאַנצט בלויו, ווען זי האָט זיך געפילט זייער מיד און געבעטן מען זאָל זי לאָזן אָפרוען. אָבער, טאַנצט-דיך דעם לעצטן קאָדרייל מיט איינעם פון די לאַנגווייליקע יונגעלייט, וועלכן מען האָט נישט געקאָנט אַזאָגן, איז איר אויסגעקומען צו זיין vis-a-vis פון ווראָנטיקין און אַנגען. זי האָט זיך נישט צוגיפּעטראָפּן מיט אַנגען פון ערשטן מאָל אָן און דאָ פּלוצלינג זי דערזען אַ גאָר נייע און אומגעריכטע. זי האָט דערזען אין איר אָן אויפגערגט געפיל פון דערפאַלג, וואָס איז איר אַליין אַזוי גוט באַקענט געווען. זי האָט געזען, אָז אַנגא איז ברויטשט פון דער אַנטציקונג, וואָס זי רופט אַרויס. זי האָט געקענט דאָסדאָזיקע געפיל, געקענט די סמנים דערפון, און זי געזען אויף אַנגען, — געזען דעם פּלאַטערדיקן אויפפלאַמענדיקן בלאַנץ אין די

אויגן, דעם גליקליכן און אויפגערעגטן שמייכל, וואָס האָט נישט ווילנדיק אויסגעבוירן די ליפּן, און די פיינע גראַציעזקייט, די ריכטיקייט און לייכטקייט פון די באַדענגען.

„ווער ? — האָט זי זיך געפרעגט. — אַלע אַדער איינער ?“ — און נישט צוהעלפּנדיק דעם יוגנמאן, מיט וועלכן זי האָט געטאָנצט צו-ליק געפונען דעם פאַרלירענעם פּאַדעם פון געשפּעד, וועלכן ער האָט זיך געמאָדערט אַפּצוהוכן, און אויסערלעך אונטערוואַרפּנדיק זיך די פּריו-לעך-הויכע באַפּעלערישע אויסגעשרייען פון קאַרטונסקין, וועלכער האָט אַלע מאָל אַלע טאַנצנדיקע אַ וואָרף געטון דאָ אין אַ grand rond, דאָ אין אַ chaine, האָט זי פּסדו באַאַפּבאַכטעט, און איר האַרץ האָט אַלץ שטאַרקער און שטאַרקער זיך פאַרקלעמט. „ניין, דאָס האָט נישט די אַל-געמיינע באַוונדערונג זי פאַרשיפורט, נאָר די אַיטציקיג פון איינעם, און דערזאָיקער איינער ? זאָל דאָס זיין ער ?“ איטלעכעס מאָל, וואָס ער האָט גערעדט מיט אַנען, האָט אין אירע אויגן זיך אָנגעצוונדן אַ פּריידיקער גלאַנץ, און אַ גליקלעכער שמייכל האָט אויסגעבוירן אירע רויטע ליפּן. זי האָט אַזוי חיי זיך באַ ערשט, נישט אַרויסצוהייען דיזאָזיקע סימנים פון פּרייז, אָבער זיי האָבן זיך אַליין אויסגעדריקט אויף איר פנים. „נאָר ווי זעט ער אויס ?“ קיטי האָט אַ קוק געטון אויף אים און אַ שרעק איז זי באַפאַלן. דאָס, וואָס קיטי האָט אַזוי קלאָר זיך פאַרגעשטעלט אין שפּיגל פון אַננעס פנים, דאָס האָט זי דערזען אויף אים. ווי איז אַהי געקומען זיין שטענדיק רויקע, פעטטע האַלסונג און דער זאָרגלאָז-רויקער אויסדרוק פון פנים ? ניין, איטלעכעס מאָל, וואָס ער האָט איצט זיך געווענדט צו איר, האָט ער אָנגעבוירן דעם קאַפּ, ווי ער וואָלט געזאָלט אַנדערפּאלן פאַר איר, און אין זיין בליק איז געווען בלויו איין אויסדרוק פון אונטערשעניקייט און שרעק. „נישט באַליידיקן וויל איד, — האָט יעדעס מאָל אַזוי ווי געזאָגט זיין בליק, — נאָר זיך ראַטעווען וויל איד, און איד ווייס נישט ווי אַזוי.“ אויף זיין פנים איז געווען אַזאָ אויסדרוק, ווי זי האָט קיינמאָל פּריער נישט געזען.

זיי האָבן גערעדט וועגן אַלגעמיינע באַקאַנטע, האָבן געפירט דעם נישט-ניקס-זין שמועס. אָבער קיטין האָט זיך געדאַכט, אַז יעדעס געאַנטע וואָרט דורך זיי באַשליסט וועגן זייער און איר גורל. און מערקווירדיק איז דאָס, וואָס האָט זיי האָבן גערעדט וועגן דעם, ווי קאַמיש עס איז אַזוואָן אַוואַנזאָזישט מיט זיין פּראַנצויזישער שפּראַך, און וועגן דעם, אַז פאַר דער יעלעצקאָ וואָלט מען געקאַנט געפּינען אַ בעסערע פּאַרטיע,

האָזן דאָך דידאָזיקע ווערטער געהאָט אַ באַדייטונג פאַר זיי, און זיי האָבן דאָס געפילט פונקט ווי קיטי. דער גאַנצער באַל, די גאַנצע וועלט — אַלץ איז באַרעקט געוואָרן מיט אַ נעפל אין קיטיס האַרץ. בלויו די שטרענגע דערציִונגס-שול, וואָס זי איז דורכגעגאַנגען, האָט זי אונטער-געוואַלטן און זי גענייט צו טון דאָס, וואָס מען האָט געפאַדערט פון איר, דאָס הייסט, טאַנצן, ענטפערן אויף פראַגן, רעדן, אפילו שמייכלען. נאָר פאַר אַנהייבן די מאַזורקע, ווען מען האָט שוין אָנגעהויבן פונאַנדערצו-שטעלן די שטולן און טייל פאַרן האָבן זיך שוין אַלץ געטון פון די קליינע אין דעם גרויסן זאַל ציין, איז קיטין באַפאַלן אַ מינוט פון פאַר-צוהייפונג און שרעק. זי האָט אָפגעזאַגט פינף און וועט איצט נישט האָבן זיט וועמען צו טאַנצן די מאַזורקע. עס איז אפילו נישט געווען קיין האַפונג מען זאָל זי איינלאָדן, טאַקע דערפאַר, וואָס זי האָט געהאַט אַ גרויסן דערפאַלג אין דער געזעלשאַפט און עס האָט קיינעם נישט גע-קאַנט איינפאַלן, אַז זי זאָל ביז איצט נאָך נישט זיין איינגעלאָדן. מען האָט געדאַרפט זאָגן דער מוטער, אַז זי איז קראַנק, און אַהיימפאַרן, אָבער אויף דעם האָט זי קיין כוח נישט געהאַט. זי האָט זיך געפילט דערשלאָגן.

זי איז צוויינגעגאַנגען אין דער טיף פון אַ קליין גאַסטזימער און זיך אַראָפגעלאָזט אויף אַ פאַטער. דאָס לייכטע אונטערקלייד האָט זיך אויפגעהויבן ווי אַ וואַלקן אַרום איר דינער טאַליע; איין אַנטבלויזטע, דאַרע, צאַרטע מיידלישע האַנט, אַ הילפלאַז אַראָפגעלאָזטע, איז פאַר-טרונקען געוואָרן אין די פאַלן פון ראָזן טוניק; אין זער צווייטער האָט זי געהאַלטן דעם פעכער און מיט שנעלע קורצע באַוועגונגען זיך גע-פאַכעט אויף דעם דערהיצטן פנים. אָבער טראָץ איר אויסזען פון אַ זוי-מערפייגעלע, וואָס האָט נאַר-וואָס זיך אָנגעטשעפעט אַן אַ גרעזל אין איז אַט-אַט גרייט אַ פלאַטער צו טון און געשפרייטן די קאָלירטע פליגעלעך, האָט אַ שרעקלעכע פאַרצוהייפונג געקלעמט איר האַרץ.

„און אַזער בין איך מיך טועה, אפער איז דאָס נישט געווען?“ און זי האָט זיך ווידער דערמאַנט אַלץ, וואָס זי האָט געזעען.

— קיטי, וואָס-וואָס איז דאָס אזוינס? — האָט געזאָגט די גרעפין נאָרדסטאַן איבערן טעפּיך, אומהערבאַר צוגייענדיק צו איר. — איך פאַר-שטיי דאָס נישט.

באַ קיטין האָט אַ ציטער געטון די אונטערשטע ליים: זי איז שנעל אויפגעשטאַנגען.

— קיטי, דו טאָנצט נישט די מאָזרקע ?
 — ניין, ניין. — האָט קיטי געוואָנט מיט אַ ציטערדיק קול פֿון
 טרערן.

— ער האָט זי אין מיין טעגנוואַרט איינגעלאָדן אויף דער מאַ-
 זורקע. — האָט געוואָנט די נאַרויסטאָן, היסנדיק, אַז קיטי וועט פאַרשטיין,
 ווער עס איז ער און זי. — זי האָט געוואָנט: איר טאָנצט דען נישט מיט
 דער פירשטין שטשערבאַצקאַ ?

— אַך, מיר איז אַלץ איינס! — האָט קיטי געענטכערט.
 קיינער, אַ היץ איר אַליין, האָט נישט פאַרשטאַנען איר לאַגע, קיי-
 נער האָט נישט געוואָנט, אַז זי האָט נעכטן אָפּגעוואָנט אַ מענטש, וועלכן
 זי האָט, אפּשר, ליב געהאַט, און אָפּגעוואָנט דערפאַר, וואָס זי האָט גע-
 גלייבט אין אַ צווייטן.

די גרעפּין נאַרדסטאָן האָט געפונען קאַרטונסקין, מיט וועלכן זי
 האָט געטאָנצט די מאָזרקע, און געהייסן אים איינלאָדן קיטין.
 קיטי האָט געטאָנצט אין דער ערשטער פּאַר, און צו איר גליק
 נישט געדאַרפט רעדן, ווייל קאַרטונסקי איז די גאַנצע צייט אַרומגעלאָפּן,
 אָנפירנדיק מיט זיין הירטשאפט. וואָנסקי מיט אַנען זענען געווען פּמעט
 קעגן איר. זי האָט זיי געזען מיט אירע הייטזוכטיקע אויגן, געזען זיי
 אויך פֿון דער נענט, ווען זיי האָבן זיך ציווייפּגעטראַפּן אין די פּאַרן,
 און וואָס מער זי האָט זיי געזען, אַלץ מער האָט זי זיך איבערצייגט,
 אַז איר אומגליק איז געשען. זי האָט געזען, אַז זיי האָבן זיך געפילט
 אַליין אין דעמדאָזיקן פּוילן זאַל. און אויף וואָנסקיס פנים, דעם שטענ-
 דיק אַזוי אַנטשלאָסענעם און אומאַפּהענגיקן, האָט זי געזען יענעם זי
 איבעררעגונדן אויסדרוק פֿון פאַרלירנקייט און אַנטערטעניקייט, וואָס איז
 ענלעך צום אויסדרוק פֿון אַ קלוגן הענט, ווען ער איז שולדיק.

אַנאַ האָט געשמייכלט — און דער שמייכל האָט זיך איבערגעגעבן
 אים. זי האָט זיך פאַרטראַכט — און ער איז געוואָרן ערנט. עפעס אַן
 איבערנאַטירלעכער פּוח האָט צוגעצויגן קיטיס אויגן צו אַנעס פנים. זי
 איז געווען הערלעך אין איר איינפאַך שוואַרץ קלייד, הערלעך זענען גע-
 ווען אירע פּולע הענט מיט די בראַסלעטן, הערלעך די זיך קרייזלענדיקע
 האַר פֿון דער צערדערטער פּריזער, הערלעך דער פּאַססטער האַלז מיטן
 שנירל פּערל, הערלעך די גראַציעזע לייכטע באַוועגונגען פֿון די קליינע פיס
 און הענט, הערלעך דאָסדאָזיקע שיינע געזיכט אין זיין פאַלעבטקייט; אָבער
 עס איז געווען עפעס שרעקלעכס און גרויזאַמס אין איר הערלעכקייט.

קיטי האָט זי באַווונדערט גאָך מער ווי פריער און אַלץ מער אין
 מער געליטן. קיטי האָט זיך געפילט צעקוועטשט, און איר פנים האָט דאָס
 אויסגעדריקט. ווען ווראַנסקי האָט זי געזען, צונויפטרעפנדיק זיך מיט איר
 אין דער מאַזורקע, האָט ער נישט גלייך דערקענט זי: אַזוי האָט זי זיך
 געענדערט.

— אַ פּרעכטיקער באַל! — האָט ער איר געזאָגט, פּרי עפעס זי

זאָגן.

— יאָ, — האָט זי געענטפערט.

אין מיטן דער מאַזורקע, איבערהורנדיק אַ קאָמפּליצירטע פיגור,
 וואָס איז ערשט ניי אויסגעטראַכט געוואָרן דורך קאַרסונסקין, איז אַננא
 אַוויסגעגאַנגען אין מיט קייז אַרין, האָט גענומען צוויי קאוואַליערן און
 צוגערופן צו זיך איין דאַמע אין קיטי. קיטי האָט דערשראָקן געקוקט
 אויף איר, צוגייענדיק. אַננא האָט מיט זשמורענדיקע אויגן געקוקט אויף
 איר און אַ שמיכל געטון, אַ דריק געבנדיק איר האַנט. אָבער באַמערקט-
 דיק, אַז קיטיס פנים האָט בלויו מיט אַן אויסדרוק פון פאַרצווייפּלונג און
 פאַרוונדערונג געענטפערט אויף איר שמיכל, האָט זי זיך אַוועקגעדרייט
 פון איר און פריילעך אַנגעהויבן רעדן מיט דער צווייטער דאַמע.

יאָ, עפעס פּרעמדס, טיילוואַגנישט און פּרעכטיקס איז דאָ אין איר.

האָט קיטי זיך געזאָגט.

אַננא האָט נישט געוואָלט בלייבן אויף נאַכטעסן, אָבער דער באַ-

לעבאַס האָט זי גענומען בעטן.

— לאַזט צורו, אַננא אַרקאדיעוונאַ, האָט קאַרסונסקי אַניעהויבן
 רעדן, אַרונטערנעמענדיק איר אַנטבלויזטע האַנט אונטערן אַרבאַל פון זיין
 פּראָק. — וואָס פאַר אַן אידעע איך האָב פאַר אַ קאַליאַן! Un bijon!
 אין ער האָט צוביסלעך זיך באַוועגט, באַמיענדיק זיך זי מיטצוגייען.
 דער באַלעבאַס האָט צופרידן געשמייכלט.

— ניין, איך וועל נישט בלייבן, — האָט אַננא געענטפערט שמיכל-

לענדיק אָבער, נישט געקוקט אויפן שמיכל, האָבן אי קאַרסונסקי, אי דער
 באַלעבאַס פאַרשטאַנען, לויטן אַנטשלאָסענעם טאַן, מיט ווע-כן זי האָט
 געענטפערט, אַז זי וועט נישט בלייבן. — ניין, איך האָב אַזוי אויך אין
 מאַסקווע אויף דעם איינעם באַל אייערן געטאַנצט מער ווי דעם גאַנצן
 היינטער אין פעטערבורג, — האָט אַננא געזאָגט, אומקוקנדיק זיך צו ווראַנ-
 סקין, וועלכער איז געשטאַנען לעבן איר. — מען דאַרף אַפּרוען פאַרן וועג.
 — און איר פאַרט זיכער מאַרגן? — האָט ווראַנסקי געפרעגט.

— יאָ, איך מייך אזוי, — האָט אַנאָ געענטפערט, אזוי ווי פארהויב-
 דערט פון זיין דרייטער פראגע; אָבער דער נישט אייגענאָלטענער צי-
 טערדיקער גלאַנץ פון די אויגן און פון דעם שמיכל האָט אים אָפּגע-
 ברייט, ווען זי האָט דאָס געיאָגט.
 אַנאָ אַרקאַדיעוואָ איז נישט געבליבן אויף נאַכטעסן און איז
 אַוועקגעפאַרן.

XXIV.

יאָ, אין מיר איז פאראן עפעס אזוינס וואָס איז דערווידער, וואָס
 שטייט אָפּ, — האָט לעווין געקלערט, אַרויסגייענדיק פון די שטשער-
 באַצקס, און צופיס גענומען גיין צום ברודער. — אין איך טויג נישט
 פאַר אַנדערע מענטשן, שטאַלץ, זאָגט מען, גיין, איך האָב קיין שטאַלץ
 אויך נישט, ווען כ' וואָלט געהאַט שטאַלץ, וואָלט איך מיך נישט געשטעלט
 אין אַזאַ לאַגע, און ער האָט זיך פאַרגעשטעלט וואָנסקין, אַ גליקלעכע,
 אַ גוטן, אַ קלוגן און רויקן, וועלכער איז געווען קיינמאַל נישט געווען אין
 דער שרעקלעכער לאַגע, אין וועלכער ער איז געווען היינטיקן אַוונט.
 יאָ, זי האָט געדאַרפט אים אויסוויילן, אזוי דאַרף מען, און צו קלאָגן
 זיך האָב איך נישט אויף וועמען און אויף וואָס, שולדיק בין איך אַליין.
 וואָסער רעכט האָב איך געהאַט צו מיינען, אַז זי וועט פאַרייניקן איר
 לעבן מיט מיינעם? ווער בין איך? און וואָס בין איך? אַ נישטיקער
 מענטש, וואָס איז קיינעם און פאַר קיינעם נישט נייטיק. און ער האָט
 זיך דערמאַנט אָן ברודער ניקאָלאַי און מיט כרייז זיך אָפּגעשטאַלט
 אויף דערדאָ יקער דעריבערונג, צי איז ער נישט געווען, אַז אויף דער
 וועלט איז אַלץ שלעכט יון העטלעך? און ווער ווייסט, צי מיר משפּטן
 און האָבן גערעכט געמשפּט וועגן ברודער ניקאָלאַי, פאַרשטייט זיך, אַז
 פון פראַקאָפּיס שטאַנד פּונקט, וועלכער האָט אים געזען אין אַן אָפּגעריסן
 פּוטער און אַ שיפורן, איז ער אַ מיאוסער מענטש; אָבער איך קען אים
 אַנדערש, איך קען זיין נשמה און ווייס, אַז מיר זענען ענלעך צווישן זיך,
 און איך, אַנשטאַט צו פאַרן אָפּווכן אים, בין געפאַרן עסן מיט אַ און
 אַהין. לעווין און צוגעגאַנגען צו אַ לאַמטער, האָט איבערגעלייענט דעם
 ברודערס אַדרעס, וועלכן ער האָט געהאַט אין טייסטער, און צוגערופן אַ

דוראשקע, דעם גאנצן לאנגן וועג צום ברודער האט לעווין זיך אויספירלעך דערמאנט אלע אים באקאנטע פאטיריונגען פון ברודער ניקאלאיס לעבן. ער האט זיך דערמאנט, ווי דער ברודער האט אין אוניווערזיטעט און א יאָר נאָכן אוניווערזיטעט, נישט געקוקט אויפן אָפּחוקן פון די חברים, געלעבט ווי אַ מאָנאָך, שטרענג אָפּגעהיטן אַלע רעליגיעזע צערעמאָניעס, תּפּילות, תּעניתים און אויסגעמיטן אַלע תּענוגים. באַזונדערס פּרויען; און דערנאָך ווען ער איז פּלוצלינג געפּאָרן, האָט ער זיך דערנענטערט מיט די מיאוסטע מענטשן און זיך אַריינגעלאָזט אין דעם אויסגעלאַסנטן הילף-טייען, ער האָט זיך דערמאָנט דערנאָך די מעשה מיטן יינגל, וועלכעס ער האָט גענומען אין דאָרף אויפצוהאַדעווען, און בעת אַן אויסברוך פון פּעס אַזוי צעממיתט, אַז עס איז קעגן אים פּאַרפירט געוואָרן אַ פּראָצעס פאַר מאַכן אים אַ מום. ער האָט זיך דערמאָנט דערנאָך די געשיכטע מיטן שולער, באַ וועלכן ער האָט פּאַרשפּילט געלט אין קאַרטן, געגעבן אַ וועקסל און דערנאָך אַליין דערלאָנגט אַן אָנקלאַגע אויף אים, דערווייזנדיק, אַז יענער האָט אים באַשווינדלט. (דאָס איז געווען דאָס געלט, וועלכעס סערגיי איוואָנאָ-וויטש האָט באַצאָלט.) דערנאָך האָט ער זיך דערמאָנט, ווי ער האָט גע-נצכטיקט אַ נאַכט אין ציריך פאַר אַ געשלעג. זיך דערמאָנט אַן דעם פּאַרפירטן דורך אים שענדלעכן פּראָצעס קעגן ברודער סערגיי איוואָנאָ-וויטש דערפאַר, וואָס יענער האָט אים פּלומרשט נישט אויסגעצאָלט דאָס חלק פון דער מוטערס גוט, און דעם לעצטן ענין, ווען ער איז אַוועקגע-פּאַרן דינען אין דרום-קאנט און דאָרט געהאַט אויף זיך אַ פּראָצעס פאַר שולאַנג אַן עִיטסטן... דאָס אַלץ איז געווען שרעקלעך מיאוס, אָפּער לע-וויען האָט דאָס אויסגעווען גאַרנישט אַוי העסלעך, ווי דאָס האָט גע-מוזט אויסווען יענע, וועלכע האָבן נישט געקענט ניקאַלאַיען, נישט גע-קענט זיין גאַנצע געשיכטע, נישט געקענט זיין האַרץ.

לעווין האָט געדענקט, ווי אין יענער צייט, ווען ניקאַלאַי איז גע-ווען אין פעריאָד פון פרומקייט, מאָנאָכן, קירך-תּפּילות, ווען ער האָט גע-זוכט אין דער רעליגיע הילף, צוימען פאַר זיין ליידנשאפטלעכער נאַטור, האָט קיינער נישט פּלויז אים נישט אונטערגעהאַלטן, נאָר אַלע, אויך ער אַליין, האָבן געלאַכט פון אים, מען האָט אים גערייצט, גערופּן בתּ-מאָ-נאָך; און ווען ער איז געפּאָרן, האָט אים קיינער נישט געהאַלפּן, נאָר אַלע האָבן מיט שרעק און עקל זיך אָפּגעקערט.

לעווין האָט געפּילט, אַז דער ברודער ניקאַלאַי איז אין האַרץ זיין-בעם, אין תּוך פון זיין נשמה, נישט געקוקט אויף זיין גאַנצן אומגעלומ-

פערטן לעבן. נישט מער אומגעזעכט, ווי יענע מענטשן, וועלכע פארזאכטן אים. ער איז נישט שולדיק געווען אין דעם, וואָס ער איז געבוירן גע- וואָרן מיט זיין אומגעצוימטן כאַראַקטער און פון עפעס ענגן שכל. אָבער ער האָט תמיד געוואָלט זיין גוט. „אַלץ וועל איך אים אַרויסזאָגן. אַלץ וועל איך אים נייטן צווישן צוזאָגן און ווייזן אים, אז איך האָב אים לייב און דעריבער פאַרשטיי איך אים.“ האָט לעווין באַ זיך באַשלאָסן. צופאַרנדיק איינט אַ זינגער צום האַטער, וואָס איז אָנגעוויזן געווען אויפן אַדרעס.

— אינדערהייך דער 12-טער און 13-טער, — האָט דער שוויצער געענטפערט אויף לעוויןס פראַגע.

— אינדערהיים?

— מסתמא אינדערהיים.

די טיר פון 12-טן נומער איז געווען האַלב אָפן, און פון דאָרט האָט אין אַ פּאַס לייכט זיך געטראָגן אַ געדיכטער רויך פון געמיינעם און שוואַכן טיטוי. און עס האָט זיך געהערט אַן אומבאַקאַנט קול פאַר לעווין. נען, אָבער לעווין איז פאַרלד געווייר געוואָרן, אז דער ברודער געפינט זיך דאָ: ער האָט דערהערט זיין אונטערהויסטן. ווען ער איז אַריינגעגאַנגען אין דער טיר, האָט אַן אומבאַקאַנט קול געזאָגט:

— אַלץ הענגט אָפּ פון דעם, אויף וויפיל קלוג און באַוויסטזיניק דאָס עסק וועט געפירט ווערן.

קאָנסטאַנטין לעווין האָט געכאַפט אַ בליק אין דער טיר און דער- זעען, אז עס רעדט אַ זינגערמאַן מיט אַ גרויס שייטל האָר אין אַ קאַפּטן, און אַ יונגע איינגעשרומפּענע פרוי, אין אַ וואַלן קלייד אָן אַרבל און אָן אַ קאַלנער, זיצט אויף אַ סאַפּע. דעם ברודער האָט מען נישט געווען. באַ קאָנסטאַנטינען האָט זיך פיינלעך דאָס האַרץ צונויפגעדריקט באַם גע- דאַנק, אין וואָסער סביבה פון פרעמדע מענטשן עס לעבט זיין ברודער. קיינער האָט נישט דערהערט זיין אַריינקומען און, אויסטוענדיק די קאַלאַשן, האָט קאָנסטאַנטיין זיך צוגעהערט, וואָס עס רעדט דער הער אין קאַפּטן. ער האָט גערעדט וועגן עפעס אָן אונטערנעמונג.

— נו, כאַפט זיי דער טייהל, די פרייזליגירטע קלאַסן, — האָט אויסהוּסטנדיק זיך, אַ זאָג געטון דעם ברודערס קול. — מאַשע, שאַף אונט נאַכטעסן און דערלאַנג וויין, אויב ס'איז געבליבן, און וויבאַלד נישט — שיק.

די פרוי איז אויפגעשטאנען, אפערגעגאנגען פון הינטערן ווענטל
און דערזען קאָנסטאַנטינען.

— עפעס א פריץ, ניקאָלאַי דמיטריטש, — האָט זי געזאָגט.

— וועמען דאַרף מען? — האָט ביין געזאָגט ניקאָלאַי לע-
וויוס קול.

— דאָס בין איך, — האָט געענטפערט קאָנסטאַנטיין לעווין, אַרויס-
גייענדיק אין דער ליכט אַרײַן.

— ווער איך? — האָט נאָך ביזער איבערגעהורט ניקאָלאַיס קול.
מען האָט געהערט, ווי ער איז שנעל אויפגעשטאנען, פאַרטשעפענדיק זיך
אַן יפעס, און לעווין האָט אין דער טיר דערזען פאַר זיך דעם ברודערס
זווי באַקאַנטע און דאָך מיט איר ווילדקייט און קרענקלעכקייט איבער-
ראַשנדיקע, הויכע, דאַרע, געהאַרבעטע פיגור, מיט זיינע גרויסע, צעשראַ-
קענע אויגן.

ער איז געווען נאָך דאַרער, ווי מיט דריי יאָר צוריק, ווען קאַנ-
סטאַנטיין לעווין האָט אים געזען דאָס לעצטע מאל. ער האָט געהאַט
אויף זיך אַ קרצן כורדוט, די הענט און ברייטע פינגער האָבן אויסגע-
זען נאָך גרעסער. די האָר זענען געוואָרן שיטערער, די זעלבע גלייכע
וואַנטעס האָבן אַראָפּגעהאַנגען אויף די ליפן, די זעלבע אויגן האָבן מאַד-
גע און נאָרו געקוקט אויפן אַריינגעקומע עס.

— אַ קאַסטיאַ! — האָט ער פּלוצלינג אַ זאָג געטון, דערקענענע-
דין דעם ברודער, און זיינע אויגן האָבן פריידיק אויפגעלויכטן. אָבער
אין דער זעלבער רגע האָט ער זיך אומגעקוקט אויפן יונגמאַן און אַ מאַך
גטון די קאָנסטאַנטינען אַזוי גוט באַקאַנטע פיבערהאַפטע באַוועגונג מיטן
קאַפּ און מיטן האַלד, ווי דער קראַוואַט וואַלט אים געקוויילט; און נאָך
אַן אַנדערער — אַ ווילדער, ליידנער און גרוינאָמער — אויסדרוק איז
געפליבן שטיין אויף זיין אויסגעדאַרט פנים.

— איך האָב געשריבן סיי איך, סיי סערגיי איוואַניאַשן, אַז איך
קען אייך נישט און וויל נישט קענען. וואָס דאַרפסטו, וואָס דאַרפט איר? ז
ער איז אינגאַנצן נישט געווען אַזוי, ווי קאָנסטאַנטיין האָט זיך אים
פאַרגעשטעלט. דאָס סאַמע שווערסטע און ערגסטע אין זיין כאַראַקטער,
דאָס, וואָס האָט אַזוי שווער געמאַכט צו קומען אין מגע ומשא מיט אים,
איז פאַרגעסן געוואָרן דורך קאָנסטאַנטיין לעווין, בעת ער האָט געטראַכט
מען אים; און אַצינד ווען ער האָט דערזען זיין פנים, באַזונדערס זיין
פּינערהאַפט דרייען מיטן קאַפּ, האָט ער זיך דערמאַנט אָן דעם אַלעס.

— איך דארף נייט צוליב גארנישט דרך זען, — האָט ער אָפּ-
הענטיק געטופּערט. — איך בין סתם געקומען דרך זען.
דעם ברודערס אָפהענטיקייט האָט אַפנים, ווייכער געמאַכט ניקאַלאַיען.
ער האָט אַ צוק געטון מיט די ליפּן.

— א, סתם אזוי? — האָט ער גיזאַגט. — נו, קום אַריין זען דרך.
וויססט עסן? מאשע, דריי פאַרציעס ברענג, ניין, וואַרט-צו, דו וויסט,
ווער דאָס איז? — האָט ער זיך גווענדט צום ברודער, אַנזווייזנדיק אויפן
הער אין קאפּטן: — דאָס איז דער הער קריצקי, מיינס אַ פריינט נאָך
פון קיעוו, זייער אַ מערקווירדיגער מענטש אים פאַרפאַלגט, פאַרשטייט
זיך, די פאַליציי, ווייל ער איז נישט קיין מניחל.

און ער האָט, ווי זיין געווינהייט, זיך אומגעקוקט אויף אַלע אָנ-
ווענדע אין קאפּטעס. דערזענדיק, אז די פרוי, וואָס איז געשאַנען אין
דער טיר, קלייבט זיך שוין צו גיין, האָט ער אַ געשריי געטון צו איר:
„וואַרט-צו, האָב איך געזאַגט.“ און מיט יענעם נישט מסוגלדיקן, נישט
בלאָטיקן אַרט רעדן, וואָס איז אזוי פאַקאָט געווען קאָנסטאַנטינע, האָט
ער, אַ קוק געבנדיק אויף אַלע, ווידער אָנגעהויבן דערציילן דעם ברודער
קריצקיס געשיכטע: ווי אזוי מען האָט אים אַרויסגעטריבן פון אַנזווער-
זיטעט דערפאַר, וואָס ער האָט געגרינדעט אַ הייליג-געזעלשאַפט פאַר
אַרימע סטודענטן אין וואַטיקאַן-שולן, ווי אזוי ער איז דערנאָך אַריינגע-
טרעטן אַלס לערער אין אַ פאַלקס-שול, ווי מען האָט אים פון דאָרט אויך
אַרויסגעטריבן, און ווי אזוי ער האָט דערנאָך געהאַט אויף זיך אַ פּראָצעס
פאַר עפעס.

— איר זענט פון קיעוו אַנזווערזיטעט? — האָט קאָנסטאַנטיין
לעווין געזאַגט צו קריצקי, כדי איבערצוזייטן דאָס אומאַנגענעמע שוויגן,
וואָס האָט זיך געשאַפן.

— יא, כּוּבין גווען אין קיעווער, — האָט קריצקי אָנגעברוגטער-
הייט, ביז אַ זאָג געטון.

— און דידאַיקע פרוי, — האָט אים איבסרגעשלאָגן ניקאַלאַי לע-
ווין, אַנזווייזנדיק אויף איר, — איז מיינ לעבנס פריינדיק, מאַריאַ ניקאַ-
לאַיעווא. איך האָב זי פון אַ הויז אַרויסגענומען, — און ער האָט אַ צוק
געטון מין האַלדן זאָננדיק דאָס. — נאָר איך האָב זי ליב און שען זי.
און אַלע, וואָס ווילן מיך קענען, — האָט ער באַגעגעבן מיט אַ העכער
קול און כּוּמורנדיק זיך, — בעט איך ליב צו האָבן זי און שעצן. זי
איז בלייבן ווי מיינ הייב, אַלץ איינס. איז וויסטו שוין, מיט וועמען דו

האָסט צו טון. און אויב דו קלערסט, אז דו וועסט זיך דערנידעריקן
 איז אַט גאָט, און אַט איז די שווער.
 און ווידער זענען זיינע אויגן מיט אַ פראַגע איבער אַלע דורכ-
 געלאָפֿן.
 — פאַרוואָס זשע וועל איך מיך דערנידעריקן, פאַרשטיי איך
 נישט.

— הייס זשע, מאַשע, ברענגען נאכטעסן: דריי פאַרציעס, בראַנפֿן
 אין וויין... ניין, וואַרט-צו... ניין, מען דאַרף נישט... גיי.

XXV.

— איז זעסטו, — האָט ניקאַלאַי לעווין ווייטער גערעדט, — מיט
 אַנשטרענגונג קייטשנדיק דעם שטערן און ציפּנדיק זיך.
 אים איז קענטיק שווער געווען צו אַריענטירן זיך. וואָס צו זאָגן
 און צו טון.

— אַט זעסטו... — ער האָט אָנגעהויבן אין ווינקל פֿון צימער אויף
 פּעסע אייזערנע פרענטן, אַרומגעבונדענע מיט גראַבע שטריק. — דו זעסט
 דאָס? דאָס איז דער אָנהייב פֿון אַ ניי געשעפט, צו וועלכן מיר טרעטן
 צו. דאָסדאָזיקע געשעפט איז אַ פראַדוּציר-קאַאָפּעראַטיוו...

קאַנסטאַנטין האָט כמעט נישט געהערט. ער האָט זיך איינגעקוקט
 אין זיין קרענקליצן שווינדזיכטיק פנים און אַלץ מער און מער רחמנות
 געקריגן אויף אים, און ער האָט זיך נישט געקאָנט צווינגען אויסצוהערן
 זאָס, וואָס דער ברודער האָט אים דערציילט וועגן דעם קאַאָפּעראַטיוו.
 ער האָט געזעען, אז דערדאָזיקער קאַאָפּעראַטיוו איז בלויז אַ רעטונגס-
 זאָקער פֿון דער פאַראַכטונג צו זיך אַליין. ניקאַלאַי לעווין האָט ווייטער
 גערעדט:

— דו וויסט, אז דער קאָפיטאַל דריקט דעם אַרבעטער, — די אַר-
 בעטער באַ אונז, די פּויערן, טראָגן די גאַנצע לאַסט פֿון דער אַרבעט און
 זענען אַוועקגעשטעלט אַזוי, אז וויפיל זיי זאָלן נישט אַרבעטן, קאָנען זיי
 נישט אַרויס פֿון זייער לאַגש פֿון אַרבעטס-פּי. אַלע רווחים פֿון דעם
 אַרבעטס-לוין, פאַר וועלכע זיי וואַלטן געקאָנט אויסבעסערן זייער לאַגע,
 שאַפֿן זיך פרייע צייט און דורך דעם בילדונג, — דעם גאַנצן עוודף פֿון

דעם לעוין נעמען צו באַ זיי די קאפיטאליסטן. און די געזעלשאַפט האָט זיך אזוי אָרגאַניזירט, אַז וואָס מער זיי וועלן אַרבעטן, אַלץ מער וועלן רייך ווערן די כוהרים, ערדבאַזיצער, און זיי וועלן תמיד זיין אַרבעטס-פערד. און דידאַזיקע אָרדנונג דאַרף מען ענדערן, — האָט ער פאַרענדיקט און פּרעגנדיק אַ קוק געטון אויפן ברודער.

— יאָ, פּ רשטייט זיך, — האָט קאָנסטאַנטין געזאָגט, זיך איינ-קוקנדיק אין דער רויטקייט, וואָס האָט זיך באַוווּן אונטער דעם ברוידערס פולטע באַקנביינער.

— און אַט אָרדנען מיר איין אַ שלאַסער-קאַפּעראַטיוו, וווּ די גאַנצע אויסאַרבעטונג, סיי דער ריחוז, סיי די אַרבעטס-מכשירים, אַלץ וועט זיין בשותפותדיק.

— ווי-זשע וועט זיין דער קאַפּעראַטיוו? — האָט קאָנסטאַנטין לעוויך געזאָגט.

— אין דאַרף וואַנדלעם, קאַזאַנער גובערניע.

— פאַרוואָס-זשע אין דאַרף? אין די דערפער איה, דאַכט זיך אזוי אויך דאָ גענוג וואָס צו טון. צוואַס אין דאַרף אַ שלאַסער-קאַפּעראַטיוו?

— דערפאַר, וואָס די פויערן זענען אַזינד פונקט די אייגענע קנעכט, וואָס זיי זענען געווען פריער, און דערפאַר טאַקע איז דאָס דיר מיט פּערגיי איהוואַניטשן נישט אָנגענעם, וואָס מען וויל זיי אַרײַספירן פון דערדאַזיקער קנעכטשאַפט, — האָט ניקאָלאַי לעוויך געזאָגט, צערייצט פון דעם דערווידערן איה.

קאָנסטאַנטין לעוויך האָט אַ זיפן געטון, באַטראַכטנדיק בשעת-מעשה דאָס צימער, אַ פּינצטערס און אַ שמוציקס. דערדאַזיקער זיפן האָט, דאַכט זיך, נאָך מער צערייצט ניקאָלאַיעו.

— איר קאָן דיינע מיט סערגיי איהוואַניטש אַריסטאָקראַטישע אָג-שווינגען. איך ווייס, אַז ער שטרענגט אָן אַלע זיינע גייסטיקע פּווחות, פּדי צו באַרעכטיקן דאָס עקזיסטירנדע שלעכטס.

— ניין, אָבער נאַכוואָס רעדסטו וועגן סערגיי איהוואַניטשן? — האָט לעוויך שמיכלענדיק אַ זאָג געטון.

— סערגיי איהוואַניטש? אַט פאַרוואָס! — האָט פּלוצלינג באַ סערגיי איהוואַניטש נאָמען ניקאָלאַי לעוויך אויסגעשריגן, — אַט נאַכוואָס... אָבער וואָס איז דאָ צו רעדן? פּלוין איין זאָך... נאַכוואָס ביסטו געקומען צו

מיר? דו באציסט דיך צו דעם מיט ביטול, אויסגעצייכנט, און גיי דיר געזונטערהייט, גיי, — האָט ער געשריגן, אויפשטייענדיק פון טיש, — גיי, גיי!

— איך באַצי מיך לגמרי נישט מיט ביטול, — האָט קאָנסטאַנטין לעווין אָפּהעבטיק געזאָגט. — איך שפּאַר זיך אפילו נישט. אין דער צייט איז צוריקגעקומען מאַריאַ ניקאָלאָיעווא. ניקאָלאַי לעווין האָט זיך ביזן אומגעקוקט אויף איר. זי איז שנעל צוגעגאַנגען צו אים און עפעס איינגערוימט.

— איך בין נישט געזונט, איך בין געוואָרן נערוועיש, — האָט זי קאָלאַי לעווין אַ זאָג געטון. באַרויקנדיק זיך און שווער אַטעמענדיק, — אַ הויך דעם, דערצייילסטו מיר וועגן סערגיי איוואַניטשן און זיין אַרטיקל. דאָס איז אזא אומזין, אזא שקר, אזא זעלבסטנאַרעריי. וואָס קאָן שרייבן וועגן גערעכטיקייט אַ מענטש, וועלכער קען זי נישט? איר האָט געלייבט ענט זיין אַרטיקל? — האָט ער זיך געווענדט צו קריצקין, ווידער זיך זעננדיק צום טיש און אַרצפשאַרנדיק פון אים די האַלב-אַנגעשיטע פאַפּי-ראַטן, כדי פריי צו מאַכן דאָס אַרט.

— איך האָב נישט געלייענט, — האָט קריצקי מרה-שחורהדיק גע-זאָגט, משמעות נישט ווילנדיק זיך אַרײַנלאָן אין אַ געשפּרעך. — פאַרוואָס? — האָט ניקאָלאַי לעווין צערייצט זיך געווענדט צו קריצקין.

— ווייל איך האַלט נישט פאַר נייטיק צו פאַרלירן צייט אויף זיבם.

— דאָס הייסט, אַנטשוולדיקט, פון וואָנען זשע ווייסט איר, אַז איר וועט פאַרלירן צייט? פאַר אַ טך איז דאָס אַרטיקל נישט צוגענגלעך, דאָס ווייסט, העכער פון זיי. נאָר איך, איז עפעס אַנדערש, איך זע דורך און דורך זיינע געדאַנקען און ווייס, פאַרוואָס דאָס איז שוואַך. אַלע זענען שטיל געבליבן. קריצקי איז פאַמעלעך אויפגעשטאַנען און זיך גענומען צום היטל.

— איר ווילט נישט עסן קיין אָונט-ברויט? נו, זייט געזונט. מאַרדן קומט מיטן שפּאַטער.

ווי נאָר קריצקי איז אַרויסגעגאַנגען, האָט ניקאָלאַי לעווין זיך צו-שמייכלט און אַ ווינק געגעבן.

— אויך אויף צרות, — האָט ער אַ זאָג געטון. — הייך זע

דאָך...

אָבער אין דער מינוט האָט קריצקי פון דער טיר אים אַ רוף געטון.

— וואָס נאָך דארף מען? — האָט ער געזאָגט און איז אַרויסגע-
גאנגען צו אים אין קאָרידאָר אַרײַן. פֿלייבנדיק אַליין מיט מאַריאַ ניקאַ-
לאַיעוואַ. האָט לעווין זיך געווענדט צו איר.

— און איר זענט שוין לאַנג מיטן ברודער? — האָט ער איר געזאָגט.

— שוין דאָס צווייטע יאָר. זייער געזונט האָט זיך שטאַרק פאַר-
ערגערט. זיי טרינקען אַ סך, — האָט זי געזאָגט.

— ס'הייסט, וואָס טרינקט ער?

— בראַנפן טרינקען זיי, און זיי איז דאָס שעדלעך.

— אַ סך? — האָט לעווין אַ פֿליסטער געטון.

— יאָ, — האָט זי געזאָגט, מיט שרעק זיך אומקוקנדיק אויף דער

טיר, אין וועלכער ניקאַלאַי לעווין האָט זיך באַוווּזן.

— וועגן וואָס האָט איר גערעדט? — האָט ער געזאָגט, כּמורענ-
דיק זיך און אַריבערמירנדיק די צעשראַקענע אויגן פון איינעם אויפן

צווייטן. — וועגן וואָס?

— וועגן גאַרנישט, — האָט קאָנסטאַנטין אין פאַרלעגנהייט גע-
ענטפערט.

— איר ווילט נישט זאָגן, דארף מען נישט. נאָר דו האָסט נישט

מיט איר וואָס צו רעדן. זי איז אַ גאַסנמידל, און דו ביסט אַ הער, —

האָט ער אַ זאָג געטון, אַ צוק געפנדיק מיטן האַלז. — איך זע דאָך, דו

האָסט אַלץ פאַרשטאַנען און אָפגעשאַצט אין באַזיסט דיך מיט באַדויערונג

צו מיין פאַרבלאָנדזשעטקייט, — האָט ער ווידער מיט אַ העכער קול אָג-
געוויפן רעדן.

— ניקאַלאַי דמיטריטש, ניקאַלאַי דמיטריטש, — האָט מאַריאַ ניי-

קאַלאַיעוואַ ווידער אַ פֿליסטער געטון, זיך דערנענטערנדיק צו אים.

— נו, גוט, גוט... וואָס-זשע הערט זיך מיטן נאַכטען? אַ, אַט איז

ער טאַקע, — האָט ער אַ זאָג געטון, דערזענדיק דעם לאַקיי מיט דער

טאַץ. — אַהער, אַהער שבעל, — האָט ער ביז אַ זאָג געגעבן און גלייך

געזען דעם בראַנפן, אָנגעגאַסן אַ גלעזל אין גיריק אויסגעטרונקען. —

טרינק, ווייסט? — האָט ער זיך געווענדט צום ברודער, באַלד פֿרילעך

ווערנדיק. — נו, גענוג וועגן סערגיי אינזאָניטשן. פֿינדעסטוועגן פֿרייט מיך

דיך צו זענען, ווי עס זאָל נישט זיין, זענען מיר פֿאַרט נישט קיין פרעמ-

דע. נו, טרינק-זשע אויס. דערצייל, וואָס דו טוסט ? — האָט ער ווייטער געוועט, גיריק צעקיינדדיק אַ שטיקל ברויט און אָנגיסנדיק אַ צווייט גלעזל. — ווי אזוי לעבסטו ?

— איך לעב איינער אליין אין דאָרף, ווי איך האָב פריער געלעבט. איך פארנעם מיך מיט באלעבאטישקייט, — האָט קאָנסטאַנטין געענטפערט, מיט שרעק זיך איינקוקנדיק אין דער גיריקייט, מיט וועלכער דער ברוי-דער האָט געטרונקען און געגעסן, און באַמיענדיק זיך צו פאַרבאָרגן זיין אויפּמערקזאַמקייט.

— פאַרוואָס האָסטו נישט חתונה ?

— עס איז נישט אויסגעקומען, — האָט קאָנסטאַנטין רויט ווערנדיק

געענטפערט.

— פאַרוואָס ? פאַר מיר איז געענדיקט ! איך האָב מיין לעבן קאַליע געמאַכט. דאָס האָב איך געזאָגט און וועל זאָגן, אַז ווען מען וואָלט מיר דעמאָלט געגעבן מיין חלק, ווען עס איז מיר נייטיק געווען, וואָלט מיין גאַנץ לעבן געווען אַן אנדערס.

קאָנסטאַנטין האָט געאייילט אַריבערצופירן דעם שמועס אויף אַן אַנ-דערער טעמע.

— און דו וויסט, אַז דיין וואַניושקאַ איז באַ מיר אין פאַקראָוו-סקאַיע אין דער קאַנטאָר ? — האָט ער געזאָגט.

ניקאָלאַי האָט אַ דריי געטון מיטן האַלז און זיך פאַרטראַכט.

— דערצייל מיר, וואָס הערט זיך אין פאַקראָווסקאַיע ? וואָס, דאָס הויז שטייט נאָך אלץ, און די בעריאַזעס, און אונזער קלאַס-צימער ? און פיליץ דער גערטנער לעבט נאָך ? ווי איך געדענק די אַלטאַנקע און די סאַפּע ? ... זע-זשע, מאַך גאַרנישט אנדערש אין הויז, האָב שנעל חתונה און פיר ווידער איין דאָס אייגענע, וואָס איז געווען, איך וועל דעמאָלט קומען צו דיר, אויב דיין פרוי וועט זיין אַ גוטע.

— קום אַצינד צו מיר, — האָט לעווין געזאָגט. — ווי גוט מיר וואָלטן זיך איינגעאַרדנט !

— איך וואָלט געקומען צו דיר, ווען איך וואָלט געוואָלט, אַז איך וועל נישט טרעפן טערגיי איוואַניטשן.

— דו וועסט אים נישט טרעפן. איך לעב אינגאַנצן אומאַפהענגיק פון אים.

— יאָ, נאָך ווי עס זאָל נישט זיין, מווסטו אויסקלויבן צווישן מיר

און אים, — האָט ער געזאָגט, נישט דרייַסט קוקנדיק דעם ברודער אין די אויגן אַרײַן.

דידאָזיקע נישט דרייַסטקייט האָט קאָנסטאַנטײַנען גערירט. — אויב דו ווילסט וויסן מיין גאַנצע אָפּנהאַרציקייט אין דער הינ-זיכט, וועל איך דיר זאָגן, אז אין דיין קריג מיט סטרגיי איוואַניטשן האָלט איך נישט אין דיין, נישט אין זיין זייט. איר זענט ביידע נישט גערעכט. דו ביסט נישט גערעכט אויף אַ מער אויסערלעכן אופן, און ער מער אינערלעך.

— א, א! דו האָסט דאָס פאַרשטאַנען, דו האָסט דאָס פאַרשטאַ-נען! — האָט ניקאָלאַי פּרייַדיק אויסגעשריגן.

— נאָר איך, פּערזענלעך, אויב דו ווילסט וויסן, האָלט מייער דיין פּרייַנטשאַפט, הייל...

— פּאַרוואָס, פּאַרוואָס?

קאָנסטאַנטין האָט נישט געקאָנט זאָגן, אז ער האָלט טייערער דער-פאַר, האָט ניקאָלאַי איז אומגליקלעך און אים איז נייטיק פּרייַנטשאַפט. אָבער ניקאָלאַי האָט פאַרשטאַנען, אז ער האָט טאַקע געהאַלט זאָגן דאָס, און אָנבאָמבערנדיק זיך, האָט ער זיך ווידער גענומען צום בראַנפּן.

— שוין גענוג! ניקאָלאַי דמיטריטש! — האָט מאַריאַ ניקאָלאַיעוו-נאַ געזאָגט, אויסשטרעקנדיק די פּוכיקע אַנטבאָליוטע האַנט צו דער קאַר-פּינקע.

— לאַז אָפּ! טשעפע זיך נישט! איך וועל שלאָגן. — האָט ער אַ געשריי געגעבן.

מאַריאַ ניקאָלאַיעוואַ האָט אַ שמיכל געטון מיט אַ מילדן און גוטן שמיכל, וועלכער האָט זיך איבערגעגעבן אויך ניקאָלאַיען, און האָט צו-גענומען דעם בראַנפּן.

— דו מיינסט, אז זי פאַרשטייט גאַרנישט? — האָט ניקאָלאַי גע-זאָגט. — זי פאַרשטייט דאָס אַלץ בעסער פאַר אינו. אבות, אז ס'איז דאָ אין איר עפעס גוטס, ליבס?

— איר זענט פרייער קיינמאָל נישט געווען אין מאַסקווע? — האָט איר קאָנסטאַנטין געזאָגט, פּדי עפעס צו זאָגן.

— זאָג איר נישט איר. זי האָט מורא פאַר דעם. חוץ דעם פּרידנס-ריכטער, ווען מען האָט זי געמשפּט פאַר וועלן אַנטלויפּן פון שאַנדהויז, האָט איר קיינער נישט געזאָגט איר. גאָט מיינער, וואָס פאַר אַן אומזוניקייט איז דאָס אויף דער וועלט! — האָט ער פּלוצלינג אויס-

געשריגן. — דידאָזיקע נייע אינסטיטוציעס, די פרידנס-ריכטער, די זעמ-
סטוּאָ — וואָס פאַר אַן אומגעלומפערטקייט דאָס איז!
און ער האָט אָנגעהויבן דערציילן זיינע צוזאַמענשטויסן מיט די
נייע אינסטיטוציעס.

קאָנסטאַנטין לעווין האָט אים אויסגעהערט; און דאָס אָפלייקענען
דענו זינען פון אַלע געוועלשאַפטלעכע אינסטיטוציעס, אין וואָס ער איז
איינשטימיק געווען מיט אים און פלעגט עס אַפט אַרויסזאָגן, איז אים גע-
ווען נישט אָנגענעם אַצינד פון ברודערס מויל.
— אויף יענער וועלט וועלן מיר אַלץ פאַרשטיין, — האָט ער
שפּאַסנדיק געזאָגט.

— אויף יענער וועלט? אַך, איך האָב נישט ליב יענע וועלט! איך
האָב נישט ליב, — האָט ער געזאָגט, אַפּשטעלנדיק די דערשראָקענע
הילדע אויגן אויפן ברודערס פנים. — עס דאַכט זיך דאָך, אז עס וואָלט
גוט געווען אַוועקצוגיין פון דער גאַנצער נידערטרעכטיקייט, פאַרפלאַג-
טערטקייט, סיי פרעמדער, סיי אייגענער, אָפּער איך האָב מורא פאַרן טויט,
שרעקלעך מורא פאַרן טויט. — ער האָט אויפגעשוידערט. — טרינק-ושע
עפעס. ווילסט שאַמפאַניער? אָדער לאַמיר פאַרן ערגעץ. לאַמיר פאַרן צו
די ציגיינער. ווייסט, איך האָב זייער ליב געקריגן ציגיינער און רוסישע
לידער.

זיין צונג האָט זיך גענומען פלאַנטערן און ער האָט אָנגעהויבן אַרי-
בערשפרינגען פון איין זאך אויף דער צווייטער. קאָנסטאַנטין האָט מיט
האַזשעס הילף אים איינגערעדט אין ערגעץ נישט צו פאַרן און אים גע-
לייגט שלאָפן אַ פולשטענדיק שיפורן.
מאַשע האָט צוגעזאָגט צו שרייבן קאָנסטאַנטינען אין פאַל פון אַ גויט
און אַנרעדן ניקאָלאַי לעוויענע צו קומען ווינען צום ברודער.

XXVI.

אינדערפרי איז קאנסטאנטין לעווין ארויסגעפארן פון מאסקווע און אונט-צייט איז ער געקומען אהיים. אויפן וועג, אין וואגאן, האָט ער גע- שמועסט מיט די שכנים וועגן פאליטיק, וועגן די נייע באַנען, און, פונקט ווי אין מאַסקווע, האָט אים באַהערשט דער פלאַנטער פון באַגריפן, די אומצופרידנקייט מיט זיך, די בושא פאַר עפעס; אָבער ווען ער איז ארויסגעגאנגען אויף זיין סטאַציע, האָט דערקענט דעם גאַמען קוטשער איגנאַט מיטן אויפגעשטעלטן קאַלבער פון קאַפּטן, ווען ער האָט דערזעען אין דעם נישט העלן ליכט, וואָס איז געפאַלן פון די פענצטער פון דער סטאַציע, זיין אויסגעבעטן שליטן, ווינע פערד מיט די אונטערגעבונדענע היידלעך, אינם געשפּאַן מיט די רינגען און פראַנזן, ווען דער קוטשער איגנאַט האָט אים, נאָך בשעתן אַרויפלייגן דאָס געפּעק, דערציילט די דאָרפישע נייעטן, וועגן דעם, אַז דער פאַרמיטלער איז געקומען און וועגן דעם, אַז פאָווא האָט זיך אָפגעקעלפּט, — האָט ער דערציילט, אַז דער פלאַנטער הייבט ביסלעכעוויי אָן זיך אויפצוקלערן און אַז די בושא און אומצופרידנקייט מיט זיך גייען אַריבער. דאָס האָט ער דערפילט באַם בלויון דערזעען איגנאַטן מיט די פערד; נאָר ווען ער האָט אָנגעטון דעם טוילפ, וואָס מען האָט אים געברענגט, זיך אַרומגע- היילט, אַריינגעזעצט אין שליטן און אָנגעהויבן פאַרן, טראַכטנדיק וועגן די פאַרשטייענדיקע פאַרזאָרדונגען אין דאָרף און קוקנדיק אויפן צוגעשפּאַמטן דאָנער, דאָס געוועזענע רייטפערד, וואָס האָט זיך אונטערגעריסן, אָבער פאַרט נאָך געווען אַ פלינק פערד, האָט ער איגנאַטן אַנדערש אָנגעהויבן פאַרשטיין דאָס, וואָס מיט אים איז געשעען. ער האָט זיך צוריק געפילט ווי שטענדיק און האָט אַנדערש נישט געוואָלט זיין. ער האָט אַצינד בלויו געוואָלט זיין בעסער, ווי ער איז פריער געווען. ערשטנס, האָט ער פון דעם טאָג אָן באַשלאָסן, אַז ער וועט שוין נישט מער האַפן אויף דעם אומגעוויינלעכן גליק, וואָס דאָס חתונה-האַבן האָט אים געוואָלט געבן, און וועט איבער דעם שוין נישט אַזוי גרינגשעצן דאָס קעגנוואַרטקע. צווייטנס, וועט ער זיך שוין קיינמאָל נישט דערלויבן נאָכצוגעבן דער העסלעכער ליידשאַפט, וואָס די דערניערונג וועגן איר האָט אים אַזוי געפייניקט, ווען

ער האָט זיך געקליבן צו מאַכן דעם פּאַרשלאַג. דערנאָך, דערמאָנענדיק זיך אָן ברודער ניקאָלאַי, האָט ער באַ זיך באַשלאָסן, אז ער וועט זיך שוין קיינמאָל נישט דערלויבן צו פאַרגעסן אים, וועט אַכטונג געבן אויף אים און אים נישט אַרויסלאָזן פֿון אויג, פֿרי גרייט צו זיין אויף הילף, ווען אים וועט זיין שלעכט. און דאָס וועט זיין בקרוב, ער האָט דאָס געפילט. ווערדעם, האָט אויך דעם ברודערס שמועס וועגן קאַמוניזם, צו וועלכן ער האָט זיך דעמאָלט אַזוי לייכט באַצויגן, איצט אים גענייט צו פאַרטראַכטן זיך. ער האָט געהאַלטן דאָס איבערמאָכן די עקאָנאָמישע באַדינגונגען פֿאַר אן אומזין, אָבער ער האָט שטענדיק געפילט די אומגערעכטיקייט פֿון זיין איבערפֿלוס אין פֿאַרגלייך מיט דער אַרימקייט פֿון פֿאַלק און ער האָט אַצינד באַשלאָסן באַ זיך, אז פֿרי צו פֿירן זיך אינגאַנצן גערעכט, וועט ער, האָבן ער האָט אויך פֿריער פֿיר געאַרבעט און נישט געלעבט אין לִוּקסִוּס, איצט נאָך מער אַרבעטן און נאָך ווינציקער לִוּקסִוּס זיך דערלויבן. און דאָס אַלץ האָט אים אויסגעזען אַזוי לייכט אויסצופֿירן איבער זיך, אז ער האָט דעם גאַנצן וועג פֿאַרברענגט אין די אָנגענעמסטע פֿאַנטאַזיעס. מיט אַ מונטער געפיל פֿון האַפֿונג אויף אַ ניי, בעסער לעבן איז ער נין אַ זייגער באַ-נאַנט צוגעפֿאַרן צו זיין הויז.

פֿון די פענצטער פֿון אַגאַפיאַ מיכילאָוואַס צימער, די אַלטע ניאַניע, וואָס האָט אויסגעפֿירט די ראַל פֿון אַן עקאָנאָמיקע אין זיין הויז, איז גע-פֿאַרן לייכט אויפֿן שניי פֿאַרן הויז. זי איז נאָך נישט געשלאָפֿן. קוזמאַ, וואָס איז אויפֿגעוועקט געוואָרן דורך איר, איז אַ שלעפֿעריקער און פֿאַר-וועסער אַרויסגעלאָפֿן אויפֿן גאַניק. די יאָג-סוקע לאַסקאַ, שיער נישט אומוואַרפֿנדיק קוזמאַ, איז אויך אַרויסגעשפֿרונגען און געוואָיעט, זיך גע-רינגן אָן זיינע קני, פֿסדר זיך אויפֿגעהויבן און געוואָלט, נאָר נישט גע-וואָלט אַרויפֿצולייגן אים די פֿעדערשטע לאַפּעס אויף דער ברוסט.

— גיך, פֿאַטערל, זיך אומגעקערט, — האָט אַגאַפיאַ מיכילאָוואַ געזאָגט.

— זיך פֿאַרבענקט, אַגאַפיאַ מיכילאָוואַ. אין געסט איז גוט, אָבער אינדערהיים איז נאָך בעסער, — האָט ער איר געזנטפֿערט און איז אַריין-געגאַנגען אין קאַבינעט.

דער קאַבינעט איז ביסלעכווייז באַלויכטן געוואָרן פֿון דעם גע-ברונגטן לייכט, עס זענען אַרויסגעטרעטן די באַקאַנטע איינצלהייטן : די הירשן-הערנער, די ביכער-שענק, דער שפּיגל פֿונם אויוון מיטן לופֿט-שי-בער, וועלכן מען האָט שוין לאַנג געדאַרפט פֿאַרריכטן, דעם פֿאַטערס סאַ-

פע, דער גרויסער טיש, אויפן טיש אן אָפן בוך, אַ צעבראַכענער אַש-
בעכער, אַ העפט מיט זיין האַנטשריפט. ווען ער האָט דאָס אַלץ דערזעען,
איז אים אויף אַ מינוט באַפאַלן אַ ספק אין דער מעגלעכקייט איינצואַרד-
נען דאָס נייע לעבן, וועגן וועלכן ער האָט געפאַנטאַזירט אויפן וועג. די
אַלע שפורן פון זיין לעבן האָבן אים אזוי ווי אַרומגעכאַפט און אים גע-
זאַגט: „ניין, דו וועסט נישט אַוועקגיין פון אונז און וועסט נישט זיין קיין
אַנדערער. נאָר דו וועסט זיין אַוועלכער, ווי ביסט געווען: מיט די ספקות,
מיט דער אייביקער אומצופרידנקייט מיט זיך, מיט די בחינמדיקע פרווון
אויסצובעסערן זיך און פסדרדיקע משלוח. מיט דעם אייביקן וואַרטן אויף
גליק, וואָס האָט זיך נישט איינגעגעבן און איז נישט מעגלעך פאַר
דיר.“

נאָר דאָס האָבן גערעדט זיינע זאכן, אַ צווייטע שטימע אָבער אין
האַרץ האָט געוואָגט, אַז מען דאַרף זיך נישט אונטערוואַרפן דער פאַר-
גאַנגענהייט און אַז אַלץ איז מעגלעך צו מאַכן מיט זיך. און, האַרנדיק
דידאַזיקע שטימע, איז ער צוגעגאַנגען צום ווינקל, וווּ ס'זענען באַ אים
געשטאַנען צוויי פּוּדיקע געוויכטן, און אָנגעהויבן גימנאַסטיש אויפהויבן
זי, באַמיענדיק זיך אַריינצוברענגען זיך אין אַ מינוט צושטאַנד. הינטער
דער טיר האָט זיך דערהערט דאָס סקייפען פון טריט. ער האָט אייליק
אַוועקגעשטעלט די געוויכטן.

עס איז אַריינגעקומען דער פאַרוואַלטער אין געוואָגט, אַז אַלץ איז
דאַקען גאָט אין אַרדנונג, וואָר מיטגעטיילט. אַז די גריקע אין גייעט
טרוקן-שייער האָט אונטערגעברענט. דידאַזיקע ידיעה האָט לעוויגען אויפ-
גערעגט. דער נייער טרוקן-שייער איז אויפגעבויט און טיילווייז צוגע-
טראַכט געוואָרן דורך לעוויגען. דער פאַרוואַלטער איז תמיד געווען קעגן
דעמדאַזיקן טרוקן שייער און האָט איצט מיט אַ באַהאַלענעם טרוימף דער-
קלערט, אַז די גריקע האָט אונטערגעברענט. לעוויין אָבער איז געווען
פעסט איבערצייגט, אַז אויב זי האָט אונטערגעברענט, איז דאָס פּלוז דער-
פאַר, וואָס עס זענען נישט אָנגענומען געוואָרן די מיטלען, וועלכע ער
האַט הונדערטער מאָל געהייסן, ס'איז אים געוואָרן פאַרדראַסטיק, און ער האָט
דעם פאַרוואַלטער געמאַכט אַ פאַרוואַרף. אָבער עס איז געווען איין וויכ-
טיקע און פּריידיקע געשעעניש: עס האָט זיך אָפּגעקעלט פּאַנאָ. די
בעסטע, די טייערסטע קו, וואָס איז געקויפט געוואָרן אויף דער אויס-
שטעלונג.

— קוזמא, גיב דעם טולופ. און איר הייסט נעמען אַ לאַמטער, איך
 וועל גיין אַ קוק טון, — האָט ער געזאָגט דעם פאַרוואַלטער.
 די קו-שטאַל פאַר די טייערע בהמות איז געווען באַלד ווינטערן
 אויז. דורכגייענדיק דעם הויף פאַרביי דעם שניי-גרוב פאַם בען-בוים, איז
 ער צוגעקומען צו דער קו-שטאַל. עס האָט אַ שמעק געטון מיט וואַרעמער
 פאַרע פון מיסט, ווען די צוגעפרוירענע טיר האָט זיך געעפנט, און די
 בהמות, פאַרוואַנדערט פון דעם אומגעוויינטן ליכט פון דער לאַמטער, האָבן
 זיך אַ רודער געטון אויפן פרישן שטרוי. עס האָט אַ שימער געטון דער
 גלאַטער, שוואַרץ-געפּלעקטער, ברייטער רוקן פון דער האַלענדערין. בער-
 קיט, דער אַקס, איז געלעגן מיט זיין רינג אין דער ליפּ און בדעה גע-
 האַט אויפצושטיין, נאָר זיך מישב געווען און בלוזן צוויי מאַל אַ טאַפע
 געטון, ווען מען איז לעבן אים פאַרבייגעגאַנגען. די רויטע שיינהייט, די הי
 אַ היפּאָפּאַטאַם ריזיקע פאַוואַ, אויסדרייענדיק זיך מיטן הינטן, האָט פאַר-
 שטעלט פאַר די אַריינגעקומענע דאָס קעלבל. אין עס אַרומגעשמעקט.
 לעווין איז אַריינגעגאַנגען אין שטאַל, האָט באַקוקט פאַוואַן און
 אויפגעהויבן דאָס רויט-געפּלעקטע קעלבלע. אויף די שוואַנקענדיקע לאַנ-
 גע פיס. די באַזמרויקטע פאַוואַ האָט שוין אָנגעהויבן מרוטשען, נאָר זיך
 באַרזיקט, וועל לעווין האָט איר צוגערוקט דאָס קעלבל, און, שווער אַפּ-
 עטעמענדיק, האָט זי עס אָנגעהויבן מיט דער ראַציקער צוג צו באַלעקן.
 דאָס קעלבלע האָט, זוכנדיג, גע. טויסן מיט דער נאָז דער מוטערס פאַב-
 ווע און געדרייט מיטן וויידעלע.

— אַהער לייכט-צו, פעדאַר, אַהער די לאַמטער, — האָט לעווין גע-
 זאָגט, באַטראַכטנדיק דאָס קעלבל. — אין דער מוטער אַריין געראַטן!
 אַ שאַד וואָס מיט דער פאַרב אין פאַטער אַריין. זייער שיין. לאַנג און
 און פּיין-פעליק, וואַסילי פעדאַראַוויטש, אמת, שיין? — האָט ער זיך גע-
 ווענדט צום פאַרוואַלטער, אינגאַנצן שלום מאַכנדיק מיט אים פאַר דער
 גריקע אונטער דער ווירקונג פון דער פּרייד פון קעלבל.

— אין וועמען-זשע האָט עס שלעכט אַריינצוגעראַטן! און דער
 מעקלער סעמיאָן איז צומאַרגנס נאָך אייער אַוועקפאַר געקומען. מען
 וועט מוזן דורכקומען מיט אים, קאַנסטאַנטין דמיטריטש, — האָט דער
 פאַרוואַלטער געזאָגט. — איך האָב אייך פּריער מיטגעטיילט וועגן דער
 פּאַשין.

דידאָזיקע איינע פּראַגע האָט אַריינגעפירט לעוויען אין אַלע פרטים
 פון דער ווירטשאַפּט, וועלכע איז געווען אַ גרויסע און פאַרוויקלטע, און

ער איז גלייך פון שטאל אריינגעגאנגען אין קאנטאר אין, דורכשמועסנדיק זיך מיטן פארוואלטער און מיטן מעקלער סעמיאן, האָט ער זיך אומגע- קערט אין שטוב אריין און איז גלייך ארויפגעגאנגען אינדערהייך אין גוטציימער אריין.

XXVII.

דאָס הויז איז געווען אַ גרויס, אַן אַלט, און הגם לעווינ האָט גע- ווינט אַליין, האָט ער דאָך באהייצט און פאַרנומען דאָס גאַנצע הויז. ער האָט געוואוסט, אַז דאָס איז נאַריש געווען, אַז דאָס איז אפילו נישט גוט און קעגן זיינע איצטיקע גייע פלענער, נאָר דאָסדאָזיקע הויז איז געווען אַ גאַנצע וועלט פאַר לעווינען. דאָס איז געווען די וועלט, אין וועלכער עס האָבן געלעבט און געשטאַרבן זיינע פאָטער און מוטער. זיי האָבן גע- לעבט מיט דעם לעבן, וואָס האָט לעווינען אויסגעזעען אַלס אידעאל פון העכסטער פולקאָמענהייט און וואָס ער האָט געטרוימט צו באַגלייטן עס מיט זיין פרוי, מיט זיין פאַמיליע.

לעווינ האָט קוים געדענקט זיין מוטער. דער באַגריף וועגן איר איז געווען פאַר אים אַ הייליקע דערינערונג, און זיין קינפטיקע פרוי האָט אין זיין פאַנטאזיע געדאַרפט זיין אַן איבערהורונג פון יענעם הערלעכן, הייליקן פרויען-איזעאל, וואָס זיין מוטער איז געווען.

ליבע צו אַ פרוי האָט ער נישט בלויז נישט געקאָנט זיך פאַרשטעלן אַן חתונה-האַבן, נאָר ער האָט פריער זיך פאַרגעשטעלט אַ פאַמיליע, און דערנאָך ערשט יענע פרוי, וועלכע וועט אים געבן די פאַמיליע. זיינע באַגריפן וועגן חתונה-האַבן זענען דערפאַר נישט ענלעך געווען צו די באַגריפן פון דער מערהייט פון זיינע באַקאַנטע, פאַר וועלכע דאָס חתונה-האַבן איז גע- ווען איינס פון די פיל אַלטעגלעכע ענינים; פאַר לעווינען איז דאָס גע- ווען דער עיקר פון לעבן, פון וועלכן עס איז אַפּהענגיק געווען זיין גאַנץ גליק. און אַצינד האָט מען פון דעם געמויט זיך אָפּזאָגן!

ווען ער איז אַריינגעקומען אין קליינעם גאַסטזימער, וואָ ער האָט שטענדיק געטרונקען טיי, און זיך אַריינגעזעצט אין זיין פאָטעל מיט אַ בוך, און אַנאַפּיאַ מיכאַילאָוואַ האָט אים געברענגט טיי און מיט איר גע- היינלעכן: „און איך וועל מיך זעצן, פאָטערל“, האָט זי זיך אַוועקגעזעצט

אויף א שטיל באם פענצטער, האָט ער דערפילט, אַז ווי מאַדנע דאָס זאָל
נישט זיין, האָט ער זיך נישט געשיידט מיט זיינע טרוימען און אַז ער
קאָן אָן זיי נישט לעבן. צי מיט איר, צי מיט אַ צווייטער, נאָר דאָס וועט
זיין. ער האָט געלייענט דאָס בוך, געטראַכט וועגן דעם, וואָס ער האָט
געלייענט, זיך אָפּשטעלנדיק, פּדי אויסצוהערן אַנאַפּיאַ מיכיליאָונאַ, וועל-
כע האָט אָן אויפהער געפלוידערט; און איינציטיק זענען פאַרשידענע
בילדער פון דער ווירטשאַפּט און פון קינפטיקן טאַמיליע-לעבן אויפגעקו-
מען אין זיין דמיון. ער האָט געפילט, אַז טיף אין זיין גשמה סדרט זיך,
נאָרמירט זיך און שטעלט זיך איין עפעט.

ער האָט געהערט אַנאַפּיאַ מיכיליאָונעס דערציילן וועגן דעם, אַז
פּוואַכאַר האָט אָן גאָט פאַרגעסן, און פאַר דעם געלט, וואָס לעווין האָט
אים געשענקט, ער זאָל זיך אַ קו קויפן, שיכורט ער אָן אויפהער און האָט
דאָס ווייב צום טויט געשאַגן; ער האָט געהערט און געלייענט דאָס בוך
און זיך דערמאַנט דעם גאַנצן גאַנג פון זיינע געראַנקען, וואָס זענען
אירויסגערופן געוואָרן דורכן לייענען. דאָס איז געווען טינדלעס אַ בוך
וועגן וואַרעמקייט. ער האָט זיך דערמאַנט אָן זיין פאַראיפּל אויף טינדלעס
פאַר זיין זעלבסטאַפּריינדקייט אין דער געשיקטקייט פון מאַכן עקספּערי-
מענטן און דערפאַר, וואָס אים פעלט אַ פּילאַזאָפּישער בליק. און פּלוצ-
לינג איז אויפגעשוועמען אַ פּריידיקער געדאַנק: „אין צוויי יאָר אַרום וועל
איך האָבן אין דער סטאַדע צוויי האַלענדעררייכט, פּאַוואַ אַליין קאָן נאָך
לעבן, צוועלף יונגע ב ע ר ק ו ט י ש ע טעכטער.

ער האָט זיך ווידער גענומען צום בוך, „גו, גוט, עלעקטריע און
וואַרעמקייט איז איינס און דאָס זעלבע; אָבער צי איז דען מעגלעך אין
דער פאַרמולע, בעת מען דאַרף לעזן די פּראַגע, צו שטעלן איין גרייס
אַנשטאַט דער צווייטער? ניין, גו, איז וואָס-זשע? די פאַרביןדונג צווישן
אַלע נאַטור-קרעפטן שפירט זיך אַזוי אויך מיטן אינסטינקט... עס איז גאַ-
זונדער אָנגענעם, ווי אַזוי פּאַוואַס טאַכטער וועט שוין זיין אַ רויט-גע-
פּלעקטע קו, און די גאַנצע סטאַדע צוזאַמען מיט זינדאָזיקע דריי... אויס-
געצייכנט! אַרויסגיין מיטן ווייב און מיט די געסט באַגעגענען די סטאַדע...
דאָס ווייב וועט זאָגן: איך מיט קאַסטיען האָבן אַזוי ווי אַ קינד אויסגע-
האַדעוועט דאָסדאָזיקע קעלבעלע. ווי אַזוי קאָן דאָס אייך אַזוי אינטערע-
סירן? וועט זאָגן אַ גאַסט. אַלץ, וואָס אים אינטערעסירט, אינטערעסירט
מיך. נאָר ווער איז זי? און ער האָט זיך דערמאַנט דאָס, וואָס איז פאַר-
געקומען אין טאַסקוונג... „גו, וואָס-זשע קאָן מען טון? ... איך בין נישט

שוילדיק. נאָר אַצינד וועט אַלץ גיין אויף אַ נייעם שטייגער. דאָס איז
נאַריש, אָו דאָס לעבן וועט נישט דערלאָזן. אָו די פאַרגאַנגענהייט וועט
נישט דערלאָזן. מען דאַרף קעמפן, פּדי בעסער, אַ סך בעסער צו לעבן..."
ער האָט אונטערגעהויבן דעם קאַפּ און זיך פאַרטראַכט. די אַלטע לאַסקאַ,
וועלכע האָט נאָך נישט געהאַט גוט פאַרדייעט די פּרייד פון זיין קומען
און איז אַרויסגעלאָפּן, פּדי צו בילן אַ ביסל אינדרויסן, האָט זיך אומגע-
געקערט, דרייענדיק מיטן וויידל און אַריינברענגענדיק מיט זיך אַ ריח פון
לאַפּט. זי איז צוגעגאַנגען צו אים, אַרונטערגעוויקט דעם קאַפּ אונטער
זיין האַנט. באַקלאַנגלעך ווגעקוויטשעט און געבעטן ער זאָל איר אַ גלעט
טון.

— זי רעדט בלויז נישט, — האָט אַגאַפּיאַ מיכאַילאָוואַ געזאָגט. —
און אַ הונט... זי פאַרשטייט דאָך. אָו דער באַלעבאַס איז געקומען און
ס'איז אים אומעטיק.

— פאַרוואָס זשע אומעטיק ?

— איך זע דען נישט, פּאָטערל, שוין צייט פאַר מיר די הערן צו
קענען. פון קליינבויוו צו באַ די הערן אויסגעוואַקסן. נישקשה, פּאָטערל.
אַבי נאָר געזונט, דאָס געוויסן איז ריין.

לעווין האָט שטאַר געקוקט אויף איר, ווונדערנדיק זיך, ווי אזוי זי
האָט פאַרשטאַנען זייער געדאַנקען.

— וואָס-זשע, ברענגען נאָך טיי ? — האָט זי געזאָגט און, נעמען-
ריק דאָס שעלעכע, איז זי אַרויסגעגאַנגען.

לאַסקאַ האָט אַלץ אַרונטערגעוויקט דעם קאַפּ אונטער זיין האַנט. ער
האָט איר אַ גלעט געגעבן, און זי האָט האַרט באַ זיינע פיס זיך צוגויפּ-
געדרייט אין אַ בייגל, אַרויפגעלייגט דעם קאַפּ אויף דער אַרויסגעוויקטער
הינטערשטער לאַפּע. און אַלס סימן, אָו אַצינד איז אַלץ גוט און ווי
עס דאַרף צו זיין, האָט זי לייכט געעפנט דאָס מויל, אַ סמאָטשק געטון
מיט די ליפּן און, בעסער אַוועקלייגנדיק אַרום די אַלטע ציין די קלעבי-
קע ליפּן, איז זי שטיל געבליבן אין גליקזעליקער רויקייט. לעווין האָט
זיך אויפּמערקזאַם צוגעקוקט צו דערזאָיקער לעצטער באַוועגונג אירער.

— איך בין אויך אזוי ! — האָט ער זיך געזאָגט, — איך בין אויך
אזוי. נישקשה... אַלץ איז גוט.

XXVIII.

נאָכן באַלד אינדערפרי, האָט אַננא אַרקאדיעווא אַרויסגע-
שיקט דעם מאַן אַ טעלעגראַמע וועגן איר אַרויספאַרן פון מאַסקווע דעם
וועלכן טאָג.

— ניין, איך מוז, איך מוז פאַרן, — האָט זי דערקלערט דער שווע-
גערין די ענדערונג פון איר באַשלוס מיט אַזא טאָן, ווי זי וואָלט זיך
דערמאָנט אָן אַזוי פיל ענינים, נישט צום איבערצייילן: — ניין, שאין
בעסער היינט.

סעפּאָן אַרקאדיעוויטש האָט נישט געגעסן קיין מיטאַג אינדער-
היים, נאָר האָט צוגעזאָגט צו קומען באַגלייטן די שוועסטער זיפּ
אַ זייגער.

קיטי איז אויך נישט געקומען. זי האָט געשיקט אַ צעטעלע, אַז
דער קאַפּ טוט איר וויי. דאָללי און אַננא האָרן געגעסן מיטאַג אַליין מיט
די קינדער און מיט דער עוגלענדערין. צי דערפאַר, וואָס קינדער זענען
אַזוי נישט שטאַנדאהאַפטיק אָדער זייער עמפינדלעך און זיי האָבן דער-
פילט, אַז אַננא איז דעם טאָג גאַרנישט די אייגענע, ווי אין יענעם, ווען
זיי האָבן זי ליב געקריגן, אַז זי איז שוין נישט פאַרנומען מיט זיי, —
זיי האָבן פּלוצלינג איבערגעריסן זייער שפּילן זיך מיט דער מוכען און
די ליבע צו איר, און זיי האָט לגמרי נישט אינטערעסירט דאָס, וואָס זי
פאַרט אוועק. אַננא איז דעם גאַנצן פרימאָרגן פאַרנומען געווען מיט די
צוגרייטונגען צום אַפּפּאַרן. זי האָט געשריבן צעטעלעך צו די מאַסקווער
פּאַקאַנטע, האָט פאַרשריבן אירע השּבוּת און זיך געפּאַקט. בכלל האָט
זיך דאָללין געדאַכט, אַז איר געמיט איז נישט רויק, נאָר זי געפינט זיך
אין יענעם פאַרדאָהטן געמיטס-צושטאַנד, וואָס דאָללי האָט גיט געקענט
באַ זיך; דערדאָזיקער צושטאַנד קומט נישט אָן אַ סיבה און דעקט
מערסטנטייל צו די אומאָפּרידנקייט מיט זיך. נאָכן מיטאַג איז אַננא
געגאַנגען זיך אָנטון אין איר צימער אַריין, און דאָללי איז איר נאָכ-
געגאַנגען.

— סאַראַ מאָדנע דו ביסט היינט, — האָט איר דאָללי געזאָגט.
— איך? דו מיינסט אַזוי? איך בין נישט קיין מאָדנע, נאָר איך

בין אַ שלעכטע. דאָס טרעפט מיט מיר. מיר גלויבט זיך אַלץ וויינען. דאָס איז זייער נאָריש, אָבער דאָס גייט איבער, — האָט אָננאָ שנעל געזאָגט און אָנגעבויען דאָס רויט געוואָרענע פנים צום קליינטשיקן זעקלע, אין וועלכן זי האָט איינגעפאַקט דאָס נאַכט-הייבל אין די באַטיסט-טיכלעך. אירע אויגן האָבן באַזונדערס געגלאַנצט און כסדר זיך פאַרצויגן מיט טרערן. — אַזוי האָט זיך מיר פֿון פעטערבורגנישט געגלויסט אַוועקצופאַרן, און אַצינד גלויבט זיך פֿון דאַנען נישט.

— דו ביסט געקומען אַהער און האָסט געטון אַ גוטע זאַך, — האָט דאָס געזאָגט, אויפּמערקזאַם זיך איינקוקנדיק אין איר.

אָננאָ האָט אַ קוק געטון אויף איר מיט נאַטע אויגן פֿון טרערן. — זאָג דאָס נישט, דאָסליי געזאָגט. איך האָב גאַרנישט געטון און נישט געקאַנט טון. איך ווונדער מיך אָפט, פאַרוואָס די מענטשן האָבן זיך צו-נויפּגעזעט מיך קאַליע צו מאַכן. וואָס האָב איך געטון און וואָס האָב איך געקאַנט טון? באַ דיר אין האַרץ האָט זיך געפֿונען אַזוי פיל ליבע, פֿרי מוזל צו זיין...

— אָן דיר הייסט גאָט וואָס ס'וואָלט געווען! סאַראַ גליקלעכע דו ביסט, אָננאָ! — האָט דאָסליי געזאָגט. — באַ דיר אויף דער נשמה איז אַלץ קלאָר און גוט.

— באַ איסלעכן אויף דער נשמה זענען פאַראַן זיינע skeletons, היי די ענגלענדער זאָגן.

— וועטערע זענען skeletons זענען באַ דיר פאַראַן? באַ דיר איז אַלץ אַזוי קלאָר.

— עס זענען פאַראַן! — האָט פֿלוצלינג אָננאָ געזאָגט, און אומ-געריכט גאָך די טרערן, האָט אַ כּיטרער, שפּאַטישער שמייכל פאַרקרימט אירע ליפּן.

— נו, זענען זיי לעכערלעכע, זיינע skeletons, און נישט קיין אומעטיקע, — האָט דאָסליי שמייכלענדיק געזאָגט.

— ניין, אומעטיקע. דו הייסט פאַרוואָס איך פאַר היינט, און נישט מאַרגן? דאָס האָט מיך געדריקט, און איך וויל עס דיר פאַרטרוען, — האָט אָננאָ געזאָגט, אַנטשלאָס, זיך אַ וואָרף טוענדיק אַהינטער אויף דער שטול און קוקנדיק דאָסליי גלייך אין די אויגן צרייך.

און צו איר פאַרווונדערונג האָט דאָסליי דערזעען, אַז אָננאָ איז רויט געוואָרן ביז צו די אויערן, ביז צו די שוואַרצע קרייזלעך אויפֿן האַלס.

— יא, — האָט אַננא ווייטער גערעדט. — דו ווייסט, פאַרוואָס קייט
 איז נישט געקומען עסן מיטאָג? זי איז אייפערזיכטיק אויף מיר. איך
 האָב קאַלע געמאַכט... איך בין געווען די סיבה פון דעם, וואָס דער באַר
 איז געווען פאַר איר אַ פּיין און נישט קיין פּרייד. אָבער, כּלעבן, כּלעבן,
 איך בין נישט שולדיק, אָדער שולדיק אַ ביסל, — האָט זי געזאָגט, מיט
 אַ דיין קול אויסציענדיק דאָס וואָרט „אַ ביסל“.
 — אַ, ווי ענלעך דו האָסט דאָס געזאָגט צו סטיוואַן, האָט דאָס
 געזאָגט לאַכנדיק.

אַננא האָט זיך באַליידיקט.

— אַ, ניין, אַ, ניין! איך בין נישט סטיוואַן, — האָט זי, כּמירענדיק
 זיך, געזאָגט. — איך זאָג עס דיר דערפאַר, וואָס איך דערלויב מיר אפילו
 נישט אויף קיין מינוט צו צווייפלען אין זיך. — האָט אַננא געזאָגט.
 אָבער אין דער מינוט, ווען זי האָט אַרויסגערעדט דידאַזיקע ווער-
 טער, האָט זי געפילט, אַז זיי זענען נישט ערלעך; זי האָט נישט בלויז
 געצווייפלט אין זיך, זי האָט געפילט אַן אויפּרעגונג באַם געדאַנק וועגן
 וואַנאַסקין און איז אַוועקגעפאַרן גיכער, ווי זי האָט געוואָלט, בלויז צו-
 ליב דעם, פּדי מער זיך נישט צו טרעפן מיט אים.

— יא, סטיוואַן האָט מיר געזאָגט, אַז דו האָסט מיט אים געטאַנצט
 אַ מאַזורקע און אַז ער...

— דו קאָנסט דיר נישט פאַרשטעלן ווי קאַמיש דאָס איז אַרויסגע-
 קומען. איך האָב בלויז גערעכנט צו שדכענען, און דאָ איז פּלוצלינג גאָר
 עפעס אַנדערש. אפשר האָב איך קעגן ווילן...

זי איז רויט געוואָרן און האָט זיך אָפּגעשטעלט.

— אַ, זיי פילן דאָס באַרד! — האָט דאָס געזאָגט.

— אָבער איך וואָלט געווען פאַרצווייפלט, ווען דאָ וואָלט געווען
 עפעס ערבנסטס פון זיין זייט, — האָט איר אַננא איבערגעשלאָגן. — און
 איך בין זיכער, אַז דאָס אַלץ וועט פאַרגעסן ווערן, און קייט וועט אויפ-
 הערן מיך צו האַסן.

— אַגב, אַננא, דעם אמת דיר צו זאָגן, ווינטש איך מיר נישט
 זייער דעמדאָזיקן שידוך פאַר קייטין. און ס'איז בעסער, אַז דאָס זאָל זיך
 ציעניין, אויב ער, וואַנאַסקי, האָט געקאַנט זיך פאַרליבן אין דיר אין
 איין טאַג.

— אַך, גאָט מיינער, דאָס וואָלט געווען אַזוי נאַריש! — האָט אַננא
 געזאָגט. און ווידער איז אַ געדיכטע רויטקייט פון הנאה אַרויסגעקומען

אויף איר פנים, ווען זי האָט דערהערט דעם געדאַנק, האָט האָט זי אינטע-
רעסירט, אַרויסגעזאָגט מיט ווערטער. — איז אָט פאַר איך אַוועק, האָבן-
דיק זיך געמאַכט אַ שונא אין קיטין, וועלכע איך האָב אזוי ליב געקריגן.
אַך, וואָס פאַר אַ ליבע זי איז! נאָר דו וועסט דאָס פאַרריכטן,
דאָללי? יאָ?

דאָללי האָט קוים געקאָנט איינהאַלטן דעם שמייכל. זי האָט ליב
געהאַט אַננען, אָבער איר איז אַנגענעם געווען צו זעען, אַז זי האָט אויך
שוואַכקייטן.

— אַ שונא? דאָס קאָן נישט זיין.

— איך וואָלט אזוי געוואָלט, אַז איר אַלע וואָלט מיך ליב האָבן,
ווי איך האָב אייך ליב; און אַצינד האָב איך אייך נאָך מער ליב גע-
קריגן. — האָט אַננאַ געזאָגט מיט טרערן אין די אויגן. — אַך, ווי נאָ-
ריש איך בין היינט.

זי האָט אַ פיר געטון דאָס טיכל איבערן פנים און אַנגעהויבן זיך
אַנטון.

שוין האָרט פאַרן אַוועקפאַרן איז געקומען דער פאַרשפּעטיקטער
סטעפאַן אַרקאָדיעוויטש, מיט אַ רויט, פריילעך פנים און מיט אַ ריח פון
וויין און ציגאַרן.

אַננעט גערירטקייט האָט זיך איבערגעגעבן אויך דאָללין, און ווען
זי האָט צום לעצטן מאָל אַרומגענומען די שוועגערין, האָט זי אַרויסגע-
פליסטערט:

— געדענק, אַננאַ: דאָס, וואָס דו האָסט פאַר מיר געטון, וועל איך
קיינמאָל נישט פאַרגעסן. און געדענק, אַז איך האָב ליב געהאַט און וועל
דיך תמיד ליב האָבן, ווי דעם בעסטן פריינט!

— איך פאַרשטיי נישט פאַרוואָס, — האָט אַננאַ אַ זאָג געטון, קושנ-
דיק זי און באַהאַלטנדיק די טרערן.

— דו האָסט מיך פאַרשטאַנען און פאַרשטייסט. זיי געזונט, מיין
אוצר!

XXIX.

„נו, אַלץ איז געענדיקט, און דאַנקען גאַט זי איז געווען דער ער-
שוער געדאַנק, וואָס איז איינגעפאַלן אַננא אַרקאַדיעווען, ווען זי האָט זיך
צום לעצטן מאל געזענט מיטן ברודער, וועלכער האָט ביז צום דריטן
קלונג פאַרצוימט מיט זיך דעם וועג אין וואַגאַן. זי האָט זיך געזעצט אויף
איר סאַפּקע, צוזאַמען מיט אַנושקאַן, און זיך אַרומגעקוקט אין דער
האַלב-ליכטיקייט פון דעם שלאַף-וואַגאַן. דאַנקען גאַט, מאַרגן וועל איך
זען סעריאָזשען און אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטשן, און מיין לעבן, דאַט
גוטע און געוויינלעכע, וועט ווייטער גיין לויטן אַלטן סדר.“

אַלץ נאָך אין זעלבן פאַרדאָגהטן געמיטס צושטאַנד, אין וועלכן זי
האַט זיך געפונען דעם גאַנצן טאָג, האָט אַננא מיט פאַרגעניגן און פינקט-
לעכקייט זיך איינגעאַרדנט אין וועג אַריין; מיט אירע קליינע, געשיקטע
הענט האָט זי געעפנט און פאַרמאַכט דאַס רויטע זעקלע, אַרויסגענומען אַ
קישעלע, אַרויפגעלייגט עס זיך אויף די קניען, און גוט אַרומהילנדיק די
פיס. האָט זי זיך רויק אַנידערגעזעצט. איין קראַנקע דאַמע האָט זיך שוין
געלייגט שלאַפן. די צוויי איבעריקע דאַמען האָבן פאַרפירט אַ שמועס מיט
אַננען, און די דיכע זקנה האָט זיך אַרומגעהילט די פיס און געמאַכט באַ-
מערקונגען וועגן דעם הייצן. אַננא האָט געענטפערט עטלעכע ווערטער די
דאַמען, אָבער נישט פאַרזענדיק קיין אינטערעס אין דעם שמועס, האָט
זי געבעטן אַנושקען אַרויסצונעמען דאַס לאַמטערנדל, האָט עס צוגע-
טשעפעט צום פאַטער און אַרויסגענומען פון איר טאַרבעלע אַן אויפשנייד-
מעסערל און אַן ענגלישן ראַמאַן. די ערשטע צייט האָט זיך איר נישט
גולייענט. אין אָנהייב האָבן געשטערט דער געפילדער און דאַס דרייען
זיך; דערנאָך, ווען דער צוג האָט גערירט, האָט מען נישט געקאַנט נישט
זיך צוהערן צו די קלאַנגען; דערנאָך דער שניי, וואָס האָט געפאַטשט אין
לינקן פענצטער אַריין און איז געבליבן קלעבן אויף דער שויב, און דאַס
אויסזען פון דעם אַרומגעהילטן פאַרבייגעאַנגענעם קאַנדיקטאַר, וואָס איז
פאַרוויעט געווען מיט שניי פון איין זייט, און די שמועסן וועגן דעם,
וואָס פאַר אַ שרעקלעכער שניי-שטורם עס איז אַצינד אינדוריסן, האָט
צושטרייט איר אויפמערקזאַמקייט. ווייטער איז אַלץ געווען פּסדר דאַס

אייגענע: דאָס זעלבע טרייסלען מיטן צוקלאַפּן, דער זעלבער שניי אין פענצאזער, דאָס זעלבע שנעלע איבערגיין פון דומפיקער היץ צו קעלט און ווידער צו היץ, דאָס זעלבע שימערן פון די אייגענע פנימער אין דער האַלב-טונקלקייט און די זעלבע שטימען. אונג האָט אָנגעהויבן ליינען און פארשטיין דאָס געלייענטע. אונשקא האָט שוין געדרימלט, האַלטנדיק דאָס רויטע זעקעלע אויף די קניען מיט די ברייטע הענט אין די הענטשקעס, פון וועלכע איינע איז געווען צעריסן. אונג אַרקאדיעוונג האָט געלייענט און פארשטאַנען, אָבער איר איז נישט אָנגענעם געווען צו ליינען, דאָס הייסט, נאָכצופאַלגן דאָס אָפגעשפיגלטע לעבן פון אנדערע מענטשן. איר אליין האָט זיך שטאַרק געוואַלט לעבן. האָט זי געלייענט, אַז די העלדין פון ראַמאַן איז אַרומגעגאַנגען אַרום אַ קראַנקן, — האָט זיך איר געגלויסט גיין מיט אומהערבאַרע טויט איבערן צימער פון אַ קראַנקן; האָט זי געלייענט וועגן דעם, ווי אַזוי אַ מיטגליד פון פאַרלאַ-מענט האָט געהאַלטן אַ רעדע. — האָט זיך איר געוואַלט האַלטן דיראַקטע רעדע; האָט זי געלייענט. ווי אַזוי די לעדי מערי איז נאָכגעריטן דער סטאַדע, זיך גערייצט מיט דער שוועגערין און פאַרוונדערט אַלע מיט איר דרייסטקייט, האָט זיך איר אליין געגלויסט דאָס צו טון. נאָר צו טון איז נישט געווען גאַרנישט, און אַרומטאַפנדיק מיט אירע קליינע הענט זאָס גלאַטע מעטערל, האָט זי זיך אָנגעשטרענגט צו ליינענען.

דער העלד פון ראַמאַן האָט שוין אָנגעהויבן דערגרייכן זיין ענגליש גליק, ווערן אַ באַרען און האַפן אַ גוט, און אונג האָט געוואַלט צוזאמען מיט אים פאַרן אין דעם גוט אַרײן, ווי זי האָט פּלוצלינג דערפילט, אַז ער דאַרף זיך שטימען און אַז זי שעמט זיך אויך פאַר דעם אייגענעם. נאָר פאַרוואָס זשע שעמט ער זיך? פאַרוואָס זשע שעם איך מיך? האָט זי זיך געפרעגט מיט אַ באַליידיקטער פאַרוונדערונג. זי האָט אַוועקגעלייגט דאָס בוך און זיך אָנגעשפאַרט אָן אַנלען פון פאַטער, פעסט צונויפדריקנדיק אין ביידע הענט דאָס אויפשנייד-מעסערל. קיין שום באַזונדערס איז נישט גע-ווען. זי האָט איבערגעקליבן אַלע מאַסקווער איינדרוקן. אַלע זענען גע-וען גוטע, אָנגענעמע. זי האָט זיך דערמאַנט דעם באַל, זיך דערמאַנט ווּראַנסקין מיט זיין פאַרליבט, אונטערטעניק פנים, זיך דערמאַנט איר גאַנ-צע באַציונג מיט אים: קיין שום באַזונדערס איז נישט געווען. און איינ-ציטיק האָט טאַקע אויף דעם אָרט פון די דערינערונגען דאָס געפיל פון בושה זיך געשטאַרקט. ווי עס וואַלט עפעס אַן אינערלעכע שטימע דווקא דאָ. ווען זי האָט זיך דערמאַנט אָן ווּראַנסקין, איר געזאַגט: „וואַרעם, זיי-

ער וואָרעם, הייס". נו, וואָס-זשע? — האָט זי אַנטשלאָסן געזאָגט, איבער-
 זעצנדיק זיך אין פאַטערל. — וואָס-זשע באַדייט דאָס? צי האָב איך דען
 מורא גלייך אַ קוק צו טון אויף דעם? נו, וואָס-זשע? צי דען עקזיסטירן
 און קאָנען עקזיסטירן ציווילן מיר און דעם אַפיצירן-יינגל וועלכע ס'איז
 אַנדערע באַציוונגען, חוץ יענע, וואָס קומען פֿאַר מיט יעדן באַקאַנטן?
 זי האָט ביטולדיק אַ שמיכל געטון אין ווידער זיך גענומען צום בוך.
 אָבער שוין לגמרי נישט געקאַנט פֿאַרשטיין, וואָס זי לייענט. זי האָט אַ פֿיר
 געטון מיטן אויפשנייד-מעסערל איבער דער שויב, דערנאָך צוגעלייגט די
 גלאַסע און קאַלטע פֿלאַך דערפֿון צו דער באַק און שיער אויפֿן קול זיך
 נישט צעלאַכט פֿין פֿרייד, וואָס האָט זי פֿלוצלינג אָן אַ סיבה באַהערשט.
 זי האָט געשפּירט, אַז אירע גערוון ווערן ווי סטרונעס אַלץ שטייפֿער און
 שטייפֿער אָנגעצויגן אויף עפעס אַזעלכע זיך פֿאַרשרויפֿנדיקע פֿלעקעלעך.
 זי האָט געפֿילט, אַז אירע אויגן עפענען זיך אַלץ מער און מער, אַז די
 פינגער אויף די הענט און אויף די פֿיס באַוועגן זיך געווען, אַז אינע-
 ווייניק שטיקט עפעס דעם אַטעם און אַז אַלע בילדער און קלאַנגען אין
 דערדאָזיקער זיך וויגנדיקער האַלב-טונקלדיקייט איבערראַשן זי מיט דער
 אומצווייגלעכער העלקייט. אויף איר זענען פֿסדר אָנגעקומען מינוטן פֿון
 ספקות: צי פֿאַרט דער וואַגאָן פֿאַרויס אָדער צוריק, אָדער שטייט ער אינ-
 גאַנצן. צי איז לעבן איר אָנגושקא אָדער אַ פרעמדע? „וואָס איז דאָרט,
 אויפֿן הענטל? אַ פּוטער איז דאָס, אָדער אַ חיה? און וואָס בין איך אַליין
 דאָ? איך אַליין אָדער אַן אַנדערע?" איר איז שרעקלעך געווען זיך אָפּצוגעבן
 דערדאָזיקער פֿאַרגעסנדיקייט. אָבער עפעס האָט זי אַריינגעצויגן אין איר, און זי
 האָט לויטן אייגענעם ווילן געקאַנט זיך אָפּגעבן איר און אָפּהאַלטן זיך. זי האָט
 זיך אויפֿגעהויבן, כדי צו זיך צו קומען, האָט אַראָפּגעלייגט דעם פֿלעד און
 אַראָנגענומען די פעלערינע פֿון וואַרעמען קלייד. זי איז אויף אַ מינוט צו
 זיך געקומען און פֿאַרשטאַנען, אַז דער אַריינגעקומענער דאָרער פּויער אין
 לאַנגן געוואַנטענעם פֿאַלטן, אויף וועלכן עס האָט געפֿעלט אַ קנאַפּ, איז
 געווען דער הייצער, אַז ער האָט באַקוקט דעם טערמאַמעטער, אַז ווינט
 און שניי האָבן זיך אַריינגעריסן נאָך אים אין דער טיר אַריין; נאָר דער-
 נאָך האָט זיך ווידער אַלץ אויסגעמישט... דערדאָזיקער פּויער מיט דער
 לאַנגער טאָליע האָט אָנגעהויבן רייסן עפעס אין דער וואַנט; די זקנה האָט
 גענומען אויסציען די פֿיס איבער דער גאַנצער לענג פֿונם וואַגאָן און האָט
 אים אָנגעפֿילט מיט אַ שוואַרצן וואַלקן; דערנאָך האָט עפעס שרעקלעך
 אָנגעהויבן צו סקריפען און קלאַפֿן, ווי מען וואַלט צעריסן עמעצן; דער-

נאך האָט אַ רויט פייער פאַרבלענדט די אויגן, און דערנאָך איז אַלץ פאַרשטעלט געוואָרן דורך אַ וואַנט. אנאָ האָט דערפֿילט, אַז זי פֿאַלט. אָבער דאָס אַלץ איז געווען נישט שרעקלעך, נאָר פֿריילעך. דאָס קול פֿון דעם אַרומגעהילטן און מיט שניי פֿאַרווייעטן מענטש האָט איר עפעס אַ געשריי געטון אין אויער אַרײַן. זי האָט זיך אויפֿגעהויבן און איז צו זיך געקומען; זי האָט פֿאַרשטאַנען, אַז מען איז צוגעפֿאַרן צו אַ סטאַציע און אַז דאָס איז געווען דער קאַנדוקטאָר. זי האָט געבעטן אַנגושקען צו דער-לאַנגען איר די אַראָפֿענימענע פעלעריגע און דאָס טוך, האָט זיי אָנגע-טון און זיך געלאָזט גיין צו דער טיר.

— אַרויסגיין ווינטשט איר זיך? — האָט אַנגושקאָ געפרעגט.
 — יאָ, איך וויל אײַנאַטעמען אַ ביסל לופֿט. דאָ איז זייער הייס, און זי האָט געעפֿנט די טיר. דער שניי-שטורעם און דער ווינט האָבן זיך אַ רײַס געטון איר אַקעגן און פֿאַרפֿירט מיט איר אַ מלחמה וועגן דער טיר. און דאָס האָט איר אויסגעווען פֿריילעך. זי האָט געעפֿנט די טיר און איז אַרויסגעגאַנגען. דער ווינט האָט נאָר אַזוי ווי געוואַרט אויף איר: ער האָט זיך פֿריידיק צעפֿייפֿט און געוואַלט אַ כאַפֿ טון און זי אַוועק-טראָגן, נאָר זי האָט מיט דער האַנט זיך אָנגענומען באַ דעם קאַלטן פֿאַרענטש און, צוהאַלטנדיק דאָס טוך, האָט זי זיך אַראָפֿגעלאָזט אויף דער פֿלאַט-פֿאַרמע און אַרונטערגעגאַנגען הינטערן וואַגאָן. דער ווינט איז געווען שטאַרק אויפֿן גאַנצן, אָבער אויף דער פֿלאַטפֿאַרמע הינטער די וואַגאַנעס איז געווען שטיל. זי האָט מיט תּענוג, מיט אַ פֿולער ברוסט אײַנגעאַטעמט אין זיך די שנייִקע פֿראַקטיקע לופֿט און, שטייענדיק לעבן וואַגאָן, באַ-קוקט די פֿלאַטפֿאַרמע און די באַלויכטענע סטאַציע.

XXX.

אַ שרעקלעכער שטורעם האָט זיך געריסן און געפֿייפֿט צווישן די רעדער פֿון די וואַגאַנעס, איבער די סלופֿעס פֿון הינטער דעם ראַג פֿון דער סטאַציע. די וואַגאַנעס, די סלופֿעס, די מענטשן, אַלץ, וואָס האָט זיך געזעען, איז געווען פֿאַרווייעט פֿון אײַן זײַט מיט שניי און איז אַלץ מער און מער פֿאַרווייעט געוואָרן. אויף אַן אויגנבליק האָט דער שטורעם זיך אײַנגעשטילט, אָבער דערנאָך איז ער ווידער אָנגעפֿלויגן מיט אַזאָ אימ-

פעט, אז עס האט זיך געדאכט, עס איז נישט מעגלעך אים זיך אקעגנצו-
 שטעלין. דערווייל זענען עפעס מענטשן געלאפן, פריילעך געשמעסט צווישן
 זיך, געסקריפעט איבער די ברעטער פון דער פלאטפארמע און אומאויפ-
 הערלעך געעפנט און פארמאכט די גרויסע טירן. אן אייגענבויגענער שאטן
 פון א מענטש האט זיך דורכגעגליטשט אונטער אירע פיס, און עס האבן
 זיך דערהערט קלאנגען פון א העמערל איבער אייזן. „א דעפעשע גיב ו!
 האט זיך דערהערט א ביין קול פון דער צווייטער זייט פון דער שטוי-
 רעמייקער פינצטערניש. „אהער, ביטע! נומער 28!“ האבן געשריגן נאך
 אנדערע שטימען, און פארווייעטע מיט שניי זענען דורכגעלאפן ארומגע-
 בונדענע מענטשן. עפעס צוויי הערן, מיט פייער פון פאפיריאסן אין מויל,
 זענען דורכגעגאנגען פארביי איר. זי האט אפגעזיפעט נאכאמאל, כדי גע-
 נוג יאפט אריינצואטעמען, און שוין ארויסגענומען די האנט פון דער מופ-
 טע, כדי זיך אונזעמען באם פארענטש און אריינגיין אין וואגאן, ווי נאך
 א מענטש אין א מיליטערישן פאלטן האט לעפן איר אליין איר פאר-
 שטעלט דאס זיך וויגנדיקע ליכט פון דער לאמטער. זי האט זיך אומגעקוקט
 און אין דער זעלבער מינוט דערקענט וואונדסקיס פנים, צוליבנדיק די
 האנט צום דאשיק, האט ער זיך אונגעבויגן פאר איר און געפרעגט, צי זי
 דארף נישט עפעס, צי ער קאן איר נישט דינען. זי האט גענוג לאנג,
 גארנישט ענטפערנדיק, זיך איינגעקוקט אין אים און, נישט געקוקט אויפן
 שאטן, אין וועלכן ער איז געשטאנען, האט זי געזען, אדער איר האט זיך
 געדאכט, אז זי זעט דעם אויסדרוק פון זיין פנים און פון די אויגן.
 דאס איז ווידער געווען יענער אויסדרוק פון רעספעקטפולער אנטזיקונג,
 וואס האט נעכטן אזוי געווירקט אויף איר. נישט איינמאל אין דידאן קע
 לעצטע טעג און ערשט אצינד, האט זי זיך געוואגט, אז וואונדסקיס איז
 פאר איר איינער פון די הונדערטער געוויינלעכע יונגעלייט, וואס מען
 באגעגנט אומעטום, אז זי וועט זיך קיינמאל נישט דערלויבן אטילו צו
 קלערן וועגן אים; אבער איצט, אין ערשטן אויגנבליק פון דער באגעגע-
 ניש מיט אים, האט זי ארומגעכאפט א געפיל פון פריידיקן שטאלץ. איר איז
 נייטיק געווען צו פרעגן, נאכוואס ער געפינט זיך דא. זי האט דאס גע-
 וואסט פונקט אזוי זיכער, ווי ער וואלט איר געוואגט, אז ער געפינט זיך
 דא, כדי צו זיין דארט, ווי זי איז.

— איך האב נישט געוואסט, אז איר פארט. נאכוואס פארט איר? —
 האט זי געוואגט, אראפלאזנדיק די האנט, מיט וועלכער זי האט זיך גע-

וואָלט אָננעמען באַם פּאַרענטש, און אַן אומגעצוימטע פּרייד און הייטער-
קייט האָט געלויבטן אויף איר פנים.

— נאַכוואָס איך פאַר ? — האָט ער איבערגעזאָרט, קוקנדיק איר
גלייך אין די אויגן אריין. — איר ווייסט, איך פאַר, פּדי צו זיין דאָרט,
ווי איר זענט, — האָט ער געזאָגט, — איך קאָן נישט אַנדערש.

און אין דער זעלבער צייט, אזוי ווי פייקומענדיק די שטערונגען,
האָט דער ווינט אָנגעהויבן אַרפּשיטן דעם שניי פון די וואַגן-דעכער,
גענומען קלאָפּן מיט עפעס אַן אייזערנעם אָפּגעריסענעם טאַול, און פאַרויס
האַט יעמערלעך און מרה-שחורהדיק זיך צערעוועט דער געדיכטער פייך
פון לאַקאַמאַטיוו. די גאַנצע שרעק פון דעם שניי-שטורעם האָט איר אויס-
געזען נאָך הערלעכער אַצינד. ער האָט געזאָגט דאָס אייגענע, וואָס איר
נשמה האָט פאַרלאַנגט, אָבער פאַר וועלכן זי האָט מורא געהאַט מיטן שכל.
זי האָט גאַרנישט געענטפּערט, נאָר אויף איר פנים האָט ער געזען
קאַמף.

— אַנטשולדיקט מיר, אויב אייך איז נישט אָנגענועם דאָס, וואָס איך
האַב געזאָגט, — האָט ער אַונטערטעניק אַרויסגעזאָגט.

ער האָט גערעדט העפּלעך, דרך-ארצדיק, אָבער אזוי פעסט און
עקשנותדיק אז זי האָט לאַנג נישט געקאַנט גאַרנישט ענטפּערן.

— דאָס איז שלעכט, וואָס איר רעדט, אין איך בעט אייך, אויב
איר זענט אַ גוטער מענטש, פאַרגעסט, וואָס איר האָט געזאָגט, ווי איך
וועל עס פאַרגעסן, — האָט זי ענדלעך געזאָגט.

— קיין איין וואָרט אייערס, קיין איין באַוועגונג אייערע וועל איך
נישט פאַרגעסן קיינמאַל און איך קאָן נישט.

— גענוג, גענוג, — האָט זי אויסגעשריגן, אומזיסט זיך באַמיענדיק

צוצוגעבן אַ שטרענגן אויסדרוק איר פנים, אין וועלכן ער האָט זיך גיריק
איינגעקוקט. אָננעמענדיק זיך מיט דער האַנט באַם קאַלטן פּאַרענטש, האָט
זי זיך אויפּגעהויבן אויף די שטיגעלעך און איז שנעל אַריינגעגאַנגען אין

פאַרהויז פון וואַגן. אָבער אין דאָזיקן קליינעם פאַרהויז האָט זי זיך אָפּ-
געשטעלט, דורכלערנדיק אין איר דמיון דאָס, וואָס ס'איז געווען. נישט
דערמאָננדיק נישט אירע, נישט זיינע ווערטער, האָט זי מיטן געפיל פאַר-

שטאַנען, אַז דערדאָזיקער געשפרעך אויף אַ מינוט האָט זיי שרעקלעך דער-
נענטערט; און זי איז געווען דערשראָקן און גליקלעך פון דעם. שטייענ-
דיק עטלעכע סעקונדן, איז זי אַריינגעגאַנגען אין וואַגן און זיך געזעצט
אויף איר אָרט. דער געשפּאַנטער צושטאַנד, וועלכער האָט זי אין אָנהייב

געפייניקט, האָט נישט בלויו זיך באַנייט, נאָר זיך געשטאַרקט און עס איז דערגאַנגען צו דעם, אַז זי האָט מורא געהאַט, אַז יעדע מינוט קאָן זיך איבעררייסן אין איר עפעס צופיל אָנגעצויגנס. זי איז נישט געשלאָפֿן די גאַנצע נאַכט. אָבער אין דער געשפּאַנטקייט און אין די טרוים-בילדער, וואָס האָבן איבערפּולט איר דמיון, איז נישט געווען קיין שום אימאַגע-נעמס און מרה-שחורהדיקס; פּאַרקערט, עס איז געווען עפעס פּריידיקס, בריענדיקס אין אויפּרעגנדיקס. פּאַרטאַג האָט אַנאַ איינגעדרימלט, זיצנ-דיק אין פּאַטעל, און ווען זי האָט אויפּגעוואַכט, איז שוין געווען ליכטיק, און דער צוג איז צוגעגאַנגען צו פעטערבורג. באַלד האָבן געדאַנקען וועגן דער היים, וועגן מאַן, וועגן זון און דאָגות פון דעם פּאַרשטייענדן טאַג און פון די ווייטערע טעג זי אַרומגערינגלט.

אין פעטערבורג, ווי נאָר דער צוג האָט זיך געשטעלט און זי איז אַרויסגעגאַנגען, איז דאָס ערשטע פנים, וואָס האָט צוגעצויגן איר אויפ-מערקזאַמקייט, געווען דאָס פנים פון מאַן. „אַך, גאָט מיינער! פון וואָס האָט ער געקריגן אַזעלכע אויערן?״ האָט זי אַ קלער געטון, קוקנדיק אויף זיין קאַלטער און רעפרעזענטאַטיווער פיגור און באַזונדערס אויף די אַזינד זי איבערראַשנדיק אויערן, וואָס האָבן אונטערגעשפּאַרט די ראַנדן פון זיין קיילעכיקן הוט. דערזענדיק זי, איז ער איר אַקעגנגעגאַנגען, צו-נויפלייגנדיק די ליפּן אין זיין געוויינלעכן, איראַנישן שמייכל און גלייך קוקנדיק אויף איר מיט זיינע גרויסע מידע אויגן. עפעס אַ נישט אָנגע-נעם געפיל האָט פּאַרקלעמט איר האַרץ, ווען זי האָט באַגעגנט זיין איינ-גושפּאַרטן און מידן בליק, ווי זי וואָלט זיך געריכט צו דערזענען אים אַן אַנדערן, באַזונדערס האָט זי איבערראַשט דאָס געפיל פון אומצופרידנקייט מיט זיך, וואָס זי האָט איבערגעלעבט באַם טרעפּן זיך מיט אים. דאָסאַ-זיקע געפיל איז געווען אַ היימיש, באַקאַנט געפיל, ענלעך צום צושטאַנד פון געמאַכטקייט, וואָס זי פלעגט פילן אין די באַצוינגען צום מאַן; אָבער פריער האָט זי נישט באַמערקט דאָסדאָזיקע געפיל, אַזינד האָט זי עס קלאַר און שמערצלעך אָנערקענט.

— יאָ, ווי דו זעסט, דער צערטלעכער מאַן, צערטלעך ווי אין צווייטן יאָר נאָך דער זחונה, איז אויסגעגאַנגען פון פּאַרלאַנג צו זען דיך, — האָט ער געזאָגט מיט זיין געלאַסן דין קול און מיט יענעם טאָן, וועלכן ער פלעגט כמעט שטענדיק באַנוצן צו איר, — מיטן טאָן פון אי-ראַניע איבער דעם, ווער עס וואָלט באַמת אַזוי גערעדט.
— סעריאָזשאַ איז געזונט? — האָט זי געפרעגט.

— און דאָס איז די גאַנצע באַלוינונג, — האָט ער געזאָגט, —
פאַר מיין גאַנצער הייסקייט ? געזונט, געזונט...

XXXI.

וואַנסקי האָט גאַרנישט געפרוּווט איינשלאָפֿן די דאָזיקע גאַנצע נאַכט.
ער איז געזעסן אויף זיין פּאַטעל, דאָ גלייך אַנשטעלנדיק די אויגן פאַר
זיך, דאָ באַטראַכטנדיק די אַרײַנגייענדיקע און אַרויסגייענדיקע, און אויב
ער האָט אויך פּריער איבערראַשט און באַזמרויקט די אים נישט באַקאַנ-
טע מענטשן מיט זיין מינע פֿון אימוואַקלאַהאַפּטער רויקייט, האָט ער אַצינד
גאָך מער אויסגעזעען שטאַלץ און זעלבסטצופּרידן. ער האָט געקוקט אויף
מענטשן, ווי אויף זאַכן, אַ נערוועזער יונגעראַן, אַ באַאַמטער אין קרייז-
געריכט, וואָס איז געזעסן קעגן אים, האָט אים אָנגעהויבן האַסן פאַר דער-
דאָזיקער מינע. דער יונגעראַן האָט פאַררייכערט באַ אים, געפרוּווט מיט
אים רעדן, אפילו אים געשטויסן, פּדי צו געבן אים צו פּילן, אַז ער איז
נישט קיין זאַך, נאָר אַ מענטש, אָבער וואַנסקי האָט אַלץ ווייטער גע-
קוקט אויף אים, אַקוראַט ווי אויף אַ לאַמטער, און דער יונגעראַן האָט
זיך געקרימט, פּילנדיק, אַז ער פאַרלירט די זעלבסטבאַהערשונג אונטערן
דרוק פונם דאָזיקן נישט אָנערקענען אים אַלס מענטש.

וואַנסקי האָט גאַרנישט און קיינעם נישט געזעען. ער האָט זיך
געפּילט ווי אַ קייסער, נישט דערפאַר, וואָס ער האָט געגלייבט, אַז ער
האָט געמאַכט אַן איינדרוק אויף אַנען, — ער האָט נאָך נישט געגלייבט
אין דעם, — נאָר דערפאַר, וואָס דער איינדרוק, וועלכען זי האָט געמאַכט
אויף אים, האָט אים געגעבן גליק און שטאַלץ.

וואָס פֿון דעם אַלעם וועט אַרויסקומען, האָט ער נישט געוואַסט און
אפילו נישט געטראַכט. ער האָט געפּילט, אַז אַלע זיינע ביז אַצינד פּו-
גאַנדערגעלאָזטע, צעוואַרפענע פּוּחות זענען צונויפגענומען איינינעם און
מיט אַ שרעקלעכער ענערגיע געריכטעט צו איין גליקזעליקן ציל. און ער
איז געווען גליקלעך פֿון דעם. ער האָט בלוז געוואַסט, אַז ער האָט איר
געזאָגט אמת; אַז ער פאַרט אַהין, וווּ זי געפינט זיך, אַז דאָס גאַנצע
גליק פֿון לעבן, דעם איינציקן זינען פֿון לעבן געפינט ער איצט אין זעען
און הערן זי. און ווען ער איז אַרויסגעגאַנגען פֿון וואַגאַן אין באַלאַגאַוו,

פוי צו טרינקען זעלצער-האסער, און האָט דערזעען אָננען, האָט נישט ווילנדיק דאָס ערשטע וואָרט זיינס איר געזאָגט דאָס טאָקע, וואָס ער האָט געקלערט. און ער איז צופרידן געווען, וואָס ער האָט איר דאָס געזאָגט, וואָס זי ווייסט דאָס אַצינד און טראַכט וועגן דעם. ער איז נישט געשלאָפֿן די גאַנצע נאַכט. אומקערנדיק זיך אין זיין וואַנאָן אַרײַן, האָט ער נישט אויפהערנדיק איבערגעקליבן אַלע פּאַזעס, אין וועלכע ער האָט זי געזען, אַלע אירע ווערטער, און, נייטנדיק דאָס האַרץ אַפּצושטאַרבן, האָבן אין זיין דמיון זיך געטראָגן בילדער פון דער מעגלעכער צוקונפט.

ווען ער איז אין פעטערבורג אַרויסגעגאַנגען פון וואַנאָן, האָט ער זיך געפילט נאָך דער שלאָפֿלאָזער נאַכט לעבחהפּט און פּריש, ווי נאָך אַ קאַלטער האַנע. ער האָט זיך אָפּגעשטעלט באַ זיין וואַנאָן, האַרטנדיק ביז זי וועט אַרויסגיין. „איך וועל זי נאַכאַמאָל זעען, — האָט ער זיך געזאָגט, נישט ווילנדיק שמיכלענדיק, — איך וועל זעען איר גאַנג, איר פּנים; זי וועט זאָגן עפּזעס, אויסדרייען דעם קאַפּ, אַ בליק טון, אפּשר אַ שמיכל געבן.“ אָבער נאָך איידער ער האָט זי דערזעען, האָט ער דערזעען איר מאַן, וועלכן דער נאַטשאַליק פון דער סטאַציע האָט מיט דורך-ארץ דורכגעפירט צווישן עולם. „אַך, יאָ! דער מאַן!“ אַצינד ערשט האָט יראַנסקי צום ערשטן מאל קלאַר פאַרשטאַנען, אַז דער מאַן איז אַ פאַרבונדענע פּערזאָן מיט איר. ער האָט געוויסט, אַז זי האָט אַ מאַן, אָבער נישט געגלייבט אין זיין עקזיסטענץ, און פּולשטענדיק אָנגעהויבן גלייבן אין אים בלויז ווען ער האָט אים דערזעען. מיט זיין קאַפּ, אַקסלען און פּיס אין שוואַרצע הויזן; באַזונדער ווען ער האָט דערזעען, ווי דער-דאָזיקער מאַן האָט מיט אַ געפיל פון אייגנטום רויק אָנגענומען איר האַנט.

דערזעען אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטשן מיט זיין פעטערבירגיש-פּריש פנים און שטרענג-עלפּסטזיכערער פיגור, אין אַ קיילעכיקן הוט, מיט אַ ביסל אַ הויכער בלייצע, האָט ער אָנגעהויבן צו גלייבן אין אים און האָט איבערגעלעבט אַ נישט אָנגענעם געפיל, אַן ענלעכס צו דעם, וואָס עס וואָלט איבערגעלעבט אַ מענטש, וואָס איז געפייניקט געוואָרן פון דורשט, האָט זיך דערקלייבן צו אַ קוואַל און געפונען באַ דעמדאָזיקן קוואַל אַ הונט, אַ שעפּט אָדער אַ חיר, וואָס האָט אויסגעטרונקען און שמוציק גע-נאַכט דאָס האַסער. אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטשן גאַנג, וועלכער האָט גע-זרייט מיטן גאַנצן הינטן און מיט די טעמפע פּיס, האָט באַזונדערס באַ-ליידיקט וואַנסקי. ער האָט בלויז פאַר זיך אָנערקענט דאָס אומבאַדינג-

טע רעכט זי ליב צו האָפֿן. אָבער זי איז געווען אַלץ די אייגענע, און איר אויסזען, וואָס האָט פיזיש באַלעבט, אויפגערעגט און אָנגעפֿילט מיט גליק זיין נשמה האָט ווידער געווירקט אויף אים. ער האָט באַווילן דעם דייטשישן לאַקיי, וואָס איז צוגעלאָפֿן צו אים פֿון דער צווייטער קלאַס, צו נעמן די זאכן און פֿאַרן, און אַליין איז ער צוגעגאַנגען צו איר. ער האָט געזען די ערשטע באַגעגעניש פֿון דעם מאַן מיט דער פֿרוי און באַמערקט מיט דער דורכדרינגלעכקייט פֿון אַ פֿאַרליבטן אַ סימן פֿון לייב-טער פֿאַרלעגנהייט, מיט וועלכער זי האָט גערעדט מיטן מאַן. „ניין, זי האָט נישט ליב און קאָן אים נישט ליב האָפֿן“, האָט ער באַ זיך אַליין באַשלאָסן.

נאָך בעת ער איז צוגעגאַנגען צו אננא אַרקאדיעווען פֿון הינטן, האָט ער מיט פֿרייד באַמערקט, אַז זי שפּירט זיין דערנענטערונג, וויל זיך שוין אומקוקן, און דערקענענדיק אים, האָט זי זיך ווידער געווענדט צום מאַן.

— איר האָט גוט פֿאַרברענגט די נאַכט? — האָט ער געזאָגט, פֿאַר-נינגנדיק זיך פֿאַר איר און איינצייטיק פֿאַרן מאַן און לאַנגנדיק אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטשן אָנגעמען דידאַזיקע באַגריסונג אויף זיין וועגן און דערקענען אַדער נישט דערקענען אים, ווי אים וועט ווילגעפעלן.

— איך דאַנק אייך, זייער גוט, — האָט זי געענטפֿערט.

איר פנים האָט אויסגעזען מיד, און עס איז נישט געווען דערויף יענער שפּיל פֿון באַלעבטקייט, וואָס האָט זיך געבעטן אוינגעדריקט צו ווערן דאָ דורך אַ שמייכל, דאָ דורך די אויגן; אָבער אויף איין אויגן-בליק, בעת זי האָט אויף אים אַ קוק געגעבן, האָט עפעס אַ שימער געטון אין אירע אויגן, און נישט געקוקט דערויף, וואָס דאָסדאַזיקע פֿייער איז גלייך פֿאַרלאָשן געוואָרן, איז ער דאָך געווען גליקלעך פֿון דעמדאָויקן אויגנבליק. זי האָט אַ בליק געטון אויפֿן מאַן, פֿדי געוויר צו ווערן, צי ער קען וואַנדיקן. אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטש האָט געקוקט אויף וואַנדיקן סקין מיט אומצופֿרידנקייט, צעשטרייט זיך דערמאַנענדיק, ווער דאָס איז וואַנדיקן רייקייט און זעלבסטזיכערקייט האָט דאָ, ווי אַ קאַסע אויף אַ שטיין, אָנגעטראָפֿן אויף דער קאַלטער זעלבסטזיכערקייט פֿון אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטשן.

— גראַף וואַנדיק, — האָט אננא געזאָגט.

— אַ! מיר זענען באַקענט, דאַכט זיך, — האָט אַלעקסיי אַלעקסאַנ-

דראַוויטש גלייכגילטיק געזאָגט, דערלאַנגענדיק די האַנט. — אַהין ביסטו

געפארן מיט דער מוטער, און צוריק מיטן זון, — האָט ער געזאָגט, דייט-
לעך ארויסרעדנדיק, ווי איטלעכעס וואָרט זייגט וואָלט געווען אַ רענדל. —
איר פאַרט, אודאי, פון איר לויב ז — האָט ער געזאָגט און, נישט וואַרטנ-
דיק אויף קיין ענטפער, זיך געווענדט צו דער פרוי מיט זיין וויציקן טאָן: —
וואָס-זשע, אַ סך טרערן איז פאַרגאַסן געוואָרן אין מאַסקווע באַם שיידן
זיך ?

מיט דערדאָזיקער הענדונג צום ווייב האָט ער געזעבן צו פילן
וואַנסקין, אַז ער ווינטשט זיך צו בלייבן אַליין, און, אויסדרייענדיק
זיך צו אים, האָט ער באַרירט דעם היט; אָבער וואַנסקי האָט זיך גע-
ווענדט צו אַנגאַ אַרקאָדיעווען:

— איך האָף צו האָבן דעם פּבור צו זיין פאַ אייך, — האָט ער
געזאָגט.

אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש האָט מיט מידע אויגן אַ קוק געטון אויף
וואַנסקין.

— עס פרייט מיך זייער, — האָט ער קאַלט געזאָגט, — מיר גע-
מען אויף מאַנסקי, — דערנאָך, אַפּלאַונדיק אינגאַנצן וואַנסקין, האָט ער
געזאָגט דער פרוי: — און ווי גוט דאָס איז, וואָס איך האָב גראַד געהאַט
אַ האַלבע שעה צייט, דיר אַקעבן צו פאַרן, און וואָס כ'האַב געקאַנט
אַרויסווייזן דיר מיין צערטלעכקייט, — האָט ער ווייטער גערעדט מיטן
זעלבן וויציקן טאָן.

— דו שטרייכסט שוין צופיל אונטער דיין צערטלעכקייט, אַז איך
זאָל זייער שעצן, — האָט זי געזאָגט מיטן זעלבן וויציקן טאָן, נישט
וויילנדיק זיך צוהערנדיק צו וואַנסקיס טריט, וועלכער איז געגאַנגען הינ-
טער זיי. „אָבער וואָס גייט דאָס מיך אָן?“ האָט זי אַ קלער געטון און
אַנגעהויבן אויספרעגן דעם מאַן, ווי אַזוי סעריאָזשאַ האָט אָן איר די צייט
פאַרברענגט.

— אַ, אויטגעצייכנט! Mariette זאָגט, אַז ער איז געווען זייער
ליב און... און איך מוז דיך מצער זיין... ער האָט נישט געבענקט נאָך
דיר, נישט אַזוי, ווי דיין מאַן. אָבער נאַכאַמאַל merci, מיין פריינט, וואָס
האַסט מיר געשענקט אַ טאַג. אונזער ליבער סאַמאַוואַר וועט זיין אין
האַלבעהובות. (סאַמאַוואַר האָט ער גערופן די באַרימטע גרעפּין לידיאַ איוואַ-
נאַוונאַ דערפאַר, וואָס זי האָט זיך תמיד און וועגן אַלעם אויפגערעגט און
געהיצט.) זי האָט זיך געפרעגט אויף דיר. און ווייסט, אויב איך וועל מעגן
וואַנגן צו ראַטן, וואָלסטו צוגעפאַרן צו איר היינט. איר סוט דאָך אייך

אלעם ווי דאס הארץ. אצינד איז זי, חוץ אלע אירע דאגות, פארנומען מיטן איבערבעטן די אַבלאַנסקיס.

די גרעפין לידיא איוואַנאָוואַ איז געווען איר מאַנס אַ פריינט אין דער צענטער פון איינעם פון די פעטערבורגער הויכע קרייזן, מיט וועלכן אננא איז דורכן מאַן גענטער ווי מיט אלע אנדערע געווען פאַר-בונדן.

— איך האָב דאָך איר געשריבן.

— אָבער איר איז אַלץ גייטיק אויספירלעך. פאַר-צו, אויב דו ביסט נישט מיד, מיין פריינט. נו, די קאָטש וועט דיר געבן קאָנדראַטי, און איך פאַר אין קאָמיטעט אַריין. איך וועל ווידער עסן מיטאַג נישט אַליין. — האָט אלעקסיי אלעקסאַנדראָוויטש ווייטער גערעדט שוין נישט מיט קיין וויציקן טאַן. — דו וועסט נישט גלייבן, ווי איך בין געווינט גע-וואָרן. . .

און ער האָט, לאַנג דריקנדיק איר האַנט, זי אַריינגעזעצט אין דער קאָטש.

XXII.

די ערשטע פערזאָן, וואָס האָט אויפגענומען אַננען אינדערהיים, איז געווען דער זון. ער איז אַרויסגעשפּרונגען צו איר אויף די טרעפּ, נישט געקוקט אויף דער גווערנאַנטינס שרייען, און האָט מיט געוואַלטיקער התלהבות געשריגן: „די מאַמע, די מאַמע!“ צולויפנדיק צו איר, האָט ער זיך איר אַנגעהאַנגען אויפן האַלז.

— איך האָב אייך געזאָגט, אז די מאַמע! — האָט ער געשריגן צו דער גווערנאַנטיין. — איך האָב געוואַסט.

און דער זון, פונקט ווי דער מאַן, האָט אַרויסגערופן באַ אַננען אַ געפיל ענלעך צו אַנטווישונג. זי האָט זיך אים פאַרגעשטעלט שענער, ווי ער איז געווען אין דער ווירקלעכקייט. זי האָט זיך געמוזט אַראָפּ-לאָזן צו דער ווירקלעכקייט, פּדי צו קוויקן זיך מיט אים אַלס אַזעלעך, ווי ער איז געווען. אָבער אויך אזוי, ווי ער איז געווען, איז ער געווען הערלעך מיט זיינע בלאַנדע לאַקן, בלויע אויגן און דיקע שלאַנקע פּיס-עך אין שטייף אַנגעצויגענע זאַקן. אַננא האָט איבערגעלעבט פּמעט-אַ-

פזישן הענוג אין דעם שפירן זיין נאָענטקייט און זיין צערטלען און אַ מאָ-
 ראַלישע באַרויקונג, ווען זי האָט באַגעגענט זיין פשוטן, צוטרוילעכן און
 ליבנדיקן בליק און האָט געהערט זיינע נאָיווע פראַגן. אַננא האָט אַרויס-
 גענומען די מתנות, וועלכע דאָלליס קינדער האָבן געשיקט, און האָט דער-
 ציילט דעם זון, וואָס פאַר אַ מיידעלע טאַניאַ עס איז דאָ אין מאַסקווע און
 ווי די דאָזיקע טאַניאַ קאָן לייענען און לערנט אפילו אַנדערע קינדער.
 — וואָס-זשע, איך בין ערגער פון איר ? — האָט סעריאַזשאַ גע-
 פרעגט.

— פאַר מיר בעסער פון אַלע אויף דער וועלט.
 — איך ווייס דאָס, — האָט סעריאַזשאַ שמייכלענדיק געזאָגט.
 אַננא האָט נאָך נישט באַוווּן צו טרינקען קאווע, ווי מען האָט גע-
 מאַלדן וועגן דער גרעפּין לידיאַ אינאָנאָונאַ. די גרעפּין לידיאַ אינאָ-
 נאָונאַ איז געווען אַ הויכע, דיקע פרוי, מיט אַ נישט געזונטן געלן קאָ-
 ליר פון פנים און הערלעכע פאַרטראַכטע אויגן. אַננא האָט זי ליב געהאַט,
 אָבער היינט האָט זי אַזוי ווי צום ערשטן מאל דערזען זי מיט אַלע אי-
 רע הסרונות.

— נו, וואָס, מיין פריינט, איר האָט צוגעטראָגן די איילבירט-
 צווייג ? — האָט די גרעפּין לידיאַ געפרעגט, ווי נאָר זי איז אַריינגעקומען
 אין צימער.

— יאָ, דאָס אַלץ האָט זיך געענדיקט, אָבער דאָס אַלץ איז גע-
 זען נישט אַזוי הויכטיק, ווי מיר האָבן געמיינט, — האָט אַננא געענט-
 פערט. — בכלל איז מיין belle soeur אַ צו אַנטשלאָסענע.

אָבער די גרעפּין אַננא אינאָנאָונאַ, וועלכע האָט זיך אינטערעסירט
 מיט אַלעם, וואָס האָט נישט געהאַט קיין שייכות צו איר, האָט געהאַט אַ
 געווינהייט קיינמאל נישט צו הערן דאָס, וואָס עס האָט זי אינטערעסירט;
 זי האָט איבערגעשלאָגן אַננען :

— יאָ, עס איז דאָ אַ סך צרות און שלעכטס אויף דער וועלט, און
 איך בין היינט אַזוי פאַרמאָטערט.
 — וואָס איז דען ? — האָט אַננא געפרעגט, באַמיענדיק זיך אייני-
 צוהאַלטן דעם שמייכל.

— איך הייב אָן מיד ווערן פון דעם אומזיסטן מלחמה-פירן פאַרן
 אמת און ווער טיילמאל אינגאַנצן צעשרויפט. דער ענין פון די שוועט-
 טערלעך (דאָס איז געווען אַ פּיליאַנטראַפּישע, רעליגיעז-פאַט יאָטישע אינ-
 סטיטוציע) וואָלט זיך געפירט זייער גוט, אָבער מיט די דאָזיקע הערן איז

גאַרנישט מעגלעך צו מאַכן, — האָט די גרעפּין לײַדיג צוגעגעבן מיט אַן איראַנישער רעזיגנאַציע. — זיי האָבן זיך אָנגיכאַפט אַן דעם געדאַנק, האָבן אים פאַרקריפּלט און באַהאַנדלען אים דערנאָך אַזוי קלײַנלעך און נישטיק, אַ צוויי-דריי מענטשן, אייער מאַן צווישן זיי, פאַרשטייען די גאַנג-צע באַדייטונג פון דעם ענין, און זיי איבעריקע מאַכן בלויז קאַליע. נעכטן שרייבט מיר פּראָוודיין...

פּראָוודיין איז געווען אַ באַוווּסטער פּאַנסלאָוויסט אין אויסלאַנד, און די גרעפּין לײַדיג איוואַנאַוואַ האָט דערציילט דעם אינהאַלט פון זיין בריוו.

דערנאָך האָט די גרעפּין נאָך דערציילט די אמאָנגענעמלעכקייטן און שפּיצלעך קעגן דעם ענין פון פאַרייניקן די צערקוועס און איז איי-ליק אַוועקגעפאַרן, וואָרים איר איז דעם טאַג נאָך אויסגעקומען צו זיין אויף אַ זיצונג פון אַ געוויסער געזעלשאַפט און אין דעם סלאָווישן קאָמיטעט.

דאָס אַלץ איז דאָך געווען פּריער אויך: אָבער פאַרוואָס פּלעג איך דאָס פּריער נישט באַמערקן? — האָט זיך אָנאַ געזאָגט. — אָדער זי איז היינט זייער צערייצט? און ס'איז באַמת קאַמיש: איר ציל איז — ווילטעטיקייט, זי איז אַ קריסטין, און זי בייזערט זיך כּסדר, און אַלץ איז באַ איר שונאים, אין אַלץ שונאים לַגבי קריסטלעכקייט און ווילטעטיקייט.

נאָך דער גרעפּין לײַדיג איוואַנאַוואַ איז געקומען צו פאַרן אַ פּריינדלין, אַ דירעקטאָרס אַ ווייב, און האָט דערציילט אַלע שטאַטישע גייעסן, דריי אַ זיגער איז זי אויך אַוועקגעפאַרן, צוזאַנדריק צו קומען צו מיטאַג, אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש איז געווען אין מיניסטער-זיס. בלייבנדיק אַלליין, האָט אָנאַ די צייט ביז מיטאַג אויסגענוצט אויף בייזוויין פּאַם זינס מיטאַג (ער האָט מיטאַג געגעסן באַזונדער) און צו ברענגען אין אָרדנונג אירע זאַכן, איבערלייענען און ענטפּערן אויף די צעטלעך און בריוו, האָס האָבן זיך באַ איר אָנגעזאַמלט אויפן טיש.

דאָס געפיל פון בושה אָן אַ טיפּה, וואָס זי האָט איבערגעליעבט אויפן וועג, און די אויפגענונג זענען אינגאַנצן פאַרשווונדן. אין די גע-וויינלעכע לעבנס-באַדינגונגען האָט זי זיך ווידער געפילט זיכער און פאַרוורפּטלאָז.

זי האָט מיט פאַרווונדערונג זיך דערמאַנט איר נעכטיקן צושטאַנד. וואָס-זשע איז געווען? גאַרנישט, וואָססי האָט געזאָגט אַ נאַרישקייט.

צו וועלכער עס איז לייכט א סוף צו מאכן, און איך האָב געענטפערט אזוי ווי מען האָט געדאַרפט. דערצײלן דאָס דעם מאָן, דאַרף מען נישט און מען טאָר נישט. רעדן וועגן דעם — הייסט צוגעבן דער זאך אַ הייב-טיקייט, וועלכע זי פאַרמאָגט נישט. זי האָט זיך דערמאַנט, ווי זי האָט דערצײלט וועגן כמעט אַ דערקלערונג, וואָס עס האָט איר געמאַכט אין פּונקטערבורג איר מאָנס אַ יונגער אונטערגעאַרדנטער, און זי אזוי אַלעק-סיי אַלעקסאַנדראַוויטש האָט געענטפערט, אַז, לעבנדיק אין דער הויכער געזעלשאַפט, קאָן יעדע פּרוי זיין אונטערגעוואָרפן אַזעלכע זאַכן, נאָר אַז ער האָט פּוילן צוטרוי צו איר טאַקט און וועט זיך קיינמאַל נישט דערלויבן צו דערנידערקין זי און זיך ביז אײַפּערזוכט, אַלזאָ, איז נישטאַ נאַכוואָס צו דערצײלן? און דאַנקען גאָט עס איז אויך נישטאַ וואָס צו דערצײלן, האָט זי זיך געזאַגט.

XXXIII.

אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטש האָט זיך אומגעקערט פון מיניסטעריום פיר אַ זיגער, אָבער ווי עס פלעגט אָפט פאַרקומען, האָט ער נישט באַ-וווּן אַריינצוגיין צו איר. ער איז אַריינגעגאַנגען אין קאַבינעט אויפ-נימען די אינטערעסאַנטן, וואָס האָבן געוואַרט, און אונטערשרייבן געוויסע פאַפירן, וואָס דער פירער פון די ענינים האָט געברענגט. צו מיטאַג (באַ די קאַרענינס פלעגן שטענדיק עסן מיטאַג אַ מאָן דריי) זענען געקומען: אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטש אַן אַלטע קוזינקע, דער דירעקטאָר פונם דעפּאַרטאַמענט מיטן ווייב און אַ געוויסער יונגערמאַן, וועלכער איז רע-קאַמענדירט געוואָרן אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטשן אַלס באַאַמטער צו אים. אַננא איז אַרויסגעגאַנגען אין גאַסטזימער אַרײַן, פּדי צו פאַרווילן זיי. פּונקט פינף אַ זיגער, דער בראַנזענער זיגער פון פּיאַטר דעם [טן] האָט נישט באַוווּן אויסצושלאָגן דעם פינפטן קלונג, איז אַרויסגעקומען אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטש אין אַ וויסן קראַוואַט און אין אַ פּראַק מיט צוויי טוטערנס, וואָרים ער האָט באַלד נאָכן מיטאַג געדאַרפט אַוועקפאַרן. יעדע מינוט אין אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטשן לעבן איז געווען פאַרנומען און אַנגעצײכנט. אין פּדי צו באַוווּן צו טון אַלץ, וואָס אים איז פאַרגעשטאַ-נען אײַלעכן טאַג, האָט ער זיך געהאַלטן באַ דער שטרענגסטער פינקט-

דעכטיט. „אן איילעניש און אן אַפּרו“, איז געווען זיין דעווז. ער איז אַרײַנגעגאַנגען אין זאָל, האָט זיך באַגריסט מיט אַלע און אייליק זיך גע- זעצט, שמייכלענדיק צום ווייב.

— יאָ, געענדיקט זיך מיין איינזאַמקײט. דו וועסט נישט גלייבן, ווי נישט באַקוועם (ער האָט אַקצענטירט דאָס וואָרט נישט באַקוועם) עס איז צו עסן מיטאַג אַלײן.

באַם מיטאַג האָט ער געשמועסט אַ ביסל מיט דער פּרוי וועגן די מאַסקווער ענינים. מיט אַן איראַנישן שמײכל זיך געפּרעגט אויף סטעפּאַן אַרקאָזיטשן. אָבער הויפּטזעכלעך איז דער געשפּרעך געווען אַן אַלגעמײ- נער — וועגן די פּעטערבורגער אַמטלעכע און געזעלשאַפטלעכע ענינים. נאָכן מיטאַג האָט ער פּאַרברענגט אַ האַלבע שעה מיט די געסט; און, ווידער מיט אַ שמײכל דריקנדיק דעם ווייבס האַנט, איז ער אַרויסגעגאַנגען און אַוועק- געפּאַרן אין ראַט. אַננאָ איז דאָס מאָל נישט געפּאַרן נישט צו דער פּיר- שטין בעסטי טוערסקאַיאַ, וועלכע האָט זי איינגעלאָדן אין אַוונט, ווי נאָר זי איז געוויר געוואָרן וועגן איר קומען. נישט אין טעאַטער אַרײן, ווי זי האָט געהאַט אַ פּאַנעל. זי איז נישט געפּאַרן דער עיקר דערפּאַר, וואָס דאָס קלייד, אויף וועלכן זי האָט אויסגעדרעכט, איז נישט געווען פּאַרטיק, פּאַרנעמענדיק זיך נאָך די געסט אַוועקפּאַרן מיט איר טואַלעט, איז אַננאָ בכלל געווען זייער אויפגעבראַכט. פּאַרן אַוועקפּאַרן קיין מאַסקווע האָט זי אין אַלגעמײן אַ בריה אויף נישט זייער טייער זיך צו קליידן, אַוועקגע- געבן דער מאַדיסטקע דריי קליידער איבערצומאַכן. זי קליידער האָט מען געדאַרפט אַזוי איבערמאַכן, אַז מען זאָל זיי נישט קאַנען דערקענען און זיי האָבן געדאַרפט זיין פּאַרטיק שוין מיט דריי טעג צוריק. אַרויסגעוויזן האָט זיך, אַז צוויי קליידער זענען אינגאַנצן נישט פּאַרטיק געווען, און איינס איז איבערגעמאַכט געוואָרן נישט אַזוי, ווי אַננאָ האָט געוואָלט. די מאַדיסטקע איז געקומען זיך פּאַרנעמען, טענענדיק, אַז אַזוי וועט בע- סער זיין, און אַננאָ איז אַזוי אויפגעקאַכט געוואָרן, אַז עס איז איר דער- נאָך אַ הרפּה געווען צו דערמאַנען זיך. פּדי אינגאַנצן זיך צו באַרזיקן, איז זי אַרײַנגעגאַנגען אין קינדער-צימער און דעם גאַנצן אַוונט פּאַרברענגט מיטן זון, האָט אים אַלײן געלייגט שלעפּן, איבערגעצולמט און צוגעדעקט מיט דער קאַלדע. זי איז געווען צופּרידן, וואָס זי איז אין ערגעץ נישט געפּאַרן און האָט אַזוי גוט פּאַרברענגט דעמדאַזיקן אַוונט. איר איז אַזוי פּייכט און רויק געווען, אַזוי קלאָר האָט זי געזען, אַז אַלץ, וואָס האָט

אויף דער באַן זיך איר פאַרגעשטעלט פאַר אזוי וויכטיק, איז בלויז איי-
נער פון די געוויינלעכע נישטיקע פאלן פון אַייסטאַקראַטישן לעבן און אז
זי האָט נישט פאַר קיינעם, נישט פאַר זיך אליין זיך וואָס צו שעמען. זי
האַט זיך אַנדערגעזעצט באַם קאַמין מיט אַן ענגלישן ראָמאַן און געוואַרט
אויפן מאַן. פינקטלעך האַלב צען האָט זיך דערהערט זיין קלונג, און ער
איז אַיינגעקומען אין צימער.

— ענדלעך ביסטו עס! — האָט זי געזאָגט, אויסשטרעקנדיק אים
די האַנט.

ער האָט אַ קוש געטון איר האַנט און זיך אַנדערגעזעצט לעבן
איר.

— בכלל זע איך, אַז דיין גסיעה איז געלונגען, — האָט ער איר
געזאָגט.

— יאָ, זייער, — האָט זי געענטפערט און געזוכען דערציילן אים
אַלץ פון אַנהייב: איר רייזע מיט וואַנסקי, איר קומען, דער צופאַל באַ
דער באַן, דערנאָך האָט זי דערציילט איר איינדרוק פון רחמנות מתחילת
צונו ברודער, דערנאָך צו דאָלין.

— איך האָלט נישט, אַז מען זאָל קאָנען מוחל זיין אזא מענטש,
האָט ער איז דיין ברודער, — האָט אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש שרענג
געזאָגט.

אַנא האָט אַ שמיכל געטון. זי האָט פאַרשטאַנען, אַז ער האָט דאָס
געזאָגט טאַקע דערפאַר, פּדי צו ווייזן, אַז די מאַכיוון פּין קרובהשאַפט
קאָנען אים נישט אָפהאַלטן פון צרויסזאָגן זיין אויפריכטיקע מיינונג. זי
האַט געקענט דעמדאָיקן שטריך באַ אַר מאַן און אים לייב געהאַט.

— עס פרייט מיר, וואָס אַלץ האָט זיך בשלום געענדיקט אין וואָס
די ביסט געקומען, — האָט ער פאַרגעזעצט — נו, וואָס רעדט מען דאָרט
זענן דעם נייעם געזעץ, וואָס איך האָב דורכגעפירט אין ראַט?

אַנא האָט באַרנישט געהערט וועגן דעם געזעץ, און זי האָט זיך
געפילט אין אַ פאַרלעגנהייט, וואָס זי האָט אזוי לייכט געקאָגט פאַרגעסן
אַן דעם, וואָס איז געווען פאַר אים אזוי וויכטיק.

— דאָ, פאַרקערט, האָט עס געמאַכט אַ גרויסן טומל, — האָט ער
געזאָגט מיט אַ זעלבסטצופרידענעם שמיכל.

זי האָט געזען, אַז אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש וויל איר דערציילן
ענעם אָנזעעמס פאַר זיך וועגן דעמדאָיקן ענין, און זי האָט מיט פּרונגן

אים אַרױפגעפירט צו דערצײלן. ער האָט מיטן זעלבן זעלבסטצופרידענעם שמיכל דערצײלט וועגן די אָנאַציעס, וואָס מען האָט אים געמאַכט צוליב דעמדאָזיקן דורכגעפירטן געווען.

— איך בין געווען זייער, זייער צופרידן. דאָס באַווײַזט, אז באַ אונז הייבט זיך אָן איינצושטעלן אַ פאַרנומפטיקער און פעסטער בליק אויף דעם ענין.

אויסטרײנקענדיק דאָס צווייטע גלאַז טײַ מיט כמעטענע און ברויט, איז אלעקסי אלעקסאַנדראָוויטש אויפגעשטאַנען און אַריינגעגאַנגען אין זײַן קאַבינעט.

— און דו ביסט אין ערגעץ נישט געפאַרן? דיר איז, אודאי, גע-
ווען לאַנגווייליק? — האָט ער געוואָלט.

— אַ, נײַן! — האָט זי געענטפערט, אויפשטייענדיק ניץ אים און באַגלייטנדיק אים דורכן זאַל אין קאַבינעט אַרײַן. — וואָס-זשע לײענסטו איצט? — האָט זי געפרעגט.

— איך לײען אַצינד *Duc de Lille, Poésie des enfers*, —
האָט ער געענטפערט. — זייער אַ מערקווירדיק בוך.

אונא האָט אַ שמיכל געטון, ווי מען שמיכלט פון די שוואַכקײטן פון געלעבטע מענטשן, און, נעמענדיק אים אונטער דער האַנט, האָט זי אים באַגלייט ביז דער טיר פונט קאַבינעט. זי האָט געקענט זײַן געווייני-
הייט, וואָס איז געוואָרן אַ נויטווענדיקייט, צו לײענען אין אַונט. זי האָט געוואָלט, אז נישט געקוקט אויף די אַמטלעכע פליכטן וואָס פאַרשלאַנגען פּמעט זײַן גאַנצע צײַט, האַלט ער פאַר זײַן הויב נאָכצו-אַלען אלעס מערק-
ווירדיקן, וואָס דערשיינט אין דער אינטעלעקט. לער כּפּערע. זי האָט אויך געוואָלט, אז אים אינאָרעסירן ווירקלעך ביכער פּאַליטישע, פּילאָזאָפּישע, טעאַלאָגישע, און די קונסט און אים, לויט זײַן נאַטור, אַ נאַצן כּרעמד, אָבער, נישט געקוקט דערויף אָדער טאַקע צוליב דעם, האָט אלעקסי אלעקסאַנדראָוויטש גאַרנישט דורכגעלאָזט פון דעם, וואָס האָט געמאַכט אַ רושם אויף דעם געביט, און האָט געהאַלטן פאַר זײַן הויב אַלץ צו לײענען. זי האָט געוואָלט, אז אויפן געביט פון פּאַליטיק, פּילאָזאָפּיע, טעאַלאָגיע, האָט אלעקסי אלעקסאַנדראָוויטש געצווייפלט אָדער געזוכט, אָבער אין די פּראָגן פּין קונסט און פּאַעזיע, באַזונדערס אין מוזיק, וואָס ער האָט לגמרי נישט פאַרשטאַנען, האָט ער באַשטימטע, פעסטע מיינונגען. ער האָט לײב געוואָלט צו רעדן וועגן שַעקספּירן, רעפּאַעלן, בעטהאָווענען,

וועגן דער באדייטונג פון די נייע שולן פון פאָעזיע און מוזיק, וועלכע זענען אלע באַ אים געווען איינגעטיילט מיט אַ זייער קלאַרן סדר.
 — נו, גיי געזונטערהייט, — האָט זי געזאָגט באַ דער טיר פונם קאַבינעט, וווּ עס זענען שוין געווען צוגעגרייט פאַר אים אַן אַבאָזשור אויפן ליכט און אַ קאַרפינקע וואָסער באַם פּאַטעל. — און איך וועל אָנ-שרייבן קיין מאַסקווע.

ער האָט אַ דריק געטון איר האַנט און הידער זי אַ קוש געטון.
 „פונדעסטוועגן איז ער אַ גוטער מענטש: אַן ערלעכער, אַ גוטער און ווערקווירדיקער אין זיין ספּערע, — האָט זיך אַננאָ געזאָגט, צוריק אַרײַנקומענדיק צו זיך, ווי זי וואָלט אים פאַרטיידיקט פאַר עמעצן, וואָס האָט אים באַשולדיקט און געזאָגט, אַז מען קאָן אים נישט ליב האָבן. — אָבער וואָס שטאַרן אים עפעס די אויערן אַזוי אויסטערליש אָפּ! צי ער האָט זיך אָפּגעשוירן? ...“

פּינקטלעך צוועלף, ווען אַננאָ איז נאָך געזעסן באַם שרייבטיש און האָט פאַרענדיקט דעם בריוו צו דאָליין, האָבן זיך דערהערט טריט אין לאַטשן, און אלעקסיי אלעקסאַנדראָוויטש, אַן אָפּגעוואַשענער און פאַרקעמ-טער, מיט אַ בוך אונטערן אַרעם, איז צוגעגאַנגען צו איר.
 — שוין צייט, שוין צייט, — האָט ער געזאָגט, באַזונדער שמייכ-לענדיק, און איז אַרײַנגעגאַנגען אין שלאַפּצימער.

„און וואָסער רעכט האָט ער געהאַט אַזוי צו קוקן אויף אים?“ האָט אַננאָ אַ קלער געטון, דערמאַנענדיק זיך וואָנסקיס בליק אויף אלעקסיי אלעקסאַנדראָוויטשן.

זי האָט זיך אויסגעטון, איז אַרײַנגעגאַנגען אין שלאַפּצימער, אָבער אויף איר פנים איז נישט בלויז נישט געווען יענע באַלעבטקייט, וועלכע האָט בעת איר זיין אין מאַסקווע אַזוי געשפּריצט פון אירע אויגן און שמייכל, פאַרקערט, אַצינד האָט דאָס פייער אויסגעזעען פאַרלאַשן אַדער ערגעץ ווייט באַהאַלטן אין איר.

XXXIV.

אועקאָרנדיק פון פעטערבורג, האָט ווראַנסקי איבערגעלאָזט זיין גרויסע דירה אויף דער מאַרסקאַיאַ דעם פריינט און באַליבטן חבר פעטריצקין.

פעטריצקי איז געווען אַ יונגער פאַרוטשיק, נישט קיין באַזונדער יחסדיקער און נישט בלויו נישט קיין רייכער, נאָר אַרום און אַרום אין חובות, אַונט-צייט תמיד שיכור; ער פלעגט אַפּז פאַר פאַרטידענע, אי קאַ-מישע אי מיאסע, געשיכטעס אַריינפאַלן אין הויפטוואַכט, אָנער ער איז געווען געליבט סיי פון די חברים, סיי פון די שעפלייט. צופאַרנדיק אַרום צוועלף אַ זיגער פון דער באַן צו זיין ווינונג, האָט ווראַנסקי דער-זען באַם טויער די אים גוט-באַקאַנטע באַלעגאַלישע קאַטש. אויף זיין קלונג, האָט ער נאָך פון הינטער דער טיר דערהערט אַ שטאַרק לאַכן פון מענער, אַ פלאַלען פון אַ פרויען-קול און פעטריצקיס געשריי: „אויב עמעצער פון די רובאים, איז נישט אַריינלאָזן ו" ווראַנסקי האָט נישט גע-הייסן דעם אַרדינאַנס זאָגן וועגן זיך און איז שטילטשקע אַריינגעגאַנגען אין ערשטן צימער. די באַראַנעסע שילטאַן, פעטריצקיס פריינדן, בליש-טשענדיק מיטן ליליאַ-אַטלאַס פון קלייד, מיטן ראָזן, בלאַנדן פּגימל און, זיי אַ קאַנאַריק, אַנפילנדיק דאָס גאַנצע צימער מיט איר פאַרויער פלו-דערן, איז געווען באַ אַ קילעכיקן טיש און האָט געקאַכט קאַווע. פעט-ריצקי אין פאַלטן און דער ריטמייסטער קאַמעראַדוסקי אין דער פולער פאַרם, מסתמא, פון דער דינסט, זענען געווען אַרום איר.

— בראַוואַ! ווראַנסקי! — האָט פעטריצקי אויסגעשריגן, אויפּשרי-גענדיק און קנאַקנדיק מיט דער שטול. — דער באַלעפאַס אַליין! באַראַ-געסע, קאַווע אים, פון נייעם טשייניק, מיר האָבן זיך גאַרנישט געריכט! אין האַף, דו ביסט צופרידן מיט דער באַשיינונג פון דיין קאַבינעט. — האָט ער געזאָגט, אַנווייזנדיק אויף דער באַראַנעסע. — איר זענט דאָך באַקאַנט?

— נאָך ווי! — האָט ווראַנסקי געזאָגט, פריילעך עמייכלענדיק און דריקנדיק דער באַראַנעסעס קליינע האַנט. — ווי דען, אַן אַלטער פריינט!

— איר קומט אהיים פון וועג, — האָט די באַראָנעסע געזאָגט, —
אנטלויף איך. אך איך וועל די מינוט אַוועקפאַרן, אויב איך שטער.
— איר זענט אינדערהיים דאָרט, וווּ אַר זענט, באַראָנעסע, —
האַנט ווראַנסקי געזאָגט. — וואָס מאַכסטו, קאַמעראַווסקי, — האָט ער צו-
געגעבן, קאַלט דריקנדיק קאַמעראַווסקיס האַנט.
— אַט איר קאַנט קיינמאַל נישט זאָגן אַזעלכע שייניקע זאַכן, —
האַנט די באַרנ סע זיך געווענדט צו פעטריצקי.
— ניין, פּרוּוואַס-זשע? נאָכן מיטאַג וועל איך אויך נישט ערגער
זאָגן.

— נאָכן מיטאַג איז קיין קונץ נישט! נו, יעל איך אייך געבן קאַ-
ווע גייט וואָשט זיך אָפּ אין טוט זיך צן — האָט די באַראָנעסע געזאָגט.
וויזער זעננדיק זיך אין זאַרגפול דרייענדיק דאָס שרייפּעלע אין דעם
נייעם טשייניקל, — פיער, גיט אַהער די קאווע, — האָט זי זיך געווענדט
צו פעטריצקי, וועלכע זי האָט גערופן פיער לויט ווין פאַמיליע פעטריצקי.
נישט באַהאַלנדיק אירע באַציונגען מיט אים, — איר וועל צושיטן.
— איר וועט קאַליע מאַכן!
— ניין, איך וועל נישט קאַליע מאַכן! נו, און אייער ווייב? —
האַט פּלוצלינג די באַרנ נעסע געזאָגט, איבערשלאָגנדיק ווראַנסקיס גע-
שפּרעך מיטן חבר, — מיר האָבן אייך דאָ חתונה געמאַכט. איר האָט גע-
ברענגט אייער פרוי?

— ניין, באַראָנעסע. איך בין געבוירן געוואָרן אַ ציגאַנער און וועל
שטאַרבן אַ ציגאַנער.

— טאַקע גלייכער, טאַקע גלייכער, גיט אַהער די האַנט.
און נישט צפּלאַצנדיק ווראַנסקי, האָט די באַראָנעסע, דורכפּלעכטנ-
דין מיט וויצן, אים אָנגעהויבן דערציילן אירע לעצטע לעבנס-פּלענער
און פרעגן זיין עצה.

— ער וויל מיר אַלץ נישט געבן קיין גוט! נו, וואָס-זשע זאָל איך
טון? (ער איז געווען איר מאַן) איך וויל אַצינד אָנהייבן אַ פּראָצעס.
ווי אַזוי עצהט איר מיר? קאַמעראַווסקי, גיט-זשע אַכטונג אויף דער קאַ-
ווע, — זי איז אויסגעפּלאַצן; איר זעט דאָך, אז אַך בין פאַרומען מיט
ענינים! איך וויל אַ פּראָצעס, ווייל מיין פאַרמעגן איז מיר נייטיק, איר
פאַרשטייט די דאָזיקע נאַרישקייט, אז איך בין אים פּלומרשט נישט טריי, —
האַט זי מיט פאַראַכטונג געזאָגט, — און דערפאַר וויל ער זיך באַנוצן
מיט מיין גוט.

ויר' נסקי הצט מיט פארגעניגן געהערט דאָסדאָזיקע פריילעכע פֿראַג-
 לען פון דער שיינגיקער פרוי, האָט איר צוגעשאַקט מיטן קאַפּ געגעבן
 האַלב וויזיקע עצות או בכלל גלייך צוגענומען זיין געוויינלעכן טאָן פון
 האַלמן זיך מיט דעם מין פרויען. אין זיין פעטערפֿאָרגער וועלט האָבן
 אַלע מענטשן זיך איינגעטיילט אויף צוויי אינגאנצן קעגנ-צילעכע סאַרטן.
 איין ניי עריקער, סאַרט — דורכשניטלעכע, נאַרשע און, דער עיקר, קאַ-
 מישע מענטשן, וועלכע גלייבן, אז איין מאן דארף לען מיט איין פרוי
 מיט ווילכער ער האָט גענומען חוזה-קדושה, אז אַ פֿייליך דארף זיין
 אומשוואַדיק, אַ פרוי שעמעוודיק, אַ מאַנספֿיל העלדיש, איינגעהאַלטן אין
 פעסט, אז מען דארף דערגיין קינדער, פארדינען אויף ברויט פֿאַר זיך,
 צאָלן חובות און נאָך אַזעלכע ענלעכע נאַרישקייטן. דאָס איז געווען דער
 סאַרט אל מאַדישע און קאַמישע מענטשן. אָבער עס איז געווען אַן אַנ-
 דערער סאַרט מענטשן, די אַכטע. צו וועלכן זיי אַלע האָבן געהערט, וווּ
 מען דארף זיין דער עיקר עלעגאַנט גרו סמוטיק, דרייטט, פֿייליך, זיך
 אָפגעבן יעדער פֿיינדשאַט נישט רויט ווערנדיק און פֿין אַלעם איבעריקן
 לאַכן.

וואַנאָכקי איז גלויבן אין דער ערשטער מיוזט געווען צעטוילט נאָך
 די איינזיקן פון דער גאַר אַנדערער וועלט, וועלכע ער האָט געברענגט
 פֿון מאַסקווע; אָבער ער איז בילד, ווי ער וועלט אריינגעשטעקט די פֿיס
 אין אַמע לאַטשן, אַריין אין זיין פֿריערדיקער פֿריילעכער און אָנגענע-
 מער וועלט.

די קאווע האָט זיך טאַקע נישט אָפגעקלעבט, נוצר האָט אַלע באַ-
 שפּריצט און איז או טגעלאָפּן, און אַרויסגעוויפּן טאַקע דאָס, וואָס איז
 נייטיק געווען, דאָס הייסט, געבן אַ געלעגנהייט פֿאַר גערויש און גע-
 לעכנער און פֿאַרגאַסן אַ טייערן טעפּך און דער פֿאַראַנעסעס קלייד.

— נו, אַצינד זייט געזונט, וואַרים אַנדערש, וועט איר זיך קיינמאַל
 נישט צפּוואַשן, און אויף מיין געוויסן וועט זיין דער גרעסטער פֿאַר-
 ברעך פֿון אַן אַרנטלעכן מענטש — אומריינקייט. עצהט איר אַ מעסנר
 צום האַלד?

— אומבאַדינגט, און אזוי, אז אייער הענטל זאָל זיין וואָס נעג-
 טער פֿון זיינע ליפּן. ער וועט אַ קוש טון אייער הענטל און אַלץ וועט
 זיך בשלום ענדיקן. — האָט וואַנאָכקי געעטפּערט.

— איז היינט אין פֿאַנגזשן, — און אַ רויש געטון מיטן קלייד,

איז זי פֿאַרשוונדן געוואָרן!

קאמערצאוסקי האָט זיך אויך אויפגעהויבן, נאָר וואָרנאָסקי, נישט וואַויסנדיק ביז ער וועט אוועקגיין, האָט אים דערלאָנגט די האַנט און איז אַוואָקגעגאַנגען אין טואַלעטצימער. בעת ער האָט זיך געוואָשן, האָט אים פעטריצקי אין קורצע שטריכן געמאַלט זיין לאַגע, אויף וויפיל זי האָט זיך געענדערט נאָך וואָרנאָסקיס אַוועקפאַרן. קיין געלט איז גאַרנישטאַ. דער פּאָטער האָט געזאָגט, אַז ער וועט נישט געבן און וועט נישט באַ-צאָלן די חובות. דער שניידער וויל איינזעצן און דער אַנדערער דראָט אַרין אומפּאָדיגט איינזעצן. דער פּוּל־קאַמאַנדיר האָט דערקלערט, אַז אויב דידאַזיקע סקאַנדאַלן וועלן נישט אויפהערן, דאַרף מען דעמיסאַנירן. די באַראַגעסע איז דערעסן געוואָרן, ווי ביטערער רעטער, באַזונדערס דעמיט, וואָס זי וויל פּטור געבן געלט; אָבער עס איז דאָ איינע, ער וועט זי ווייזן וואָרנאָסקי, אַ ווונדער, אַ פּראַכט, אין שטרענגן מזרח-סטיל „genere“ פון רבקה שקלאַפּין, פאַרשטייטג. מיט בערקאַשעוון אויך זיך צעקריגט, און ער האָט געוואָלט שיקן סעקונדאַנטן. אָבער עס וועט, פאַר-שטייט זיך, גאַרנישט ווערן. בכלל אָבער איז אַלץ אויס. עציכנט און אומ-געוויינלעך פּריילעך. און, נישט לאָזנדיק דעם חבר זיך פאַרטיפּן אין די פּרטים פון זיין לאַגע, האָט פעטריצקי גענומען דערציילן אים אַלע אינ-טעניעסאַנטע גייעסן. הערנדיק דאָס אַזוי גוט באַקאַנטע דערציילן פעטריצ-קי און דער אַזוי גוט באַקאַנטער אומגעבונג פון זיין דריי-יעריקער ווינונג, האָט וואָרנאָסקי איבערגעלעבט אַן אַנגענעם געפיל פון אומקערן זיך צו דעם געוויינלעכן און זאָרגלאָזן פעטערבוורגער לעבן.

— עס קאָן נישט זיין! — האָט ער אויסגעשריגן, אַפּלאָזנדיק דעם פעזאַל פון דעם וואַס-טישול, מיט וועלכן ער האָט באַגאַסן זיין שיינעם געזונטן האַלז. — עס קאָן נישט זיין! — האָט ער אויסגעשריגן באַ דער ידיעה וועגן דעם, אַז לאַראַ איז זיך צונויפגעגאַנגען מיט מילעעוון און האָט אַוועקגעוואָרפן פּערטינגאַפּן. — און ער איז נאָך אַלץ אַזוי נאַריש און צופּרידן? נו, און וואָס איז מיט ביזולאָקאָון?

— אַך, מיט ביזולאָקאָון איז געווען אַ מעשה פּלאַ! — האָט פעט-ריצקי אויסגעשריגן. — זיין ליידנשאַפט איז דאָך — בעלער, און ער יאָזט נישט דורך קיין איין הויף-באַל. איז ער אַוועק אויפן גרויסן באַל אין אַ נייעם העלם? דו האַסט געווען די נייע העלמען? זיי זענען זייער שייך גרינגער. שטייט ער אַזוי... ניין, דו הער.

— איך הער, — האָט וואָרנאָסקי, ווישנדיק זיך מיט אַ האַריק האַב-טיך, געענטפּערט.

— גייט דורך די גרויספירשטיין מיט עפעס אַ געזאנדטן, און אויף זיין אומגליק פארפירן זיי אַ שמועס וועגן די נייע העלמען. האָט די גרויספירשטיין געוואָלט ווייזן אַ נייעם העלם... זעען זיי, אונזער פיינער בחור שטייט. (פעטריצקי האָט פאַרגעשטעלט, ווי אזוי ער שטייט מיט דעם העלם.) האָט די גרויספירשטיין געבעטן צו געבן איר דעם העלם, — גיט ער נישט. וואָס איז? מען ווינקט צו אים, מ'שאַקלט מיט דעם קאַפּ, מען כמורעט זיך. גיב, ער גיט נישט. ער איז פאַרשטאַרט געוואָרן. דו קאַנסט דיר פאַרשטעלן!... נאָר דערדאָזיקער... ווי הייסט ער... וויל שוין נעמען צו אים דעם העלם... ער גיט נישט!... האָט ער אים אויסגעריסן, דער-לאַנגט דער גרויספירשטיין. אַט דאָס איז אַ נייער, זאָגט די גרויספירשטיין. זי האָט איבערגעדרייט דעם העלם און, קאַנסט דיר פאַרשטעלן, פון דאָרטן — בוך! אַ באַרנע, קאַנפעקטן, צוויי פונט קאַנפעקטן!... ער האָט דאָס אָנגעגעבעט דער פיינער בחור!...

ווראַנסקי האָט זיך געקייקלט פון געלעכטער. און לאַנג דערנאָך, רעדנדיק שוין וועגן עפעס אַנדערש, איז ער זיך פאַרגאַנגען מיט זיין גע-זונט געלעכטער, אַרויסשטעלנדיק זיינע פעסטע געדעכטע ציין, ווען ער האָט זיך דערמאַנט אָן דעם העלם.

געוויר געוואָרן אלע נייעסן, האָט ווראַנסקי מיט דער הילף פון לאַקיי אָנגעטון דעם מונדיר אין געפאַרן זיך מעלדן. נאָכן מעלדן זיך האָט ער בזעיה געהאַט צוצופאַרן צום ברודער, צום בעטי אין מאַכן ענלעכע ווייטן, פּדי אָנצוהייבן פאַרן אין יענער הויכער געזעלשאַפט, וווּ ער וועט קאַנען טרעפן די קאַרעניאַ. ווי תמיד אין פּטערבורג, איז ער אַרויסגע-פאַרן פון דער היים, פּדי נישט צוריקצוקומען ביז שפעט באַנאַכט.

צווייטע טייל.

I.

סוף היינטער איז בא די שטערבאצקיס אין הויז פאָרגעקומען אַ קאָנסידיום, וועלכער האָט געדאַרפט אַנטשיידן וועגן קיטיס געזונט-צו-שטאַנד און וואָס מען דאַרף ט.ן. כּדי צוריקצושטעלן אירע אָפּגעשוואַכטע כּוהות. זי איז געווען קראַנק, און מיטן דערנענטערן זיך פון פּריי-לינג איז איר צושטאַנד געוואָרן ערגער. דער הויז-דאָקטאָר האָט איר געגעבן פּיש-טראָן, דערנאָך אייזן, דערנאָך לאַפּיס, אָפּער אַזוי ווי נישט דאָס ערשטע. נישט דאָס צווייטע, נישט דאָס דריטע האָט נישט געהאַלפּן, האָט מען איינגעלאָדן אַ באַרימטן דאָקטאָר. דער באַרימטער דאָקטאָר, נאָך נישט קיין אַלטער, גאַנץ שיינער מאַנסביל, האָט פּאַרלאָנגט צו באַטראַכטן די קראַנקע ער האָט, דאַכט זיך, מיט אַ באַזונדער פּאַרגעניגן אַגעוויין, אַז די מיידלשע שעמענדיקייט איז בלוז אַן איבערבלייבעניש פון פּאַרי-באַריזם און אז עס איז נישטאָ קיין שום נאַטירלעכערס ווי דאָס, אַז נאָך נישט קיין אַלטער מאַנסביל זאָל אַרומטאַפּן אַ יונגע נאַקעטע פּרייליין. ער האָט דאָס געהאַלטן פאַר נאַטירלעך דערפאַר, וואָס ער האָט זיך געטון יעדן טאָג און האָט דערביי, ווי אים האָט זיך געדאַכט, נישט געפילט אין נישט געטראַכט קיין שום שלעכטס, און דעריבער האָט ער זי מיידלשע שעמענדיקייט געהאַלטן נישט בלוז אַלס איבערבלייבעניש פון פּאַריבאַריזם, נאָר אויך אַלס באַליידיקונג פאַר זיך.

מען האָט געמוזט זיך אונטערגעבן, וואָרים נישט געקוקט דערויף, וואָס אַלע דאָקטוירים האָבן זיך געלערנט אין איין שול, פון איינע און די זעלבע ביכער, האָבן געקענט איין וויסנשאַפט, און נישט געקוקט דערויף, וואָס מאַנכע האָבן געזאָגט, אַז דערדאָזיקער באַרימטער דאָקטאָר איז

א שײַכטער דאָקטאָר, איז באַ דער פירשטין איז הייז און איז איר קרייז
 איבער עפעס אָנערק נט געווען, און נאָר דער דאָזיקער באַרימטער דאָקטאָר
 חייסט עפעס באַזונדערס און אז יר איינער קאָן ראַטעווע קיטין. נאָכ-
 דעם, ווי ער האָט אויפּמערקזאָם באַטראַכט און יויסג קלאַפּט די פּון נושה
 צעמישטע און מובלבלע קראַנקע, איז דער באַרימטער דאָקטאָר, נאָך אַ
 פּלייסיקן אָפּוואַשן זיך די הענט, געשטאַנען אין גאַסצימער אין גע-
 רעדט מיטן פירשט, דער פירשט האָט זיך גערורעט, אונטערגעהיטט,
 הערנדיק דעם דאָקטאָר, ער האָט, ווי אַ דערפּארענער, נישט נאָרשער און
 נישט קראַנקער מענטש, נישט געגלייבט אין דער מעדיצין און איז אין
 האַרץ ביזו געווען אייך דערדזן קער גאַנצער קצמעדיע. פּערט נאָך, און
 אפּשר נאָר ער איינער האָט גרינטלעך פאַרשטאַען די סיבה פּון קיטיס
 קראַנקייט, זאָס הייסט אַ טשאַקער, האָט ער געקלערט, צופאַס זיך אין
 געדאַיק דעמדזיין נאָמען פּון יעגער-לעקסיקאָן צום באַרימטן דאָקטאָר
 און הערנדיק זיין פּלוידעריי וועגן די סימנים פּון דער טאַכטערס קראַנ-
 קייט, דער דאָקטאָר ווידר האָט קוים איינגעהאַלטן דעם אויסדרוק פּון
 פאַראַכטונג צו דעמדזיין אַלטן פּרייך און מיט צושטרענגונג זיך אַרצפּ-
 געלאָזט צו דער פּלאַך פּון זיין פאַרשטיין, ער האָט פאַרשטאַען, און יטן
 אַלטן איז נישטאָ וואָס צו רעדן און און דער קצפּ אין דעמדזיין הייז
 איז — די כּוּסער, פאַר איר האָט ער דאָס בּדעה געוואָס אַרויסצוווייזן
 זיין גאַנץ חריפות, אין דער צייט איז די פירשטין אַרײַנגעקומען אין
 גאַסצימער מיטן הויז-דאָקטאָר, דער פירשט איז אַוועקגעגאַנגען, באַמי-
 ענדיק זיך אַרויסצוווייזן, ווי לעכערליך אים זײַט און די גאַנצע קאַמע-
 דיע, די פירשטין איז געווען צעוודערט און האָט נישט געוואָסט וואָס צו
 טון. זי האָט זיך געפּילט שוילדיק פאַר קיטין.

— נאָ דאָקטאָר, אַנטשיידט אונזער גורל, — האָט די פירשטין גע-
 זאָגט. — זאָגט מיר אַלץ. — איז דאָ אַ האַפּנונג? האָט זי געוואָלט
 זאָגן, אָבער אירע ליפּן האָבן אָנגעהויבן ציטערן, און זי האָט נישט גע-
 קאַנט גרויסזאָגן די דאָזיקע פּראַגע. — אַלזאָ, דאָקטאָר?

— באלד, פירשטין, איך וועל איבערעדן מיטן קאַלעגע און דעמאַלט
 וועל איך האָבן דעם פּבּוד מיטצוטיילן אייך מיין מיינונג.

— זאָלן מיר אייך פאַרלאָזן?

— אויב אייך וועט ווילגעפעלן.

די פירשטין איז מיט אַ זיפּץ אַרויסגעגאַנגען.

ווען די דאָקטוירים זעען געבליבן אַליין, האָט דער הויז-דאָקטאָר

נישט דרייסט אָנגעהויבן אַרויסזאָגן זיין מיינונג וואָס איז באַשטאַנען אין דעם. אַז עס איז דאָ אַן אָנהייב פֿון אַ טובערקולאָז-פּראָצעס, אָבער... און אַזוי ווייטער. דער באַרימטער דאָקטאָר האָט אים געהערט און אינמיטן זיין רעדן אַ קוק געטון אויף זיין גרויסן גאַלדענעם זייגער.

— יאָ, — האָט ער געזאָגט. — אָבער...

דער הויז-דאָקטאָר איז רעספעקטפול שטיל געבליבן אינמיטן רעדן.

— באַשטימען, ווי איר ווייסט, דעם אָנהייב פֿון אַ טובערקולאָז-פּראָצעס קאָנען מיר נישט; ביזן באַזייון זיך פֿון קאָווערעס איז נישטאָ קיין שום באַשטימטס. אָבער חושד זיין קאָנען מיר. און סימפּטאָמען זענען פֿאַראַן: שלעכטע פֿאַרדיינג, נערוועזע אויפגערייצטקייט און דגל. די פֿראַגע שטייט אַזוי: באַ אַ חשד פֿון אַ טובערקולאָז פּראָצעס, וואָס דאַרף מען טון, פֿדי אונטערזעהאלטן די דערנערונג?

— אָבער איר ווייסט דאָך, דאָ זענען המיד פֿאַראַן פֿאַהאלטנע מאַ-רעלישע, גייסטיקע סיבות, — האָט דער הויז-דאָקטאָר זיך דערלויבט מיט אַ דינעם שמיכל אַריינצווואַרפֿן.

— יאָ, דאָס איז זעלבסטפֿאַרשטענדלעך, — האָט דער באַרימטער דאָקטאָר געענטפֿערט, ווידער אַ קוק טוענדיק אויפֿן זייגער. — אַנטשול-דיקט, די יאָזוסקער בריק איז שוין אויפגעשטעלט, צי דאַרף מען נאָך אַלץ פֿאַרן אַיום און אַרום? — האָט ער געפרעגט. — אַ! שוין אויפגעשטעלט. יאָ, נו, קאָן איך אין צוואַנציק מינוט זיין. האָבן מיר גערעדט, אַז די פֿראַגע איז אַזוי געשטעלט: אונטערהאלטן די דערנערונג און אויסבעסערן די נערוון. איינס איז אין שייכות מיטן צווייטן, מען דאַרף ווירקן אויף ביידע זייטן פֿון קרייז.

— אָבער אַ ריזע קיין אויסלאַנד? — האָט דער הויז-דאָקטאָר געפרעגט.

— איך בין אַ שונא פֿון די ריזעס קיין אויסלאַנד. און באַוויליקט צו זען: אויב עס איז פֿאַראַן אַן אָנהייב פֿון אַ טובערקולאָז פּראָצעס, וואָס מיר קאָנען נישט וויסן, וועט אַ ריזע קיין אויסלאַנד נישט העלפֿן. עס איז נייטיק אַזא מיטל, וואָס זאָל אונטערהאלטן די דערנערונג און זאָל נישט שאַדן.

און דער באַרימטער דאָקטאָר האָט פֿאַרגעלייגט זיין פֿלאַן פֿון היילן מיט סאַדענישע וואַסערן, וואָס דער הויפט-ציל באַם באַשטימען זיי איז באַשטאַנען דערין, וואָס זיי קאָנען נישט שאַדן.

דער הויז-דאָקטאָר האָט אויפֿמערקזאַם אין רעספּעקטפּול אויס-
געהערט.

— אָבער אַלס די נוצן, וואָס ס'קאָן ברענגען אַ רייזע קיין אויס-
לאַנד, וואָלט איך אַרויסגעשטעלט דאָס בייטן די געווינהייטן, דאָס באַזייטיקן
די באַדינגונגען, וואָס רופן אַרויס זכּרונות. און חוץ דעם... דער מוטער
הילט זיך, — האָט ער געזאָגט.

— אַ! נו, אויב אַזוי, מילא, זאָלן זיי פאַרן, אָבער ס'וועלן זיי
שאַדן ברענגען דיִדאָזיקע דייטשע שאַרלאַטאַנעס... מ'דאַרף זעען, זיי זאָלן
האַרן... נו, זאָלן זיי פאַרן.

ער האָט הוידער אַ קיך געטון אויפֿן זייגער.

— אַ! שוין צייט, — און זיך געלאָזט גיין צו דער טיר.

דער באַרימטער דאָקטאָר האָט דערקלערט דער פירשטין (די העפּ-
לעכקייט האָט דאָס געפּאָדערט), אַז ער מוז נאָכאַמאָל זעען די
קראַנקע.

— ווי! נאָכאַמאָל באַטראַכטן! — האָט די מוטער מיט שרעק
אויסגעשריגן.

— אַ, גיין, איך דאַרף געוויסע פרטים, פירשטין.

— ביטע זייער.

און די מוטער איז, באַגלייט פֿון דאָקטאָר, אַריינגעגאַנגען אין גאַסט-
צימער צו קיטין. אַן אויסגעדאַרטע און ראָזע, מיט אַ באַזונדערן גלאַנץ
אין די אויגן פֿון דער איבערגעטראַגענער בושא, איז קיטי געשטאַנען אין
מיטן צימער.

ווען דער דאָקטאָר איז אַריינגעקומען, איז זי רויט געוואָרן און איי-
רע אויגן האָבן זיך אָנגעפילט מיט טרערן. איר גאַנצע קראַנקייט און דאָס
היילן האָבן איר אויסגעזעען אַלס אַזאַ גאַרישע, אפילו קאַמישע זאַך! דאָס
היילן זי האָט איר אויסגעזעען פּונקט אַזוי קאַמיש, ווי דאָס צונויפֿשטעלן
שטיקלעך פֿון אַ צעבראַכענער וואָזע. איר האַרץ איז געווען צעבראַכן.
וואָס-זשע ווילן זיי זי היילן מיט פּילן און פּראַשקעס? אָבער זי האָט
נישט געקאַנט באַליידיקן די מוטער, נאָך מער דערפאַר, וואָס די מוטער
האָט זיך געהאַלטן פאַר דער שוילדיקער.

— זייט זיך מטרירן זעצט זיך, פירשטין, — האָט קיטין געזאָגט
דער באַרימטער דאָקטאָר.

ער האָט מיט אַ שמיכל זיך געזעצט קעגן איר, אָנגענומען דעם

דופק און הידער אָנגעהויבן שטעלן לאַנגווייליקע פּראָגן. זי האָט אים גע-
ענטפּערט און פּלוצלינג, ביזן ווערנדיק, אויפגעשלאָגען.
— אַנטשולדיקט מיר, דאָקטאָר, אָבער דאָס וועט, כּלעבן, צו גאָר-
נישט פירן. איר פּרענט מיך צו דריי מאָל דאָס אייגענע.
דער באַרימטער דאָקטאָר האָט זיך נישט באַליידיקט.
— קרעקלעכע צערייצטקייט, — האָט ער געזאָגט דער פּירשטיין,
ווען קיטי איז אַרויסגעגאַנגען. — איבעריקנס, איך האָב געענדיקט...
און דער דאָקטאָר האָט פאַר דער פּירשטיין, ווי פאַר אַן אויסשליס-
לעך קלוגער פּרוי, וויסנשאַפטלעך באַצייכנט דער קראַנקערט צושטאַנד
און פאַרענדיקט מיט אַן אַנזייזונג וועגן דעם, ווי אזוי צי טרינקען די
וואַסערן, וועלכע זענען געווען נישט נייטיק. אויף דער פּראָגע — צי
פּאַרן קיין אויסלאַנד ? — האָט דער דאָקטאָר זיך פאַרטיפט אין רעיונות.
זי ער וואָלט אַנטשיידט אַ שווערע פּראָגע. די אַיטשיידונג איז ענדלעך
אַרויסגעזאָגט געוואָרן : פּאַרן און נישט גלייבן די שטאַרטאַנעס, און וועגן
אַלעם זיך ווענדן צו אים.
גלייך עס וואָלט עפעס פּריילעכעס געשעען נאָך דעם דאָקטאָר
אַוועקפּאַרן. די מוטער איז פּריילעכער געוואָרן, אַריינק מעדל צו דער
טאַכטער, און קיטי האָט זיך אויך געמאַכט, אַז זי איז פּריילעכער געוואָרן.
איר איז צפּט, כּמעט שטענדיק, גליד אַייסגעקומען צו מאַכן זיך.

II.

באַלד נאָכן דאָקטאָר איז געקומען צו פּאַרן דאָליי. זי האָט גע-
וואַסט, אַז אין דעם טאָג דאָרף זיין דער קאַנטיליום און, נישט געקוקט
דערורף, וואָס זי האָט נישט לאַנג זיך אויפּעהויבן פון קימפעט (זי האָט
געבוירן אַ מיידלעך סוף ווינטער). נישט געקוקט דערויף, וואָס זי האָט גע-
האַט אַ סך אייגענע צרות און זאַרגן, האָט זי דאָך איבערגעלאָזט דאָס
זייג-קינד אין אַ קראַנז געוואָרן מיידלעך און איז געקומען געווייזן ווערן
וועגן קיטיס וואָרל, וועלכער האָט היינט געדאַרפט אַנטשיידט ווערן.
— נו, וואָס, — האָט זי געאַגט, אַריינק מענדיק אין גאַסטציימר
און נישט אויסגענדיק דעם הוט. — איר זענט אַלע פּריילעך. אוודאי
גוט ?

מען האָט איר געפרוּווט דערצייילן, וואָס דער דאָקטאָר האָט געזאָגט, אָבער עס האָט זיך אַרויסגעוויזן, אז הגם דער דאָקטאָר האָט גערעדט זייער גלאַטיק און לאַנג, איז דאָך בשום אופן נישט מעגלעך געווען איי-בערצוגעבן, וואָס ער האָט געזאָגט. אינטערעסאַנט איז נאָר געווען דאָס, וואָס עס איז באַשלאָסן געוואָרן צו פאַרן קיין אויסלאַנד.

דאָללי האָט נישט ווילנדיק א זיפן געטון, דער בעסטער פריינט אירער, די שוועסטער, פאַרט אַוועק, און איר לעבן איז נישט פריילעך, די באַצויגונגען מיט סטעפּאָן אַרקאָדיעוויטשן, זענען נאָך דעם איבערבעטן זיך געוואָרן דערנידער-קנדיק, די פאַרלייטונג, וועלכע אָנאָ האָט געמאַכט, האָט זיך אַרויסגעוויזן פאַר נישט דויערהאַפּט, און די פאַמיליען-אייגיקייט האָט זיך חידער איינגעדראַכן אויפן זעלבן צרט. קיין שום באַשטימטס איז נישט געווען, אָבער סטעפּאָן אַרקאָדיעוויטש איז פּמעט קיינמאָל נישט גע-ווען אינד. רהיים, קיין גילט איז אויך פּמעט קיינמאָל נישט געווען, און די חשדים פון אַימט ייקייט האָבן שטענדיק געפייניקט דאָללין, זי פלעגט זיי שוין פאַרטרייבן פון זיך, מורא האָבנדיק פאַר דעם איבערגעלעבטן לידן פון אייפּערזוכט, דער ערשטער אויסברוך פון אייפּערזוכט, וואָס איז איינמאָל איבערגעלעבט געוואָרן, האָט זיך שוין נישט געקאַנט אומקערן, און אפילו די אַנטדעקטע אַימטרייקייט וואָלט שוין נישט געקאַנט ווירקן אויף איר אַזוי, ווי אין ערשטן מאַל, אַזא אַנטדעקינג וואָלט איר נאָר צו-גענומען די פאַביליען-געווינהייטן, און זי האָט זיך געלאָזט אָפּמאַרן, פאַר-אַנטנדיק אים און מער פון אַלעם זיך פאַר דערדאַויקער שואַכקייט, אוי-סער דעם, האָבן די דאגות פון דער גרויס ר פּאַמיליג זי אומאויפהאַרלעך געפייניקט: דאָ האָט דאָס קערמען פון דעם זייג קינד זיך נישט איינגע-געבן דאָ איז די ניאַיע אַוועקגעאַנגען, דאָ איז, ווי אַצינד, אַיינס פון זי קינדער קראַנק געוואָרן.

— וואָס הערט זיך, וואָס מאַכן דיינע ז — האָט די מוטער גע-פרעגט.

— אַך, amaman, איר האָט געזיגן אייגענע צרות, לילי איז קראַנק געוואָרן, איז איר האָט מורא, אז דאָס איז שקאַרלאַטיבע, איר בין טאַקע אַצינד אַרויסגעפאַן, פּדי געוויר צו ווערן, ווירליכ, אויב עס גיז — גאָט בנהיל — שקאַרלאַטיבע, וועל איר מיך שוין נישט קאַנען צרויס-לירן.

דער אַלטער פירשט איז נאָכן דאָקטאָרס אַוועקפאַרן אויך אַרויסגע-

גאנגען פון זיין קאפינעט און, אונטערשטעלנדיק זיין באק דאללין און
שטעטנדיק מיט איר א ביסל. האָט ער זיך געווענדט צום ווייב:

— ווי אזוי-זשע האָט איר באַשלאָסן, איר פֿאַרס ז נג, און מיט מיר
וואָס ווילט איר טון ?

— איך מיינ, אַז דו זאָלסט בלייבן, אַלעקסאַנדער, — האָט דאָס
ווייב געזאָגט.

— ווי איר ווילט.

— Maman, פֿיר-וואָס-זשע זאָל דער פּאַפּא נישט פֿאַרן מיט אונז ? —
האָט קיטי געזאָגט. — אי אים אי אונז וועט פֿריילעכער זיין.

דער גלעטער פירשט איז אויפגעשטאַנען און האָט אַ גלעט געטון
מיט דער האַנט קיטיס האָר. זי האָט אויפגעהויבן דאָס פנים און, גענייט
שמיכלענדיק, געקוקט אויף אים. איר האָט זיך תמיד געדאַכט, אַז ער
פֿאַרשטייט זי בעסער פון אַלע אין דער פּאַמיליע, הגם ער האָט ווייניק
גערעדט מיט איר. זי איז געווען, ווי די קלענסטע, דעם פּאַטערס ליב-
לינג; און איר האָט זיך אויסגעוויזן, אַז זיין ליבע צו איר האָט אים גע-
מאַכט דורכדרינגלעך. ווען איר בליק האָט זיך צונויפגעטראַפן אַצינד מיט
זיינע בלויע, גוטע אויגן, וואָס האָבן אויפמערקזאַם געקוקט אויף איר, האָט
זיך איר געדאַכט, אַז ער זעט זי דורך און דורך און פֿאַרשטייט דאָס
באַציע עגמת נפש אירס. זי האָט, רויט ווערנדיק, זיך אַ צי געטון צו אים,
דערוואַרטנדיק אַ קוש, אָבער ער האָט איר נאָר אַ גלעט געגעבן איבער
די האָר און אַ זאָג געטון:

— די דאָזיקע נאַרישע שינאַנען ! צו דער אייגענער טאַכטער איז
זיך גאַרנישט צו דערקלויבן, נאָר דו גלעסטט די האָר פון געפֿערטע וויי-
בינער, נג, וואָס, דאָל נקא. — האָט ער זיך געווענדט צו דער עלטערער
טאַכטער, — זיין תכשיט וואָס מאַכט ?

— גאַרנישט, פּאַפּא. — האָט דאָללי געענטפערט, פֿאַרשטייענדיק,
אַז עס רעדט זיך וועגן מאָן. — ער פֿאַרט אַלץ אַרום, איך זע אים פֿמעט
נישט, — האָט זי נישט געקאָנט נישט צוגעבן מיט אַן איראַנישן
שמיכל.

— וואָס-זשע, ער איז נאָך נישט אַוועקגעפֿאַרן אין דאָרף אַריין דעם
וואָלד פֿאַרקויפֿן ?

— ניין, ער קלויבט זיך אַלץ.

— אזוי ! — האָט דער פירשט געפרעגט. — דאָרף איך מיך אויך
קלויבן ? איך הער דיר, — האָט ער זיך געווענדט צום ווייב, זעצנדיק

זיך. — און דו האָט וואָס, קאָטיאָ, — האָט ער צוגעגעבן צו דער ייִנגערער טאָכטער, — דו שטיי אַמאָל אויף, אין איין שיינעם טאָג, און זאָג דיר : איך בין דאָך אינגאָנצן געוונט און פריילעך, און קום הידער באַלד איב-דערפרי מיטן פאפא אויפן פראַסט שפאַצירן. האָ ?

עס איז, דאָכט זיך, געווען גאנץ פשוט זאָס, וואָס דער פאָטער האָט געזאָגט, אָבער קיטי איז באַ דיִאָזיקע ווערטער צעמישט געוואָרן אין האָט זיך פאַרלוירן, ווי אַ געכאַפּטער פאַרברעכער. יאָ, ער ווייסט אַלץ, פאַרשטייט אַלץ און מיט דיִאָזיקע ווערטער זאָגט ער מיר, אז הגם עס איז אַ חרפה, אָבער מען דאַרף איבערטראַגן די חרפה. זי האָט זיך נישט געקאָגט אָנגעמען מיט מוט צו ענטפערן עפעס. זי האָט שוין געוואָלט אָנהייבן און פּלוצלינג זיך צעוויינט און אַרויסגעלאָפּן פון צימער.

— אַט דאָס זענען דייע וויצן ! — איז די פירשטין אָנגעפאלן אויפן מאַן. — דו טוסט תמיד אַזוי. . . — האָט זי אָנגעהויבן אירע מוסר-רייד.

דער פירשט האָט גאָנץ לאַנג געהערט דער פירשטינס פאַרוורפן און געשוויגן, אָבער זיין פנים איז אַלץ מער און מער אָנגעברונט געוואָרן.

— זי איז אַזוי נעבעכדיק, די אַרימינקע, אַזוי נעבעכדיק, און דו פילסט נישט, אַז איר טוט היי יעדע אַנדיימונג אויף דעם, וואָס איז גע-הען די סיבה, אַך, אַזוי זיך טועה צו זיין אין מענטשן ! — האָט די פירשטין געזאָגט, און לויט דער ענדערונג פון איר טאָן האָבן דאָללי און דער פירשט פאַרשטאַנען, אַז זי רעדט וועגן וויראַנסקין. — איך פאַרשטיי נישט, ווי אַזוי עס זענען נישטאָ קיין געזעצן קעגן אַזעלכע מיאוסע, אומ-הירדיקע מענטשן.

— אַך, איך וואָלט כאָטש נישט געהערט, — האָט דער פירשט אוי-מעטיק אַ זאָג געטון, אויפשטייענדיק און אַזוי הי וועלנדיק אַוועקגיין, אָבער ער איז שטיין געבליבן אין דער טיר. — געזעצן זענען דאָ, מאַ-מעניו, און אויב דו האָסט מיך שוין אַרויסגערופן אויף דעם, וועל איך דיר זאָגן, ווער עס איז שולדיק אין אַלעם : דו און דו. בלויז דו. געזעצן קעגן אַזעלכע ווילע יונגען זענען תמיד געווען און זענען דאָ ! יאָ, ווען עס וואָלט נישט געווען דאָס, וואָס האָט נישט געדאַרפט זיין, איך — בין אַ וקן, אָבער איך וואָלט אים געשטעלט אויפן באַריער, דעמדאָזיקן

פראנט. יאָ, אָבער אַצינד גייט היילט, פירט צו זיך די דאָזיקע שאַר-
לאַטאַנעס.

דער פירשט האָט, דאָכט זיך, געהאט צו זאָגן נאָך אַ סך, אָבער
ווי נאָר די פירשטין האָט דערהערט זיין טאָן, האָט זי גלייך, ווי דאָס
פּלעגט שמוענדיק געשען באַ ערנסטע פּראַגן, זיך אונטערגעגעבן אין
חרטה געהאט.

— Alexandre, Alexandre, — האָט זי געפליסטערט, באַזעגן-
דיק זיך, און האָט זיך צעווייגט.
ווי נאָר זי האָט זיך צעווייגט, איז דער פירשט אויך שטיל געבליבן,
ער איז צוגעגאנגען צו איר.

— נו, גענוג, גענוג! דיר איז אויך שווער, איך ווייס, וואָס קאָן
מען טון! קיין גרויס אומגליק איז נישט, גוט איז באַרמהאַרציק...
דאָנק... — האָט ער געזאָגט, שוין אַליין נישט וויסנדיק, וואָס ער רעדט,
און ענטפּערנדיק אויף דער פירשטינס נאָסן קוש, וועלכן ער האָט דער-
פּילט אויף זיין האַנט. און דער פירשט איז אַרויסגעגאנגען פּון
צימער.

באַלד ווי נאָר קיטי איז אַרויסגעגאנגען מיט כּרעזן פּין צימער,
האָט דאָרפּל מיט איר מוטערלעכער, פּאַמיליען-געווינהייט גלייך דערזען,
אַז דאָ שטייט פּאַר אַ פּרויאישער ענין, און זיך צוגעגרייט עס צו טון.
זי האָט אויסגעטון דעם הוט און, מאַרגליש זיך פּאַרקאטשענדיק די
אַרבל, האָט זי זיך צוגעגרייט צו דער טעטיקייט. בעת דער מוטערס אַנ-
פּאַל אויפן פּאַטער, האָט זי געפּוהט אַפּהאַלטן די מוטער, און וויפּיל
דער טאָכטערישער דרך-אַרץ האָט דאָס דערלויבט. בשעת דעם פירשט
אויסברוך האָט זי געשוויגן, געפּילט אַ בושה פּאַר דער מוטער און
ציערלעכקייט צום פּאַטער דערפּאַר, וואָס ער איז באַלד צוריק גוט גע-
וואָרן. אָבער ווען דער פּאַטער איז אַוועקגעגאנגען, האָט זי זיך פּאַרנו-
מען צו טון די הויפט זאָך, וואָס איז גייטיק געווען — גיין צו קיטין און
בוזריקן זי.

— איך האָב אייך שוין לאַנג געוואָלט זאָגן, maman: צי ווייסט
איר, אַז לעוויץ האָט געוואָלט מאַכן אַ פּאַרשאַנג קיטין, ווען ער איז דאָ
געווען דאָס לעצטע מאָל? ער האָט געזאָגט סטיוואַן.
— נו, וואָס זשע? איך פּאַרשטיי נישט...

— איז אפשר האָט אים קיטי אַפּגעזאָגט? זי האָט אייך נישט
געזאָגט?

— ניין, זי האט גארנישט געזאגט נישט וועגן דעם, נישט וועגן צווייטן; זי איז צו שטאלץ. אבער איך ווייס, אז אלץ איז פון דעם...
 — יא, שטעלט איך פאר, אויב זי האט אפגעזאגט לעווינען, — און זי וואלט אים נישט אפגעזאגט, אויב יעדער וואלט נישט געווען, איך ווייס... און דערנאך האט זי דערדאזיקער אזוי מוראדיק אפגענארט.
 דער פירשטין איז צו שרעקלעך געווען צו טראכטן, ווי שטארק שולדיק זי איז קעגן דער טאכטער, און זי איז ביז געווארן.
 — אך, איך פארשטיי שוין גארנישט! היינט וויל מען נאר אלץ לעבן מיטן אייגענעם שכל, דער מיטער זאגט מען גארנישט, און דערנאך...
 — Maman, איך וועל גיין צו איר.
 — גי, איך פאררוער זיר דען? — האט די מוטער געזאגט.

III.

אריינקומענדיק אין קיטיס קלייניגן קאבינעט, אין דעם שייניגן, יאזיגן צימער, מיט די ליאקעלעך vieux ux saxe און אלא יוגגינקן, פריילעכן, ווי קיטי אליין איז ערשט מיט צוויי וורשים צוריק געווען, האט דאָללי זיך דערמאנט, ווי זיי האָבן פארפאָרן צוזאמען אויפֿגערוימט דאָסדאָניקע צימער. מיט וואָסער פריילעכקייט און פֿרעשע פֿראַגן האָט זי געוואָלט געוואָרן, ווען זי האָט דערזעען קיטין, וועל־כע איז געווען אויף אַ נידעריקער, פון דער טיר נאָעססטער שול, מיט אַנגעשטעלטע אומב. וועלעכע אויגן אויף אַ ווינקל פֿון טעפֿל. קיטי האָט אַ קוק געטון אויף דער שוויסטער, און דער קאלטער, עטוואָס שטרענגער, אויסדרוק פֿון איר פֿנים האָט זיך נישט גע׳טן.
 — איך וועל אַזינד אַהיימפֿאַרן און זיך אַריינזעצן אין שטוב, און דו וועסט נישט טרען קומען צו מיר, — האָט דאָריאָ אַלעקסאַנדראָוואַ געזאָגט, זענדיק זיך לעבן איר. — איך וויל זיך דורכשמועסן מיט דיר.

— וועגן וואָס? — האָט דערשראָקן אויפהייבנדיק דעם קאַפּ, שנעל קיטי אַ פֿרעג געטן.
 — וועגן וואָס דען, אויב נישט וועגן דיין צרה.

— איך האָב נישט קיין צרה.

— גענוג, קיטי. צי מיינסטו דען, אז איך קאָן נישט וויסן? איך ווייס אלץ. און גלייב מיר, דאָס איז אזוי נישטיק... מיר אלע זענען דאָס דורכגעגאנגען.

קיטי האָט געשוויגן, און איר געזיכט האָט געהאַט אַ שטרענגן אויטדרוק.

— ער איז נישט ווערט, אז דו זאָלסט ליידן איבער דעם, — האָט דאָזיאַ אַלעקסאַנדראָוואַ פאַרגעזעצט, גלייך צוטרעטנדיק צום ענין.

— יא, ווייל ער האָט זיך געוואָרפן מיט מיר, — האָט מיט אַ געבראַכן קול קיטי אַ זאָג געטון. — רעד נישט! איך בעט דיר, רעד נישט!

— אָבער ווער האָט דיר דאָס געזאָגט? קיינער האָט דאָס נישט געזאָגט. איך בין זיכער, אז ער איז געווען פאַרליבט אין דיר און איז געבליבן פאַרליבט, אָבער...

— אַך, צום שרעקלעכסטן איז פאַר מיר דאָסאָזיקע מיטפילן! — האָט קיטי אויסגעשריגן, פלוצלינג ביזן ווערנדיק. זי האָט זיך אויסגעדרייט אויף דער שטופ, איז רוים געוואָרן און שנעל אָנגעהויבן באַוועגן מיט די פינגער, צונויפדריקנדיק דאָ מיט איינער, דאָ מיט דער צווייטער האַנט דעם שנאָל פון פאַסיק, וועלכן זי האָט געהאַלטן. דאָללי האָט געקענט דער שוועסטערס דאָזיקע מאַניר, צו כאַפן פסדר מיט די הענט, ווען זי פלעגט ווערן אויפגערייצט; זי האָט געוואוסט, ווי קיטי איז פעיק אין אַ מינוט פון היציקייט צו פאַרגעסן זיך און אָנרעדן אַ סך איבעריקס און נישט אָנגענעמס, און דאָללי האָט זי געוואָלט באַרויקן; אָבער עס איז שוין געווען שפעט.

— וואָס, וואָס ווילסטו מיר געבן צו פילן, וואָס? — האָט קיטי שנעל געזאָגט. — דאָס, וואָס איך בין געווען פאַרליבט אין אַ מענטש, וועלכער האָט מיך נישט געוואָלט קענען, און אז איך שטאַרב פון ליבע צו אים? און דאָס זאָגט מיר אַ שוועסטער, וועלכע מיינט, אז... אז... אז זי פילט מיט!... איך וויל נישט דידאָזיקע באַדויערונגען און אָנשטעלן!

— קיטי, דו ביסט אומגערעכט.

— פאַרוואָס פייניקסטו מיך?

— פאַרקערט, איך זע, אז דו האָסט עגמת נפש...

אָבער קיטי האָט אין איר היציקייט זי נישט געהערט.

איך האָב גאַרנישט איבער וואָס צו זיין צעבראַכן און זיך טרייסטן.

איך בין אויף גווי פיל שטאַלץ, אז איך וועל מיר קיינמאָל נישט דער-
לייבן לייב צו האָבן אַ מענטש, וועלכער האָט מיך נישט לייב.

— איך זאָג דאָך גאַרנישט... איינס — זאָג מיר דעם אמת, — האָט
דאָריאַ אַלעקסאַנדראָוונאַ, זי אָנוועמענדיק באַ דער האַנט, אַ זאָג געטון: —
זאָג מיר, לעווין האָט דיר געזאָגט? ...

דאָס דערמאָנען לעוויןען האָט, דאַכט זיך, צוגענומען קיטין די
לעצטע זעלבסטבאַהערשונג: זי איז אויפגעשפרווגען פון דער שטול, אַ
וואָרף געטון דעם שטאַלץ אויף דער ערד און מאַכנדיק גיכע זשעסטן מיט
די הענט, אָנגעהויבן צו רעדן:

— ווי קומט דאָ הידער אַהער לעווין? איך פאַרשטיי נישט, נאָכ-
וואָס דו דאַרפסט מיך פייניקן? איך האָב געזאָגט און חור איבער, אז איך
בין שטאַלץ און וועל קיינמאָל, קיינמאָל נישט טון דאָס, וואָס דו טוטסט,
אומצוקערן זיך צו אַ מענטש, וועלכער האָט דיך פאַרראַטן, וועלכער האָט
לייב געקריגן אַן אַנדערע פרוי. איך פאַרשטיי דאָס נישט! דו קאָנסט, און
איך קאָן נישט!

אַרויסגעזאָגט זי דאָזיקע ווערטער, האָט זי אַ קוק געטון אויף דער
שוועסטער אין, דערזעענדיק, אז דאָללי שווייגט, טרויעריק אַראָפּגעלאָזט
דעם קאַפּ, האָט קיטי, אַנשטאַט אַרויסצוגיין פון צימער, ווי זי האָט בדעה
געהאַט, זיך אַוועקגעצושט באַ דער טיר, פאַרשטעלט זיך דאָס פנים מיט
אַ טיכל און אויך אַראָפּגעלאָזט דעם קאַפּ.

דאָס שווייגן האָט געדויערט אַ מינוט צוויי. דאָללי האָט געטרעכט
וועגן זיך. די דערנידערונג אירע, וועלכע זי האָט תמיד געמילט, האָט
זיך באַזונדער שמערזלעך אָפּגערופן אין איר, ווען עס האָט זי דערמאָנט
זאָן דעם די שוועסטער. זי האָט נישט דערוואָרט אַזאַ אכזריות פון דער
שוועסטער און זי איז ביזן געווען אויף איר. אָבער פּלוצלינג האָט זי דער-
הערט אַ גערויש פון אַ קלייד און איינצייטיק אַ קלאַנג פון אַן אַרויסגע-
פלאַצט, איינגעוואַלטן שלאַכצן, און עפעס עמעצנס הענט האָבן פון הינטן
אַרומגענומען איר האַלס. קיטי איז אויף די קניען געשטאַנען פאַר איר.
— דאָליקאַ, איך בין אַזוי, אַזוי אומגליקלעך! — האָט זי שולדיק
אַ פליסטער געטון.

און דאָס מיט טרערן באַדעקטע לייבע פנים האָט זיך באַהאַלטן אין
דאָריאַ אַלעקסאַנדראָוונעס קלייד.

גלייך ווי די טרערן וואַלטן געווען יענץ נייטיקע שמירעכץ, אַן
וועלכן עס האָט נישט געקאָנט גיין מיט געהעריקן זערהאַלג די מאַשין

פון קעגנזייטיקער פארשטענדיקונג צווישן ביידע שוועסטערן, — נאך די טרערן האבן די שוועסטערן זיך צערעדט נישט וועגן דעם, וואָס זיי האָט אינווערסערט, אָבער, שמועסנדיק אפילו וועגן זייטיקע זאַכן, האָבן זיי אויך פאַרשטאַנען איינע די אַנדערע. קיטי האָט פאַרשטאַנען, אַז דאָס וואָרט, וואָס זי האָט אין פֿעס אַרויסגעזאָגט, וועגן דעם מאַנס אומטרייקייט אין וועגן דער דערנידערונג האָט טיף אין האַרץ געטראָפֿן די אַרימע שוועס-טער, נאָר אַז זי האָט איר מוחל געווען. דאָללי האָט, פֿון איר זייט, פאַר-שטאַנען אַלץ, וואָס זי האָט געוואָלט וויסן; זי האָט זיך איבערצייגט, אַז אירע השערות זענען געווען ריכטיק, אַז דאָס אומגליק, קיטיס אימהיל-פאַר אומגליק באַשטייט טאַקע אין דעם, וואָס לַעווין האָט געמאַכט אַ פאַרשלאַג און וואָס זי האָט אים אָפּגעזאָגט, און ווּרצאַנקי האָט זי אָפּגע-נאַרט, און אַז זי איז גרייט לֵיב צו האָבן לַעווין און צו האַסן ווּרצאַנ-סקין. קיטי האָט קיין וואָרט נישט געזאָגט וועגן דעם; זי האָט גערעדט בלויז וועגן איר געמיטס-צושטאַנד.

— נישטאַך באַ מיר קיין שום אומגליק, — האָט זי געזאָגט, באַ-רויקנדיק זיך, — נאָר צי קאַנסטו פאַרשטיין, אַז מיר איז געוואָרן אַלץ מיאוס, אָפּשטויסנד, גראַב, און קודם כל איך אַליין. דו קאַנסט דיר נישט פאַרשטעלן, וואָס פאַר אַ מיאוסע געדאַנקען איך האָב וועגן אַלעם.

— וואָס פאַר אַ מיאוסע געדאַנקען קאַנסטו דען האָבן! — האָט דאָללי שמייכלענדיק געפרעגט.

— די סאַמע, סאַמע מיאוסטע און גרעבסטע; איך קאָן דיר נישט זאָגן. דאָס איז נישט קיין צער, נישט קיין אומעט, נאָר אַ סך ערגער. ווי אַלץ וואָס איז געווען שיינס אין מיר, אַלץ האָט זיך באַהאַלטן, און עס איז געבליבן בלויז סאַמע העסלעכס. נו, ווי אזוי זאָל איך דיר זאָגן? — האָט זי פאַרגעזעצט, זעענדיק שטוינונג אין דער שוועסטערס אויגן. — דער פאַפּא האָט ע-שט אָנגעהויבן רעדן צו מיר... דאַכט זיך מיר, אַז ער מיינט בלויז, אַז איך דאַרף חתונה האָבן. די מאַמא פירט מיך אויף אַ באַל: דאַכט זיך מיר, אַז זי פירט מיך בלויז צוליב דעם, כדי מיך שנעלער חתונה צו מאַכן און פטור ווערן פון מיר. איך ווייס, אַז דאָס איז נישט אמת, אָבער איך קאָן נישט פאַרטרייבן דידאַניקע געדאַנקען. די אזוי גע-רופענע חתנים קאָן איך נישט זען. מיר דאַכט זיך, אַז זיי נעמען פון מיר אַ מאָס אַרצפֿ. פריער פאַרן ערגעץ אין אַ באַל-קלייד איז געווען פֿאַר מיר פשוט אַ פאַרגעניגן, איך האָב אָנגעקוואַלן פון מיר; אַצינד

איז מיר אַ פּוּזן, נישט אָנגענעם. נו, וואָס ווילסטו? דער דאָק-
טאָר... נו...

קיטי האָט זיך פּאַרהאַקט; זי האָט געוואָלט ווייטער זאָגן, אָז זינט
עס האָט זיך געמאַכט מיט איר זי ענדערונג, איז איר סטעפּאָן אַרקאַדיע-
וויטש געוואָרן אומדערטרעגלעך נישט אָנגענעם און אָז זי קאָן אים נישט
זען אָן די סאַמע גרעבסטע און העסלעכסטע פּאַרשטעלונגען.

— נו-יאָ, אַלץ שטעלט זיך מיר פאַר אויפן סאַמע גרעבסטן און
העסלעכסטן אופן, — האָט זי ווייטער גערעדט. — דאָס איז מיין קראַנ-
קייט. אפּשר וועט דאָס איבערגיין...

— טראַכט נישט...

— איך קאָן נישט. בלויז פּאָ די קינדער איז מיר גוט, בלויז פּאָ

דיר.

אַ שאַד, וואָס דו טאַרסט נישט קימען צו מיר.

— ניין, איך וועל קימען. איך האָב געהאַט שקאַרלאַטינע, און איך

וועל בעטן די maman.

קיטי האָט אויסגעפירט דאָס איריקע און איז אַריבערגעפאַרן צו דער
שוועסטער, און די גאַנצע צייט פּון דער שקאַרלאַטינע, וועלכע איז ווירק-
לעך געקומען, איז זי אַרומגעגאַנגען אַרום די קינדער. ביידע שוועסטערן
האַבן בשלום אַרויסגעפירט אַלע זעקס קינדער, אָבער קיטיס געזונט האָט
זיך נישט פאַררעכטן, און נאָכן גרויסן הענות זענען די שטערבאַצקיס
אָועקגפּאַרן קיין אויסלאַנד.

IV.

דער פעטערבורגער העכסטער קרייז איז אייגנטלעך איינער, אַלע
קענען איינער דעם אַנדערן, פאַרן אפילו איינער צום אַנדערן. אָבער דער-
דאָזיקער גרויסער קרייז האָט זיך זיינע פּונדערטוילונגען. אָננאַ צרקאַ-
דיעוונאַ האָט געהאַט פּריינט און ענגע באַציונגען אין דריי פאַרשידענע
קרייזן. איין קרייז איז געווען אַן אַמטלעכער, אַן אָפּיציעלער, איר מאַנס
קרייז, וועיכער איז באַשטאַנען פּון זיינע געהילפּן און אונטערגעאָרדנטע,
וואָס זענען אויפן פאַרשידנאַרטיקסטן און צופּעליקסטן אופן פאַרבונדן און
פּונאַדערגעטיילט געווען לויט די געדעלשאַפּטלעכע באַדינונגען. אָננאַ

האָט אַצינד קוים זיך געקאָנט דערמאָנען יענץ געפיל פון יראת הכבוד, וועלכעס זי האָט די ערשטע צייט געהאַט צו דיזאָזיקע פּערזאָנען. אַצינד האָט זי זיי אַלע געקענט, ווי עס קען איינער דעם אַנדערן אין אַ קרייז-שטאַט: האָט געוואָסט וואָס פאַר אַ געווינהייטן און שוואַכקייטן עמעצער האָט, וועלכער שטיוול וועמען קוועטשט; האָט געוואָסט זייער באַציונגען פון איינעם צום אַנדערן און צום הויפט-צענטער; האָט געוואָסט ווער אָן וועגע, און ווי אזוי, און מיט וואָס עס האַלט זיך, אין ווער מיט וועמען און אין וואָס עס גייט זיך צונויף און גייט זיך פּינאָנדער; אָבער דער-דאָזיקער קרייז פון מלוכהשע, מאַנספּילשע אינטערעסן האָט קיינמאָל, נישט געקומען אויף דער גרעפּין ליידיאָ איוואָנאָונאָס איינערדן איר, נישט גע-קאָנט אינטערעסירן זי, און זי האָט אים אויסגעזיטן.

דער צווייטער, אָננען נאָענטער קרייז, איז געווען דער, דורך וועלכן אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָ יטש האָט געמאַכט זיין קאַריערע. דער צענטער פון דעמדאָזיקן קרייז איז געווען די גרעפּין ליידיאָ איוואָנאָונאָ. דאָס איז גע-ווען דער קרייז פון אַלע, נישט שיינע, ווילטוערישע און פּרומע פּרויען און קלאַגע, ערגייציקע מענער. איינער פון די קלאַגע מענטשן, וואָס האָט געהערט צו דעמדאָזיקן קרייז, האָט אים אָנגערופן „דאָס געוויסן פון דער פעט-רבּורגער געוועלשאַפט“. אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש האָט זייער טייער געהאַלטן דעמדאָזיקן קרייז, און אָננא, וועלכע האָט זיך אזוי גע-קאָנט צוזאַמענלעבן מיט אַלע, האָט די ערשטע צייט פון איר פעטערבור-גער לעבן זיך געפונען פריינט אויך אין דעמדאָזיקן קרייז. אַצינד אָבער, נאָכן אומקערן זיך פון מאַסקווע, איז איר דערדאָזיקער קרייז געוואָרן אומזעטערעך. איר האָט זיך אויסגעוויזן, אַז סיי זי, סיי זיי אַלע זענען נישט נאַטירלעך, און איר איז געוואָרן אזוי לאַנגווייליק און אומבאַקוועם אין דערדאָזיקער געוועלשאַפט, אַז זי איז ווי ווייט מעגלעך ווינציקער גע-פאָרן צו דער גרעפּין ליידיאָ איוואָנאָונאָ.

ענדלעך דער דריטער קרייז, וווּ אָננא האָט געהאַט באַציונגען, איז געווען אייגנטלעך די הויכע געוועלשאַפט, — די געוועלשאַפט פון בעלער, מיטאַנג, גלענצנדע טואַלעטן, די געוועלשאַפט, וואָס האָט זיך געהאַלטן מיט איין האַנט אָן הויף, פּדי נישט אַראָפּצולאָזן זיך צו דער האַלב-אַריסטאָ-קראַווע, וואָס די מיטגלידער פון קרייז האָבן געמיינט, אַז זיי פאַרזאָכטן זי, אָבער מיט וועלכע זיי האָבן געהאַט ניש בלוין עלעכע, נאָר אפילו איינע און די זעלבע געשמאַקן. איר באַציונג מיט דעמדאָזיקן קרייז האָט זיך געהאַלטן דורך דער פירשטין בעטסי טווערסקאַיא, איר קזינג פרוי,

וועלכער האָט געהאַט הונדערט און צוואַנציק טויזנט הכנסה און וועלכע האָט גלייך ווי אָנאַ האָט זיך באַוווּן אין דער הויכער געוועלשאַפט באַ-
זונדער זי ליב געקרייגן, זיך פאַרנעמען מיט איר און זי אַרײַנגעווינגן אין
איר קרייז, לאַנדריק פון דער גרעפין לידיאַ אינאָנאַונעס קרייז.

— ווען איך וועל זיין אַלט און מיאוס, וועל איך אויך ווערן אַעל-
כע, — האָט בעטטי געזאָגט, אָבער פאַר איך, פאַר אַ יונגער, שיינער
פרוי, איז נאָך צו פרי אין דעם מושב-זקנים אַרײַן.

אָנאַ האָט די ערשטע צייט, וויפיל זי האָט געקאָגט, אויסגעמיטן
דידאָזיקע וועלט פון דער גרעפין טווערסקאַיאַ, ווייל זי האָט געפאָדערט
אויסגאַבן, גרעסערע פון אירע מעגלעכקייטן, און עס איז איר אויך איי-
געווען בעסער געפעלן געוואָרן די ערשטע; אָבער נאָך דער רײזע קיין
מאָסקווע איז געוואָרן פאַרקערט. זי האָט אויסגעמיטן די מאַראַלישע פריינט
אירע און איז געפאָרן אין דער הויכער וועלט. דאָרט פלעגט זי באַגעגענען
וואַנאַסקין און איבערלעבן אַן אומרויקע פרייד באַ דידאָזיקע באַגעגענישן.
באַזונדערס ציט פלעגט זי טרעפן וואַנאַסקין באַ בעטטי, וועלכע איז גע-
ווען אַ געבידטיקע וואַנאַסקאַיאַ וון זיינט אַ קווינקע. וואַנאַסקי איז געווען
אומעטום, ווי ער האָט נאָר געקאָגט טרעפן אַנגען, און האָט איר געזאָגט,
ווען ער האָט געקאָגט, וועגן זיין ליבע. זי האָט אים נישט געגעבן קיין
שום יסוד, אָבער יעדעס מאָל, ווען זי פלעגט זיך טרעפן מיט אים, האָט
אין איר האַרץ זיך אָנגעצונדן דאָס זעלבע געפיל פון באַלעבטקייט, וועל-
כעס איז זי באַפאַלן יענעם טאָג אין וואַנאַן, ווען זי האָט אים צום ערשטן
מאָל דערזעען. זי האָט אַליין געשפירט, אַז באַם זעען אים האָט אַ פרייד
געלויבטן אין אירע אויגן און געקרימט אירע ליפן אין אַ שמיכל, און
זי האָט נישט געקאָגט פאַרלעשן דעם אויסדרוק פון דערדאָזיקער פרייד.
די ערשטע צייט האָט אָנאַ אויפריכטיק געגלייבט, אַז זי איז נישט
צופרידן פון דעם, וואָס ער דערלויבט זיך צו פאַרפאַלגן זי; אָבער באַלד
נאָכן צוריקקערן פון מאָסקווע קומענדיק אויף אַן אָונט, ווי זי האָט גע-
רעכנט צו טרעפן אים, און ער איז נישט געווען, האָט זי, לויט דעם
טרויער, וואָס האָט זי באַהערשט, קלאַר פאַרשטאַנען, אַז דאָסדאָזיקע פאַר-
פאַלגן איז איר נישט בלויז נישט אומאַנגענעם, נאָר אַז עס שאַפט דעם
גאַנצן אינטערעס פון איר לעבן.

די באַרימטע זינגערין האָט געוואָנען דאָס צווייטע מאָל, און די
 גאַנצע הויכע געזעלשאַפט איז געווען אין טעאָאָר. דערזענדיק פון זיין
 פּאַטעל אין דער ערשטער רייע די קווינקע, איז וואָנסקי נישט וואַרטנ-
 דיק אויף קיין אַנטראַקט, אַריינגעגאַנגען צו איר אין דער לאַזשע.
 — פּאַרוואָס-ווע זענט איר נישט געקומען עסן מיט אַ? — האָט
 זי אים געזאָגט. — איך ווונער מיך אויף דערזאָיקער העלזעריש-
 קייט פון פּאַרליבטע, — האָט זי צוגעגעבן מיט אַ שמייכל, אַזוי, אַז ער
 אַליין זאָל הערן: — זי איז נישט געווען. אָבער קומט נאָך
 דער אָפּערע.
 וואָנסקי האָט פּרעגנדיק אַ קוק געטון אויף איר. זי האָט אָנגעפויגן
 דעם קאַפּ. ער האָט מיט אַ שמייכל איר געדאַנקט און זיך געזעצט לעבן
 איר.
 — אין ווי איך דערמאן מיך אייער אָפּלאַכן! — האָט פּאַרוועזעט
 זי פּירשטיין בעטסי, וועלכע האָט געפונען אַ פּאַונדער פּאַרגעניגן אין דעם
 נאַכפּאַלגן די אַנטוויקלונג פון דערזאָיקער ליידנשאַפט. — ווי איז דאָס
 זאָל אַהינגעקומען! איר זענט געפאַנגען, מיין ליבער.
 — איך וויל טאַקע נאָר דאָס, אַז איך זאָל זיין געפאַנגען. — האָט
 וואָנסקי געענטפערט מיט זיין רויקן, גוטמיטיקן שמייכל. — אויב איך
 קלאָג מיך, איז בלויז דערויף, וואָס איך בין צו חייניק געפאַנגען, אויב
 זאָגן דעם אמת. איך הייב אָן פּאַ-לירן די האַפּנונג.
 — וואָסער האַפּנונג קאָנט איר דען האָבן? — האָט בעטסי געזאָגט.
 באַליידיקט פאַר איר פּריינט: — entendons nous.. — אָבער אין אי-
 רע אויגן זענען אַרובגעלאָפּן פּיערלעך, וואָס האָבן געזאָגט, אַז זי פאַר-
 שטייט זייער גוט און פונקט אַזוי ווי ער, וואָסער האַפּנונג ער קאָן האָבן.
 — קיין שום האַפּנונג, — האָט וואָנסקי געזאָגט, לאַכנדיק און
 אַרויסשטעלנדיק זיינע געדיכטע ציין, — אַנטשולדיקט. — האָט ער צוגע-
 געבן, נעמענדיק פון איר האַנט דעם בינאַקל און אָנהייבנדיק איבער איר
 אַנטבלויטן אַקסל אַריבער צו באַקוקן די קעגנאיבערדיקע רייע לאַזשעס. —
 איך האָב מורא, אַז איך ווער קאָמיש.
 ער האָט געוויסט גאַנץ גוט, אַז אין די אויגן פון בעטסי און פון
 אלע אַריסטאָ-ראַטישע מענטשן ריזיקירט ער נישט צו זיין לעכערלעך.
 ער האָט געוויסט גאַנץ גוט, אַז אין די אויגן פון דיזאָיקע מענטשן קאָן
 די ראַל פון אַן אוימגליקלעך פּאַרליבטן אין אַ מיידל און בכלל אין אַ פּריי-
 ער פּרוי זיין לעכערלעך; אָבער די ראַלע פון אַ מענטש, וואָס האָט זיך

ציגעטשעפעט צו אַ פארהייראטער פרוי און גיט אױעק זיין גאַנץ לעבן דערויף, פדי זי אריינצושלעפן אין אויסגעלאסנקייט, — אז די דאָזיקע דאָלע פארמאָגט עפעס שיינס, דערהויבנס און קאָן קיינמאָל נישט זיין לע- כערלעך, און דערפאר האָט ער מיט אַ שטאַלצן און פריילעכן שמייכל, װאָס האָט געשפילט אונטער זיינע װאַנטעס, אראָפּגעלאָזט דעם פינאַקל און אַ קוק געטון אויף דער קויזנע.

— און פאַרוואָס זענט איר נישט געקומען אויף מיטאַג, — האָט זי געזאָגט, שעפּנדיק נחת פון אים.

— דאָס דאַרף מען אייך דערציילן, איך בין געווען פארנומען, און מיט װאָס? איר װעט קיינמאָל נישט טרעפן, איך האָב געהאַלטן שלום מאַכן צווישן אַ מאַן מיט דעם באַליידיקער פון זיין פרוי, יאָ, כילעבן? — װאָס זשע, און איר האָט שלום געמאַכט? — כמעט.

— איר דאַרפט מיר דאָס דערציילן, — האָט זי געזאָגט, אויפ- שטייענדיק, — קומט אריין אין צווייטן אנטראַקט.

— איך קאָן נישט: איך פאַר אין פראַנצויזישן טעאַטער, — פון דער נילסאָן? — האָט מיט שרעק געפרעגט בעטסי, װעלכע װאַלט להלואַטין נישט אונטערגעשיידט די נילסאָן פון יעדער כאַ- ריסטין.

— װאָס זשע קאָן מען טון? איך דאַרף מיך דאַרט מיט עמעצן זעען, אַלץ צויליב דעם ענין פון מיין שלום מאַכן. — געבענטשט זענען די שלום-מאַכער, זיי װעלן דערלייזט װערן, — האָט בעטסי געזאָגט, דערמאָנענדיק זיך עפעס ענלעכט, װאָס זי האָט אמאָל געהערט פון עמעצן. — נו, זעצט זשע אייך, דערציילט, װאָס צווינס?

און זי האָט זיך צוריק צוועקגעזעצט.

V.

— דאָס איז אַ ביסל נישט באַשיידן, אָבער ס'איז אזוי פּיין, אז עס בלוסט זיך שרעקלעך צו דערציילן, — האָט וואַנאָסקי געזאָגט, קינדדיק אויף איר מיט לאַנדדיקע אויגן. — איך וועל נישט אַנרוּפן קיין פּאַמפּ-ליע-געמען.

— אָבער איך וועל טרעפן, — גלייכער אזוי.

— הערט-ושע: עס פאַרן צוויי פּריילעכע יונגעלייט...

— פאַרשטייט זיך, אָפיצירן פון אייער פּוּלץ?

— איך זאָג נישט אָפיצירן, פשוט צוויי יונגעלייט, וואָס האָבן אַפּ-

געעסן פּרישטיק.

— זעצט איבער: וואָס האָבן געמאַכט אַ פּוּסל.

אפשר, זיי פאַרן אויף מיטאַג צו אַ חבר אין פּריילעכסטן געמיטס-זושטאַנד אין זעען אַ שיינדיקע פּרוי יאָגט זיי איבער אויף אַ דראַזשקע, קוקט זיך אום און, זיי על פל פנים דאָכט זיך, זי גריסט זיך צו זיי און יאָכט, זיי פאַרשטייט זיך, נאָך איר, טרייבן מיטן גאַנצן פּוּסל. צו זייער פאַרווונדערונג, שטעלט זיך די שיינהייט אָפּ באַם טויער פון דעם זעלבן ווויז, ווויזן זיי פאַרן, די שיינהייט לויפט אַרויף אויפן אייבערשטן שטאַק. זיי זעען בלויז די ראַזע ליפּעלעך פון הינטערן קורצן וואַל אָפּער און די הערלעכע קליינע פּיסלעך.

— איר דערציילט דאָס מיט אַזאַ געפיל, אז מיר דאָכט זיך, איר

גלייך — זענט איינער פון די צוויי.

— אין וואָס האָט איר מיר ערשט געזאָגט? נו, די יונגעלייט גייען אַריין צום חבר, באַ אים איז אַ געזעגנונג-מיטאַג. דאָ טרינקען זיי טאַקע, אפשר, אויס אַ ביסל איבעריקס, ווי תמיד אויף געזעגנונג-מיטאַגן. און באַם מיטאַג פּרעגן זיי זיך אויס, ווער עס וווינט אינדערהיך אין דעם הויז, קיינער ווייסט נישט, און בלויז דעם באַלעבאַס לאַקיי אויף זייער פּראַגע — צי עס וווינען אינדערהיך מאַמזעלן — ענטפערט, אז זיי זענען דאָ זייער אַ סך. גאַנץ מיטאַג גייען די יונגעלייט אַריין צום באַלע-באַס אין קאַבינעט אַריין און שרייבן אַ בריוו צו דער אומבאַקאַנטער. זיי האָבן געגעריבן אַ ליידנשאַפטלעכן בריוו, אַ דעוּקלערונג און טראַגן

אליין ארויף דעם בריוו אינדערהייך, פרי צו דערקלערן דאָס, וואָס וואָלט אין בריוו געווען נישט גאר פארשטענדלעך.

— נאָכוואָס דערציילט איר מיר אַזעלכע מיאוסע זאַכן ? נוי ?

— זיי קלינגען אָן. עס קומט אַרויס אַ מיידל, זיי גיבן דעם בריוו און פאַרזיכערן דאָס מיידל, אַז ביידע זענען אזוי פאַרליבט, אַז זיי וועלן באַלד שטאַרבן דאָ באַ דער טיר. דאָס דערשטוינטע מיידל פירט אונטער-האַנדלונגען. פּלוצלינג באַהייזט זיך אַ הער מיט באַקנבערד-וורשטלעך, אַ רויטער ווי אַ ראַק, דערקלערט, אַז אין הויז וווינט קיינער נישט, אַ הויך זיין ווייב, און טרייבט אַרויס ביידע.

— פּונדאָנען-זשע הייסט איר, אַז ער האָט באַקנבערד, זיי איר זאָגט וורשטלעך ?

— אַט הערט. היינט בין איך געפאַרן זיי אויסגלייכן.

— נוי, און וואָס-זשע ?

— דאָ איז דאָס סאַמע אינטערעסאַנטסטע. עס הייזט זיך אַרויס, אַז דאָס איז אַ גליקלעך פאַרפאַלק פון אַ טיטולאַר-ראַט מיט אַ טיטולאַר-ראַטין. דער טיטולאַר-ראַט גיט אַן אַנקלאַגע, און איך ווער אַ שלום-פאַרמיטלער, און אַ וואָסערער !!! איך פאַרזיכער אייך, טאַלעיראַן איז אַ גאַרנישט אַקעגן מיר.

— אין וואָס-זשע באַשטייט די שווערקייט ?

— אַט הערט... מיר האָבן זיך אַנטשוואַדיקט ווי עס באַדאַרף צו זיין : „מיר זענען פאַרזוהיפּלט, מיר בעטן אַנטשוואַדיקונג פאַר דער שרעק-לעכער מיספאַרשטענדעניש“... דער טיטולאַר-ראַט מיט די וורשטלעך הייבט אָן ווייך צו ווערן, אָבער ער וויל אויך אויסדריקן זיינע געפילן, און הי גאָר ער הייבט אָן אויסצודריקן. הייבט ער זיך אָן צו היצן און רעדן גראַבקיטן, און איך מוז חידער לאַזן אין גאַנג אַלע מינע דיפּלאַ-מאַטישע טאַלענטן. „איך בין מספּים, אַז זייער האַנדלונג איז נישט קיין שיינע, אָבער איך בעט אייך צו נעמען אין אַכט די מיספאַרשטענדעניש, די יונגקייט ; הוצדעם האָבן די יונגעלייט נאָר-וואָס געהאַט געפּרישטיקט. איר פאַרשטייט. זיי האָבן חרטה מיטן גאַנצן האַרץ, בעטן מען זאָל זיי מוחל זיין זייער שולדיג. דער טיטולאַר-ראַט ווערט חידער ווייך : „איך בין מספּים, גראַף, און בין גרייט מוחל צו זיין, אָבער, איר פאַרשטייט, אַז מײן פּרוי, מײן פּרוי, אַן אַרנטלעכע פּרוי, איז אויסגעשטעלט אויף פאַרפאַלונגען, גראַבקיטן און עזותקייטן פון עפעס יונגעלייך, נידערטרעכט...“ און פאַרשטייט איר, דאָסאַזויקע יונגע איז דערביי, און איך דאַרף שלום

מאָכן צווישן זיי, איך לאָז ווידער אין גאַנג די דיפּלאָמאַטיע, און ווי נאָך מען דאַרף פאַרענדיקן דעם ענין, הייבט דער סינאָלאָג אַראָפּ ווידער אָן זיך צו היצן, רויט צו ווערן, די וורשטלעך הייבן זיך אונטער, און איך צעגיס מיך ווידער אין דיפּלאָמאַטישע סובטעלִקייטן.

— אַך, דאָס מוז מען אייך דערציילן! — האָט בעסטי לאַכנדיק זיך געווענדט צו אַ דאַמע, וואָס איז אַריינגעקומען אין איר לאַזשע. — ער האט מיך אזוי לאַכנדיק געמאַכט... נו, bonne chouce, — האָט זי צוגעגעבן, דערלאַנגנדיק וואַנסקין דעם פינגער, וואָס איז פריי געווען פון האַלטן דעם פעכער, און מיט אַ באַוועגונג פון די אַקסלען אַראָפּ-לאַזנדיק דעם אַרויפגעהויבענעם דעיאָלט פון קלייד, פדי צו זיין, ווי גע-וועריק, אינגאַנצן נאַקעט, ווען זי וועט אַרויכגיין פאַרויס צו דער ראַמפּע, אין ליכט פונם גאַז און אונטער אַלעמענס אויגן.

וואַנסקי איז געפאַרן אין פראַנצויזישן טעאַטער אַריין, וווּ ער האָט באַמח געדאַרפט זעען דעם פּאָד-קאָמאַדור, וועלכער פלעגט נישט דורכ-לאָזן קיין איין פאַרשטעלונג אין פראַנצויזישן טעאַטער, פדי זיך דורכ-צושמועסן מיט אים וועגן זיין שלום-פאַרמיטלונג, וואָס האָט אים פאַרנו-מען און געוויילט שוין דעם דריטן טאָג. אין דעם ענין איז פאַרמישט געווען פעטריצקי, וועלכען ער האָט ליב געהאַט, און אַ צווייטער, וועלכער איז נישט לאַנג אַריינגערעכטן, אַ ווילער יאַט, אַן אויסגעצייכנטער חבּר, דער יונגער פּרשט קעדראָוו, און דער עיקר — דאָ זענען פאַרמישט גע-ווען די אינטערעסן פון פּולק.

ביידע זענען געווען אין וואַנסקיס עסקאָדראָן. צום פּילק-קאָמאַנד-דיר איז געקומען צו פאַרן אַ פּאַאמטער, דער סינאָלאָג-ראַט ווענדען, מיט אַן אַנקלאַגע אויף זיינע אַמיצירן, וועלכע האָבן נאַליידיקט זיין פּרוי. די יונגע פּרוי זיינע, ווי ווענדען האָט דערציילט, — ער איז געווען אַ האַלב יאָר נאָך דער חתונה, — איז געווען אין צערקווע מיט דער מוטער און, פּלוצלינג דערשפּירנדיק זיך נישט געזונט, וואָס האָט געשטאַמט פון אַ גע-וויסן צישטאַנד, האָט זי נישט געקאָנט מער שטיין און איז היימגעפאַרן אויף דער ערשטער בעסטער דראָזשקע, וואָס איז איר אונטערגעקומען. דאָ האָבן זי אָנגעהויבן נאָכיאָן אַמיצירן, זי האָט זיך דערשראָקן און, נאָך מער קראַנק ווערנדיק, איז זי אַרויפגעלאָפּן אויף די טרעפּ אַהיים. ווענדען אַליין, צוריקקומענדיק פון אַמט, האָט דערשפּירט אַ קלונג און עפעס שטימען, ער איז אַרויסגעגאַנגען און, דערזענדיק שיפּורע

אָפּצירן מיט אַ בריוו, האָט ער זיי אַרויסגעשטופּט. ער האָט געבעטן אַ שטרענגע שטרעף.

— ניין, ווי איר ווילט, — האָט דער פּוּלֶק-קאַמאַנדיר געזאָגט וואָנאָ-סקין, איינלאַנדיק אים צו זיך, — פעטריצקי ווערט אומדערטרעגלעך. עס גייט נישט אדורך קיין וואָך אָן אַ מעשה. דערדאָזיקער באַזאַמטער וועט נישט אָפּלאָזן דעם עיין, ער וועט גיין ווייטער.

וואָנאָסקי האָט געזען די גאַנצע אויבאַנשטענדיקייט פון דעם עסק און אז קיין דיעל קאָן דאָ נישט זיין, אז מען דארף אַלץ טון, פּדי ווייך צו מאַכן דעמדאָזיקן טיטולאַר-ראַט און צו פאַררייבן דאָס עסק. דער פּוּלֶק-קאַמאַנדיר האָט איינגעלאָדן וואָנאָסקין טאַקע דערפאַר, וואָס ער האָט אים געקענט פאַר אַן איידעלן און קלאַנג מענטש, און דער עיקר פאַר אַ מענטש, וואָס האָלט טייער דעם פּבּוד פון פּוּלֶק. זיי האָבן זיך דורכגעשמועסט און באַשלאָסן, אז פעטריצקי און קעדראַוו מיט וואָנאָסקין דאַרפן פאַרן צו דעמדאָזיקן טיטולאַר-ראַט זיך אַנטשולדיקן. דער פּוּלֶק-קאַמאַנדיר און וואָנאָסקי — ביידע האָבן פאַרשטאַנען, אז וואָנאָסקיס נאָמען און דער מאַג-נאַגראַם פון פּוּלֶק-אַדוואַטאַט דאַרפן אַ טך מיטוויקן, אז דער טיטולאַר-ראַט זאָל ווייך ווערן. און באַמת, דידאָזיקע צוויי מיטלען האָבן זיך אַרויס-געוויזן פאַר טיילווייז ווירקזאַמע; אָבער דער רעזולטאַט פון דער פאַרגליי-כונג איז געבליבן צווייפּלהאַפט, ווי וואָנאָסקי האָט טאַקע דערציילט.

קומענדיק אין פּראַנצוויזשן טעאַטער, איז וואָנאָסקי אַריינגעגאַנגען מיטן פּוּלֶק-קאַמאַנדיר אין פּאַיע און אים דערציילט וועגן זיין דערפאַלג אָדער אומדערפאַלג. באַטראַכטנדיק אַלץ, האָט דער פּוּלֶק-קאַמאַנדיר באַ-שלאָסן איבערצולאָזן אָן פּאַליגן דעמדאָזיקן ענין, אָפּר דערנאָך האָט ער, פון פאַרגעניגן וועגן, אַנגעהויבן אויסברענגן וואָנאָסקין וועגן די פּרטים פון זיין הייזט און לאָז זיך נישט געקאַנט איינהאַלטן פון געלעכטער הערני-דיק וואָנאָסקיס דערציילן וועגן דעם. ווי אַזוי דער טיטולאַר-געבליבענער טי-טולאַר-ראַט האָט פּלאַנצלינג ווידער זיך אָנגעצונדן, דערמאַנענדיק זיך די איינצולייטן פון דעם ענין, אין ווי אַזוי וואָנאָסקי, לאַזוירנדיק באַ דעם לעצטן האַלבן וואָרט פון דער איבערבעטונג, האָט אָפּגעטרעטן, אַרויס-שטופּנדיק פאַר זיך פעטריצקי.

— אַ מיאוסע מעשה, אָבער אַ קאַמישע. קעדראַוו קאָן זיך דאָך נישט שלאָגן מיט דעמדאָזיקן היר! אַזוי שרעקלעך האָט ער זיך גע-וויזט? — האָט ער, כּוּנדיק איבערגעפּוּענט. — ווי געפּעלט אייך די

ק'ער היינט? ווינדערבאר! — האָט ער געזאָגט וועגן אַ נייער פראַנצויזישער אַקטריסע. — וויפיל דו זאָלסט זי נישט זען, איז זי יעדן טאָג אַ נייע פרויז די פראַנצויזן אַליין קאָנען דאָס.

VI.

נישט צוואַרטנדיק אויפן סוף פון לעצטן אַקט, איז די פירשטין בעטטי אַוועקגעפאַרן פון טעאָטער. זי האָט נאַר-וואָס באַוווּן אַריינצוגיין אין איר טואַלעטציעמער, צו באַשיטן איר לאַנג בלייך פנים מיט פודער, צופרוישן עס, פאַרריכטן דעם טואַלעט און באַפעלן צו דערלאַנגען טיי אין גרויסן גאַסטציעמער אַריין. ווי עס האָבן שוין איינע נאָך דער אַנדע-רער אָנגעהויבן צופאַרן קאָטשן צו איר ריזיק הווי אויף דער באַלשאַ-יאַמאַר סאַיאַ. די געסט זענען אַראָפגעגאַנגען פאַרן גרויסן טויער, און דער דיקער שווייצער, וועלכער פלעגט, אויף אַ באַלערנדיקן אופן פאַר זי דורכגייער, אין די פרימאַרגנס לייענען צייטונגען הינטער זער גלע-זערנער טיר, האָט גערוישלאָזן געעפנט די דאָזיקע ריזיקע טיר, דורכלאָזן-דיק פאַרביי זיך די געסט.

פמעט אין איינער און דער זעלבער צייט זענען אַריינגעגאַנגען די באַלעבאַסטע מיט אַן אויפגעפרישטער פריזור און אויפ עפרישט פנים פון איין טיר און די געסט פון דער צווייטער אין גרויסן גאַסטציעמער אַריין מיט די טונקלע ווענט, ווייכע טעפּיכער און העל באַלויבטענעם טיש, וואָס האָט געבלאַנקט אונטער די פייערן פון די ליכט מיט דער וויסקייט פון דעם טישטוך, מיטן זילבער פונם סאַמאָואַר און מיט דעם דורכזיכטיקן פאַרצעליי פונם טיי-געשיר.

די באַלעבאַסטע האָט זיך געזעצט צום סאַמאָואַר און האָט אויס-געטון די הענטשקעס. איבעררוקנדיק די שטולן מיט דער הילף פון אַימ-באַמערקבאַרע לאַקייען, האָט זיך די געזעלשאַפט אויסגעזעצט, צעטיילט. דיק זיך אויף צוויי טיילן. — באַם סאַמאָואַר מיט דער באַלעבאַסטע, און אינם קיינאייבערדיקן עק פון גאַסטציעמער, אַרום דעם געזאַנדטנס שיינער פרוי אין שוואַרצן סאַמעט און מיט שוואַרצע שאַרפע ברעמען. דער גע-שרעדער האָט אין ביידע צענטרען, ווי שטענדיק אין די ערשטע מינוטן,

זיך געוואקלט, איז איבערגעשלאגן געווארן דורך די באגעגענישן, באגריי-
טונגען, פארשלאגן וועגן טיי, אזוי ווי זוכנדיק אויף וואס זיך אפצו-
שטעלן.

— זי איז אומגעוויינלעך שייך, ווי אן אקטריסע; קענטיק, אז זי
האט דורכגעשטודירט קאולבאכן, — האט געזאגט א דיפלאמאט אין קרייז
פון דעם געזאנדטנס פרוי, — איר האט באמערקט, ווי זי איז אנדער-
געפאלן...

— אן, איך בעט אייך, לאמיר נישט רעדן וועגן דער נילטאן!
וועגן איר קאן מען נישט זאגן קיין שום נייעס, — האט געזאגט א דיקע,
רויטע, בלאנדע דאמע אן ברעמען און אן א שיניאן אין אן אלט זיידן
קלייד. דאס איז געהען די פירשטין מיאכקאזיא, וואס איז באקאנט געווען
מיט איר פשוטיקייט, גראבער באגעמונג און מען האט זי גערופן enfant
terrible. די פירשטין מיאכקאזיא איז געזעסן אינמיטן צווישן ביידע קרייזן
און, צוהערנדיק זיך, האט זי גענומען אן אנטהיל דא אין דעם, דא אין
יענעם. — מיר האבן היינט דריי מענטשן געזאגט די זעלבע פראזע וועגן
קאולבאכן, ווי זיי האלטן זיך צונויפגערעדט. און איך הייס נישט מיט וואס
די פראזע איז זיי אזוי געפעלן.

דער געשפרעך איז איבערגעריסן געווארן דורך דערדאויקער בא-
מערקונג און מען האט געדארפט צוטרעכטן א נייע טעמע.

— דערציילט אינו עפעס וויציקס, אבער נישט בייזמוטיקס, — האט
געזאגט דעם געזאנדטנס פרוי, א גרויסע מייסטערין צו פירן א גלענצנדן
געשפרעך, וואס ווערט אנגערופן אויף ענגליש small-talk. ווענדנדיק
זיך צום דיפלאמאט, וועלכער האט אויך נישט געוויסט, האט אצינד אן-
צוהייבן.

— מען זאגט, אז דאס איז זייער שווער, אז בלויז בייזמוטיקס איז
קאמיש, — האט ער אנגעהויבן מיט א שמיכל. — אבער איך וועל
פרוון. גיט א טעמע. אלץ איז געווענדט אין דער טעמע. אויב די טעמע
איז געעפן, איז העפטן אויף איר שוין גרינג. איך קלער אפט, אז פאר
די בארימטע רעדנער פון פארגאנגענעם יארהונדערט וואלט אצינד שווער
געווען צו רעדן קלוג. דאס גאנצע קלוגע איז אזוי דערעסן...

— דאס איז שוין לאנג געזאגט געווארן, — האט אים לאכנדיק אי-
בערגעשלאגן דעם געזאנדטנס פרוי.

דער שמועס האט זיך אנגעהויבן אנגענעם; אבער טאקע דערפאר,

וואס ער איז געווען שוין צו אַנגענעם, האָט ער זיך ווידער אַפגעשטעלט.
מען האָט געמוזט אַנקומען צום טרייען, קיינמאָל נישט פאַרראַטנדיקן
מיט! — לשון-הרע.

— איר געפינט נישט, אָז אין טושקעוויטשן איז דאָ עפעס פון
Louis XV ? — האָט ער געזאָגט, אַנחייננדיק מיט די אויגן אויף דעם
שיינעם בלאַנדן יונגמאַן, וואָס איז געשטאַנען באַם טיש.
— יאָ, יאָ! ער איז אין זעלבן גיסט, ווי דאָס גאַסטזימער, דער-
פאַר טאַקע פאַרברענגט ער דאָ אַזוי אַפּט.

דערדאָזיקער געשפרעך איז אונטערגעהאַלטן געוואָרן, ווייל עס איז
געווענדט געוואָרן מיט רמזים גראַד וועגן דעם, וואָס מען האָט נישט גע-
טאַרט רעדן אין דעמדאָזיקן גאַסטזימער, דאָס הייסט, וועגן טושקעוויטשס
באַציאָנגען צו דער באַלעבאַסטע.

אַרום דעם סאַמאָואַר אין דער באַלעבאַסטע האָט דער שמועס אין
דער צייט אויך אַזוי אַ געוויסע צייט זיך געוואַקלט צווישן די דריי אומ-
פאַרמיידלעכע טעמעס: די לעצטע געוועלשאַפּלעכע נייעס, טעאָטער און
טאַדלעך דעם נאַענטן, ביז ער האָט זיך איינגעשטעלט, אַרויפקומענדיג
אויף דער לעצטער טעמע, דאָס הייסט, אויף לשון-הרע.

— איר האָט געהערט, אויך די מאַלטישטשעוואַ — נישט די טאַכ-
טער, נאָר די מוטער — נייט זיך אַ קאַסטיום diable rose !

— עס קאָן נישט זיין! ניין, דאָס איז הערלעך!
— איך ווונדער מיך, ווי אַזוי מען קאָן מיט איר שכל — זי איז
דאָך נישט קיין נאַר — נישט זעען, ווי קאַמיש זי איז.

איטלעכער האָט געהאַט וואָס צו זאָגן צום טאַדלעך און אַפלאַכן פון
דער אומגליקלעכער מאַלטישטשעוואַ, און דער געשפרעך האָט פריילעך
אַנגעהויבן צו קנאַקן, ווי אַ צעפלאַקערט פייער.

דער פירשטין בעטסיס מאַן, אַ גוטמיטיקער דיקער מענטש, אַ ליידיג-
שאַפּטלעכער זאַמלער פון גראַווירן, געווירר ווערנדיק, אַז באַם ווייב זע-
נען דאָ געסט, איז פאַרן קלוב אַריינגעגאַנגען אין גאַסטזימער. ער איז
אומהערבאַר איבערן ווייכן טעפּיך צוגעגאַנגען צו דער פירשטין מיאַקאַיאַ.
— ווי איז אייך געפּעלן געוואָרן די גילסאַן ? — האָט ער

געזאָגט.

— אַך, מעג מען זיך אַזוי אונטערגעבענען ? איר האָט מיך אַזוי
דעושראַקן! — האָט זי געענטפּערט. — רעדט נישט מיט מיר, איך בעט
אייך, וועגן דער אַפּערע, איר פאַרשטייט גאַרנישט אין מוזיק. בעסער וועל

איך מיך אראפלאזן צו אייך און רעדן מיט אייך וועגן אייערע מאיאליקן
און גראווירן. נו, וואסער מציאה האט איר דארט נישט לאנג געקויפט
אויפן מארק?
— איר ווילט, וועל איך אייך ווייזן. אבער איר קענט אייך
נישט.

— היינט. איך האב מיך אויסגעלערנט בא דידאזיקע, ווי רופט
מען זיי... באנקירן... בא זיי זענען דא הערלעכע גראווירן. זיי האבן אונז
געווירן.

— וואס, איר זענט געווען בא דער שוצבורג? — האט די באַלע-
באסטע געפרעגט פון סאמאָוואַר.

— געווען, ma chere. זיי האבן מיך איינגעלאדן מיטן מאן אויף
מיטאָג, און מיר געזאָגט, אז דער סאָס אויף דעם מיטאָג האט געקאָסט
טויזנט רובל, — האט די פירשטין מיאָקאָיאַ הויך געזאָגט, פילנדיק, אז
אלע הערן זי, — און זייער אַ שלעכטער סאָס, עפעס גרינס. מען האט
געמוזט זיי איינלאָדן, און איך האָב געמאכט אַ סאָס פאר פינף און אַכציק
קאָפיקעס, און אלע זענען געווען זייער צופרידן. איך קאָן נישט מאַכן
קײן טויזנטרובלדיקע סאָסן.

— זי איז איינציק! — האט די באַלעבאָסטע געזאָגט.

— ווונדערבאר! — האט עמעצער געזאָגט.

דער עפעקט, וועלכן דער פירשטין מיאָקאָיאַס געשפריעכן פלעגן
מאָכן, איז תמיד געווען דער זעלבער, און דער סוד פון איר געמאָכטן
עפעקט איז באַשטאָנען דערין, וואָס זי האט גערעדט, הגם נישט גאַנץ
אויפן אָרט, ווי אַצינד, אָבער איינפאכע זאכן, וואָס האָבן געהאט אַ זינען.
אין דער געזעלשאַפט, וווּ זי האט געלעבט, האָבן אַזעלכע ווערטער גע-
וירקט ווי דאָס שאַרפּווינקסטע שפּאַסן. די פירשטין מיאָקאָיאַס האט נישט
געקאָנט פארשטיין, פארוואָס דאָס ווירקט אַזוי, אָבער זי האט געוויסט, אז
דאָס ווירקט, און האט דאָס אויסגענוצט.

אַזוי ווי בעת דער פירשטין מיאָקאָיאַס רעדן האָבן זי אלע גע-
הערט, און דער שמועס אַרום דעם געזאָנדטנס פרוי האט אויפגעוהערט,
האט די באַלעבאָסטע געוואָלט צונויפגינגן די גאַנצע געזעלשאַפט אין איי-
נעם און הַט זיך געווענדט צום געזאָנדטנס פרוי:

— איר ווילט בשום אופן נישט קיין טיי? איר וואָלט אַריבערגע-

גאַנגען צו אונז.

— גיין, אונז איז דאָ זייער גוט, — האט דעם געזאָנדטנס פרוי

מיט א שמיכל געענטפערט און פארגעזעצט דעם אָנגעהויבענעם געשפּרעך.
דער געשפּרעך איז געווען זייער אָן אָנגענעמער. מען האָט פּאַרעדט
די קאַרענינט — די פּרוי און דעם מאַן.

— אַנאָ האָט זיך זייער געענדערט זינט איר מאַסקווער נסיעה.
איז איר איז דאָ עפעס אויסטערלישס, — האָט איר פּריינדין געזאָגט.
— די הויפט-ענדערונג איז די, וואָס זי האָט מיטגעברענגט מיט
זיך אַלעקסיי ווראַנסקיס שאַטן, — האָט דעם געזאָנדטס פּרוי געזאָגט.
— איז וואָס-זשע? באַ גרימען איז דאָ אַ משל: אַ מענש אָן אַ
שאַטן, אַ מענטש, וואָס האָט אָנגעוויירן דעם שאַטן. און דאָס איז אים
אַ שטראַף פאַר עפעס. איך האָב קיינמאַל נישט געקאַנט פאַרשטיין אין
וואָס עס באַשטייט די שטראַף. אָבער אַ פּרוי מוז זיין נישט אָנגענעם אָן
אַ שאַטן.

— יא, אָבער פּרויען מיט אַ שאַטן ענדיקן געוויינלעך שלעכט, —
האַט אָנעס פּריינדין געזאָגט.

— אַ פיפעטש אייך אויף דער צונג, — האָט פּלוזלינג די פירשטין
מיזאָקאַיאַ געזאָגט, דערהערנדיק די דאָזיקע ווערטער. — די קאַרענינאַ איז
אַ זעלעכע פּרוי. דעם מאַן אירן האָב איך נישט ליב, אָבער זי האָב איך
זייער ליב.

— פאַרוואָס-זשע האָט איר נישט ליב דעם מאַן? ער איז אַזאַ אויס-
געזיכטער מענטש, — האָט דעם געזאָנדטס פּרוי געזאָגט. — מײן מאַן
זאָגט, אַז אַזעלכע מלוכה-מענער זענען דאָ ווייניק אין אייראָפּע.
— און מיר זאָגט אויך דער מאַן, נאָך איך גלייב נישט, — האָט
די פירשטין מיזאָקאַיאַ געזאָגט. — ווען אונזערע מענער זאָלן נישט זאָגן,
וואָלטן מיר אויך געזעען דאָס. וואָס עס איז; אָבער אַלעקסיי אַלעקסאַנ-
דראָוויטש איז לויט מײן מיינונג פשוט אַ שוטה. איך זאָג דאָס שטילער-
הייט... נישט אמת, ווי אַלץ ווערט קלאָר? פריער, ווען מען האָט מיך גע-
הייסן האַלטן אים פאַר קלוג, האָב איך אַלץ געזוכט און איינגעפונען, אַז
איך אַליין בין נאַריש, נישט זעענדיק זיין שכל; און ווי נאָר איך האָב
געזאָגט: ער איז אַ נאַר, אָבער שטילערהייט, איז אַזוי אַלץ קלאָר גע-
וואָרן, נישט אמת?

— ווי שלעכט איר זענט היינט!
— לחלוטין נישט. איך האָב נישט קיין אַנדערע ברירה. עמעצער
פון די צוויי איז נאַריש, נאָ, איר ווייסט דאָך, אַז וועגן זיך טאָר מען דאָס
קיינמאַל נישט זאָגן.

— קיינער איז נישט צופרידן מיט זיין צושטאנד, און יעדערער איז צופרידן מיט זיין שכל, — האָט דער דיפּלאָמאַט געזאָגט מיט אַ פּראָנאָציע-זישן פּערז.

— אַט, אַט, טאַקע אַזוי, האָט אייליק זיך געווענדט צו אים די פּירשטין מיאַקאַיאַ. — אָבער עס האַנדלט זיך אין דעם, וואָס אַנבען וועל איך אייך נישט אוועקגעבן. זי איז אַזאַ ווילע, אַ ליבע. וואָס-זשע וואָל זי טון, אַז אַלע זענען פּאַרליבט אין איר און גייען איר נאָך ווי די שאַטנס?

— עס פּאַלט מיר גאַרנישט איין צו טאַדלען זי, — האָט זיך אַנגע-בעס פּריינדין פּאַרענטפּערט.

— אויב אַזוי גייט קיינער נישט נאָך ווי אַ שאַטן, באַזיינט דאָס נישט, אַז מיר האָבן אַ רעכט צו טאַדלען.

און געבנדיק אַנעס פּריינדין דעם געהעריקן פּסק, איז די פּירשטין מיאַקאַיאַ אויפגעשטאַנען און צוזאַמען מיטן געזאַנדטנס פּרוי זיך פּאַריי-ניקט צום טיש, וווּ עס איז געפירט געוואָרן אַן אַלגעמיינער געשפּרעך וועגן פּרייטישן קעניג.

— וועגן וועמען האָט איר דאָרט געטריבן רכילות? — האָט בעטטי געפּרעגט.

— וועגן די קאַרענינס. די פּירשטין האָט געגעבן אַ כאַראַקטעריסטיק פּון אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטשן. — האָט דעם געזאַנדטנס פּרוי גע-ענטפּערט, מיט אַ שמייכל זעצנדיק זיך צום טיש.

— אַ שאַד, וואָס מיר האָבן נישט געהערט, — האָט די פּאַלע-באַסטע געזאָגט, אַלע מאל אַ קוק טוענדיק אויף דער אַריינגאַנג-טיר. — ענדלעך זענט איר אויך דאָ! — האָט זי זיך געווענדט מיט אַ שמייכל צום אַריינגעקומענעם וואַנסקין.

וואַנסקי איז געווען נישט בלויז באַקאַנט מיט אַלע, נאָר ער האָט געזען יעדן טאַג אַלע, וואָס ער האָט דאָ געטראָפּן, און דעריבער איז ער אַריינגעגאַנגען מיט דער פּרייער האַלטונג, מיט וועלכער מען גייט אַריין אין אַ שטוב צו מענטשן, פּון וועלכע מען איז נאָר וואָס אַרויס-געגאַנגען.

— פּונדאָנען איך קום? — האָט ער געענטפּערט אויף דער פּראָגע פּון געזאַנדטנס פּרוי. — וואָס-זשע קאָן מען טון, מען זיך מודה זיין. פּון די בּוּפּן. דאַכט זיך, צום הונדערטסטן מאל, און אַלץ מיט אַ ניי פּאַרגע-ביגן. פּראַכטפול! איך ווייס, אַז דאָס איז אַ בּוּשה; אָבער אין דער אַפּע-

רע שלאף איך, און אין די בופן זיך איך ביז דער לעצטער מינוט, און עס איז פריילעך. היינט...

ער האט אָנגערופֿן אַ פֿראַנצויזישע אַקטריסע און געוואָלט עפעס דערציילן וועגן איר, אָבער דעם געזאַנדטנס פֿרוי האָט אים מיט אַ קאַ-טאַועסדיקער שרעק איבערגעשלאָגן:

- איך בעט איך, דערציילט נישט וועגן דעמדאָזיקן גרויל.
- מיטא, וועל איך נישט, בפרט, אז אלע קענען דידאָזיקע גרוילן.
- און אלע וואָלטן געפֿאַרן אַהין, ווען דאָס זאָל זיין אזוי אָנגע-נימען, ווי די אָפּערע, — האָט די פֿירשטין מיאָכקאַיאַ אונטערגעכאַפט.

VII.

באָ דער אַרײַנגאַנג-טיר האָבן זיך דערהערט טריט, און די פֿירשטין בעטסי, וויסנדיק, אז דאָס איז די קאַרענינאַ, האָט אַ בליק געטון אויף וואַנסקיין. ער האָט געקוקט אויף דער טיר, און זיין פנים האָט געהאַט אַן אוינטערליש נייעם אויסדרוק. ער האָט פֿריידיק, שאַרף און איינציטיק נישט דרייסט געקוקט אויף דער אַרײַנגייענדיקער און האָט זיך פֿאַמעלעך אונטערגעהויבן. אין גאַסטציימער איז אַרײַנגעגאַנגען אָנבאַ. ווי תמיד האַלטנ-דיק זיך אומגעוויינלעך גלייך און נישט ענדערנדיק די ריכטונג פֿינעם בליק, האָט זי מיט איר שנעלן, אַנטשלאָסענעם און לייכטן טריט, וואָס האָט זי אונטערגעשיידט פֿונעם גאַנג פֿון אַנדערע פֿרויען פֿון דער הויכער געזעל-שאַפט, געמאַכט די עטלעכע טריט, וועלכע האָבן זי אָפּגעטיילט פֿון דער באַלעבאַסטע, אַ דריק געטון איר האַנט, אַ שמייכל געגעבן און מיט דעם שמייכל זיך אומגעקוקט אויף וואַנסקיין. וואַנסקי האָט זיך נידעריק פֿאַר-נייגט און איר צוגערוקט אַ שטול.

זי האָט געענטפֿערט בלוז מיט אַ נייג פֿון קאַפּ, איז רויט געוואָרן און האָט זיך אָנגעכמערעט. אָבער באַלד, שנעל שאַקלענדיק מיטן קאַפּ צו די באַקאַנטע און דריקנדיק די אויסגעשטרעקטע הענט, האָט זי זיך גע-ווענדט צו דער באַלעבאַסטע:

— איך בין געווען באָ דער גרעפֿין לידיאַ אין האָב געוואָלט פֿירער קומען, אָבער איך האָב מיך פֿאַרזעסן. באָ איר איז געווען סער דזשאַן-דיינער אַן אינטערעסאַנטער.

- אַך, דאָס איז דערדאָזיקער מיסאַנער.
 — יאָ, ער האָט דערצײלט וועגן אינדישן לעבן זייער אינטע-
 רעסאַנטס.
- דער שמועס, וואָס איז איבערגעריסן געוואָרן דורך דעם קומען,
 האָט זיך ווידער אָנגעהויבן צו וויקלען. ווי דאָס פֿייער פֿון אַ לאַמפּ, וואָס
 האָט געהאַלטן באַ פאַרלאָשן ווערן.
 — סער דושאַן! יאָ, סער דושאַן. איך האָב אים געזעען. ער רעדט
 גוט. וואָסיעוואָ איז גאַר פאַרליבט אין אים.
 — און דאָס איז אמת, אַז די קלענערע וואָסיעוואָ האָט חתונה מיט
 טאַפּאַון?
- יאָ, מען שמועסט, אַז דאָס איז שוין פעסט באַשלאָסן.
 — איך ווילדער מיך אויף די עלטערן. מען זאָגט, אַז דאָס איז אַ
 חתונה אויס לייַדנשאַפט.
- אויס לייַדנשאַפט? וואָס פאַר אַן אַנטידילווויאַלע געדאַנקען איר
 האָט! ווער רעדט הייַנט וועגן לייַדנשאַפט? — האָט דעם געזאַנדטנס פֿרוי
 געזאָגט.
- וואָס קאָן מען טון? דידאָזיקע נאַרישע אַלטע מאַדע איז נאָך
 אַלץ גישט אונטערגענאַנגען, — האָט וואָנאָסקי געזאָגט.
- איז טאַקע שלעכט פאַר די, וואָס האַלטן זיך אין דער מאַדע.
 איך ווײס פֿון גליקלעכע חתונות בלויז אויסרעכנונג.
- יאָ, אָבער דערפאַר ווי אַפט ווערט דאָס גליק פֿון חתונות אויס
 אויסרעכענונג צעפֿלויגן ווי שטויב טאַקע דערפֿון, וואָס עס באַווייזט זיך
 די זעלבע לייַדנשאַפט, וועלכע מען האָט גישט אָנערקענט, — האָט וואָנאָ-
 סקי געזאָגט.
- אָבער חתונות אויס אויסרעכנונג רופן מיר אַן אַזעלכע, ווען
 ביידע האָבן שוין זייערס דורכגעמאַכט. דאָס איז ווי שקאַרלאַטיבע, דאָס
 דאַרף מען דורכגיין.
- דאָן דאַרף מען זיך אויסלערנען קינסטלעך צו אימפּן ליבע, ווי
 פּאַקן.
- איך בין געווען אין דער יוגנט פאַרליבט אין אַ דיאַק, — האָט
 די פֿירשטיין מיאַקאַיאַ געזאָגט. — איך ווײס גישט, צי דאָס האָט מיר
 געהאַלפֿן.
- ניין, איך מײן, אַן שפּאַס, אַז פֿדי צו דערקענען די ליבע, דאַרף

מען זיך טועה זיין און דערנאך זיך אויסבעסערן, — האָט די פירשטין בעטטי געזאָגט.

— אמילו נאָך דער חתונה? — האָט דעם געזאָנדטנס פרוי וויציק געזאָגט.

— עס איז קיינמאָל נישט שפעט חרטה צו האָבן, — האָט דער דיפֿ-לאָמאָט געזאָגט אָן ענגליש שפּריכוואָרט.

— טאָקע אזוי, — האָט בעטטי אונטערגעכאָפט, — מען דאַרף זיך טועה זיין און אויסבעסערן דעם טעות. ווי קלערט איר וועגן דעם? — האָט זי זיך געווענדט צו אַננען, וועלכע האָט מיט אַ קוים באַמערקבאַרן שמייכל אויף די ליפּן געהערט דעמדאָזיקן געשפרעך.

— איך מיין, — האָט אַננאָ געזאָגט, שפּילנדיק זיך מיט דער אויס-בעטצענער הענטשקע, — איך מיין... אויב וויפיל קעפּ, אזוי פיל שכלען, איז אויך וויפיל הערצער, אזוי פיל מינים ליבע.

וואָנאָסקי האָט געקוקט אויף אַננען און מיט אַ פאַרשטאַרבן האַרץ געזאָרט, וואָס זי וועט זאָגן. ער האָט אָפּגעזיפּצט אזוי ווי נאָך אַ געפאַר, ווען זי האָט אַרויסגערעדט די דאָזיקע ווערטער.

אַננאָ האָט זיך פּלוצלינג געווענדט צו אים :

— איך האָב דערהאלטן פון מאַסקווע אַ בריוו. מען שרייבט מיר, אַז קיטי שטערבאַצקאַיאַ איז זייער קראַנק.

— טאָקע? — האָט, אָנכמורענדיק זיך, געזאָגט וואָנאָסקי.

אַננאָ האָט שטרענג אַ קוק געטון אויף אים.

— אייך אינטערעסירט דאָס נישט?

— פאַרקערט, זייער. וואָס טאָקע שרייבט מען אייך, אויב מען קאָן

וויסן? — האָט ער געפרעגט.

אַננאָ איז אויפגעשטאַנען און איז צוגעגאַנגען צו בעטטי.

— גיט מיר אַ שעלעכע טיי, — האָט זי געזאָגט, זיך אָפּשטעלנדיק

הינזער איר שטול.

בעת בעטטי האָט איר אָנגעגאַסן טיי, איז וואָנאָסקי צוגעגאַנגען

צו אַננען.

— וואָס-זשע שרייבט מען אייך? — האָט ער איבערגעזחרט.

— איך טראַכט אָפּט, אַז מענער פאַרשטייען נישט דאָס, האָט איז

נישט איידל, נאָר רעדן שטענדיק דערפון, — האָט אַננאָ געזאָגט, נישט

ענטפערנדיק אים, — איך האָב אייך שוין לאַנג געוואַלט זאָגן, — האָט

זי צונגעבען און, אפגייענדיק עטלעכע טריט, זיך געזעצט באַם קיילעכיקן טיש מיט די אלבאמען.

— איך פארשטיי נישט אינגאנצן די באדייטונג פון אייערע ווער-טער, — האָט ער געזאָגט. דערלאנגענדיק איר דאָס שעלעכל.

זי האָט אַ בליק געטון אויף דער סאַפּע לעבן זיך, און ער האָט זיך גלייך אנידערגעזעצט.

— יאָ, איך האָב אייך געוואָלט זאָגן, — האָט זי געזאָגט, נישט קוקנדיק אויף אים: — איר האָט שלעכט געהאַנדלט, שלעכט, זייער שלעכט.

— איך ווייס דען נישט, אָו איך האָב שלעכט געהאַנדלט? אָבער ווער איז די סיבה, וואָס איך האָב אַזוי געהאַנדלט?

— נאַכוואָס זאָגט איר מיר דאָס? — האָט זי געזאָגט, שטרענג קוקנדיק אויף אים.

— איר ווייסט נאַכוואָס, — האָט ער געענטפערט דרייסט און פריידיק, זיך צונויפטרעפנדיק מיט איר בליק און נישט אַראָפּלאַזונדיק די אויגן.

נישט ער, נאָר זי האָט זיך פאַרלוירן.

— דאָס באַווייזט בלויו, אָו איר האָט נישט קיין האַרץ, — האָט זי געזאָגט. אָבער איר בליק האָט געזאָגט, אָו זי ווייסט, אָו ער האָט האַרץ, און דערפאַר טאַקע האָט זי מורא פאַר אים.

— דאָס, וועגן וועלכן איר האָט נאָר-וואָס גערעדט, איז געווען אַ טעות, און נישט קיין ליבע.

— איר געדענקט, אָו איך האָב אייך פאַרבאַטן אַרויסצורעדן דאָס-דאָזיקע וואָרט, דאָסדאָזיקע העסלעכע וואָרט, — האָט אויפציערנדיק גע-זאָגט אַננא; אָבער זי האָט גלייך דערפילט, אָו מיט דעמדאָיקן איינעם וואָרט פאַר באַטן האָט זי דערווייזן, אָו זי אַנערקענט פאַר זיך גע-וויסע רעכט אויף אים און מיט דעם אַליין גיט זי אים אונטער מוט צו רעדן וועגן ליבע. — איך האָב דאָס אייך שוין לאַנג געוואָלט זאָגן, — האָט זי פאַרגעזעצט, אַנטשלאָסן קוקנדיק אים אין די אויגן אַריין און אינגאנצן פלאַמענדיק פון דער ראָוקייט, וואָס האָט אַנגעצונדן איר פנים, — און היינט בין איך בפיוון געקומען, וויסנדיק, אָו איך וועל אייך טרעפן. איך בין געקומען אייך זאָגן, אָו דאָס מוז זיך ענדיקן. איך בין קיינמאָל פאַר קיינעם נישט רויט געוואָרן, און איר גייט מיך צו פילן זיך שלעדיק אין עפעס.

ער האָט געקוקט אויף איר און איז געווען איבעררעשט פון דער
נייער גייסטיקער שיינקייט פון איר פנים.
— וואָס ווילט איר פון מיר ? — האָט ער געזאָגט איינפאַך און
פרינסט.

— איך וויל, אַז איר זאָלט פאַרן קיין מאַסקווע און בעטן פאַרצייגן
באַ קיטיין, — האָט זי געזאָגט.
— איר ווילט דאָס נישט, — האָט ער געזאָגט.
ער האָט געזעען, אַז זי רעדט דאָס, וואָס זי ניט זיך צו רעדן.
אַבער נישט דאָס, וואָס זי וויל.
— אויב איר האָט מיך ליב, ווי איר זאָגט, — האָט זי אַ פליסטער
געטון, — מאַכט-זשע, אַז איך זאָל זיין רויק.
זיין פנים האָט אויפגעלויכטן.

— הייסט איר דען נישט, אַז איר זענט פאַר מיר דאָס גאַנצע לעבן;
אַבער פון קיין רו הייס איך נישט און קאָן זי אייך נישט געבן. זיך אינ-
באַגונן, ליבע... יא. איך קאָן נישט טראַכטן וועגן אייך און זיך באַזונדער.
איר און איך איז פאַר מיר איינס. און איך זע נישט אויף ווייטער קיין
פּעגלעכקייט פון רו נישט פאַר זיך, נישט פאַר אייך. איך זע אַ מעג-
לעכקייט פון פאַרצוהייפּלונג, אומגליק... אַדער איך זע אַ מעגלעכקייט פון
גליק, פון וואַסער גליק ו... איז עס נישט מעגלעך ? — האָט ער צוגעגעבן
בלויז מיט די ליפּן, אַבער זי האָט געהערט.

זי האָט אַלע אירע גייסטיקע כוחות אָנגעשטרענגט דערויף, כדי צו
זאָגן דאָס, וואָס מען האָט געדאַרפט; אַבער אַנשטאַט דעם האָט זי אָנגע-
שטעלט אויף אים איר בליק, וואָס איז פול געווען מיט ליבע, און האָט
גאַרנישט געזען פּערט.

אַט איז עס ! — האָט ער מיט התלהבות געקלערט. — דעמאָלט,
ווען איך האָב מיך שוין מיאש געווען און ווען איך האָב געמיינט, עס וועט
נישט געמען קיין סוף, — אַט איז עס ! זי האָט מיך ליב. זי איז זיך
פודה אין דעם.

— טוט-זשע דאָס פאַר מיר, זאָגט מיר קיינמאָל נישט דידאַזיקע
ווערטער, און לאַמיר זיין גוטע פריינט, — האָט זי געזאָגט מיט ווערטער,
אַבער גאַר עפעס אַנדערש האָט געזאָגט איר בליק.

— קיין פריינט וועלן מיר נישט זיין, איר הייסט דאָס אַליין, און
צי מיר וועלן זיין די גליקלעכסטע אַדער אומגליקלעכסטע פון די מענטשן.
דאָס ליגט אין אייער מאַכט.

זי האָט געוואָלט זאָגן עפעס, אָבער ער האָט איר איבערגעשלאָגן :
— איך בעט דאָך איינס : איך בעט רעכט צו האַפּן, פּייניקן זיך,
ווי אצינד ; נאָר אויב איך טאָר דאָס אויך נישט, הייסט מיך פאַרשווינדן
ווערן, און איך וועל פאַרשווינדן. איר וועט מיך נישט זעען, אויב מײַן
אַנזענהייט איז אייך שווער.

— איך וויל אייך נישט אין ערגעץ פאַרטרייבן.
— ענדערט בלוז גאַרנישט. לאַזט אַלץ, ווי עס איז, — האָט ער
געזאָגט מיט אַ ציטערדיקן קול. — אַט איז אייער מאַן.
באמת, אין דער מינוט איז אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש מיט זײַן
רויקן, אומגעשיקטן גאַנג אַריינגעגאַנגען אין גאַסטזימער.
אַ בליק געגעבן אויפן ווייב און אויף הראַנסקיין, איז ער צוגעגאַנגען
גען צו דער באַלעבאַסטע און אַנידערזעצנדיק זיך באַ אַ שעלעכע טײַל,
האַט ער אַנגעהויבן רעדן מיט זײַן נישט געאַיילט, שטענדיק הערבאַר קול,
אין זײַן געוויינלעכן וויציקן טאָן, אַפּשפּעטנדיק פון עמעצן.

— אייער ראַמבאָרע איז אין פּוילן קאַמפלעט, — האָט ער גע-
זאָגט, באַטראַכטנדיק די גאַנצע געזעלשאַפט : גראַציעס און מזועס.
אָבער די גרעפּין בעטסי האָט נישט געקאַנט פאַרטראַגן דעמדאָזיקן
טאָן זיינעם, sneering, ווי זי האָט דאָס גערופּן, און, ווי אַ קלוגע באַ-
לעבאַסטע, האָט זי אים באַלד אַרויפגעפירט אויף אַן ערנסטן געשפּרעך
וועגן דער אַלגעמיינער מיליטער-דינסט. אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש איז
גלייך אַריינגעצויגן געוואָרן אין דעם געשפּרעך און האָט אַנגעהויבן שוין
ערנסט פאַרטיידיקן דאָס נייע געזעץ פאַר דער פירשטיין בעטסי, וועלכע
איז אַנגעפּאָלן אויף אים.

הראַנסקיין און אַנגאָ זענען ווייטער געזעסן באַ דעם קליינעם טיש.
— דאָס הייבט אָן ווערן נישט אַנשטענדיק, — האָט איין דאַמע אַ
פּליסטער געטון, אַנזענדיק מיט די אויגן אויף דער קאַרעניאַ, אויף
הראַנסקיין און אויף איר מאַן.
— וואָס האָב איך אייך געזאָגט, — האָט אַנגעט פּריינדין גע-
ענטפּערט.

אָבער נישט בלוז דידאָזיקע דאַמען, כמעט אַלע, וואָס זענען גע-
ווען אין גאַסטזימער, אפילו די פירשטיין מיאַכקאַיאַ און בעטסי אַליין,
האַבן צו עטלעכע מאָל אַ בליק געוואָרפן אויף די אַפּגעזונדערטע פון אַל-
געמיינעם קרייז, ווי דאָס וואָלט זיי געשטערט. בלוז איין אַלעקסיי אַלעק-
סאַנדראָוויטש האָט קיין איין מאָל נישט קיין קוק געגעבן אין יענער זײַט

אריין אין איז נישט אָפגעצויגן געוואָרן פון דעם אינטערעסאַטן אָנגעהוי-
בענעם געשפרעך.

באַמערקט דעם נישט אָנגענעמען איינדרוק, וואָס דאָס האָט געמאַכט
אויף אַלע, האָט די פירשטין בעטסי אונטערגערוקט אויף איר אַרט אויס-
צוהערן אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטשן אַ צווייטע פערזאָן אין איז צוגעגאַנג-
גען צו אָננען.

— איך חונדער מיך שטענדיק אויף דער קלאַרקייט און פינקטלעכ-
קייט פון אייער מאַנס רעדן, — האָט זי געזאָגט. — די סאַמע טראַנסצענ-
דענטאַלע באַגריפן הערן מיר צוטריכלעך, ווען ער רעדט.

— אַ יאָ! — האָט אָננאָ געזאָגט, שיינענדיק מיט אַ גליקלעכן
שמייכל און נישט פאַרשטייענדיק קיין איין וואָרט פון דעם, וואָס בעטסי
האָט גערעדט. זי איז אַריבערגעגאַנגען צום גרויסן טיש און האָט זיך באַ-
טייליקט אין דעם אַלגעמיינעם געשפרעך.

אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש, אָפּוויצנדיק אַ האַלבע שעה, איז צוגע-
גאַנגען צום חייב און איר פאַרגעלייגט צו פאַרן אינאיינעם אַהיים, אָבער
זי, נישט קוקנדיק אויף אים, האָט געענטפערט, אַז זי העט בלייבן אויף
באַכטעסן. אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש האָט זיך פאַרנייגט און איז אַרויס-
געגאַנגען.

דער אַלטער, דיקער טאַמער, דער קאַרעניאַס קוטשער, אין גלאַנ-
ציקן לעדערנעם פעלץ, האָט קיים איינגעהאַלטן דעם געפרוירענעם לינקן
גרויען, האָט האָט נישט געקאַנט איינשטיין פאַרן טויער. דער לאַקיי איז
געשטאַנען באַם געעפנטן סירל. דער שוויצער איז געשטאַנען און געהאַלטן
די אויסנווייניקסטע סיר. אָננאָ אַרקאַדיעוואָ האָט מיט דער קליינער פליג-
קער האַנט אָפּגעטשעפעט די אַרבל-שפיצן פון דעם פוטער-הוקל און אָנ-
גייגנדיק דעם קאַפּ, האָט זי מיט אַנטציקונג געהערט, וואָס וואַנסקי האָט
גערעדט, באַגלייטנדיק זי.

— איר האָט גאַרנישט געזאָגט; איך פאַדער אויך גאַרנישט. —
האָט ער געזאָגט, — אָבער איר הייסט, אַז נישט פריינטשאפט איז מיר
בייטיק, פאַר מיר איז מעגלעך איין גליק אין לעבן, דאָס וואָרט, וועלכעס
איר האָט אַזוי נישט ליב... יאָ ליבע...

— ליבע... — האָט זי איבערגעזחורט פאַמעלעך, מיט אַן איבערלעך

קור און פּלוצלינג, בשעת זי האָט אָפּגעשטעפּעט די שפיצן זינגענען : —
 איך האָב דערמאָר נישט ליב דאָסדאָזיקע וואָרט, ווייל עס באַייט פאַר
 מיר צופיל, אַ סך מער, ווי איר קאָנט פאַרשטיין, — און זי האָט אים אַ
 קוק געטון אין פנים אַרײַן. — צום ווידערזען !
 זי האָט אים דערלאָנגט די האַנט, איז מיט אַ פלינקן, שטייפן גאַנג
 דורכגעגאַנגען פאַרביי דעם שוויצער און פאַרשוונדן אין דער קאָטש
 אַרײַן.

איר בליק, די באַרירונג פון איר האַנט האָבן אים אָפּגעברײט. ער
 האָט אַ קוש געטון זיין האַנט אויף יענעם אָרט וווּ זי האָט אים באַרירט.
 און איז אַהיימגעפאַרן אַ גליקלעכער, מיטן באַווסטזיין, אַז היינט קן אַוונט
 האָט ער זיך דערנענטערט צו דער דערגרייכונג פון זיין ציל מער, ווי אין
 די פּעצטע צוויי חדשים.

VIII.

אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש האָט קיין שום באַזונדערס און נישט
 אַנשטענדיקס נישט געפונען אין דעם, וואָס זיין פרוי איז געווען מיט
 וואָנסקין באַ אַ באַזונדערן טיש און האָט וועגן עפעס לעבהאַפט געשמו-
 עסט; אָבער ער האָט באַמערקט, אַז אַנדערע אין גאַסטצײַמער האָט דאָס
 אויסגעזען ווי עפעס באַזונדערס און נישט אַנשטענדיקס, אין דעריבער
 האָט דאָס אויסגעזען נישט אַנשטענדיק אויך אים. ער האָט באַשראַקט,
 אַז מען דאַרף זאָגן וועגן דעם דער פרוי.

צוריקגעקומען אַהיים, איז אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש אַרײַנגעגאַנגען-
 גען צו זיך אין קאַבינעט, ווי ער פלעגט געוויינלעך טון, זיך אַרײַנגעוועצט
 אין פאַטער, געעפנט דאָס בוך וועגן פאַפיוס אויפן אָרט, וווּ ער האָט זיך
 פאַרלייגט מיטן אויפשנייד-מעסער, און געלייענט ביז איינס אַ זייגער. הי
 ער פלעגט געוויינלעך טון; בלויז פון צײַט-צו-צײַט האָט ער זיך אַ רײב
 געטון דעם הויכן שטערן און אַ טרייסל געטון מיטן קאַפּ, אַזוי ווי פאַר-
 טרייבנדיק עפעס, אין דער געוויינלעכער שעה איז ער אויפגעשטאַנען און
 געמאַכט זיין נאַכט-טראַלעט. אָנאַ אַרקאַדיעוואַ איז נאָך נישט געווען,
 מיטן בוך אונטערן אָרעם איז ער אַרויפגעקומען אינדערהײך; אָבער דעם
 היינטיקן אַוונט זענען, אַנשטאַט די געוויינלעכע געדאַנקען אין מחשבות.

זעגן די אמטלעכע ענינים, זיינע רעיונות פול געווען מיטן חייב און מיט צפעס נישט אָנגענועמט, האָט איז געשעען מיט איר. ער האָט, קעגן זיין גזווינהייט, זיך נישט געלייגט אין בעט אַרײַן, נאָר, מיט פאַרלייגטע הענט אַהינטער, אָנגעהויבן גיין היין און צוריק איבער די צימערן. ער האָט זיך נישט געקאָנט לײַגן, פילנדיק, אַז ער מוז פריער באַטראַכטן די דאָזיקע ניי געשאַפענע אומשטענדן.

ווען אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטש האָט מיט זיך אַליין באַשלאָסן, אַז מען דאַרף איבעררעדן מיטן הייב, האָט דאָס אים אייסגעזעען זייער לייכט און איינפאַך; אָבער אַצינד, ווען ער האָט אָנגעהויבן באַטראַכטן די דאָזיקע ניי געשאַפענע אומשטענדן, האָבן זיי אים אויסגעזעען זייער פאַרהיקלט און נישט אָנגענעם.

אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטש איז נישט געווען אייפֿערזיכטיק, אײַ-פֿירזוכט, ווי זיין איבערצייגונג איז געווען. פאַליידיקט די פֿרוי, און צו דער פֿרוי דאַרף מען האָבן צוטרוי. פאַרוואָס מען דאַרף האָבן צוטרוי, דאָס הייסט, די פֿולן זיכערקייט אין דעם, אַז זיין יוג ווייב וועט אים טאָזיד לייב האָבן, האָט ער זיך נישט געפרעגט; אָבער ער האָט נישט גע-שפירט קיין אומצוטרוי, דעריבער האָט ער געהאַט צוטרוי און זיך גע-עקאָנט, אַז מען דאַרף אים האָבן. איצט אָבער, הגם זיין איבערצייגונג ווערן דעם, אַז אייפֿערזוכט איז אַ שענדלעך געפיל און אַז מען דאַרף האָבן צוטרוי, איז נישט געווען צעשטערט, האָט ער דאָך געפילט, אַז ער שטייט פֿנים-אַל-פֿנים פאַר עפעס נישט לאַגנישט און נישט פֿארשטענדלעכט, און נישט געוואָסט, וואָס מען דאַרף טון. אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטש איז געשטאַנען פֿנים-אַל-פֿנים פֿארן לעבן, פֿאַר דער מעגלעכקייט, אַז זיין פֿרוי זאָל לייב האָבן עמעצן, ווען אים, און דאָס טאַקע האָט אים אויסגעזעען זייער פֿאַרהיקט און אומפֿאַרשטענדלעך, זייל דאָס איז געווען דאָס לעבן גופא. דאָס גאַנצע לעבן זיינס האָט אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטש דורכגעלעבט און דורכגעאַרבעט אין אַמטלעכע ספּערן, וואָס האָבן געהאַט צו טון מיט אַפּשפּיגלונגען פֿון לעבן. און איטלעכעס פֿאַר, וואָס ער האָט זיך צונויפגעשטויסן מיטן לעבן גופא, האָט ער זיך אַוועקגעדרײט דערפֿון. אַצינד האָט ער איבערגעלעבט אַ געפיל, ענלעך צו דעם, וואָס עס ווערט איבערגעלעבט אַ מענטש, וועלכער איז רויק אַרײַ-בזערעגאַנגען אַ בער אַ תּהום אויף אַ בריק און פֿלוצלינג דערווען, אַז די דאָזיקע בריק איז צענומען און אַז דאָרטן איז אַ זומפ. דער זומפ איז געווען דאָס לעבן גופא, די בריק — דאָס קינטלעכע לעבן, וועלכעס

עס האָט דורכגעלעבט אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש. אים זענען צום ערשטן
מאַל איינגעפאַלן פּראָגן וועגן דער מעגלעכקייט פאַר זיין פּרוי ליב צו
קריגן עמעצן. און ער האָט זיך דערשראָקן פאַר דעם.

ער איז נישט אויסגעטוענערהייט געגאנגען מיט זיין געמאַסטענעם
טריט הין און צוריק איבערן קלינגענדיקן פאַרקעט, וואָס איז באַלויכטן
געווען מיט איין טיש-לאַמפּ, איבערן טעפּיך פון פינצטערן גאַסטציער,
אין וועלכן דאָס ליכט האָט זיך אָפּגעשלאָגן אויפן גרויסן, נישט לאַנג
געמאַכטן פאַרטרעט זיינעם, וואָס איז געהאַנגען איבער דער טאַפּע, און
דורך איר קאַבינעט, וווּ עס האָבן געברענגט צוויי ליכט, באַלייכטנדיק די
פאַרטרעטן פון אירע קרובים און פריינדינס און די שיינע, אים שוין לאַנג
גוט באַקאַנטע, שמאַכטעס פון איר שרייב-טיש. דורך איר צימער איז ער
צוגעגאנגען ביז צו דער טיר פון שלאָפּצימער און ווידער זיך אויס-
געדייט.

יעדעס מאַל פון זיין דורכגיין זיך, און מערסטנטייל אויפן פאַרקעט
פון ליכטיקן עסצימער, האָט ער זיך אָפּגעשמעלט און זיך געזאָגט: „יאָ,
דאָס מוז מען אַנטשיידן און אונטערברענגען, אַרויסזאָגן דעם אייגענעם
בליק אויף דעם און די אייגענע אַנטשיידונג.“ און ער האָט זיך אויסגע-
דרייט צוריק. „אַבער וואָס-זשע אַרויסזאָגן? וואָסער אַנטשיידונג?“ האָט
ער זיך געזאָגט אין גאַסטציער און נישט געפונען קיין ענטפער. „און
ענדלעך, — האָט ער זיך געפרעגט פאַרן אויסדרייען זיך אין קאַבינעט
אַריין, — וואָס-זשע איז געשעען? גאַרנישט. זי האָט לאַנג גערעדט מיט
אים. נו, וואָס-זשע? מיט וועמען אַ פּרוי אין דער הויכער געזעלשאַפט קאָן
אַלץ רעדן? און הוצדעם זיין אייפערזיכטיק — הייסט דערנידעריקן זיך
און זי, האָט ער זיך געזאָגט. אַריינגייענדיק אין איר קאַבינעט; אָבער
דערדאָזיקער ישוב-הדעת, וואָס האָט פריער געהאַט אַזאָ געוויכט פאַר אים,
האָט אַצינד גאַרנישט געוויגן אין באַדייט. און ער האָט פון דער טיר
פון שלאָפּצימער זיך אויסגעדייט ווידער צום זאַל; אָבער הי נאָר ער
איז צוריק אַריינגעגאנגען אין פינצטערן גאַסטציער, האָט אים עפעס אַ
שטימע געזאָגט, אַז דאָס איז נישט אַזוי און אויב אַנדערע האָבן דאָס
באַמערקט, הייסט עס, אַז עס איז פאַראַן עפעס. און ער האָט זיך ווידער
געזאָגט אין עסצימער: „יאָ, דאָס מוז מען אַנטשיידן און אונטערברענגען
און אַרויסזאָגן דעם אייגענעם בליק...“ און ער האָט ווידער אין גאַסטציע-
מער פאַרן אויסדרייען זיך געפרעגט: „הי אַזוי אַנטשיידן? און דערנאָך
זיך געפרעגט: וואָס איז געשעען? און געענטפערט: גאַרנישט, און זיך

דערמאנט אן דעם, אז אייפערזוכט איז א געפיל, וואָס באַליידיקט די פרוי; אָבער ער האָט הידער אין גאָסטציימער זיך איבערצייגט, אז עס איז גע-
שעען עפעס. זיינע געדאַנקען, אַקוראַט ווי דער קערפער, האָבן געמאַכט
א פּוילן קרייז, נישט אַנטרעפּנדיק אויף קיין שום נייעס. ער האָט דאָס
באַמערקט, זיך אַ רייב געטון דעם שטערן און זיך אַנידערגעזעצט אין איר
קאַבינעט.

דאָ, קוקנדיק אויף איר טיש מיטן מאַלאַכטיגעם ביוואַר, וואָסאיז
געלעגן אינדערהייך, און מיט אַן אָנגעהויבן צעטעלע, האָבן זיינע געדאַנ-
קען זיך פּלוּצלינג געביטן. ער האָט אָנגעהויבן טראַכטן וועגן איר, וועגן דעם,
וואָס זי טראַכט און פילט. ער האָט צום ערשטן מאל זיך לעבעדיק פאַר-
געשטעלט איר פּערזענלעך לעבן, אירע געדאַנקען, אירע פאַרלאַנגען, און
דער געדאַנק, אז באַ איר קאָן אין עס מוז זיין אַן אייגן פּערזענלעך לעבן,
האָט אים אויסגעזען אזוי שרעקלעך. אז ער האָט זיך געאיילט צו פאַר-
טרייבן אים. דאָס איז געווען דער זומפ, ווהיין עס איז אים שרעקלעך געווען
אַריינצובליקן. איבערטראַגן זיך מיטן געדאַנק און מיטן געפיל אין אַ צווייטן
וועגן איז געווען אַ גייסטיקע טעטיקייט, וואָס איז פרעמד געווען אַלעקסיי
אַלעקסאַנדראָוויטשן. ער האָט געהאַלטן זיך אַזויקע גייסטיקע טעטיקייט פאַר
א שווערעך און געפערלעך פּאַנטאָזירן.

און שרעקלעכער פון אַלעם איז דאָס, — האָט ער געטראַכט, וואָס
גראַד אַצינד, ווען מײן ענין דערגענטערט זיך צום סוף (ער האָט געמיינט
דעם פּראָיעקט, וועלכן ער האָט איצט דורכגעפירט), ווען מיר איז גייטיק
זי גאַנצע רויקייט און אַלע גייסטיקע פּוהות, — אַצינד פאַלט אויף מיר
זי גאַנצע אומזיניקע צערודערונג. אָבער וואָס-זשע קאָן מען טון? איך בין
נישט פון די מענטשן, וועלכע טראַגן איבער אומרויקייט און פּוהות און
וואָבן נישט קיין פּוה אַ קוק צו טון זיי אין פנים אַריין.
איך דאַרף באַטראַכטן, אַנטשיידן און אַפּוואַרפן, — האָט ער היך
אַ זאָג געטון.

די פּראַגן וועגן אירע געפילן, וועגן דעם, וואָס ס'איז פאַרגעקוי-
נען און קאָן פאַרקומען אין איר נשמה, דאָס איז נישט מײן זאַך, דאָס
איז אַ זאַך פון איר געוויסן און פאַלט אַרונטער אונטער דער רעליגיע,
וואָס ער זיך געזאָגט, פילנדיק אַ דערלייכטערונג באַם באַווסטזיין, אז עס
איז געטונען געוואָרן יענער פּונקט פון געזעצלעכקייט, אונטער וועלכן עס
וואָרן אַרונטער די געשאַפענע אומשטענדן.

„בכן, — האָט אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש זיך געוואָגט, — זענען די פראַגן הענגן אירע געפילן און אזוי ווייטער פראַגן פון איר געוויסן, וועלכע קאָנען מיך נישט אַנגיין. מײן פליכט אָבער איז קלאָר באַשטימט. זיי דער קאַפּ פון דער פאַמיליע, — ביזן איך די פערזאָן, וואָס איז מחויב אָנצופירן מיט איר, און דעריבער טיילחייזן די פאַראַנטוואָרטלעכע פערזאָן; איך דאַרף אַנזיין אויף דער סכנה, וועלכע איך זע, אויסהיטן און אפילו באַנוצן מאַכט. איך ביזן מחויב איר אַרויסצואַגן.“

און אין אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש קאַפּ האָט זיך קלאָר צוגעפֿע- געלייגט אַלץ, וואָס ער וועט אַצינד זאָגן דער פרוי. באַטראַכטנדיק, וואָס ער וועט זאָגן, האָט ער באַדערט, וואָס אויף היימישן געברויך דאַרף ער אזוי אומבאַמערקבאַר אויסברענגען זיין צייט און זיינע גייסטיקע כוחות; אָבער, נישט געקוקט זערויף, האָט אין זיין קאַפּ קלאָר און דייטלעך, ווי אַ באַריכט, זיך פאַרגעשטעלט די פאַרם און דער סדר פון דער פאַר- שטייענדיקער רעדע. „איך דאַרף זאָגן און אַרויסזאָגן פאַלגנדיקס: ערשטנס, אויפקלערן די באַדייטונג פון דער געוועלטאָפּטלעכער מיינונג און אַנ- שטענדיקייט; צווייטנס, די רעליגיעזע אויפקלערונג פון דער חתונה-פאַ- דייטונג; דריטנס, אויב מען דאַרף, אַנזיין אויף דעם אומגליק, וואָס קאַן אַרויסקומען פאַרן זון; פערטנס, אַנזיין אויף איר אייגן אומגליק.“ און פאַרפלעכטנדיק די פינגער מיט די האַנטפלאַכן אַראָפּ, האָט אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש אַ צי געטון, און די פינגער האָבן אָנגעהויבן צו קנאַקן אין די גלידער.

דערדאָזיקער וועט, די שלעכטע געווינהייט, — דאָס פאַרזיניקן די הענט און קנאַקן מיט די פינגער, — האָט אים תמיד באַרויקט און געברענגט צו פינקלעכקייט, וועלכע איז אים אַצינד אזוי נייטיק געווען. באַם טויער האָט זיך דערהערט דאָס גערויש פון אַ צופאַרינדיקער קאַטש. אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש האָט זיך אָפגעשטעלט אין מיטן זאל. אויף די טרעפּ זענען אַרויפגעגאַנגען פרויען-טריט. אַלעקסיי אַלעק- סאַנדראָוויטש, גרייט צו זיין רעדע, איז געשטאַנען, דריקנדיק זיינע צו- גיפגעקרייצטע פינגער און וואַרטנדיק, צי עס וועט נישט ערגעץ נאָך אַ קנאַק טון. איין גליד האָט אַ קנאַק געטון.

שוין לויט דעם קלאָנג פון די פליכטע טריט אויף די טרעפּ האָט ער דערפילט איר דערנענטערן זיך און, הגם ער איז געווען צופרידן פון זיין רעדע, איז אים געוואָרן שרעקלעך פאַר דער פאַרשטייענדער דערקלערונג...

IX.

אָנאַ איז געאַנגען, אַראָפּגעלאָזט דעם קאַפּ, אין האָט זיך געשפּילט מיט די טראַלפּן פּון באַשליק. איר פנים האָט געגלאַנצט מיט אַ העלן גלאַנץ; אָבער דערדאָזיקער גלאַנץ איז געווען נישט קיין פּריילעכער, — ער האָט דערמאַנט אָן דעם בליאַסק פּון אַ שרפּה, אינמיטן אַ פּינצטערער נאַכט. דערזען דעם מאַן, האָט אָנאַ אויפּגעהויבן דעם קאַפּ און, אַזוי ווי אויפּ-האַנדליק, אַ שמייכל געטון.

— דו ביסט נישט אין בעט? נאָדיר אַ ווונדער! — האָט זי גע-זאָגט, אויסגעטון דעם באַשליק און, נישט אָפּשטעלנדיק זיך, געאַנגען הייטער, אין טואַלעטציער אַריין. — עס איז צייט, אַלעקסי אַלעקסאַנ-דראָוויטש, — האָט זי אַ זאָג געטון פּון הינטער דער טיר.

— אָנאַ, איך דאַרף מיך דורכשמועסן מיט דיר.
— מיט מיר? — האָט זי פאַרווונדערט געפרעגט, אַרויסגעאַנגען פּון דער טיר און אַ קוק געגעבן אויף אים. — וואָס זשע איז דאָס אַזויגט? וועגן וואָס? — האָט זי געפרעגט זעצנדיק זיך. — נו, לאַמיר זיך דורכ-שמועסן, אויב מען דאַרף אַזוי. אָבער עס וואַלט גלייכער געווען צו גיין שלאָפּן.

אָנאַ האָט גערעדט, וואָס עס איז איר געקומען אויף די ליפּן, און האָט זיך אַליין געוונדערט, הערנדיק זיך, איר פּעיקייט צו זאָגן ליגנט. ווי איינפאַך, נאָטירלעך זענען געווען אירע ווערטער און ווי זעלבסטפאַר-שטענדלעך איז עס געווען, אַז איר ווילט זיך פּשוט שלאָפּן! זי האָט זיך געוילט אָנגעטון אין אַ נישט דורכדרינגלעכן פּאַנצער פּון ליגנט, זי האָט געשפּירט, אַז עפעס אָן אומגעזעענע קראַפט העלפט איר צו און האַלט זי אונטער.

— אָנאַ, איך בין מחויב דיך צו וואַרענען, — האָט ער געזאָגט.
— וואַרענען? — האָט זי געזאָגט. — אין וואָס?
זי האָט געקוקט אַזוי פּשוט, אַזוי הייטער, אַז ווער עס האָט זי נישט געקענט, ווי דער מאַן האָט זי געקענט, וואַלט נישט געקאַנט באַמערקן קיין שום נישט נאָטירלעכע נישט אין דעם טאָן, נישט אין דעם זינען פּון אי-

דע ווערטער. אבער פאר אים, וועלכער האט זי געקענט, וואס האט גע-
ווסט, אז ווען ער פלעגט זיך לייגן מיט פינף מינוט שפעטער, פלעגט זי
באמערקן און זיך פרעגן אויף דער סיבה פון דעם, פאר אים, וואס האט
געווסט, אז אלע אירע פריידן, יעדע פריילעכקייט, יעדן טרויער פלעגט
זי איה גלייך מיטטיילן, — פאר אים אצינד צו זען, אז זי וויל נישט
באמערען זיין צושטאנד, אז זי וויל נישט זאגן קיין ווארט וועגן זיך,
האט באדייט א סך. ער האט געזען, אז יענע טיפקייט פון איר נשמה,
האט איז פריער תמיד געווען אפן פאר אים, איז אצינד פארמאכט פאר
אים. נאך ווייניק, ער האט לויט איר טאן געזען, אז זי געפינט זיך
אפילו נישט אין קיין פארלעגנהייט פון דעם, נאר האט אזוי ווי גלייך גע-
זאגט אים: יא, פארמאכט, און דאס דארף אזוי זיין און וועט ווייטער
אויך אזוי זיין. אצינד האט ער איבערגעלעבט א געפיל, ענלעך צו דעם,
וואס עס וואלט איבערגעלעבט א מענטש, אומקערנדיק זיך אהיים און גע-
פינענדיק זיין הויז פארשלאסן. נאר אפשר וועט דער שליסל נאך גע-
פינען ווערן, — האט אלעקסיי אלעקסאנדראוויטש געטראכט.

— איך וויל דיך ווארענען אין דעם, — האט ער געזאגט מיט
א שטיל קול, — אז איבער נישט אויפמערקזאמקייט און לייכטזיניקייט
קאנסטו אין דער הויכער געזעלשאפט געבן א גרונד צו רעדן וועגן דיר.
זיין צו לעבהאפט רעדן היינט מיטן גראף ווראטסקי (ער האט פעסט אין מיט
א רויקער באטאננג ארויסגערעדט דעמדאזיקן נאמען) האט געווענדט אויף
זיך די אויפמערקזאמקייט.

ער האט גערעדט און געקוקט אויף אירע לאכנדיקע אויגן, וואס
זענען אצינד שוועקלעך געווען פאר אים מיט זייער נישט דורכדרינגלעכ-
קייט און, רעדנדיק, האט ער געפילט די גאנצע אומנוצלעכקייט און איבע-
ריקייט פון זיינע ווערטער.

— דו ביסט שטענדיק אזוי, — האט זי געענטפערט, ווי אינגאנצן
נישט פארשטייענדיק אים און פון דעם אלעם, וואס ער האט געזאגט,
בפיוון פארשטייענדיק בלויז דאס לעצטע. — דא איז דיר נישט אַנ-
גענעם, וואס איך בין אומעטיק, דא איז דיר נישט אַיגענעם, וואס איך בין
פריילעך, מיר איז נישט אומעטיק געווען. באליידיקט דאס דיך ?

אלעקסיי אלעקסאנדראוויטש האט א ציטער געטון און פארבויען די
הענט, פרי צו קנאפן מיט זיי.

— אך, איך בעט זיך, קנאפ נישט, איך האב אזוי נישט ליב, —
האט זי געזאגט.

— אַננא, צי ביסטו דאָס? — האָט אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטש שטייל געזאָגט, מאַכנדיק אַן אַנשטרענגונג איבער זיך און אָפּהאַלטנדיק די באַווע- גונג פון די הענט.

— אָבער וואָס-זשע איז דאָס אַזוינס? — האָט זי געזאָגט מיט אַזאַ אויפריכטיקער און קאָמישער פאַרוונדערונג. — וואָס היילסטו פון מיר?

אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטש האָט געשוויגן אַ וויילע און זיך אַ רייב געטון מיט דער האַנט דעם שטערן און די אויגן. ער האָט דער- זעען, אַז אַנשטאַט דעם, וואָס ער האָט געוואָלט טון, דאָס הייסט, וואָרע- נען דאָס ווייב פון אַ טעות אין די אויגן פון דער הויכער געזעלשאַפט, האָט ער נישט ווילנדיק זיך אויפגערינגט וועגן דעם, וואָס האָט געהאַט אַ שייכות צו איר געוויסן, און געקעמפט מיט עפעס אַ וואַנט, וואָס ער האָט זיך פאַרגעשטעלט.

— איך האָב אַט וואָס בדעה צו זאָגן, — האָט ער פאַרגעזעצט קאַלט און רויק, — און איך וועל זיך בעטן מיך אויסצוהערן. איך האַלט ווי דו ווייסט. אייפערזוכט פאַר אַ געפיל, וואָס באַליידיקט און דערנידע- ריקט און וועל מיר קיינמאַל נישט דערלויבן זיך צו לאָזן פירן פון דעם- דאַזיקן געפיל; אָבער עס זענען פאַראַן געוויסע פּלליים פון אַנשטענדיקייט, וועלכע מען קאָן נישט עובר זיין אומבאַשטראַפּט. היינט האָב נישט איך באַמערקט, אָבער, אורטיילנדיק לויט דעם איינדרוק, וואָס דאָס האָט געמאַכט אויף דער געזעלשאַפט, האָבן אַלע באַמערקט, אַז דו האָסט זיך אויפגעפירט און געהאַלטן נישט אינגאַנצן אַזוי, ווי מען האָט זיך געקאַנט הינטושן.

— איך פאַרשטיי לחלוטין גאַרנישט, — האָט אַננא געזאָגט, אַ קוועטש טוענדיק מיט די פלייצעס, „אים איז אַלץ איינס, — האָט זי אַ קלער גע- געבן. — נאָר אין דער געזעלשאַפט האָט מען באַמערקט, און דאָס באַ- אומרויקט אים.“ — דו ביסט נישט געוונט, אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטש, — האָט זי צוגעגעבן, איז אויפגעשטאַנען און געוואָלט אַוועקגיין אין דער טיר אַרײַן; אָבער ער האָט זיך אַ בצוועג געטון פאַרויס, ווי וועלנדיק זי אַפּשטעלן.

זיין פנים איז געווען נישט שײן און זימעטיק, ווי אַננא האָט אים נאָך קיינמאַל נישט געזעען. זי האָט זיך אַפּגעשטעלט און, פאַרבייגנדיק דעם קאַפּ אַהינטער, אויף אַ זייט, האָט זי אַנגעהויבן מיט איר פלינקער האַנט אַרויסצוציען די האַר-נאַדלען.

— נו, איך הער, וואָס וועט זיין, — האָט זי אַ זאָג געטון רויק און איראַניש. — און הער אפילו מיט אינטערעס, ווייל איך וואָלט געוואָלט פאַרשטיין. אין וואָס עס גייט ?

זי האָט גערעדט און זיך געוונדערט אויף דעם נאַטירלעך-דויקן, אמתן טאָן מיט וועלכן זי האָט גערעדט, און אויף דעם אויסוואַל פֿון די ווערטער, וועלכע זי האָט באַנוצט.

— אַריינגיין אין אַלע פרטים פון דייע געפילן האָב איך נישט קיין רעכט און האָלט דאָס בכלל פאַר אומנוצלעך און אפילו שעדלעך, — האָט אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש אָנגעהויבן. — גראַבנדיק זיך אין דער אייגענער נער נשמה, גראַבן מיר זאָפט אויס אַזעלכעס, וואָס וואָלט דאָרט געלעגן אומבאַמערקט. דייע געפילן — דאָס איז אַ זאָך פון דיין געוויסן ; אָבער איך בין מחויב פאַר דיר, פאַר זיך און פאַר גאָט אָנצוווייזן דיר דייע פליכטן. אונזער לעבן איז צונויפגעבונדן, און צונויפגעבונדן נישט דורך מענטשן, נאָר דורך גאָט. צערייסן דעמדאָויקן פאַרבאנד קאָן בלויז אַ פאַרברעך, און אזא מיין פאַרבדעך ברענגט נאָך זיך אַ שטראַף.

— איך פאַרשטיי גאַרנישט. אַך, גאָט מיינער, און ווי עס ווילט זיך מיר צום אומגליק שלאָפן ! — האָט זי געזאָגט, שנעל צענע-מענדיק די האַר מיט דער האַנט און זוכנדיק די איבערגעפליבענע האַר-באַדלעך.

— אָנאַ, ווי גאָט איז דיר לייב, רעד נישט אַזוי, — האָט ער מילד געזאָגט. — אפשר בין איך מיך טועה, אָבער גלייב מיר, אַז דאָס, וואָס איך זאָג, זאָג איך פונקט אַזוי פאַר מיר, ווי פאַר דיר. איך בין דיין מאַן און האָב דיר לייב.

אויף אַן אויגנבליק האָט איר פנים זיך אָפגעלאָזט, און עס איז פאַר-לאָשן געוואָרן דער איראַנישער פונק אינם בליק ; אָבער דאָס וואָרט : איך האָב לייב, האָט זי ווידער אויפגעבראַכט. זי האָט אַ טראַכט גע-טון : „ער האָט לייב ? צי קאָן ער דען לייב האָבן ? ווען ער וואָלט נישט געהערט, אַז עס איז פאַראַן לייבע, וואָלט ער אפילו קיינמאָל נישט באַ-נוצט דאָסדאָזיקע וואָרט. ער ווייסט גאַרנישט, וואָס עס איז אַזוינס לייבע.“ — אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש, כילעבן, איך פאַרשטיי נישט, — האָט זי געזאָגט. — מאַך קלאַר, וואָס דו געפינסט...

— דערלויב, לאָז מיך ענדיקן. איך האָב דיר לייב, אָבער איך רעד נישט וועגן זיך ; די הויפט-פערזאָנען זענען דאָ אונזער זון און דו אַליין. עס קאָן זייער זיין, איך חוזר איבער, אַז דיר וועלן אויסזען גאַנץ אומזיסט

און נישט אויפן אַרט מיינע ווערטער ; אפשר זענען זיי אַרויסגערוּפֿן דורך מיין טעות. אין אזא פּאַל, בעט איך דיך מיר מוחל צו זיין. נאָר אויב דו אַליין פּילסט, אז ס'איז פאַראַן כאַטש אַ מינדסטער גרונד, בעט איך דיך איבערצוטראַכטן זיך, און, אויב דאָס האַרץ זאָגט דיר, אויך מיר אַרויסצו-זאָגן...

אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטש. אַליין דאָס נישט באַמערקנדיק, האָט גערעדט נישט דאָס, וואָס ער האָט צוגעגרייט.

— איך האָב גאַרנישט צו זאָגן. און... — האָט זי פּלוצלינג שנעל געזאָגט, קיים איינהאַלטנדיק אַ שמיכל, — כ'לעבן, ס'איז צייט שלאָפֿן צו גיין.

אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטש האָט אַ זיפֿן געטון און, נישט זאָגנדיק מער גאַרנישט, איז ער אַוועקגעגאַנגען אין שלאָפֿצימער אַריין.

זען זי איז אַריינגעגאַנגען אין שלאָפֿצימער, איז ער שוין געלעגן. זיינע ליפֿן זענען געווען שטרענג צונויפגעפרעסט און די אויגן האָבן נישט געקוקט אויף איר. אַננא האָט זיך געלייגט אין איר בעט אַריין און דער-וואָרט יעדע מינוט, אז ער העט נאָכאַמאָל אָנהייבן צו רעדן מיט איר. זי האָט אי מורא געהאַט פאַר דעם, וואָס ער וועט אָנהייבן צו רעדן, אי ס'האָט זיך איר געוואָלט. אָבער ער האָט געשוויגן. זי האָט לאַנג אומבאַ-וועגלעך געוואַרט און שוין פאַרגעסן אָן אים. זי האָט געטראַכט וועגן אַן אַנדערן, זי האָט אים געזען און געפילט, ווי איר האַרץ ווערט באַ דעם געדאַנק פֿול מיט אויפֿרעגונג און פאַרבֿרעכערישער פֿרייד. פּלוצלינג האָט זי דערהערט אַ רעגלמעסיק און רויק פייפֿן פֿון דער נאַז. אין דער ער-שטער מינוט האָט אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטש אזוי ווי זיך דערשראָקן פאַר זיין פייפֿן און זיך אָפּגעשטעלט ; אָבער, איבערוואַרטנדיק צוויי אַזעס-צוגן, האָט דאָס פייפֿן זיך דערהערט מיט אַ נייער, רויקער רעגלמעסיקייט. — שפעט, שפעט, שוין שפעט, — האָט זי אַ פֿליסטער געטון מיט אַ שמיכל. זי איז לאַנג געלעגן אומבאַוועגלעך מיט אָפּענע אויגן, וואָס זייער גלאַנק, האָט זיך איר געדאַכט, האָט זי אַליין אין דער פינצטער-נישט געזען.

X.

פון דעם אָונט אָן האָט זיך אָנגעהויבן אַ ניי לעבן פאַר אַלעקסי
אַלעקסאַנדראָוויטשן און פאַר זיין ווייב. קיין שום באַזונדערס איז נישט
געשען. אונאַ איז, ווי שטענדיק, געפאַרן אין דער הויכער געזעלשאַפט,
האָט באַזונדערס אָפט פאַרברענגט באַ דער פירשטין בעטסי און פלעגט
זיך אומעטום טרעפן מיט וואַנסקין. אַלעקסי אַלעקסאַנדראָוויטש האָט דאָס
געזעען, אָבער ער האָט גאַרנישט געקאַנט טון. אויף אַלע פרווון זיינע
אַרויסצורופן זי אויף אן אויפקלערונג, האָט זי אים אַקענגעשטעלט אַ נישט
דורכדרינגלעכע וואַנט פון עפעס אַ פריילעכער שטוינונג. אויסערלעך איז
געווען דאָס אייגענע, אָבער די אינערלעכע באַציונגען האָבן זיך אינגאַנצן
געענדערט. אַלעקסי אַלעקסאַנדראָוויטש, צוזאַמען מעכטיקער מאַן אין דער
מלוכה-טעטיקייט, האָט זיך דאָ געפילט מאַכטלאָז. ווי אַן אַקס, הכנעדיק
אַראָפּגעלאָזט דעם קאָפּ, האָט ער געוואַרט אויף דעם קלאָפּ, וועלכער, ער
האָט געשפירט, איז געווען איבער אים אויפגעהויבן. איטלעכעס מאָל, וואָס
ער פלעגט אָנהייבן צו טראַכטן וועגן דעם, האָט ער געפילט, אַז מען
דאַרף פרווון נאַכאַמאָל, אַז מיט גוטסקייט, מיט צערטלעכקייט, מיט איבער-
ציינונג איז נאָך דאָ אַ האַפנונג זי צו ראַטעווען, צו ברענגען זי דערצו,
זי זאָל זיך מישב זיין, און ער האָט זיך יעדן טאַג פאַרנומען צו רעדן מיט
איר. אָבער איטלעכעס מאָל, וואָס ער פלעגט אָנהייבן צו רעדן מיט איר,
האָט ער געפילט, אַז דער גייסט פון שלעכטס און נאַרעריי, וואָס האָט זי באַ-
הערשט, האָט אים אויך באַהערשט, און ער האָט גערעדט מיט איר גאַרנישט
דאָס און נישט מיט דעם טאָן, מיט וועלכן ער האָט געוואָלט רעדן! ער האָט
נישט ווילנדיק גערעדט מיט איר מיט זיין געוויינלעכן טאָן פון אָפּשפעטן
פון יענעם, ווער עס וואָלט אַזוי גערעדט און אין דעם טאָן האָט מען
נישט געקאַנט זאָגן דאָס, וואָס עס איז גייטיק געווען איר צו זאָגן.

.
.

XI.

דאָס, וואָס ס'איז פּמעט אַ גאַנץ יאָר געווען פאַר וויראַנסקין דער
אויטשליסלעך איינציקער ווונטש פון זיין לעבן, וואָס האָט אים פאַרביטן
אַלע פּריערדיקע פאַרלאַנגען; דאָס, וואָס איז פאַר אַנען געווען אַן אומ-
מעגלעכער, שרעקלעכער און דערפאַר נאָך מער צויבערהאַפּטער טרוים
פון גליק, דערדאָזיקער ווונטש איז באַפּרידיקט געוואָרן. אַ בלייכער מיט
אַ ציטערדיקן אונטערשטן קין, איז ער געשטאַנען איבער איר און גע-
בעטן זי זאָל זיך באַרויקן, אַליין נישט וויסנדיק פון וואָס אין
מיט וואָס.

— אַננא! אַננא! — האָט ער געזאָגט מיט אַ ציטערדיק קול. —
אַננא, אום גאָטס ווילן! ...

אַבער וואָס העכער ער האָט גערעדט, אַלץ נידעריקער האָט
אַראָפּגעלאָזט איר, אַמאָל שטאַלצן, פּריילעכן, אַצינד אָבער שענדלעכן קאָפּ,
און זי האָט זיך אינגאַנצן צונויפגעקאַרטשעט און איז געפאַלן פון דער
סאַפּע, אויף וועלכער זי איז געזעסן, אויף דער פּאָדלאָגע אַראָפּ, צו זיינע
פיס; זי האָלט אַראָפּגעפאַלן אויפן טעפּיך, ווען ער וואָלט זי נישט
געוואָלטן.

— גאָט מיינער! זיי מיר מוהל! — האָט זי שלאַכצנדיק גערעדט,
צוויקנדיק זיינע הענט צו איר ברוסט.

זי האָט זיך געפילט אזוי פאַרברעכעריש און שולדיק, אַז איר איז
געבליבן בלויז זיך צו דערנידעריקן און בעטן פאַרצייונג, און אין לעבן
האַט זי אַצינד, הוץ אים, קיינעם נישט געהאַט, אזוי, אַז זי האָט אויך
צו אים געווענדט איר בקשה וועגן פאַרצייונג. זי האָט, קוקנדיק אויף אים,
פּיזיש געפילט איר דערנידערונג און מער גאַרנישט געקאָנט רעדן. ער
אַבער האָט געפילט, וואָס עס דאַרף פּילן אַ רוצח, ווען ער זעט דעם
קערנער, באַ וועלכן ער האָט צוגענומען דאָס לעבן, דערדאָזיקער לעבנס-
לאָזער קערפער איז געווען זייער ליבע, דער ערשטער פּעריאָד פון זייער
ליבע. עס איז געווען עפעס שרעקלעכס און עקלדיקס אין די דעריגע-
רונגען וועגן דעם, פאַרוואָס עס איז באַצאָלט געוואָרן מיט דעמדאָזיקן

שרעקלעכן פרייו פון בושא. א בושא פאר איר גייסטיקער נאקעטקייט האָט זי געשטיקט אין זיך איבערגעגעבן אים, אָבער, נישט געקוקט אויף דער גאנצער שרעק פון דעם רוצח פארן קערפער פון דעם דערהרגעטן, דארף מען שניידן אויף שטיקער, באהאלטן דעמדאזיקן קערפער, דארף מען געניסן פון דעם, וואָס דער רוצח האָט זיך דערוואָרבן מיט דעם מאַרד.

און מיט פעס, אַזוי ווי מיט ליידנשאַפט, וואַרפט זיך דער רוצח אויף דעמדאזיקן קערפער, שלעפט אים און שניידט אים; אַזוי האָט ער אויך באַדעקט מיט קושן איר פנים און די אַקסלען. זי האָט געהאַלטן זיין האַנט און זיך נישט גערירט. יאָ, דידאזיקע קושן, — דאָס איז עס, וואָס איז געקויפט פאַר דערדאזיקער בושא. יאָ, און דאָס איז די איינציג-קע האַנט, וועלכע וועט שטענדיק זיין מיינע, — די האַנט פון מיין מיט-העלפער. זי האָט אויפגעהויבן דידאזיקע האַנט און איר אַ קוש געטון. ער האָט זיך אַראָפגעלאָזט אויף די קניען און געוואַלט זען איר פנים, אָבער זי האָט עס באהאַלטן און גאַרנישט געזאָגט. ענדלעך, אַזוי ווי מאַכנדיק אַן אָנשטרענגונג איבער זיך, האָט זי זיך אויפגעהויבן און אים אָפגע-שטופט. איר פנים איז נאָך אַלץ געווען אַזוי שיין, אָבער דערפאַר נאָך מער געפערדיק.

— אַלץ איז געענדיקט, — האָט זי געזאָגט. — איך האָב גאַרנישט אויסער דיך. געדענק דאָס.

— איך קאָן נישט נישט געדענקען דאָס, וואָס איז מיין לעבן. פאַר אַ מינוט פון דעם גליק...

— וואָסער גליק! — האָט זי מיט עקל און שרעק געזאָגט, און די שרעק האָט זיך נישט ווילנדיק איבערגעגעבן אים. — ווי גאָט איז דיר ליב, קיין וואָרט, קיין וואָרט מער.

זי איז שנעל אויפגעשטאַנען און זיך אַוועקגעדרייט פון אים.

— קיין וואָרט מער, — האָט זי איבערגעהערט און מיט אַן אויס-טערלישן פאַר אים אויסדריק פון קאַלטער פאַרצווייפֿלונג אויפן פנים האָט זי זיך צעשיידט מיט אים. זי האָט געפילט, אַז זי קאָן אין דער מינוט מיט ווערטער נישט אויסדריקן יענץ געפיל פון בושא, פרייד און שרעק פאַר דעמדאזיקן אַריינטרעטן אין אַ ניי לעבן. און האָט נישט געוואַלט רעדן ווען דעם, פיליק מאַכן דאָסדאזיקע געפיל מיט נישט געהעריקע ווערטער. אָבער אויך דערנאָך, נישט אויפן צווייטן, נישט אויפן דריטן טאָג, האָט זי נישט פֿלויז נישט געפונען קיין ווערטער, מיט וועלכע זי

וואָלט געקענט אויסדריקן די גאַנצע פאַרוויקלטקייט פון דידאַזיקע גע-
פּיילן, נאָר זי האָט אויך נישט געפונען קיין געדאַנקען, מיט וועלכע זי
זאָל קאָנען פאַר זיך אַליין באַטראַכטן אַלץ, וואָס ס'איז פאַרגעקומען אין
איר נשמה.

זי האָט זיך געזאָגט: „ניין, אַצינד קאָן איך וועגן דעם נישט טראַכטן;
דערנאָך, ווען איך וועל זיין רויקער.“ אָבער דידאַזיקע רויקייט פאַר די
געדאַנקען איז קיינמאָל נישט געקומען; יעדעס מאָל, וואָס איר פלעגט
איינפאַלן אַ געדאַנק וועגן דעם, וואָס זי האָט געטון, וואָס מיט איר העט
זיין, און וואָס זי דאַרף טון, פלעגט זי באַפאַלן אַ שרעק, און זי האָט
פאַרטריבן פון זיך דידאַזיקע געדאַנקען.

— דערנאָך, דערנאָך, — האָט זי געזאָגט, — ווען איך וועל זיין
רויקער.

דערפאַר אין שלאָף, ווען זי האָט נישט געהאַט קיין שליטה איבער
אירע געדאַנקען, פלעגט איר לאָגע זיך איר פאַרשטעלן אין איר גאַנצער
העסלעכער נאַקעטקייט אירער. איין חלום האָט זי פּמעט יעדע נאַכט גע-
זען. איר האָט זיך געהלומט, אַז ביידע צוזאַמען זענען געווען אירע
מענער, אַז ביידע האָבן זי באַשיט מיט זייערע צערטלעכקייטן. אַלעקסיי
אַלעקסאַנדראָוויטש האָט געוויינט, קושנדיק אירע הענט, און האָט געזאָגט:
ווי גוט עס איז אַצינד! און אַלעקסיי ווראַנסקי איז געווען דערביי, און
ער איז אויך געווען איר מאַן. און זי, ווונדערבדיק זיך דערויף, וואָס דאָס
האַט איר פריער אויסגעזען אוממעגלעך, האָט זיי דערקלערט, לאַכנדיק,
אַז דאָס איז אַ סך איינפאַכער און אַז זיי ביידע זענען אַצינד צופרידן
און גליקלעך. אָבער דערדאַזיקער חלום האָט, ווי אַ קאַשמאַר, זי געשטיקט,
און זי פלעגט מיט שרעק זיך אויפכאַפן.

XII.

נאָך אין דער ערשטער צייט נאָך זיין אומקערן זיך פון מאַסקווע,
ווען לעחין פלעגט אַטלעכעס מאָל אויפציטערן און רויט ווערן, דערמאָ-
נענדיק זיך אָן דעם שענדלעכן אָפּזאָג, האָט ער זיך געזאָגט: „איך
בין אויך אַזוי רויט געוואָרן און האָב אויפגעציטערט, האַלטנדיק אַלץ
פאַר פאַרלוירן, ווען איך האָב באַקומען אַן איינס פאַר פיזיק און בין גע-

בליבן אויפן צווייטן קורס; איך האָב אויך אזוי זיך געהאלטן פאַר פאַר-
 לויירן נאָכדעם, ווי איך האָב קאַליע געמאַכט דער שוועסטערס ענין, וואָס
 איז מיר איבערגעגעבן געוואָרן. און וואָס-זשע? אַצינד, ווען עס זענען
 אריבערגעגאַנגען יאָרן, דערמאַן איך מיך און ווונדער זיך, ווי אזוי דאָס
 האָט געקאָנט מיך מצער זיין. דאָס אייגענע וועט אויך זיין מיט דער צרה-
 עס וועט אַריבערגיין אַ צייט, און איך וועל זיין צו דעם גלייכגילטיק".
 אָבער עס זענען פאַרגאַנגען דריי חדשים, און ער איז נישט גע-
 וואָרן צו דעם גלייכגילטיק, און אים איז פונקט אזוי, ווי אין די ערשטע
 טעג, געווען שמערצלעך זיך צו דערמאַנען אָן דעם. ער האָט נישט געקאָנט
 זיך באַרוינקן, הייל ער, וועלכער האָט אזוי לאַנג געהלומט וועגן אַ פאַ-
 מיליע-לעבן, וועלכער האָט זיך געפילט אזוי רייף צו דעם, איז נאָך אַלץ
 נישט געווען פאַרהייראַט און איז געווען ווייטער ווי ווען-עס-איז פון חתונה-
 האָבן. ער האָט קרענקלעך געפילט אַליין, ווי עס האָבן געפילט אַלע זיינע
 אַרומיקע, און עס איז נישט גוט אין זיינע יאָרן פאַר אַ מענטש צו זיין
 אַליין. ער האָט געדענקט, ווי ער האָט פאַר זיין אַוועקפאַרן קיין מאַסקווע
 געוואָנט איינמאַל זיין געהמ-טרייבער ניקאָלאַיעו, אַ באַיוון פּויער, מיט וועלכן
 ער פלעגט ליב האָבן צו רעדן אַ ביסל: "ווי מיינסטו, ניקאָלאַי! איך וויל
 חתונה האָבן", און ווי אזוי ניקאָלאַי האָט אייליק געענטפערט, ווי וועגן
 אַ זאַך, אין וועלכער עס קאָן נישט זיין קיין שום ספק: "שוין לאַנג צייט,
 קאָנטאַנטין דמיטרייטש". אָבער דאָס חתונה-האַבן איז אַצינד געוואָרן היי-
 טער פון אים, ווי ווען-עס-איז. דאָס אַרט איז געווען פאַרנומען, און ווען
 ער האָט אַצינד אין רעיון אויף דעם אַרט געפרוּווט שטעלן עמעצן פון
 זיינע פאַקאָנטע פּריילינט, האָט ער געפילט, און דאָס איז לחלוטין נישט
 מעגלעך. חוצדעם האָט די דעריבערונג וועגן דעם אַפּוואָג און וועגן דער
 רילע, וועלכע ער האָט באַ דעם געשפּילט, אים געפייניקט מיט בושור.
 וויפיל ער האָט זיך נישט געוואָנט, און ער איז דאָ אין גאַרנישט שולדיק,
 האָט דיזאַזיקע דעריבערונג, צוגלייך מיט אַנדערע פון דעם מין שענדלעכע
 דעריבערונגען, אים גענייט אויפצוציטערן און רויט ווערן. עס זענען געווען
 אין זיין פאַרגאַנגענהייט, ווי באַ יעדן מענטש, אַנערקענטע דורך אים
 שלעכטע האַנדלונגען, פאַר וועלכע דאָס געוויסן האָט אים געדאַרפט פּיי-
 ניקן: אָבער די דעריבערונג וועגן די שלעכטע האַנדלונגען האָט אים
 הייט נישט אזוי געפייניקט, ווי דיזאַזיקע גישיקע, אָבער שענדלעכע
 דעריבערונגען. דיזאַזיקע ווונדן האָבן זיך קיינמאַל נישט פאַרצויגן. צו-
 גלייך מיט דיזאַזיקע דעריבערונגען זענען געשטאַנען אַצינד דער אַפּוואָג

און יענע נעבעכדיקע לאגע, אין העלעכער ער האט געדארפט פאר-
קומען פאר אנדערע אין דעמדאזיקן אונט. אבער די צייט און די ארבעט
האָבן געטון וייערס. די שווערע דעריבערונגען זענען אלץ מער און מער
פארשטעלט געוואָרן פאר אים דורך זי נישט אָנגעזעענע, אָבער באַדייטנ-
דיע געשעענישן פון דאַרפישן לעבן. מיט יעדער וואָך האָט ער אַלץ זעל-
טענער זיך דערמאָנט אָן קיטין. ער האָט מיט אומגעזוילד געוואָרט אויף
א ידיעה, אַז זי האָט שוין חתונה געהאַט אָדער וועט בקרוב חתונה האָבן,
האַפּנדיק, אַז אַזאַ ידיעה וועט, ווי דאָס אויסרייסן פון אַ צאָן, אינגאַנצן
אים אויסהיילן.

דערווייל איז געקומען דער פּרילינג, אַ הערלעכער, אַ פּריינטלע-
כער, אָן דערוואַרטונגען און אַנטווישונגען פון פּרילינג, איינער פון יענע
זעלטענע פּרילינגס, מיט וועלכן עס פּרייען זיך צוזאַמען די געוויקסן, די
חיות און די מענטשן. דערדאָזיקער הערלעכער פּרילינג האָט נאָך מער
אויפגערודערט לעווינען און אים באַפעסטיקט אין דער דעה אַפּצוזאָגן זיך
פון דעם גאַנצן פּרייערדיקן, פּדי איינצואַרדנען פעסט און אומאַפהענגיק
זיין איינזאַם לעבן. הגם אַ סך פון יענע פּלענער, מיט וועלכע ער האָט זיך
אַנגעקערט אין דאָרף אַריין, זענען דורך אים נישט אויסגעפירט געוואָרן,
פּונדעסטוועגן איז דער סאַמע עיקר — די ריינקייט פון לעבן דורך אים
אַפּגעוויסן געוואָרן. ער האָט נישט געשפּירט די פּושה, וואָס פּלעגט אים
געוויינטלעך, פּייניקן נאָך אַ מאַראַליש פּאַלן, און ער האָט געקאַנט דרייט
קוקן מענטשן אין די אויגן אַריין. נאָך אין פעברואַר האָט ער דערהאַלטן
אַ ברייח פון מאַריאַ ניקאָלאַיעוואַ וועגן דעם, אַז דעם ברודער ניקאָלאַיס
געזונט פּאַרערגערט זיך, נאָר אַז ער חיל זיך נישט היילן, און צוליב
דעם ברייח איז לעווין געפּאַרן קיין מאַסקווע צום ברודער אין האָט באַ-
זיזן אַנצורעדן אים צו באַראַטן זיך מיט אַ דאָקטאָר און אַרויספּאַרן
אויף פּעדער קיין אויסלאַנד, אים איז אַזוי גוט געלונגען אַנצורעדן דעם
ברודער און צו באַרגן אים געלט אויף דער נסיעה, נישט צערייצנדיק אים,
אַז אין דער הינויכט איז ער געווען מיט זיך צופּריין. וואָך דער הירטשאַפּט,
וואָס האָט געפּאָדערט באַזונדערע אויפּמערקזאַמקייט פּרילינגסצייט, וואָך
דעם לייענען, האָט לעווין נאָך אָנגעהויבן דעם ווינטער אַ ווערק וועגן
הירטשאַפּט, וואָס דער פּלאַן דערפּון איז באַשטאַנען דערין, אַז דער כאַ-
ראַקטער פון דעם אַרבעטער אין דער הירטשאַפּט זאָל אָנגענומען ווערן
פּאַר אַן אַנטאָלומן פּאַקטאָר, ווי דער קלימאַט און דער באַדן, און אַז
אַלע טעגן פון ווירטשאַפּטלעכער וויטנשאַפּט זאָלן דערפּאַר אַרויסדרינגען

נישט בלויז פון די פאקטאָרן פון באַדן און קלימאט, נאָר פון די פאקטאָרן פון באַדן, קלימאט און אַ געוויסן אומפאַרענדערלעכן כאַראַקטער פון אַרבע-טער. אזוי, אַז נישט געקוקט אויף דער אָפגעזונדערטקייט אַדער אַ דאָס דער אָפגעזונדערטקייט, איז זיין לעבן געווען אומגעוויינלעך פאַרפולט: בלויז פון צייט-צו-צייט פלעגט ער איבערלעבן אַן אומפאַרדיקטן פאַר-לאַנג מיטצוטיילן די געדאַנקען, וואָס פלעגן בלאַנזשען באַ אים אין קאַפּ, עמעצן, הויך אַנאַפּיאַ מיכאַליאַווען, כאַטש אויך מיט איר איז אים נישט זעלטן אויסגעקומען צו שמועסן וועגן פיזיק, טעאָריע פון הירטשאַפּט און באַזונ-דער וועגן פּילאָזאָפּיע; פּילאָזאָפּיע איז געווען אַנאַפּיאַ מיכאַליאַוועס באַ-ליבטע טעמאַ.

דער פּרילינג האָט זיך לאַנג נישט געעפנט. אין די לעצטע וואָכן פון הענות איז געשטאַנען אַ לויטער, פּראָטיק וועטער. באַטאַג איז צע-גאַנגען אויף דער זון, און באַנאַכט איז דערגאַנגען ביז זיבן גראַד; בעת די פּרעסטלעך האָט מען אויף פּירן געקאַנט פאַרן אָן אַ וועג. די פּאַסכאַ האָט נאָך געטראָפּן ליגן דעם שניי. דערנאָך האָט פּלאַצלינג, אַ טאַג נאָך דער פּאַסכאַ-וואָך, אַ בלאַז געטון אַ וואַרעמער ווינט, עס האָבן זיך אָנגע-רוקט וואָלגנס, און דריי טעג און דריי נעכט האָט גענאַסן אַ גראַפער און וואַרעמער רעגן. דאַנערשטיק האָט דער ווינט זיך איינגעשטילט, און עס האָט זיך אָנגערוקט אַ געדיכטער גרויער נעפל, אזוי ווי באַהאַלטנדיק די סודות פון די פּאַרגעקומענע ענדערונגען אין דער נאַטור. אין נעפל האָבן זיך אַ גאַס געטון די וואַסערן, האָבן אָנגעהויבן פּלאַצן און זיך רירן די אייז-קריסט, דאָבן שבעלער זיך אַ לאַז געטון די טריבע שווימקע שטראַ-מען, און איבער קראַסנאַיאַ גאַרקאַ האָט אָהנמציית זיך צעריסן דער נעפל. די וואָלקנס זענען זיך צעלאָפּן ווי שעפעלעך, עס האָט זיך אויסגעליי-טערט, און עס האָט זיך געעפנט דער אמתער פּרילינג. אינדערפרי האָט די אויפגעזאַנגענע העלע זון שבעל אויפגעטעסן די זינע אייז-שוים, וואָס האָט פאַרצויגן די וואַסערן, און די גאַנצע וואַרעמע לופט, וואָס איז פול געווען מיט די אויסדעמפונגען פון דער אויפגעלעבטער ערד, האָט אָנגעהויבן צו ציטערן. עס האָט זיך אָנגעהויבן גרינען דאָס אַלטע און ווי נאָרלען אַרויסגעקראַכענע יונגע גראַז, עס האָבן זיך אָנגעבלאָזן די קנאַספּן פון דער קאַלינע, פון די וויינפערלעך און פון דער קלעפיקער שפּירט-בעריאַזע, און אויף דעם מיט גאַלדענעם בליעכץ באַשאַטענער לאַזינע האָט זיך צעהודזשעט די אַרויסגעלאָזטע, זיך אָנגעפלויענע פּין. עס האָבן זיך צעגאַסן די אומגעזענע לערכעס, איבער די טאַמעטענע גרינקייטן און די

מיט איין באדעקטע פעלדער, עס האָבן זיך צעוויינט די קיביצן איבער די מיט טריבן וואָסער פאָרגאַסענע טאָלן און זומפן. און הויך זענען דורכגעפלוין מיט אַ פּרילינגדיק גרעגריי באַטשאַנעס און גענו. עס האָבן זיך צעריטשעט אויף די לאַנקעס די אָפּגעקראַכענע בהמות, באַ וועלכע די שערשטש האָט זיך בלוין ערטער ווייזן נאָך גישט געהאַט געבטיטן, עס האָבן אָנגעהויבן אַרומטאַנצן די שעפּסעלעך אַרום זייערע מעקענדיקע מוטערס, וואָס האָבן די וואָל פאַרלוירן, עס האָט גענומען אַרומלויפן דאָס פּלינק-פּיסיקע קליינזאָרג איבער די אויסגעטרונקענע וועגלעך מיט סימנים פון באַרוויסע פּיס, עס האָבן זיך צעקלונגען באַם טייך די פּריילעכע קולות פון די פּויערטעס מיט דער לייזונט, און עס האָט זיך דער-הערט איבער די הויפן דאָס קלאַפן פון פּויערישע העק, וואָס האָבן גע-נומען פאַרריכטן די אַקעראַיינס און בראַנעס. ס'איז געקומען דער אמתער פּרילינג.

XIII.

לעווין האָט אָנגעטון גרויסע שטיוול און צום ערשטן מאל נישט קיין פּוטי, נאָר אַ טוכענעם קאַפּטן און זיך געלאָזט גיין איבער דער ווירטשאַפּט, שפּריינגדיק איבער טייכלעך, וואָס האָבן געשניטן די אויגן מיט זייער גלאַנצן אויף דער זון, טרעטנדיק דאָ אויף אַ שטיקל אייז, דאָ אין קלעפיקער בלאַזע.

פּרילינג — די צייט פון פלענער און אונטערנעמוניען. און, אַרויס-גייענדיק אויפן הויף, האָט לעווין, ווי אַ בוים פּרילינגס-צייט, וואָס ווייסט נאָך נישט ווהין און ווי אזוי עס וועלן זיך צעוואַקסן זיינע יונגע שפּראַך-צונגען און צווייגן, וואָס זענען איינגעשלאָסן אין די אָנגעגאַסענע קנאַספּן, אַליין נישט גוט געוואָסט, צו וועלכע אונטערנעמונגען אין זיין באַליב-טער באַלעבאַטישקייט ער וועט זיך אַצינד נעמען, אָבער ער האָט געפילט, צו ער איז פול מיט די בעסטע פלענער און אויפשווען, קודם פל איז ער אַריינגעגאַנגען צו די בהמות. די קי זענען אַרויסגעלאָזט געוויין אויפן הויף און, שיינענדיק מיט דער נייער גלאַטער שעשטש, וואָרעמענדיק זיך אויף דער זון, האָבן זיי געמרוטשעט, בעטנדיק זיך אין פעלד אַריין. אָנקוועלנדיק פון די ביז צו די קלענסטע פּרטים אים באַקאַנטע בהמות.

האט לעווין געהייסן זיי ארויסטרייבן אין פעלד אריין, און אויפן הויף ארויסלאָזן די קעלבער. דער פאסטוך איז פריילעך אַ לויף געטון זיך פארנעמען אין פעלד אריין. די פויערטעס — די פיטרייבערינס האָבן פאר- הויבן די ספונדיצעס און זענען מיט באַרוועסע. נאָך ווייסע, נישט אָפגע- ברענטע פיס, שליאָפענדיק אין דער בלאַטע, מיט צווייגלעך נאָכגעלאָפן די מעקענדיקע, פון פריילינג-פרייד ווילד געוואָרענע קעלבער, אַריינ- טרייבנדיק זיי אין הויף אריין.

אַנקוועלנדיק פון דער פארמערונג אין היינטיקן יאָר, וואָס איז גע- הען אומגעוויינלעך שוין, — די פריע קעלבער זענען געווען אַזוי גרויס זיי אַ פויערישע קו, פאַוואָס טאַכטער, פון דריי חדשים, איז געווען אַזוי הויך ווי די יעריקע. — האָט לעווין געהייסן זיי ארויסטראָגן די קאַריטע און אַרונטערלאָיגן דאָס היי הינטער די קראַטן. אָבער עס האָט זיך אַרויס- געהוּן, אַז אויף דעם אין הינטער נישט באַנוצטן פּי-הויף זענען די אין האַרבט געמאַכטע קראַטן געווען צעבראַכן. ער האָט געשיקט נאָך דעם טשעשליאַר, וועלכער האָט לויט דער פאַראַרדנונג געדאַרפט אַרבעטן באַ די דרעש-מאַשינען. אָבער עס האָט זיך אַרויסגעוויזן, אַז דער טשעשליאַר האָט פאַרראַכטן די בראָנעס, וואָס האָבן געדאַרפט פאַרראַכטן ווערן נאָך פון קאַרנאַוואַל אָן. דאָס איז געווען זייער פאַרדריסלעך לעווינען. עס איז געווען פאַרדריסלעך, וואָס עס האָט זיך איבערגעחולט די אייביקע גאַב- לעסיקייט אין דער באַלעבאַטישקייט, קעגן וועלכער ער האָט אַזוי פיל יאָרן געקעמפט מיט אַלע זיינע פּוהות, די קראַטן, ווי ער איז געווייר געוואָרן, וואָס זענען נישט נייטיק ווינטער, זענען אַריבערגעטראָגן געוואָרן אין דער אַרבעטס-שטאַל אַריין און זענען דאָרט צעבראַכן געוואָרן, ווייל זיי זענען טאַקע געמאַכט געווען לייכט, פאַר די קעלבער. הוצדעם, האָט זיך פון דעם אויך אַרויסגעוויזן, אַז די בראָנעס און אַלע לאַנדווירטשאַפטלעכע פּלעיס, וועלכע ער האָט געהייסן באַקוקן אין פאַרריכטן נאָך ווינטער און פאַר וועלכע עס זענען אומישנע גענומען געוואָרן דריי טשעשליאַרעס, זענען געווען נישט פאַרראַכטן און די בראָנעס האָט מען פאַרט גענומען פאַרריכטן, ווען מען האָט שוין געדאַרפט פאַרן בראָנעווען. לעווין האָט געשיקט נאָכן פאַרהאַלטער; אָבער ער איז באַלד אַליין אויך געגאַנגען אים אָפ- זוכן, דער פאַרוואַלטער, שיינענדיק אויך אַזוי, ווי אַלע אין דעם טאַג, אין אַ שפּטן טולפּל, איז געגאַנגען פון שייער, ברעכנדיק אין די הענט אַ שטרויעלע.

— פארוואָס איז דער טשעשליאַר נישט באַ די דרעש-
מאַשינען?

— איך האָב געוואָלט נעכטן מעלדן: מען דאַרף די בראַנעס פאַר-
ריינטן. עס איז דאָך שוין צייט צו אַקערן.

— וואָס-זשע האָט מען ווינטער געטון?

— וועגן וואָס דאַרפט איר אַ טשעשליאַר?

— וווּ זענען די קראַטן פון קעלבער-הויף?

— איך האָב געהייסן זיי אַוועקטראַגן אויף די ערטער. וואָס וועט

איר מאַכן מיט דעם פּאָלק! — האָט דער פּאַרוואָטער געוואָגט, מאַכנדיק
מיט דער האַנט.

— נישט מיט דעם פּאָלק, נאָר מיט דעם פּאַרוואָטער! — האָט

לעווין געוואָגט זיך אַנצוגענדיק. — נו, צוואָס האַלט איך אייך! — האָט

עז אויסגעשריגן. אָבער, דערמאָנענדיק זיך, אָז דאָס וועט נישט

העלפן, האָט ער זיך אָפגעשטעלט אין מיטן רעדן און בלויז אָפגע-

זיפצט. — נו, וואָס, זייען קען מען? — האָט ער געפרעגט, שווייגנדיק

אַ הייליג.

— נאָך טורקין וועט מען מאַרנן אַדער איבערמאַרנן קאָנען.

— און די קאָנטשינע?

— איך האָב געשיקט וואַסליען מיט מישקען, — זיי זייען. איך

ווייס בלויז נישט, צי זיי וועלן דורכקריכן: עס איז זומפיק.

— אויף וויפיל דיעסיאַטין?

— אויף זעקס.

— פאַרוואָס-זשע נישט אויף אַלע? — האָט לעווין אויס-

געשריגן.

וואָס מען האָט געזייעט קאָנטשינע בלויז אויף זעקס און נישט אויף

צוואַנציק דיעסיאַטין, דאָס איז געווען נאָך פאַרדראַטיקער. דאָס זייען קאָנ-

טשינע איז סיי לויט דער טעאָריע, סיי לויט זיין אייגענער פראַקטיק

געווען גוט בלויז דעמאָט, ווען עס איז געטון געוואָרן וואָס פריער,

פמעט גלייך נאָכן שניי. און קיינמאָל האָט דאָס לעווין נישט געקאָנט

אויספירן.

— עס איז קיין מענטשן נישטאָ. וואָס וועט איר מיט דעם פּאָלק טון?

זריי זענען נישט געקומען. אָט איז אויך סעמיאַן...

— נו, איר וואָלט אַוועקגעשטעלט דאָס שטרוי.

— איך האָב דאָך טאַקע אָפגעשטעלט.

אָנאַ קאַרענינג

— ווי-זשע זענען די מענטשן ?

— פינף מאַכן קאַמפּאַט (דאָס האָט געהייסן קאַמפּאַסט). פיר שיטן איבער דעם האַבער : ווי ער וואָלט זיך נישט גערירט. קאַנסטאַנטין דמיטריטש.

לעווין האָט גאַנץ גוט געוואוסט, אַז ווי ער וואָלט זיך נישט גע-רירט, מיינט מען, אַז ווי האַבן די זריעה פון ענגלישן האַבער שוין קאַליע געמאַכט, — האַבן ווידער נישט געטון דאָס, וואָס ער האָט באַפוילן.

— איך האָב דאָך געזאָגט נאָך בעתן תּזנות, דרענגער !... — האָט ער אויסגעשריגן.

— באַאומרויקט אייך נישט, מיר וועלן אַלץ מאַכן אין דער צייט.

לעווין האָט ביז אַ מאַך געטון מיט דער האַנט, האָט זיך געלאָזט גיין צו די שייערס באַקוקן דעם האַבער און זיך אומגעקערט צו דער פּערדשטאַל. דער האַבער איז נאָך נישט קאַליע געוואָרן. אַבער די אַר-בעטער האַבן אים איבערגעשיט מיט לאַפעטעס, בעת מען האָט אים געקאַנט גלייך אַראַפּלאָזן אין אונטערשטן שייער ; ער האָט פאַראַרדנט וועגן דעם און, אַפּרייסנדיק פּונדאָנען צוויי אַרבעטער צום זייען די קאַני-טשיבע, האָט לעווין זיך באַרויקט פון דעם בעס אויפן פאַרוואַל-טער. אויך דער טאַג איז געווען אַזוי שייך, אַז מען האָט נישט געקאַנט ביז זיין.

— איגנאַט ! — האָט ער אַ געשריי געטון צום קיטשער, וועלכער האָט מיט פאַרשאַרצטע הענט געוואָשן פּאַם פּרוּנעס די קאַטש, — זאַטל מיר אָן...

— וועמען באַפעלט איר ?

— נו, כאַטש קאַלפּיקן.

— איך הער אייך.

בעת מען האָט אָנגעזאַטלט דאָס פּערד, האָט לעווין ווידער אַ רויף געטון דעם פאַרוואַלטער, וואָס האָט זיך געדרייט פאַרן אויג, כדי זיך אַ-בערצובעזען מיט אים, און האָט אָנגעהויבן רעדן מיט אים וועגן די פאַר-שטייענדע פּרילינג-אַרבעטן און ווירטשאַפּטלעכע פּלענער.

דאָס מיסט אָנהייבן צו פירן פּריער, כדי ס'זאָל ביז צום פּרייען היי-שניט אַלץ זיין פאַרענדיקט. און מיט די אַקעראַיינס אַקערן אָן איבער-

רייס דאָס ווייטערע פעלד, אזוי, אז עס זאל געהאלטן ווערן אויף אויס-
בעסערונג. דעם היי-שניט אַראָפּנעמען אינגאַנצן, נישט אין דער העלפט, און
מיט אַרבעטער.

דער טאַרוואַלטער האָט געהערט אויפּמערקזאַם און באַשיינפערלעך
זיך אָנגעטון אַ פּוה, פּדי צו באַגיטיקן דעם באַלעבאַס אויפּטועכצן. אָבער
ער האָט פאַרט געהאַט די, לעווינען גוט באַקאַנטע, תּמיד אים דענערוויינ-
דיקע, האַפּנונגסלאָזע און מרה-שחורהדיקע מינע, די דאָזיקע מינע האָט גע-
זאַגט: דאָס אַלץ איז גוט, אָבער ווי גאָט וועט געבן.

קיין זאַך האָט אזוי נישט מצער געווען לעווינען, ווי דערדאָזיקער
טאָן. אָבער אזאָ טאָן האָבן געהאַט אַלע פאַרוואַלטערס, וויפיל זיי זענען
נישט אויסגעווען באַ אים. אַלע האָבן געהאַט דיזעלבע באַציונג צו זיינע
אויפּטועכצן, און דערפאַר האָט ער אַצינד זיך שוין נישט געבייזערט, נאָר
געהאַט עגמח נפש און געפילט זיך נאָך מער אויפּגערייזט צו קעכפּן מיט
דערדאָזיקער עפעס סטיכישער קראַפט, וועלכע ער האָט אַנדערש נישט
געקאַנט אָנרופּן ווי: „האָט גאָט וועט געבן“ און וועלכע האָט זיך אים
תּמיד אַקענגעשטעלט.

— אויב מיר וועלן באַווייזן, קאַנסטאַנטין דמיטריטש, — האָט דער
פאַרוואַלטער געזאָגט.

— פאַרוואַלטער זשע זאַלט איר נישט באַווייזן ?

— אַרבעטער מוז מען אויב באַדינגט דינגען נאָך אַ מאָן פינפּצען,
מזן קומט נישט. היינט איז מען געווען, צו זיבעציק רובל פאַרן זומער-
פאַרלאַנגען זיי.

לעווינ איז אַנטשוויגן געוואָרן. ווידער האָט זיך אַקענגעשטעלט
די דאָזיקע קראַפט. ער האָט געוואַסט, אז וויפיל זיי האָבן זיך נישט באַמיט,
האָבן זיי נישט געקאַנט קריגן מער ווי פּערציק, זיבן און דרייסיק, אַכט
און דרייסיק אַרבעטער פאַר דעם איצטיקן פּרייז; פּערציק האָבן זיך פאַר-
דונגען, און מער נישט. אָבער פּונדעסטוועגן האָט ער נישט געקאַנט נישט
קעמפּן.

— שיקט קיין סורי, קיין טשעפּיראַווקע, אויב זיי וועלן נישט קו-
מען, מען דאַרף זוכן.

— שיקן וועל איך שיקן, — האָט וואַסילי פּעדאַראַוויטש מרה-
שחורהדיק געזאָגט. — נאָר אַט זענען די פּערד אויך שוואַך געוואָרן.

— מיר וועלן צוקויפּן, איך ווייס דאָך, — האָט ער לאַכנדיק צו-
געגעבן, — איר האַלט אַלץ געוואַלט וואָס ווייניקער און וואָס ערגער:

אבער איך וועל דאס היינטיקע יאָר שוין נישט לאָזן אייך אויף אייער שטייגער טון. איך וועל אלץ אליין.

— איר, דאָכט זיך, שלאָפט אזוי אויך ווייניק. אונז איז פריילע-כער, ווען דער באַלעבאָס גיט אַכטונג...

— איז זייעט מען נאָך בערער זאָווע דאָס קאַנטשינע? איך וועל צופאָרן אַ קוק טון. — האָט ער געזאָגט, זיך אויפזעצנדיק אויפן קליינעם בולאָנעם קאַלפּיק, וועלכן דער קוטשער האָט צוגעפירט.

— דורכן טייך וועט איר נישט צריבערפאָרן, קאַנטשאַטין דמיט-רייטש, — האָט דער קוטשער אַ געשריי געטון.

— נו, איז דורכן וואַלד.

און מיט אַ האַפערדיקן פלינקן טריט פון דעם גוטן אויסגערוטן פערדל, וואָס האָט צוגעכראַפּעט איבער די קאַליוועס און אַרויסגעריסן די לייצן, איז לעווין איבער די בלאַטעס פון הויף אַרויסגעריסן פון טיער און אַוועק אין פעלד אַריין.

אויב לעווין איז פריילעך געווען אויף דעם פי-הויף און תבואה-הויף, איז אים נאָך פריילעכער געוואָרן אין פעלד. ריטמיש זיך צושאַק-לענדיק אויף דעם גוטן פערדל, אַריינציענדיק דעם וואַרעמען, פרישן ריח פון שניי און פון דער לופט באַם דורכפאָרן דעם וואַלד איבער די ערטער הייז געבליבענע רעשטלעך פון שטויבליקן אַראַפגענועצטן שניי מיט צעפלאַטענע צייכנס, האָט ער אָנגעקוואַלן פון יעדן בוים זינעם מיט דעם אויפגעלעבטן מאַך אויף דער קאָרע און מיט די אָנגעשוואַלענע קנאַספן. ווען ער איז אַרויסגעריסן פון וואַלד, האָבן אויף אַ ריזיקן שטח, ווי אַ גלייכער סאַמע-טענער טעפּיך, זיך אויסגעשפּרייט פאַר אים גרינענדיקע פעלדער אָן איין לער אַדער וואַסעריק אָרט, וואָס זענען בלוין ווי-נישט-ווי אין די ראַוועס געפלאַקט געווען דורך זי רעשטלעך פון צעגרינענדיקן שניי. ס'האָט אים נישט דערצערנט נישט דער אַנבליק פון דעם פויערישן פערד מיטן קיציק, וואָס האָבן צעטרעטן זיין יונג פעלד (ער האָט געהייסן אַן אַזעגנגעקומע-נעם פויער אַראַפּטרייבן זיי), נישט דער שפאַטישער און נאַרישער ענט-פער פונם פויער איפאַט, וועלכן ער האָט באַגענוט און געפרעגט: „וואָס, איפאַט, שוין צייט צו זייען?“ — „מען דאַרף פריער צעאָקערן, קאַנ-סטאַטין דמיטרייטש, האָט איפאַט געענטפערט. וואָס ווייטער ער איז געפאָרן, אלץ פריילעכער איז אים געוואָרן, און די ווירטשאַפּטלעכע פלע-נער איינער בעסער פאָרן אַנדערן האָבן זיך אים פאַרגעשטעלט: אַרומזען אלע פעלדער מיט לאַזינע אויף די מערדיאַנאַלע ליניעס, אַזוי, אַז דער

שני זאל נישט בלייבן ליגן אונטער זיי; איבערשניידן זיי אויף זעקס מיסט-פעלדער און דריי זאפאסנע גראז-פארזייעטע, אויסבויען א בהמות-הויף אויפן אונטערשטן עק פעלד און אויסגראבן א סטאו, און צום אויס-גיטיקן איינארדנען איבערטראגלעכע אפצוימונגען פאר די בהמות. און דע-מאלט 300 דיעסיאטין הייך, 100 קארטאפלא און 150 קאנטשינע און קיין איין פארצערטער דיעסיאטין.

מיט אזעלכע פאנטאזיעס, פארזיכטיק קערווענדיק דאס פערד אויף די מיעדזעס, פדי נישט צו צערטען זיין יונג פעלד, איז ער צוגערופן צו די ארבעטער, וואס האבן געזייעט די קאנטשינע. די פור מיט דער זריעה איז געשטאנען נישט אויף דער גרענעץ-ליניע, נאר אויפן אקער-פעלד, און דער ווינטער-הייך איז צעגראבן געווען פון די רעדער און צערטען פון דעם פערד. ביידע ארבעטער זענען געזעסן אויף דער מיעדזע און אפנים גערייכערט א בשותפותדיקע לילקע. די ערד אין דער פור, מיט זעלכער די זריעה איז געווען אויסגעמישט, איז נישט צעריבן געווען, און זי איז איינגעלעגן אדער געפרוירן געווארן אין שטיקלעך. דערזעען דעם באלעפאס, האט דער ארבעטער וואסילי זיך געלאזט גיין צו דער פור, און מישקא האט זיך גענומען זייען. דאס איז געווען נישט גוט, אבער אויף ארבעטער האט לעווין זעלמן זיך געבייזערט. ווען וואסילי איז צוגעקומען, האט לעווין אים געהייסן אראפפירן דאס פערד אויף דער מיעדזע.

— עס שאדט נישט, הער, עס וועט זיך אויסגלייכן, — האט וואס-סילי געענטפערט.

— איך בעט דיך, סענה נישט, — האט לעווין געזאגט, נאר סו, וואס מען זאגט.

— איך הער אייך, — האט וואסילי געענטפערט און אָנגענומען דאס פערד באַם קאַפּ. — ס'איז שוין איינמאל א זייען, קאנטשאטין דמיט-ריטש, — האט ער געזאגט, וועלנדיק נושא חן זיין, — ערשטער סארט. נאר צו גיין איז שרעקלעך! א פוד אויף יעדער לאפסטע מוז מען שלעפן. — פארוואס איז נא אייך די ערד נישט דורכגעזופט? — האט לעווין געזאגט.

— מיר צערייבן זי, — האט וואסילי געענטפערט, אָנגעמענדיק זריעה און צערייבנדיק די ערד אין די דלאַגיאַעס. וואסילי איז נישט שולדיק געווען, וואס מען האט אים אריינגע-

שאָטן נישט דורכגעוויפט ערד, אָבער פונדעסטוועגן איז פארדראָסטיק געווען.

שוין נישט איינמאָל אויספרוהנדיק מיט דערפאַלג דאָס אים באַקאַנ- סע מיטל צו פאַרטויבן זיין פאַרדראָס און אַלץ, וואָס זעט אויס שלעכט, צו מאַכן צוריק גוט, האָט לעווין אייך אַצינד באַנוצט דאָסדאָזיקע מיטל. ער האָט אַ קוק געטון, ווי אזוי מישקאַ האָט געשפּרייזט, איבערדרייענ- דיק די גרויסע שטיקער ערד, וואָס האָבן זיך אים אָנגעקלעבט אויף יעדן פּוס, איז אַראָפּגעגאַנגען פון פּערד, האָט גענומען באַ וואַסילין די זיפ און זיך געלאָזט גיין זייען.

— וווּ האָסטו דיך אָפּגעשטעלט ?

וואַסילי האָט אָנגעוויזן אויפן צייכן מיטן פּוס, און לעווין האָט זיך געלאָזט גיין, ווי ער האָט געקאַנט, באַזייען די ערד מיט דער זריעה. צו גיין איז געווען שווער, ווי אין אַ בלאַטע, און דורכגייענדיק דאָס שטיק פּעלד, האָט לעווין זיך דערשוויצט, זיך אָפּגעשטעלט און אַוועקגעגעבן די זיפ.

— נו, הער, זומער זאָלט איר צו מיר פאַר דעם שטיק קיין טענות נישט האָבן, — האָט וואַסילי געזאָגט.

— וואָס איז דען ? — האָט לעווין פּריילעך געזאָגט, פּילנדיק שוין די ווירקונג פון דעם אָנגעווענדטן מיטל.

— איר וועט זעען זומער. ס'וועט זיין אַ חילוק. איר גיט נאָר אַ קוק, וווּ איך האָב געווייט דעם פאַרגאַנגענעם פּריילינג. ווי עס האָט אַרויסגע- זעצט ! איך, קאַנסטאַנטין דמיטריטש, דאַכט זיך, ווי פאַר אַן אייגענעם פאַטער פלייס איך מיך. איך אליין האָב נישט ליב שלעכט צו מאַכן און הייס אויך אַנדערע נישט. אַז דעם באַלעבאַס איז גוט, איז אויך אונז גוט. אַז דו גיסט אזוי אַ קוק דאָרט, — האָט וואַסילי געזאָגט, אָנווייזנדיק אויפן פּעלד, — קוועלט דאָס האַרץ אָן.

— אָבער אַ גוטער פּריילינג, וואַסילי !

— אזא פּריילינג, אַז אַלטע לייט געדענקען נישט. איך בין אינ- דערהיים געווען, באַ אונז האָט דאָרט אויך דער אַלטער דריי אַכטל ווייץ פאַרווייט, זאָגט ער, אַז ס'איז פון קאַרן נישט אונטער- צושידן.

— און איר האָט שוין לאַנג אָנגעהויבן זייען ווייץ ?

— איר האָט דאָך אויסגעלערנט פאַראַיאַרן ; איר האָט דאָך מיר

צוויי מעסטלעך געשענקט. א פערטל האָבן מיר פאַרקויפט און דריי אַכטל פאַרזייעט.

— נו, געדענק זשע, צערייב די שטיקער, — האָט לעווין געזאָגט, צוגייענדיק צום פערד, — און אויף מישקען גיב אַכטונג. און אויב ס'וועט גוט אויפגיין, וועסטו צו פופציק קאָפּיקעס פון דעסיאַטין באַקומען.

— מיר דאַנקען אונטערטעניק. מיר זענען פון אייך, דאַכט זיך, אזוי אויך גענוג צופרידן.

לעווין איז אויפגעוועסן אויפן פערד און אַוועקגעריטן אויפן פעלד, ווו עס איז געווען די פאַריאַריקע קאַנטשינע, און אויף דעם, וואָס איז מיטן אַקער געווען צוגעגרייט פאַר פּרילינג-ווייך.

דער אויפגאַנג פון דער קאַנטשינע אויפן אָפגעשניטענעם פעלד איז געווען ווונדערבאַר. זי האָט שוין אינגאַנצן אויפגעשפּראַצט און שטאַרק זיך געגרינגט אונטער די צעבראַכענע פאַריאַריקע שטרוען פון ווייך. דאָס פעריד האָט געזונקען איבער די האַלבע פיס און יעדער פּוס זיינער האָט געזאַטשט. אַרויסרייסנדיק זיך פון דער האַלבע אויפגעאַנגענער ערד. אי-בער דעם צעאַקערטן פעלד איז אינגאַנצן נישט מעגלעך געווען דורכצו-פאַרן: ס'האַט בלויו געהאַלטן דאָרט, ווו ס'איז נאָך געווען אייז, און אין די אויפגעאַנגענע בראַודעס איז דער פּוס געזונקען העכער ווי אין דער העלפט. דאָס פעלד איז צעאַקערט געווען אויסגעצייכנט: אין צוויי טעג אַרום וועט מען קאָנען בראַנעווען און זייען. אַלץ איז געווען הערלעך, אַלץ איז געווען פּריילעך. צוריק איז לעווין געפאַרן איבערן טייך, האָט-דיק, אַז דאָס וואַסער איז אָפגעפאַלן. און באַמת, ער איז אַריבערגעפאַרן און האָט איבערגעשראַקן צוויי קאַטשקעס. עס מוזן זיין אויך וואַלד-שנעפן. האָט ער אַ קלער געטון און גראַד באַם אַנדרייען זיך אַהיים באַ-גענגט דעם וואַלד-וועכטער, וועלכער האָט באַשטעטיקט זיין סברא וועגן די וואַלדשנעפן.

לעווין איז שנעל אַהימגעריסן, בדי צו באַזייון אַפּצוועסן מיטאַב און צוגרייטן די ביקס צום אָונט.

XIV.

צורייטנדיק אהיים אין פריילעכסטן געמיט-צושטאנד, האָט לעזיין דערהערט אַ קלינגען פון אַ גלעקל פון דער זייט פון הויפט-צופאַר צום הויז.

דאָס איז פון דער באַן. — האָט ער אַ קלער געטון, — די ריכ-טיקע צייט פון מאַסקווער צוג... ווער קאָן דאָס זיין? וואָס וועט זיין אויב דאָס איז דער ברודער ניקאָלאַי? ער האָט דאָן געזאָגט: „אפשר וועל איך אַוועקפאַרן אויף בעדער, און אפשר וועל איך צו דיר קומען.“ אים איז געוואָרן שרעקלעך נישט אָנגענעם אין דער ערשטער מינוט, וואָס דעם ברודער ניקאָלאַי אָנוועזנהייט וועט צעשטערן דיזאָויקע גליקלעכע פרי-לינגדיקע אויסגעלייבאַקייט זיינע. אָבער ס'איז אים געוואָרן אַ חרפה פאַר דעמדאָיקן געפיל, און ער האָט גלייך אַווייז געעפנט זיינע גייסטיקע אָרעמס און מיט האַרציקער פרייד אָפגעוואַרט און געוואַלט אַצינד מיט דער גאַנצער נשמה, אַז דאָס זאָל זיין דער ברודער. ער האָט אַ ריר גע-טון דאָס פערד און, אַרויסרייטנדיק נאָך דער אַקאַציע, האָט ער דערזעען צופאַרן אַ באַלעגאַלישע טראַיקע פון דער באַן-סטאַציע און אַ הער אין אַ פוטער. דאָס איז נישט געווען דער ברודער. „אַך, ווען דאָס זאָל זיין עפעס אַן אָנגענעמער מענטש, מיט וועלכן מען זאָל קאָנען רעדן אַ ביסל.“ האָט ער אַ טראַכט געטון.

— אַ! — האָט לעזיין פריידיק אויסגעשריגן, אויפהייבנדיק ביידע הענט אינדערהייך. — דאָס הייסט אַן אָנגעלייגטער גאַסט! אַך, ווי מיך פרייט, וואָס דו ביסט געקומען! — האָט ער אויסגעשריגן, דערקענענדיק סטעפאַן אַרקאדיעוויטשן.

„איך וועל זיכער געוויזן ווערן, צי וי האָט חתונה געהאַט, אָדער ווען זי האָט חתונה,“ האָט ער אַ קלער געטון.

און אין דעמדאָיקן הערלעכן פריילינגס-טאָג האָט ער דער-פילט, אַז דאָס דערמאַנען זיך אַן איר איז לחלוטין נישט שמערצלעך פאַר אים.

— וואָס, דו האַסט דיך נישט געריכט? — האָט סטעפאַן אַרקא-דיעוויטש געזאָגט, אַרויסקריכנדיק פון שליטן, מיט אַ שטיקל בלאַטע אויף

דער נאָן, אויף דער באַק און אויף דער ברעם, אָבער שיינענדיק מיט פריילעכקייט און געזונט. — איך בין געקומען דורך זעען — איינס, — האָט ער געזאָגט, אַרומגעמענדיק און קושנדיק אים, — צו גיין אַ ביסל אויף יאָגד — צוויי, און דעם וואָלד אין יערגזשאַוו פאַרקויפן — דריי. — אויסגעצייכנט! און וואָסער פּרילינג מיר האָבן? ווי אזוי ביסטו עס אויף אַ שליטן דערפאַרן?

— מיט אַ וואָגן איז נאָך ערגער, קאָנסטאַנטין דמיטריטש, — האָט דער באַקאָנטער באַלעגאַלע געענטפערט.
— נו, עס פרייט מיך זייער, זייער דיין קומען, — האָט האָר-צייק שמיכלענדיק מיט אַ קינדיש-פריידיקן שמיכל געזאָגט לעווין.

לעווין האָט אַריינגעפירט זיין גאַסט אין צימער פאַר צוגערייזטע, חוזין עס זענען אויך אַריינגעטראָגן געוואָרן סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש זאָכן: אַ זאַק, אַ ביסק און אַ שייד, אַ ציגאַרן-טאַש, און, איבערלאָזנדיק אים זיך אַפּוואַשן און איבערטון, איז ער אַליין דערווייל אַריינגעגאַנגען אין קאַנטאַר זאָגן וועגן דעם אַקערן און דער קאַנטשינע. אַגאַזיאַ מי-כאַילאָוואַ. וועלכע האָט זיך שטענדיק געזאָרגט פאַר דעם כבוד פון הויז, האָט אים אויפגענומען אין פאַרצימער מיט פּראָגן מכוּח דעם מיטאַג.

— טוט ווי איר ווילט, אָבן שנעלער, — האָט ער געזאָגט און זיך געלאָזט גיין צום פאַרוואַלטער.

ווען ער האָט זיך אומגעקערט, איז סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש אַן אָפּגעוואַשענער, אַ פאַרקעמטער און מיט אַ שיינענדיקן שמיכל, אַרויס-געוואַנגען פון זיין סיר און זיי זענען ביידע אַרויפגעגאַנגען אינדערהיין.

— נו, עס פרייט מיך זייער, וואָס איך האָב מיך דערקליבן צו דיין! אַצינד וועל איך פאַרשטיין, אין וואָס עס פאַשטייען די הייליקע עבודות, וואָס דו פירסט דאָ דורך. אָבער ניין, כּלעבן, איך בין דורך מקנא. וואָסער הויז, ווי פיין אַלץ איז! ליכטיק, פריילעך, — האָט סטעפאַן אַר-קאַדיעוויטש געזאָגט, פאַרגעסנדיק, אַז נישט שטענדיק איז פּרילינג און אַזעלכע לויטערע טעג, היינט. — און סאַראַ פּראַכט דיין ניאַגיע איז! עס וואָלט געוואָנטשן געווען אַ שייניקן שטוב-מיידל אין אַ פאַרטובל; אָבער באַ דיין מאָנאַכן-לעבן און שטרענגן סטיל איז דאָס זייער שיין.

סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש האָט דעם זיילט אַ סך אינטערעסאַנטע נייעס און באַוונדערט די אינטערעסאַנטע נייעס פאַר לעווין, אַז דער ברודער

זיינער סערניי איזאנאחטיש קלויבט זיך אויפן היינטיקן זומער צו אים אין דארף אריין.

קיין איין וואָרט האָט סטעפּאָן אַרקאַדיעוויטש נישט געזאָגט וועגן קיטין און בכלל וועגן די שטשערפאַצקיס; ער האָט בלויז איבערגעגעבן אַ גרוס פּון ווייב. לעווין איז אים דאַנקבאַר געווען פאַר זיין סובטעלקייט און איז געווען זייער צופרידן פּון גאַסט. ווי תמיד, האָט באַ אים אין דער צייט פּון זיין איינזאַמקייט זיך אָנגעקליבן אַ תּהום פּון געדאַנקען און געפילן, וועלכע ער האָט נישט געקאַנט איבערגעבן די אַרומיקע, און אַצינד האָט ער אויסגעגאַסן פאַר סטעפּאָן אַרקאַדיעוויטשן אי די פּאַעטי-שע פּרייד פּון פּרילינג, אי די דורכפאַלן און די פּלענער פּון דער ווירט-שאַפט, אי די געדאַנקען און די באַמערקונגען וועגן די ביכער, וועלכע ער האָט געלייענט, און באַזונדערט די אידעע פּון זיין ווערק, וואָס דעם יסוד דערפּון, הגם ער אַליין האָט דאָס נישט באַמערקט, האָט געשאַפן די קריטיק פּון אַלע אַרטע ווערק וועגן באַלעבאַטישקייט. סטעפּאָן אַרקאַדיעוויטש, שטענדיק אַ ליבער, וואָס פאַרשטייט אַלץ אויפן ווונק, איז דאָס מאָל געווען באַזונדערס ליבלעך, און לעווין האָט אין אים באַמערקט נאָך אַ נייעם, אים אָנגענעמען שטריך, פּון אַכטונג און אַזוי ווי צערטלעכ-קייט צו אים.

אַנאַפּיאַ מיכאַילאָוונעס און דעם קוכערס באַמיונגען, אַז דאָס מיטאַג זאָל זיין באַזונדער גוט, האָבן זיך פאַרענדיקט בלויז מיט דעם, וואָס ביידע אויסגעהוּנגערטע פּריינט, צוועצנדיק זיך צום פאַרבייסן, האָבן זיך אָנגע-געסן מיט ברויט מיט פּוטער, גענוג און געזאַלצענע שוואַמען, און וואָס לעווין האָט געהייסן דערלאָנגען די יויך אָן די קרעפּלעך, מיט וועלכע דער קוכער האָט געוואָלט באַזונדערס פאַרווונדערן דעם גאַסט. אָבער סטעפּאָן אַרקאַדיעוויטש, הגם ער איז געווינט געווען צו אַנדערע מיטאַגן, האָט אַלץ געפונען פאַר אויסגעצייכנט: סיי דעם געשמעלטן בראַנפּן, סיי דאָס ברויט, סיי די פּוטער, און באַזונדערס דאָס גענוג, און די שוואַ-מען, און דעם קרויט-באַרשט, און די הון אין הייסן סאַס, און דעם ווייסן קרימער וויין — אַלץ איז געווען פּראַכטפול און ווונ-דערבאַר.

— אויסגעצייכנט, אויסגעצייכנט. — האָט ער געזאָגט, פאַררייכערנ-דיק אַ דיקן פאַפּיראַס נאָכן געבראַטנס. — איך בין צו דיר פּונקט ווי פּון אַ שיף נאָך גערויש און טרייסלעניש אויף אַ שטילן ברעג אַראַפּ-געזאַנגען. זאַגסטו, אַז דער אַרבעטער-עלעמענט גופא דאַרף אויסשטו-

דירט ווערן און ער דארף אַנפירן באַם אויסוויילן די הירטשאַפּטס-
מוטשאַדן. איך בין דאָך אין דעם אַ פּראָפּאָן: אָבער מיר דאַכט זיך, אז
די טעאָריע און דאָס אָנווענדן זי וועט אויך האָבן אַ השפּעה אויפן
אַרבעטער.

— יא, אָבער וואָרט-צו: איך רעד נישט וועגן פּאָליטישער עקאָ-
נאָמיע, איך רעד וועגן דער הירטשאַפּטלעכער וויסנשאַפּט. זי דארף זיין
ווי די נאַטור-וויסנשאַפּט און באַאָבאַכטן די געגעבענע דערשיינונגען אויך
פון אַרבעטער מיט זיין עקאָנאָמישן, עטנאָגראַפּישן...
אין דער צייט איז אַנאַמיאַ מיכאַילאָוואַ אַריינגעקומען מיט איינ-
געמאַכטס.

— נו, אַנאַמיאַ מיכאַילאָוואַ, — האָט איר סטעפּאָן אַרקאַדיעוויטש
געזאָגט, קושנדיק די שפּיצן פון זיינע פּוּכיקע פינגער, — סאַראַ גענוג
ס'איז באַ איך, סאַראַ בראַנפן געשטעלער! ... און ווי מיינסטו, ס'איז
שוין נישט צייט, קאַסטיאַ? — האָט ער צוגעגעבן.

לעווין האָט אַ קוק געגעבן אין פענצטער אַריין אויף דער זון,
וואָס האָט זיך אַראָפּגעלאָזט הינטער די נאַקעטע ביימער-שפּיצן פון וואַלד.
— שוין צייט, שוין צייט, — האָט ער געזאָגט. — קומאַ, זיינ-
שפּאַנען די לאַנגע בריטשקע! — און איז אַראָפּגעלאָפּן.

סטעפּאָן אַרקאַדיעוויטש, אַראָפּגייענדיק אונטן, האָט אַליין פינקט-
לעך אַראָפּגענומען דעם לייונטענעם איבערצוג פון דעם לאַקירטן קעסטל,
געעפנט עס און אָנגעהויבן אַרויסנעמען זיין טייערע ביקס פון אַ נייעם
פּאַסאַן. קומאַ, וועלכער האָט שוין געפילט אַ היפּשע גאַב אויף בראַנפן.
האַט נישט אָפּגעטרעטן פון סטעפּאָן אַרקאַדיעוויטשן און אים אָנגעטון אי
די זאַקן אי די שטיוויל, וואָס סטעפּאָן אַרקאַדיעוויטש האָט אים גערן גע-
לאָזט טון.

— באַפעל, קאַסטיאַ, אויב דער סוחר ריאַבינין וועט קומען — איך
האַב אים געהייסן היינט קומען — מען זאָל אים אויפנעמען און ער זאָל
צוואַרטן...

— דו פאַרקויפט דען ריאַבינינען דעם וואַלד?

— יא, דו קענסט אים דען?

— אודא, קען איך אים. איך האָב געהאַט מיט אים עסקים, בפּירוש
און ענדגילטיק.

סטעפּאָן אַרקאַדיעוויטש האָט זיך צעלאַכט. „בפּירוש און ענדגיל-
טיק“ זענען געווען דעם סוחרס באַליבטע ווערטער.

— יאָ ער רעדט שרעקלעך קאַמיש. זי פאַרשטייט שוין, ווהיין דער באַלעבאַס גייט ! — האָט ער צוגעגעבן, אַ גלעט טוענדיק מיט דער האַנט לאַסקען, וועלכע האָט, צוואַיענדיק, זיך געדרייט אַרום לעווינען און געלעקט דאָ זיין האַנט, דאָ זיינע שטיחל און די ביקס.
זי ברייטשקע איז שוין געשטאַנען באַם צעניק, ווען זיי זענען אַרויס-געגאַנגען.

— איך האָב געהייסן איינשפּאַנען, הגם עס איז נישט ווייט; אפשר וועלן מיר צופּיס צוגיין ?
— ניין, מיר וועלן בעסער פּאַרן. — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש געזאָגט, צוגייענדיק צו דער ברייטשקע. ער איז אויפגעזעסן, אַרומגעוויקלט זיך די פּיס מיט דעם טיגער-פלעד און פּאַררייכערט אַ ציגאַר. — גי אַזוי קאַנסטו נישט רייכערן ! אַ ציגאַר — דאָס איז נישט אַזוי דאָס פּאַר-געניגן, ווי די קרוין און דער סימן פון פּאַרגעניגן. אַט דאָס הייסט געלעבט ווי גוט ! אַט ווי אַזוי איך וואָלט געוואָלט לעבן.
— ווער-זשע שטערט דיר ? — האָט לעווין שמיכלענדיק געזאָגט.

— ניין, דו ביסט אַ גליקלעכער מענטש. אַלץ, וואָס דו האָסט ליב, האָסטו. האָסט ליב פּערד, — האָסטו, הינט — האָסטו, יאַגד — האָסטו, באַלעבאַטשיקייט — האָסטו.

— אפשר דערפּאַר, וואָס איך פּריי מיך מיט דעם, וואָס איך האָב, און זאָרג נישט וועגן דעם, וואָס איך האָב נישט, — האָט לעווין געזאָגט, דערמאַנענדיק זיך אָן קיטין.
סטעפּאַן אַקאַדיעוויטש האָט פּאַרשטאַנען, אַ קוק געטון אויף אים, אָבער גאַרנישט געזאָגט.

לעווין איז דאַנקבאַר געווען אַבלאַנסקין דערפּאַר, וואָס ער, מיט זיין שטענדיקן טאַקט, באַמערקנדיק, אַז לעווין האָט מורא פּאַר אַ גע-געשפּרעך וועגן די שטשערבאַצקיס, האָט גאַרנישט גערעדט וועגן זיי; אַצינד האָט זיך שוין לעווינען געגלויבט געווייר ווערן דאָס, וואָס אים האָט אַזוי געפּייניקט, אָבער ער האָט נישט געזאָגט אַנצוהייבן אַ שמועס וועגן דעם.

— נו, וואָס הערט זיך פּאַ דיר ? — האָט לעווין געזאָגט, אַ קלער טוענדיק וועגן דעם, ווי נישט שיין עס איז פון זיין זייט צו טראַכטן בלויז וועגן זיך.

סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטשס אויגן האָבן זיך פּריילעך צעגלאַנצט.

— דו אָנערקענסט דאָך נישט, אַז מען זאָל קאָנען לייב האָבן קוי-
לעטשן, ווען מען האָט אַן אייגן אָפגעמאַסטענע פּאַרציע, לויט דיר איז
דאָס אַ פּאַרברעך; און איך אָנערקען נישט קיין לעבן אָן לייבע, — האָט
זיך געזאָגט, פּאַרשטייענדיק אויף זיין שטייגער לעווינס פּראָגע. — וואָס-
זושע זאָל איך טון, איך בין אזוי באַשאַפן. און, כּלעפּן, מען טוט מיט
דעם אזוי ווייניק שלעכטס עמעצן, און זיך אזוי פיל פּאַרגעניגן...

— וואָס-זושע, עפעס נייעס אפשר? — האָט לעוויין געפרעגט.

— עס איז דאָ, ברודער! זעסטו, דו קענסט דעם טיפּ פון אַסיאַנישע
פּרויען... פּרויען, וועלכע דו זעסט אין חלום... אָט, דידאָזיקע פּרויען זע-
נען פּאַראַן אויף דער וואָר... און דידאָזיקע פּרויען זענען שרעקלעך. די
פּרוי, זעסטו, דאָס איז אזא זאך, וואָס וויפיל דו זאָלסט זי נישט שטודירן,
זעסט זי אַלץ ויין אינגאַנצן אַ נייעס.

— איז שוין גרייכער נישט צו שטודירן.

— ניין, אַ געוויסער מאַטעמאַטיקער האָט געזאָגט, אַז דער
זענונג באַשטייט נישט אין דעם אַנטדעקן אמת, נאָר אין דעם
זוכן אים.

לעזיין האָט געהערט שווייגנדיק און, נישט געקוקט אויף אַלע
אַנשטרענונגען, וואָס ער האָט געמאַכט איבער זיך, האָט ער זיך
בשום אופן נישט געקאָנט אַריבערטראָגן אין דער נשמה פון זיין
פּריינט, צו פּאַרשטיין זיינע געפילן און דעם צויבער פון שטודירן אַזעלכע
פּרויען.

XV.

דאָס אָרט פון דער פייגל-יאָגד איז געווען נישט ווייט באַ אַ טייכל אין
אַ דראָבנעם אַשינע-וואַלד. צופאַרנדיק צום וואַלד, איז לעוויין אַראָפּגעגאַנג-
גען און האָט צוגעפירט אַבלאָנסקין צום עק פון אַ מאַכיק און זומפּף
שטיקל פליין, וואָס איז שוין פריי געוואָרן פון שניי. ער אַליין האָט זיך
אומגעקערט אין צווייטן עק אַריין, צו אַ צווייליג-בערעזע און, אַנשפּאַנג-
דיק די ביקס אָן אַ געשפּאַלטענער פּאַרטרוקנטער אונטערשטער צווייג,
האָט ער אויסגעטון דעם קאַפּטן, איינגעצויגן דעם פאַסעק און געפרוּחט,
צי ער קאָן פריי באַוועגן מיט די הענט.

די אלטע גרויע לאסקא, וואס איז אים פסדר נאכגעגאנגען, האט זיך פארויכטיק געזעט אקעגן אים און אנגעשפיצט די אויערן. די זון האט זיך אראפגעלאזט הינטערן גרויסן וואלד, און אין שקיעה-שיין האבן די בערעזעס, צעשאטן איבערן אשינע-וועלדל, זיך בולט גע-צייכנט מיט זייערע הענגענדיקע צווייגן מיט אנגעבלאזענע קנאספן, גרייט צום פלאצן.

פון טיפן וואלד ארויס, ווו עס איז נאך געבליבן שניי, איז קוים הערבאר אין שלענגלענדיקע שמאלע ריטשקעלעך נאך געפלאסן וואסער. קליינע פייגל האבן געצוויטשערט און זענען פון צייט-צו-צייט אריבערגעפלוגן פון איין בוים אויפן צווייטן.

אין די מינוטן פון פולשטענדיקער שטילקייט האט זיך געהערט א שאך פון די פאריעריקע בלעטער, וואס האבן זיך באוועגט פון אויפגיין פון דער ערד און פון דעם וואקסן פון גראז

„ווי הערלעך! מען הערט און מען זעט, ווי דאס גראז וואקסט!“ האט זיך לעווין געזאגט, באמערקנדיק, ווי עס האט זיך א ריר געטיין א פייכט אשינע-בלאט פון גריפעל-קאליר לעבן דער נאדל פון א יונג גרעזל. ער איז געשטאנען, האט געהערט און געקוקט דא אראפ, אויף דער פייכטער מאַכיקער ערד, דא אויף לאסקען, וואס האט זיך צוגעהערט, דא אויף דעם ים פון נאקעטע וואלד-שפיצן, וואס האט זיך פאר אים הינטערן בארג אויסגעשפרייט, דא אויפן הימל, וואס האט זיך געטונקלט און איז מיט ווייסע וואַלקן-שטרייפן פארצויגן געווען, א שפארבער, אייליק פאָבנדיק מיט די פליגל, איז הויך דורכגעפלוגן איבער ווייטן וואלד; א צווייטער איז פונקט אויך אזוי דורכגעפלוגן אין דער זעלבער ריכטונג און פארשוונדן געוואָרן. די פייגל האבן אלץ העכער און אומרויקער געצוויטשערט אין וואלד. נישט ווייט האט זיך צעאָכצט א פילין, און לאסקא, אויפצויענדיק, האט פארויכטיק איבערגעטרעטן עטלעכע טריט און, אַנפייגנדיק דעם קאפ אויף א זייט, האט זי זיך אנגעהויבן איינהערן. פון יענער זייט טייכל האט זיך דערהערט א קוקאוּקע. זי האט צוויי מאל געקוקט מיט איר געוויינלעך קול, און דערנאָך איז זי הייזעריק געוואָרן, האט זיך אנגעהויבן איילן און זיך פארהאקט.

— א מבין! שוין א קוקאוּקע! — האט סטעפאן אַרקאָדעוויטש געזאָגט, אפּערגייענדיק פון הינטערן קוסט.

— יא, איך הער, — האט לעווין געענטפערט, מיט אומצופרידנקייט

צעשטערנדיק די שטילקייט פון וואַלד מיט זיין קול, וואָס איז אים אַליין
 נישט אָנגענעם געווען. — אַצינד שוין באַלד.
 סטעפּאָן אַרקאָדיעוויטשס פיגור איז ווידער אַרונטערגעגאַנגען הינ-
 טערן קיסט, און לעווין האָט בלויז געזעען אַ העל פייערל פון אַ שווע-
 בעלע, וואָס האָט זיך באַלד געביטן אויף אַ רויטער קויל פון אַ פּאַפּיראַס
 ביט אַ בלוי רויכל.

טשיק! טשיק! האָבן אַ קנאַק געטון די דורך סטעפּאָן אַרקאָדיעוויטשן
 אָנגעצויגענע צינגלעך.

— און דאָס וואָס שרייט? — האָט אַבפּאַנסקי געפרעגט, ווענדנדיק
 לעווונס אויפּמערקזאַמקייט אויף אַ צעצויגן שרייען, אזוי ווי אַ זשערבאַקל
 וואָלט, אַרומטאַנצנדיק, מיט אַ דין קעלעכל געהירושעט.

— אַ דאָס הייסטו נישט? דאָס איז אַ האָז, אַן ער. אַבער גענוג
 גערעדט! הער, עס פלייט! — האָט לעווין כמעט אויסגעשריגן, אָנציענדיק
 זיי צינגלעך.

עס האָט זיך דערהערט אַ ווייטער, דינער פּייף און, פּונקט אין דעם
 געוויינלעכן טאַקט, וואָס איז אזוי באַקאַנט דעם יענער, אין צוויי סעקונדן
 אַרום — אַ צווייטער, אַ דריטער, און נאָך דעם דריטן פּייף האָט זיך
 שוין דערהערט אַ כאַרקען.

לעווין האָט אַ וואָרף געטון מיט די אויגן אויף רעכטס, אויף לינקס,
 און אַט האָט פאַר אים אויף דעם טריביק-בלויען הימל, איבער די זיך צו-
 גויפּטיגסנדיקע צאַרטע שפּראַצלעך פון די אַשינע-שפיצן זיך באַוווּן אַ פּלי-
 ענדיקער פּויגל. ער איז געפּלויגן גלייך אויף אים אַרויף; די נאַענטע
 קלאַנגען פון דעם כאַרקען, ענלעכע צו אַ גלייכמעסיק רייסן פון שטייף
 געוועב, האָבן זיך דערהערט איבערן סאַמע אויער; עס האָט זיך שוין
 געזעען דער לאַנגער שנאַבל אין דער האַלז פּונם פּויגל, און אין דער
 מינוט, וואָס לעווין האָט זיך אָנגעצילט, האָט פון הינטערן קיסט אַפּער,
 וווּ אַבפּאַנסקי איז געשטאַנען, אַ בליאַסק געטון אַ רויטער בליץ, דער
 פּויגל האָט, ווי אַ פּייל, זיך אַראַפּגעלאָזט און ווידער אַ שוועב געטון אינ-
 דערהיין. ווידער האָט אַ בליאַסק געטון אַ בליץ, און עס האָט זיך דער-
 הערט אַ קנאַל. און קלאַפּנדיק מיט די פּליגל, ווי באַמיענדיק זיך צו דער-
 האַלטן זיך אויף דער לופּט, האָט דער פּויגל זיך אָפּגעשטעלט, געשטאַנען
 אַן אויגנבליק און שווער אַ פאַל געטון אויף דער זומפּיקער ערד.

— נישט געטראָפּן? — האָט אַ געשריי געטון סטעפּאָן אַרקאָדיע-
 וויטש, וועלכער האָט איבער דעם רויך נישט געזעען.

— אַט ליז ער ! — האָט לעזיין געזאָגט, אַנזויינדיק אויף לאַס-קען ; דער הונט האָט, אויפהייבנדיק אָן אויער און הויך פאַכענדיק מיטן עפיצל פֿון האַריקן ווייזל, מיט אַ לאַנגזאַמען טריט, ווי וועלנדיק פאַרלענ-זערן דאָס פאַרגעניגן און ווי שמייכלענדיק, צוגעטראָגן דעם דערהרגעטן פּוילגל צום באַלעבאַס. — נג, עס פרייט מיך, וואָס דיר איז געלונגען, — האָט לעזיין געזאָגט, איינצייטיק שוין שפּירנדיק אַ געפיל פֿון קנאה, וואָס נישט אים איז געלונגען צו דערהרגעטן דעמדאָזיקן וואַלדשנעפּ.

— מיאוס נישט געטראָפֿן פֿון דער רעכטער רער ! — האָט סטע-פּאָן אַרקאָדיעוויטש געענטפּערט, אַנלאַדנדיק די ביקס. — ש... עס פליט.

באמת, עס האָבן זיך דערהערט דורכדרינגלעכע פייפֿן, וואָס זענען שנעל נאַכעסומען איינער נאָכן אַנדערן. צוויי וואַלדשנעפֿן, שפּילנדיק זיך, דעראַנגנדיק איינער דעם צווייטן, וואָס האָבן בלוז געפּייפט און נישט געכאַרקעט, זענען אַנגעפֿלויגן אויף די סאַמע קעפּ פֿון די יעגערס. עס האָבן זיך דערהערט פיר שאַסן, און, ווי שוואַלפֿן, האָבן די וואַלדשנעפֿן זיך שנעל אַ פאַרדריי געגעבן און פאַרשוונדן פֿון בליק.

די יאָגד איז געווען אַ הערלעכע. סטעפּאָן אַרקאָדיעוויטש האָט דערהרגעטן נאָך צוויי שטיק און לעזיין צוויי, פֿון וועלכע איינעם האָט ער נישט געפונען. עס האָט אַנגעהויבן פּינצטער ווערן. די ליכטיקע, זיל-בערע ווערע האָט גידעריק אויף מערב שוין געלויכטן פֿון הינטער די בערעזעס אָפּער מיט איר צאַרטן גלאַנץ און הויך אויף מזרח האָט שוין געשימערט מיט זיינע רויטע פייערן דער אומעטיקער אַר ק ט ו ר ו ס. איבערן קאַפּ פֿאַ זיך האָט לעזיין געכאַפט און פאַרלויפֿן די שטערן פֿונם שטערן-וואַגן. די וואַלדשנעפֿן האָבן שוין אויפגעהערט צו פליען ; נאָר לעזיין האָט באַשלאָסן נאָך צוצוואַרטן ביז די ווערע, וועלכע ער האָט געזען גידעריקער פֿון אַ בערעזע-צווייגל, וועט אַרויפגיין העכער פֿון דעם צווייגל און ביז די שטערן פֿונם שטערן-וואַגן וועלן אומעטום דייטלעך זיין. די ווענערע איז שוין אַרויפגעאַנגען העכער פֿונם צווייגל, דער שטערן-וואַגן מיט זיין דישעל האָט זיך שוין אינגאַנצן געזען אויפֿן פּינצטער-בלויזן הימל, אָבער ער האָט אלץ נאָך געוואַרט.

— שוין אפשר צייט ? — האָט סטעפּאָן אַרקאָדיעוויטש

געזאָגט.

אין האַלד איז שוין געווען שטיף, און קיין איין פייגעלע האָט זיך
נישט געריט.

— מיר וועלן נאָך שטיין אַ ביסל, — האָט לעווין גע-
ענטפערט.

— ווי דו ווילסט.

זיי זענען געשטאַנען אַצינד אַ טריט פינפצען איינער פון
אַנדערן.

— סטיוואַ! — האָט פּלוצלינג לעווין געזאָגט, — פאַרוואָס-זשע
זאָגסטו מיר נישט, צי דיין שוועגערין האָט חתונה געהאַט אָדער ווען זי
האָט חתונה?

לעווין האָט זיך געפילט אַזוי מעסט און רויק, אַז קיין שום ענטפער,
האָט ער געמיינט, וואָלט אים נישט געקאַנט צערודערן. אָבער ער האָט
בשום אופן זיך נישט געריכט דערויף, וואָס סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש האָט
אים געענטפערט.

— אי זי האָט נישט געקלערט, אי זי קלערט נישט חתונה צו האָבן,
נאָר זי איז זייער קראַנק און די דאָקטוירים האָבן זי געשיקט קיין אויס-
לאַנד. מען האָט אפילו מורא פאַר איר לעבן.

— וואָס רעדסטו! — האָט לעווין אויסגעשריגן. — זי איז זייער
קראַנק? וואָס-זשע איז מיט איר? ווי פילט זי זיך...

בשעת זיי האָבן דאָס גערעדט, האָט לאַסקאַ, אַנשפּיצנדיק די
אויערן, אַ קוק געטון אינדערהיין אויפן הימל אַרויף און מיט פאַריבל
אויף זיי.

האַט זאָבן זיי געפונען אַ צייט צו שמועסן, — האָט זי געקלערט. —
און ער פליסט... אַט איז ער, אַזוי איז עס טאַקע. זיי לאָזן דורך... האָט
לאַסקאַ געקלערט.

אָבער אין דעם אייגענעם אויגנבליק האָבן ביידע פּלוצלינג דער-
זערט אַ דורכדרינגלעכן פייף, וועלכער האָט אַזוי ווי אַ שמיץ געטון זיי
איבערן אויער, און ביידע האָבן זיך פּלוצלינג געכאַפט צו די ביקסן;
צוויי בליצן האָבן אַ בליאָסק געטון און צוויי קנאַלן האָבן זיך דערהערט
אין איין און דעם זעלבן אויגנבליק. דער הויך פליענדיקער וואָלדשנעפּ האָט
אויגנבליקלעך צונויפגעלייגט די פליגל און איז אַראָפּגעפאַלן אין וואַלד
אַריין, פאַרבייגנדיק די דינע ריטלעך.

— אויסגעצייכנט! אַ בשותפותדיקער! — האָט לעווין אויסגעשריגן
זון איז אַוועקגעלאָפּן מיט לאַסקען אין וואַלד אַריין אָפּזוכן דעם וואַלד-

שנעפּ. „אַך, וועגן וואָס איז דאָס נישט אָנגענועם געווען? — האָט ער זיך דערמאַנט. — יא, קיטי איז קראַנק... וואָס-זשע קאָן מען טון, זייער אַ שאַדל, האָט ער געטראַכט.

— אַ געפונען! אַט אַ כאַכעמעס, — האָט ער געזאָגט, אַרויסגע- מענדיק פון לאַסקעס פּיסק דעם וואַרעמען פּויגל אין אַרײַנלייגנדיק אים אין דעם כּמעט פּוילן יאַנדטאַש. — געפונען, סטיוואַ! — האָט ער אַ געשרײ געטון.

XVI.

אומקערנדיק זיך אַהײם, האָט לעווין זיך אויסגעפרעגט אַלע פּרטים וועגן קיטיס קראַנקייט און די שטשערבאַצקיס פּלענער, און הגם ער וואָלט זיך געשעמט מודה צו זײן דערין, איז דאָך דאָס, וואָס ער איז געוואָר געוואָרן, אים אָנגענועם געווען. אָנגענועם טאַקע דערפאַר, וואָס עס איז נאָך געווען אַ האַפּנונג, און נאָך מער אָנגענועם דערפאַר, וואָס וײ געטון האָט איר, יענער, וואָס האָט אים אַזוי פּיל וײ פאַרשאַפט. אָבער ווען סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש האָט אָנגעהויבן רעדן וועגן די סיבות פון קיטיס קראַנקייט און דערמאַנט וואַנסקין, האָט אים לעווין איב, רגעשלאָגן:

— איך האָב נישט קיין שום רעכט צו וויסן פאַמיליען-אָנגעלעגנהייטן, דעם אמת געזאָגט, אויך נישט קיין שום אינטערעס.

סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש האָט קוים באַמערקבאַר אַ שמיכל געטון, אויפכאַפּנדיק די אויגנבלייקלעכע און אים אַזוי גוט באַקאַנטע ענדערונג אין לעווינס פנים; ער איז געוואָרן פּונקט אַזוי אומזעטיק, וויפּיל ער איז מיט אַ מינוט צוריק געווען פּריילעך.

— דו האַסט שוין אינגאַנצן פאַרענדיקט וועגן וואַלד מיט ריאַבינג? — האָט לעווין געפרעגט.

— יא, פאַרענדיקט. דער פּרייז איז אַ שיינער, אַכט און דרייסיק טויזנט. אַכט פאַרויס, און דאָס איבעריקע אויף זעקס יאָר. איך האָב מיך לאַנג אַרומגעפאַרעט מיט דעם, קיינער האָט מער נישט געגעבן.

— דאָס הייסט, דו האַסט אומזיסט אַוועקגעגעבן דעם וואַלד, — האָט לעווין מרה-שחורהדיק געזאָגט.

— דאָס הייסט, פאַרוואָס-זשע אומזיסט? — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיע-וויטש געזאָגט מיט אַ גוטמוטיקן שמייכל, וויסנדיק, אז אַצינד וועט אַלץ זיין נישט גוט פאַר לעווינען.

— ווייל דער וואָלד איז ווערט, לכּל הפּחות, פינף הונדערט רופּל אַ דעסאַטין, — האָט לעווין געענטפּערט.

— אַך, גיי הייב אָן מיט די לאַנדווירטן! — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש וויציק געזאָגט. — דערדאָזיקער ביטול-טאָן אייערער צו אונז שטאַט-לייט!... און אז ס'קומט אויס צו מאַכן אַן עסק, מאַכן מיר בעסער. גלייב מיר, אז איך האָב אַלץ באַרעכנט, — האָט ער געזאָגט, — און דער וואָלד איז זייער במקח פאַרקויפט, אזוי אז איך האָב מורא יענער זאָל אפילו נישט הרטה קריגן. דאָס איז דאָך נישט קיין וואָלד פון מאַטעריאַל-האַלץ, — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש געזאָגט, וועלנדיק מיט דעם וואָרט מאַטעריאַל-האַלץ אינגאַנצן איבערצייגן לעווינען אין דער אומגערעכטיקייט פון זיינע ספקות. — נאָר מער פון ברען-האַלץ. און וועט אַרויסגעבן נישט מער ווי דרייסיק טאָזשען פון אַ דעסאַטין, און ער האָט מיר געגעבן צו צוויי הונדערט רופּל.

לעווין האָט ביטולדיק אַ שמייכל געטון. „איך קען דעמדאָזיקן מאַ-נר, — האָט ער אַ קלער געגעבן, — נישט בלויז פון אים אַליין, נאָר טאַקע פון אַלע שטאַט-איינוווינער, וועלכע פאַרברענגען אַ צוויי מאָל אין צען יאָר אין אַ דאָרף, כאַפּן אויף אַ צוויי דריי דאָרפישע ווערטער און באַנוצן זיי וווּ מ'דאַרף און וווּ מ'דאַרף נישט, פעסט איבערצייגט, אז זיי וויסן שוין אַלץ. מאַטעריאַל-האַלץ, אַרױסגעבן דריי-סיק טאָזשען. ער רעדט ווערטער, און אַליין פאַרשטייט ער גאַרנישט.“

— איך וועל דיך נישט גיין לערנען דאָס, וואָס דו שרייבסט דאָרט אין אַמט, — האָט ער געזאָגט, — און אויב איך וועל דאָרפן, וועל איך פּרעגן באַ דיר, און דו ביסט אזוי זיכער, אז דו פאַרשטייט די גאַנצע זכמה וועגן וואָלד. זי איז שווער. דו האָסט איבערגעציילט די בייכער?

— ווי אזוי ציילט מען דאָס איבער ביימער? — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש לאַכנדיק געזאָגט, אַלץ וועלנדיק אַרויספירן דעם פריינט פון זיין שלעכטער שטימונג. — איבערצייגן זאָמדן, די שטראַלן פון פּלאַנעטן, וואָלט אפילו יאָ אפשר געקאָנט אַ הויכער שכל... —

— נו-יאָ, און ריאָבינינס הויכער שכל קאָן. און קיין איין סוחר וועט

נישט קויפן אינגעצייילט. אויב מען גיט אים נישט אַוועק אומזיסט, אַזוי ווי דו. דיין וואַלד קען אײַך. אײַך קום דאָרט יעדעס יאָר אײַף יאָגד, און דיין וואַלד איז ווערט פינף הונדערט רובל מזומן געלט, און ער האָט דיר געגעבן צו צוויי הונדערט אויסצוצאָלן. הייסט עס, דו האָסט אים געשענקט אַ דרייסיק טויזנט.

— נו, הער אײַף צו עקזאַלטירן זיך. — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיע-וויטש רחמנותדיק געזאָגט: — פאַרוואָס-ווע האָט קיינער נישט געגעבן? — דערפאַר, וואָס ער איז יד-אחת מיט די סוחרים; ער האָט גע-געבן אַפּטרעט-געלט. אײַך האָב מיט זיי אַלע געהאַט צו טון, אײַך קען זיי. זאָט איז דאָך נישט קיין סוחרים, נאָר אומקויפערס. ער וועט גאַרנישט גיין אײַף קיין געשעפט, וווּ עס שטייט אים פאַר צען. פינפצען פּראָצענט, נאָר ער וואַרט ער זאָל קויפן פאַר צוואַנציק קאַפּיקעס אַ רובל.

— נו, גענוג! דו ביסט נישט גוט געשטימט.

— להלסטין נישט, — האָט לעווין מרה-שחורוהדיק געזאָגט, ווען זיי

זענען צוגעפאַרן צום הייז.

באָם גאַנטיק איז שוין געשטאַנען אַ וועגעלע, אַ שטיף באַצוינגט מיט אײַזן און לעדער, מיט אַ זאָט פּערד, אַ שטיף אײַנגעשפּאַנטס מיט ברייטע רימענס. אויפן וועגעלע איז געווען אַ שטיף אָנגעגאַסענער מיט בלוט און שטיף אַרומגעגאַרטלטער פאַרוואַלטער, וועלכער האָט געדינט אלס קיטשער ריאַבנינגען. ריאַבנינג אַליין איז שוין געווען אין וויז און האָט באַגעגנט די פריינט אין פאַרציימער. ריאַבנינג איז געווען אַ הויכער, דאַרער מענטש פון מיטעלע יאָרן, מיט וואָנסעס און מיט אַ ראַזירטער אַרומגערוקטער גאַמבע און בולטע טריבע אויגן. ער איז געווען אָנגעטון אין אַ בלויען סורדוט מיט לאַנגע פּאַלעס, מיט קנעפלעך נידעריקער פּונם הינטן, און אין וויכע אויף די קנעפלעך געקנייטשטע און אויף די לייטקעס בלייכע שטיחל, אויף וועלכע עס זענען געווען אָנגעטון גרויסע קאַלאַשן. ער האָט זיך קיילעכיק אַרומגעווישט זיין פּנים און, פאַרקנעפלענדיק דעם סורדוט, וועלכער האָט זיך אָן דעם אויך זייער גוט געהאַלטן, האָט ער מיט אַ שמיכל באַגריסט די אַרײַנגעקומענע. אויסשטרעקנדיק סטעפּאַן אַר-קאָדיעוויטשן די האַנט, ווי ער וואַלט געוואַלט כאַפּן עפעס.

— נו, אָט זענט איר אויך געקומען, — האָט סטעפּאַן אַרקאַדיע-

וויטש געזאָגט, דערלאַנגענדיק אים די האַנט. — אויסגעצייכנט.

— אײַך האָב נישט געוואָגט נישט האַרכן זי באַפעלן פון אײער דורכלויכט, כאָטש דער וועג איז זייער שלעכט. בפירוש דעם גאַנצן וועג

צאייט געגאנגען, אָבער געקומען צום טערמין. קאָנסטאַנטין דמיטריטש, מיין זכטונג, — האָט ער זיך געווענדט צו לעוויען, באַמיענדיק זיך צו כאַפֿן אויך זיין האַנט. אָבער לעווין האָט, אַנכמורענדיק זיך, געמאַכט אַ מינע, אז ער באַמערקט נישט זיין האַנט, און האָט אַרויסגענומען די וואַלד-שגענן. — איר האָט באַוויליקט צו פאַרווילן זיך אַ ביסל מיט יאָגד? דאָס, הייסט עס, וואָס פאַר אַ פּויגל וועט זיין? — האָט ריאַבינין צוגעגעבן, מיט ביטור קונדיק אויף די וואַלדשגענן: — באַטעמט, הייסט עס, איר ער. — און ער האָט אומצופרידן אַ שאַקל געטון מיטן קאַפּ, אַזוי ווי שטאַיק צווייפּלענדיק דערין, און דאָסדאַזיקע עסק זאָל ווערט זיין די טרהה.

— ווילסט אַריינגיין אין קאַבינעט? — האָט לעווין, אומעטיק כמו-רענדיק זיך, אויף פּראַנצויזיש געזאָגט צו סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטשן. — גייט אַריין אין קאַבינעט, וועט איר זיך דאָרט דורכרעדן.

— מען קאָן זייער, ווהיין איר ווילט, — האָט מיט ביטולדיקער הירדע ריאַבינין געזאָגט, אַזוי ווי וועלנדיק געבן צו פילן, און פאַר אַנ-דערע קאָנען זיין שוועריקייטן, ווי אַזוי און מיט וועמען זיך צו באַ-גיין, נאָר פאַר אים קאָנען קיינמאַל און אין גאַרנישט נישט זיין קיין שוועריקייטן.

אַריינגעקומען אין קאַבינעט, האָט ריאַבינין פון געוווּנהייט זיך אַרומגעקוקט, אַזוויי זוכנדיק דאָס הייליקע בילד, אָבער, געפּינענדיק עס, האָט ער זיך נישט איבערגעצולמט. ער האָט באַקוקט די שענק און פּאַלי-צעט מיט ביכער און מיטן זעלבן ספּק, ווי בנוגע די וואַלדשגענן, האָט ער ביטולדיק אַ שמיכל געטון און אומצופרידן אַ שאַקל געגעבן מיטן קאַפּ, שוין בשום אופן נישט דערלאָונדיק, און דאָסדאַזיקע עסק זאָל ווערט זיין די טרהה.

— וואָס-זשע, איר האָט געברענגט דאָס געלט? — האָט אַבלאַנסקי געפּרעגט. — זעצט אייך.

— וועגן געלט וועט קיין מניעה נישט זיין. זעען זיך, איבערשמועסן בין איך געקומען.

— וועגן וואָס-זשע איבערשמועסן? זעצט אייך.

— דאָס קאָן מען, — האָט ריאַבינין געזאָגט, זעננדיק זיך און אַזימן פיינלעכסטן פאַר אים אופן זיך אַנשפּאַרנדיק מיטן עלבוביגן אויפן אַנגלען פון פּאַטערל. — נאָכלאָזן דאַרף מען, פירשט. אַן עבירה וועט זיין.

און דאָס געלט איז ענדגילדיק גרייט, ביז איין קאָפּיקע. איבער געלט איז נישטאָ קיין מניעה.

לעווין, וועלכער האָט דערווייף אַרײַנגעשטעלט די ביקס אין דער שאַנק, איז שוין אַרויסגעגאַנגען פֿון דער טיר, אָפּער, דערהערנדיק דעם סוחרס רייד, זיך אָפּגעשטעלט.

— איר האָט אַזוי אויך דעם וואָלד פּחינם גענומען, — האָט ער געזאָגט. — ער איז צו שפעט צו מיר געקומען, אַנישט וואָלט איך געזען דעם פּרייז באַשטימט.

ריאַבינין איז אויפגעשטאַנען און שווייגנדיק מיט אַ שמיכל אַ קוק געטון פֿון אונטן אַרויף אויף לעווינען.

— זייער קאַרג קאַנסטאַנטין דמיטריטש, — האָט ער געזאָגט, מיט אַ שמיכל ווענדנדיק זיך צו סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטשן, — אוממעגלעך עפעס צו קויפֿן. איך האָב געדונגען דעם ווייך, שוין געלד געגעבן.

— פּאַרוואָס זאָל איך אייך דאָס מייניקע פּחינם אַזעק-געבן? איך האָב עס דאָך נישט אויף דער ערד געפונען און נישט גע-גבעט.

— אַנטשולדיקט, היינטיקע צייטן איז גנבענען לַחלוּטין אוממעגלעך. אַלץ פֿאַלט היינטיקע צייטן אַרונטער אונטערן געריכט, אַלץ איז היינט אַנשטענדיק; נישט שייך צו גנבענען. מיר האָבן גערעדט אויף נאמנות. דער פּרייז איז אַ צו טייערער פּאַרן וואָלד, דער חשבון האָלט נישט אויס. איך בעט כאַטש עפעס נאָכצולאָזן.

— צי איז דאָס עסק פּאַרענדיקט באַ אייך אַדער נישט, אויב פּאַר-ענדיקט, איז זיך נישטאָ וואָס צו דינגען, און אויב נישט פּאַרענדיקט, — האָט לעווין געזאָגט, — קויף איך דעם וואָלד.

דער שמיכל איז פּלוצלינג פּאַרשוונדן פֿון ריאַבינינס פנים. אַן אויסדרוק פֿון אַ שפּאַרבער, אַ ווילדער און אכזריותדיקער, האָט זיך באַ-ווין דערויף. ער האָט מיט פּלינקע בייניקע פינגער אויפגעקנעפּלט דעם סוודזט, אויפדעקנדיק דאָס אַריבערגעלאָזטע העמד, די מעשענע קנעפּלעך פֿון דער וועסט מיטן קייטעלע פֿון זייגער און שנעל אַרויסגענומען אַ גראַפֿן אַלטן טייסטער.

— ביטע, דער וואָלד איז מײַן, — האָט ער אַ זאָג געטון, שנעל זיך איבערגעצולמט און אויסגעשטרעקט די האַנט. — געמט געלט, דער וואָלד איז מײַן. אַט ווי אַזוי ריאַבינין האַנדלט, און נישט גראַשנס

ציילן, — האָט ער אַ זאָג געטון, כמורענדיק זיך און פאַכענדיק מיטן טייטער.

— איך אויף דיין אָרט וואָלט מיך נישט געאיילט, — האָט לעווין געזאָגט.

— אַנטשולדיק, — האָט אַבלאָנסקי מיט פאַרוונדערונג געזאָגט, — איך האָב דאָך געגעבן אַ וואָרט.

לעווין איז אַרויסגעגאַנגען פון צימער מיט אַ קלאַפּ פון דער טיר. ריאָובינין, קיקנדיק אויף דער טיר, האָט אַ שאַקל געטון מיטן קאַפּ.

— אַלץ די יוגנט, ענדגילטיק קינדישקייט אַלץ, איך קויף דאָך, בלייבט מיר אויף די נאַמנות, סתם אַזוי, הייסט עס, בלויז אויף רום, און אָט האָט ריאָובינין, און נישט עמעצער אַנדערש באַ אַבלאָנסקין דעם וואָלד געקויפט. און אויב גאָט וועט נאָך העלפן, דער העבן וועט אויסהאַלטן. בנאַמנות. ביטע, אַ שטיקל אַפּמאַך אַנשרייבן...

אין אַ שעה אַרום האָט דער סוחר, פינקטלעך פאַרקנעפלענדיק זיין כאַלאַט און פאַרהעקלענדיק די הוקלען פון סוּרדוט, מיטן אַפּמאַך אין קעטענע, זיך אַריינגעזעצט אין זיין פעסט געקאוועט וועגעלע און אין אַהיימגעפאַרן.

— אַך, דידאַזיקע פריצים! — האָט ער געזאָגט דעם פאַרוואַל-טער: — איין צרה.

— ס'איז ווי ס'טרעפט, — האָט דער פאַרוואַלטער געענטפערט, איבערגעבנדיק די לייצן און פאַרקנעפלענדיק דאָס לעדערנע פאַרטוך. —

און מיטן קניהלע, מיכאַיל איגנאַטיטש?
— נו, נו...

XVII.

סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש איז, מיט אַן אַפּשטייענדיקער קעשענע פון זי סעריעס, וועלכע דער סוחר האָט אים געגעבן פאַר דריי חדשים פאַרויט, אַרויפגעגאַנגען אינדערהייך, דאָס עסק מיטן וואָלד איז געווען פאַרענדיקט. דאָס געלט אין קעשענע, די יאַגד איז געווען אַן אויסגעצייכנטע, און סטע-פאַן אַרקאַדיעוויטש האָט זיך גענומען אין פריילעכסטן געמיט-צושטאַנד. דעוּפאַר האָט זיך אים באַזונדערס געוואָלט צעשטרייען די שלעכטע.

שטימונג, וואָס איז באַשאַפֿן לעווינען. אים האָט זיך געוואָלט פֿאַרענדיקן דעם טאָג באַם נאַכטעסן פּונקט אזוי אָנגענעם, הי ער איז אָנגעהויבן געוואָרן.

באמת, לעוויך איז געווען נישט גוט געשטימט און, נישט געקוקט אויף זיין גאַנצן פֿאַרלאַנג צו זיין צערטלעך און ליבלעך מיט זיין ליבן גאַסט, האָט ער נישט געקאָנט זיך גובר זיין. די באַרוישונג פֿון דער ידיעה וועגן דעם, אָז קיטי האָט נישט חתונה געהאַט, האָט אים ביסלעכווייז אָנגעהויבן צו צענעמען.

קיטי האָט נישט חתונה געהאַט און איז קראַנק, און איז קראַנק פֿון ליבע צו אַ מענטש, וועלכער האָט זיך געוואָרפֿן מיט איר. דידאַזיקע באַ-ליידיקונג איז אזוי ווי געפֿאַלן אויף אים. וואַנסקי האָט זיך געוואָרפֿן מיט איר, און זי האָט זיך געוואָרפֿן מיט אים, לעווינען. בכּן, האָט וואַנסקי אַ רעכט געהאַט צו פֿאַראַכטן לעווינען און איז דעריבער געווען זיין שונא. אָבער דאָס אַליץ האָט לעוויך נישט געטראַכט. ער האָט געפֿלאַהמט גע-פילט, אָז אין דעם איז דאָ עפעס אַ באַליידיקונג פֿאַר אים, און איז ביז געווען אַצינד נישט דערויף, וואָס האָט אים צעוודערט, נאָר האָט זיך געטשעפעט צו אַלעם, וואָס ס'איז אינטערעקומען. דאָס נאַרישע פֿאַרקויפֿן דעם וואַלד, דער שווינדל, וואָס איז געמאַכט געוואָרן מיט אַב-לאַנסקי און וועלכער איז פֿאַרגעקומען באַ אים אין הייז, האָט אים צערייצט.

— נו, האָסט פֿאַרענדיקט? — האָט ער געזאָגט, טרעפֿנדיק אינ-דערהייך סטעפֿאַן אַרקאַדיעוויטשן. — ווילסט עסן אַונטברויט?
— יאָ, איך וועל מיך נישט אָפּזאָגן. וואָס פֿאַר אַן אַפעטיט איך האָב אין דאָרף, ווונדערבאַר! פֿאַרוואָס-זשע האָסטו ריאַבינינען נישט פֿאַר-געלייגט עפעס צו עסן?

— אַ, כאַפט אים דער טייוול!
— פּונדעסטוועגן, ווי אזוי פֿאַגייסטו זיך מיט אים! — האָט אָב-לאַנסקי געזאָגט. — דו האָסט אים אפילו די האַנט נישט דערלאָנגט. פֿאַר-וואָס-זשע האָסטו אים נישט דערלאָנגט די האַנט?
— דערפֿאַר, וואָס איך וועל אַ לאַקיי נישט דערלאָנגען די האַנט, און אַ לאַקיי איז טויזנט מאַל בעסער פֿון אים.
— וואָסער רעטראַגראַד דו ביכט פּונדעסטוועגן! און דאָס צונויפ-גיטן זיך פֿון די קלאַסן! — האָט אַבלאַנסקי געזאָגט.

— וועמען עס איז אָנגענעם זיך צונויפצוגיסן — געזונטערהייט, און מיין איז דערווידער.

— דו, זע איך, ביסט גאָר אַ רעטראַגראַד.

— כילעבן, איך האָב קיינמאָל נישט געטראַכט, ווער איך בין. איך בין — קאָנסטאַנטין לעווין, מער גאַרנישט.

— און קאָנסטאַנטין לעווין, וועלכער איז זייער נישט גוט גע- שטימט. — האָט סטעפּאַן אַרקאָדיעוויטש שמייכלענדיק געזאָגט.

— יא, איך בין נישט גוט געשטימט און ווייסטו פון וואָס? פון אַנטשולדיק מיר, דיין נאַרישן פאַרקויף...

סטעפּאַן אַרקאָדיעוויטש האָט גיטמוטיק זיך פאַרקומט, ווי אַ מענטש, וועלכן מען באַליידיקט און מען צערודערט אומשולדיק.

— נו, גענוג, — האָט ער געזאָגט. — ווען איז דאָס געשען, אז עמעצער זאָל עפעס פאַרקויפן און מען זאָל אים נישט באַלד נאָכן פאַר- קויפן זאָגן: דאָס איז אַ סך מער ווערט? און פּל-זמן מען פאַרקויפט,

גיט קיינער נישט... ניין, איך זע, אז דו האָסט אַ ביין האַרץ אויף דעם אומגליקלעכן ריאַבינינען.

— אפשר האָב איך טאַקע, אין דו ווייסט פאַרוואָס? דו וועסט ווי- דער זאָגן, אז איך בין אַ רעטראַגראַד אַדער נאָך עפעס אַ שרעקלעך

וואָרט; נאָר פּונדעסטוועגן איז מיר אַ פאַרדראַס און אַ באַליידיקונג צו זען די פאַראַרעמונג, וואָס קומט פאַר אין אַלע זייטן. פונם אַדל, צו

וועלכן איך געהער און וואָס, נישט געקוקט אויפן צונויפגיסן זיך פון די שטאַנדן, עס פרייט מיך זייער, וואָס איך געהער... אין אַ פאַראַרעמונג

נישט אויס לוקסוס. דאָס וואָלט נישט געשאַדט; אַ לעב טון פרייזיש — דאָס איז אַן אַדעליקער ענין, דאָס קאָנען בלויז אַדללייט. אַצינד קויפן

די פויערן אַרום אונז אַפּ די ערד, — דאָס אַרט מיך נישט. דער פּריץ טוט גאַרנישט, דער פויער אַרבעט און שטריסט אַרויס דעם ליידיקייטער, אַזוי

דאַרף זיין. און איך בין זייער צופרידן מיטן פויער. נאָר מיר איז פאַר- דראַסטיק צו קוקן אויף דערדאָזיקער פאַראַרעמונג איבער עפעס אַזא, כווייט

נישט ווי אַזוי אַנצורופן, אַזא אומשולדיקייט. דאָ האָט אַן אַרענדאַר, אַ פּאַליאַק, געקויפט פאַר אַ האַלבן פרייז באַ אַ פרייז, וואָס זיצט אין

ניצאַ, אַ ווונדערבאַר גוט. דאָ גיט מען אַוועק אַ סוחר אין אַרענדע פאַר אַ רובל אַ דעסיאַטין ערד, וואָס איז ווערט צען רובל. דאָ האָסטו, אַן

יעדער סיבה, אַוועקגעשענקט דעמדאָזיקו שווינדלער דרייסיק טויזנט. — איז וואָס-זשע? ציילן יעדן בוים?

— אומבאדינגט ציילן. חארים אט האסטו נישט געציילט, און ריא-
בינין האט יא געציילט. ריאבינינס קינדער וועלן האפן מיטלען צו לעבן
און צו בילדן זיך, און דיינע, אפשר, נישט.

— נו, אנטשולדיק מיר, אבער עס איז דא עפעס קליינלעכט אין
דעמדאזיקן ציילן. מיר האפן אונזערע עסקים, זיי זייערע, און זיי דארפן
אויך פארדינען. נו, איבעריקנס, די זאך איז אפגעטון, און א סוף. און אט
איז אויך דא א געפרעגלטס, אזא יאיעטשניצע האב איך צומיינסט ליב.
און אנאפיא מיכאילאָוואַ וועט אונו נאך געבן דעמדאזיקן וונדערבארן גע-
שטעלטן בראָגאָן אַ ביסעלע...

סטעפאן אַרקאדיעוויטש האָט זיך געוועזט צום טיש אין אָנגעהויבן
שפאסן מיט אנאפיא מיכאילאָוואַ, פארויכערנדיק זי, אז אזא מיטאָג און
אָונטברויט האָט ער שוין פֿאַנג נישט געגעסן.

— אַט, איר לויבט כאַטש, — האָט אנאפיא מיכאילאָוואַ געזאָגט, —
און קאָנסטאַנטין דמיטריטש, וואָס דו זאָלסט אים נישט דערלאָנגען, כאַטש
ברויט אַ שטיקל האַרטס, — איז אָפּגעגעסן און אַוועקגעגאַנגען.

וויפיל לעווין האָט זיך נישט באַמיט זיך גובר צו זיין, איז ער
געווען אומעטיק און שוויגנדיק. ער האָט געדאַרפט שטעלן איין פראַגע
סטעפאן אַרקאדיעוויטשן, אָבער ער האָט זיך נישט געקאָנט אַנטשליסן אין
האַט נישט געפונען נישט די פאַרם, נישט די צייט, ווי אזוי און ווען זי
צו שטעלן. סטעפאן אַרקאדיעוויטש איז שוין געהאַט אַראָפּגעגאַנגען צו
צו זיך אונטן, האָט זיך אויסגעטון, ווידער זיך אָפּגעוואָשן, זיך אָנגעטון
אַ געפעלבט נאַכט-העמד און זיך געלייגט, און לעווין איז אַלץ געבליבן באַ
אים אין צימער, רעדנדיק וועגן פאַרשידענע קלייניקייטן און נישט זייענדיק
בפּוח צו פרעגן, וואָס ער האָט געוואָלט.

— ווי וונדערלעך מען מאַכט דאָס זיין, — האָט ער געזאָגט, באַ-
קוקנדיק און אויפוויקלענדיק דאָס שמעקעדיקע שטיקל זיין, וועלכעס
אַנאפיא מיכאילאָוואַ האָט צוגעגרייט פאַרן גאַסט, נאָר וועלכעס אָפּלאָנסקי
האַט נישט באַנוצט. — דו גיב נאָר אַ קוק, וואָס איז דאָך אַ קונסט-
ווערק.

— יאָ, אַלץ איז אַצינד זייער פאַרפּולקאַמט געוואָרן, — האָט סטע-
פּאָן אַרקאדיעוויטש געזאָגט, פייכט און גליקזעליק שמייכלענדיק. — די
טעאָטערס, למשל, און ווידאָזיקע פאַרווילונגס-הייזער... א-א-א! — האָט
ער געגענעצט. — עלעקטויש ליכט אומעטום... א-א!
— יאָ, עלעקטויש ליכט, — האָט לעווין געזאָגט. יאָ, נו, אין ווי

איז וואָנאָסקי אַצינד ? — האָט ער געפרעגט, פֿלוצלינג אַוועקלייגנדיק דעם זיין.

— וואָנאָסקי ? — האָט סטעפּאַן אַרקאָדיעוויטש געזאָגט, אויפהערן-
זיך צו גענעצן : — ער איז אין פעטערבורג. ער איז אַוועקגעפּאַרן באַלד
נאָך דיר און איז דערנאָך קיין איינמאַל נישט געווען אין מאַסקווע. און
וויסט, קאָסטאַ, איך וועל דיר זאָגן דעם אמת, — האָט ער ווייטער גע-
זעצט, אָנשפּאַרנדיק זיך מיטן עלנבויגן. וויפּן טיש און אַרויפֿלייגנדיק
אויף דער האַנט זיין שיין ראָז פנים, פון וועלכן עס האָבן, ווי שטערן.
אַרויסגעלויכטן, בוימלדיקע, גוטע און שלעפּעריקע אויגן. — דו ביסט אַליין
שוילדיק געווען. דו האָסט דיך דערשראָקן פאַר אַ קאָנקורענט. און איך, ווי
איך האָב דיר אויך דעמאָלט געזאָגט, כּווייס נישט, אויף וועמעס זייט עס
איז געווען מער שאַנסן. פאַרוואָס ביסטו נישט געגאַנגען אויף קיין
אַנגריף ? איך האָב דיר געזאָגט דעמאָלט, אַז... — ער האָט אַ גענעץ
געטון פֿלויז מיט די ליפּן, נישט עפּנענדיק דאָס מויל.

„זי וויסט ער אָדער וויסט נישט, אַז איך האָב געמאַכט אַ פּאַר-
שלאַג ? — האָט לעווין אַ קלער געטון, קוקנדיק אויף אים. — יאָ, עפעס
איז דאָ אַ כּיטועקייט, אַ דימפּלאָמאַטישקייט אין זיין פנים“, און פֿילנדיק,
אַז ער ווערט רויט, האָט ער שווייגנדיק גלייך געקוקט סטעפּאַן אַרקאָדיע-
וויטשן אין די אויגן אַריין.

— אויב עס איז דעמאָלט געווען עפעס פון איר זייט, איז דאָס
געווען אַן עקזאַלטירן זיך מיט דער אויסערלעכקייט, — האָט אַבלאָנסקי
פאַרגעזעצט. — דערדאָזיקער, וויסטו, פֿילשטענדיקער אַריסטאָקראַטיזם און
די קינפטיקע לאַגע אין דער הויכער געזעלשאַפט האָבן געווירקט נישט
אויף איר, נאָר אויף דער מוטער.

לעווין האָט זיך אָנגעכמורעט. די באַליידיקונג פון דעם אַפּאָג, דורך
וועלכער ער איז דורכגעגאַנגען, האָט ווי אַ פּרישע, נאָר-וואָס באַקומענע
ווינד אים אַ ברען געטון אין האַרץ. אָבער ער איז געווען אינדערהיים,
און אינדערהיים העלפּן די ווענט צו.

— וואַרט-צו, וואַרט-צו, — האָט ער אַרויסגערעדט, איבערשלאָגנדיק
אַבלאָנסקי. — דו זאָגסט : דער אַריסטאָקראַטיזם. אָבער דערלויב דיך צו
פּרעגן, אין וואָס עס באַשטייט דערדאָזיקער אַריסטאָקראַטיזם פֿון וואָנאָסקין
אָדער פון וועמען עס זאָל נישט זיין, — אַזאַ אַריסטאָקראַטיזם, אַז מען
זאָל זיך קאַנען וואַרפן מיט מיר ? דו האָסט וואָנאָסקין פאַר אַן אַריסטאָ-
קראַט, אָבער איך נישט. אַ מענטש, וואָס זיין פּאַטער איז אַרויסגעקראַכן

פֿון גאַרנישט מיט דער הילף פֿון אינטריגע, האָט זיין מוטער אַזוי, גאַט וויסט, מיט וועמען נישט געווען אין באַציונגען... ניין, אַנטשולדיק מיר שוין, נאָר איך האָלט פֿאַר אַן אַריסטאָקראַט זיך און מענטשן ענלעכע צו מיר, וועלכע קאַנען אין דער פֿאַרגאַנגענהייט אַנווייזן אויף אַ דריי-פֿיר אַרבעטלעכע פֿאַמיליען-דורות, וואָס האָבן זיך געפֿונען אויף דער העכסטער שטופֿע פֿון פֿילדזנג (טאַלאַנט און שכל — איז אַ באַזונדערע זאַך), און וועלכע האָבן קיינמאַל פֿאַר קיינעם זיך נישט דערנידערקומט, קיינמאַל אין קיינעם זיך נישט גענייטקט, ווי עס האָבן געלעבט מיין פֿאַטער, מיין זיידע, און איך קען אַ סך אַזעלכע. דיר זעט אויס גידעריק, וואָס איך צייל די ביימער אין וואַלד, און דו שענקסט אַוועק דרייסיק טויזנט ריאַ-בינינען; נאָר דו וועסט באַקומען אַן אַרענדע און כּווייט נישט וואָס נאָך, און איך וועל נישט באַקומען און דעריבער האָלט איך טייער דאָס גע-ירשנטע און פֿאַרהאַרדעטע... מיר זענען אַריסטאָקראַטן, און נישט יענע, וועלכע קאַנען עקזיסטירן בלויז דורך נדבנות פֿון מעכטיקע אויף דער וועלט און וועלכע מען קען אַפּקויפֿן פֿאַר אַ צוואַנציקערל.

— אַבער אויף וועמען דייטסטו אָן? איך בין מיט דיר מסכים, — האָט סטעפֿאַן אַרקאַדיעוויטש אַיטריכטיק און הייטער געזאָגט, הגם ער האָט געפֿילט, אַז אונטערן נאָמען פֿון די, וועמען מען קען קויפֿן פֿאַר אַ צוואַנ-ציקערל, מיינט לעווין אויך אים. לעוויןס אויפֿרודערונג איז אים אויפֿ-ריכטיק געפֿעלן. — וועמען מיינסטו? הגם אַ סך איז נישט אמת, וואָס דו זאָגסט וועגן וואַנסיקין, אַבער איך רעד נישט וועגן דעם, איך זאָג דיר אָפֿן: איך אויף דײַן אַרט וואָלט געפֿאַרן מיט מיר קיין מאַס-קווע און..

— ניין, איך ווייס נישט, צי דו ווייסט אָדער נישט, נאָר מיר איז אַלץ איינס, און איך וועל דיר זאָגן: איך האָב געמאַכט אַ פֿאַרשלאַג און באַקומען אַן אָפּזאָג, און קאַטערינאַ אַלעקסאַנדראָוונאַ איז פֿאַר מיר אַצינד אַ שווערע און שענדלעכע דערינערונג.

— פֿאַרוואָס? נאָדיר אַן אומזין!

— אַבער לאַמיר נישט רעדן, אַנטשולדיק מיר, איך בעט דיר, אויב איך בין געווען גראַב מיט דיר, — האָט לעווין געזאָגט, אַצינד, האָבנדיק אַלץ אַרויסגעזאָגט, איז ער ווילדער געוואָרן דער אייגענער, ווי ער איז געווען אינדערפֿרי. — די ביסט נישט ביזן אויף מיר, סטיוואַ? איך בעט דיר, זיי נישט ביין, — האָט ער געזאָגט און, שמיכלענדיק, אים אָנגעגוי-מען פֿאַ דער האַנט.

— צבער ניין, לחלוטין נישט, און עס איז נישטא פארוואַס. עס פרייט מיך, וואָס מיר האָבן זיך דורכגעשמועסט. און דו הייסט, די פאַר-טאָגעדיקע יאָגד איז שטענדיק גוט. אפשר זאָלן מיר פאַרן ? איך וואָלט אזוי גאַרנישט געשלאָפן, און גלייך פון דער יאָגד אויף דער סטאַציע. — אויסגעצייכנט.

XVIII.

נישט געקוקט דערויף, וואָס וואָנסקיס גאַנצע אינערלעכע לעבן איז אָנגעפולט געווען מיט זיין ליידנשאַפט, האָט דאָס אויסערלעכע לעבן זיינס אויפפאַרענדערלעך און אָן אָפהאַלט זיך געקייקלט איבער די פריערדיקע געוויינלעכע רעלטן פון זיינע הויכוועלטישע און מיליטערישע באַציונגן און אינטערעסן. די פּוילק-אינטערעסן האָבן פאַרנומען אַ הויכטיק אָרט אין וואָנסקיס לעבן — אי דערפאַר, וואָס ער האָט ליב געהאַט דאָס פּוילק, און נאָך מער דערפאַר, וואָס מען האָט אים ליב געהאַט אין פּוילק. אין פּוילק האָט מען נישט בלויז ליב געהאַט וואָנסקין, נאָר מען האָט אים געשעצט און שטאַלצירט מיט אים, שטאַלצירט מיט דעם, וואָס דערדאָזיג-קער מענטש, אָן אומגעהייער רייכער, מיט גלעצנדער בילדונג און פּעיקייטן, מיט אַן אַפענעם וועג צו אַלערליי מינים דערפאַלג, פּבּוד און באַ-רימעריי, האָט זיך געהאַרטן מיט דעם אַלעם און פון אַלע לעבנס-אינטער-רעסן נענטער פון אַלץ זיך גענומען צום האַרץ די אינטערעסן פון פּוילק און פון חרשאַפט. וואָנסקי האָט געוואַסט פון דעמדאָזיקן בליק אויף זיך פון די חברים און, הוצדעם וואָס ער האָט ליב געהאַט דאָסדאָזיקע לעבן, האָט ער זיך געפילט פאַרפליכטעט אונטערצוהאַלטן דעם בליק, וואָס האָט זיך געשאַפן וועגן אים.

זעלבסטפאַרשטענדלעך, אַז ער האָט נישט גערעדט מיט קיינעם פון די חברים וועגן זיין ליבע, זיך נישט אַרויסגעכאַפט מיט קיין וואָרט אויך בשעת די סאַמע שטאַרקסטע קערמעשלעך (אגב, ער איז קיינמאָל נישט געווען אזוי שפור, אַז ער זאָל פאַרלירן די הערשאַפט איבער זיך) און פלעגט פאַרשטופן דאָס מויל יענע פון די לייכטזיניקע חברים, וועלכע פלעגן אים פרווון אַנדייטן אויף זיין פאַרבינדונג. אָבער, נישט געקוקט דערויף, איז זיין ליבע באַקענט געווען דער גאַנצער שטאַט : אַלע האָבן

זיך מער אדער ווייניקער ריכטיק משער געווען וועגן זיינע באצינגען צו דער קארענינג. דאס רוב יונגעלייט האָבן אים מקנא געווען גראַד מיט דעם, וואָס ס'איז געווען דאָס סאַמע שווערסטע אין זיין ליב, — מיט קארענינגס הויכער שטעלונג און דעריבער מיט דער אַנזעעוודיקייט פֿון דערדאָזיקער פֿאַרבינדונג אין די הויכע קרייזן.

די מערהייט יונגע פרויען, וואָס האָבן מקנא געווען אַנזען, וועלכע עס איז שוין לאַנג דערעסן געוואָרן דאָס, וואָס מען רופט זי ער לע-כע, האָבן זיך געפרייט מיט דעם, וואָס זיי האָבן באַהויפטעט, און גע-וואָרט בלוין אויף אַ באַשטעטיקונג פֿון דער געענדערטער געוועלשאַפטלע-כער מיינונג, פֿדי זיך אַ וואָרף צו טון אויף איר מיט דער גאַנצער שווער-קייט פֿון זייער פֿאַראַכטונג. זיי האָבן שוין צוגעגרייט די שטיקער בלאַטע. וועלכע זיי וועלן וואָרפֿן אויף איר, ווען די צייט וועט קומען. די מער-הייט עלטערע מענטשן און הויכגעשטעלטע לייט זענען נישט געווען צו-פֿריין פֿון דעם זיך גרייטנדיקן געוועלשאַפטלעכן סקאַנדאַל.

וואַס ס'איז מאַטער, געווען ווערנדיק וועגן זיין פֿאַרבינדונג, איז אין אַנהייב געווען צופֿרידן — אי דערפֿאַר, וואָס קיין שום זאַך האָט, לויט אירע באַגריפֿן, נישט געקאַנט צוגעבן די לעצטע פֿאַרפֿערטיקונג אַ גלענ-צענדן ייִנגמאַן, ווי אַזאַ פֿאַרבינדונג אין די העכסטע קרייזן, אי דערפֿאַר, וואָס די איר אַזוי שטאַרק געפֿעלן געוואָרענע קארענינג, וואָס האָט אַזוי פֿיל גערעדט וועגן איר זון, איז פֿונדעסטוועגן אויך אַזעלכע, ווי אַלע שיינע און אַנשטענדיקע פרויען, לויט די באַגריפֿן פֿון דער גרעפֿין וואַנג-סקאַיאַ. אָבער די לעצטע צייט איז זי געווען געוואָרן, אַז דער זון האָט זיך אַפּגעזאָגט פֿון אַ פֿאַסטן, וואָס מען האָט אים פֿאַרגעלייגט און וועלכער איז היכטיק געווען פֿאַר דער קאַריערע, בלוין צוליב דעם, פֿדי צו בלייבן אין פּוּלק, ווי ער קאַן זיך ווען מיט דער קארענינג, זי איז געווען געוואָרן, אַז די הויכגעשטעלטע פֿערוואַגען זענען פֿאַר דעם נישט צופֿרידן פֿון אים, און זי האָט געביטן איר מיינונג. עס איז איר אויך נישט געפֿעלן געוואָרן דאָס, וואָס לויט אַלעם, וואָס זי איז געווען געוואָרן וועגן דערדאָזיקער פֿאַרבינדונג, איז דאָס נישט געווען יענע גלענצענדע, גראַציעזע אַריסטאָקראַטישע פֿאַרבינדונג, פֿון וועלכער זי וואָלט צופֿרידן געווען, נאָר עפעס אַ ווער ט ע ר י ש ע, פֿאַרצווייפֿלטע ליידנשאַפט, וועל-כע האָט אים געקאַנט אַרייַנשלעפֿן אין גאַרישקייטן. זי האָט אים נישט געזען זינט זיין אומגעריכטן אַוועקפֿאַר פֿון מאַסקווע און האָט דורכן געלטערן זון געפֿאַדערט, אַז ער זאָל קומען צו איר.

דער עלטערער ברודער איז אויך געווען נישט צופרידן פון יינגערן. ער האט נישט פונאנדערגעקליבן, וואסער ליבע דאס איז: א גרויסע אדער קליינע, א ליידנשאפטלעכע אדער נישט ליידנשאפטלעכע, א דויערהאפטע אדער נישט דויערהאפטע (ער אליין, האבנדיק קינדער, האט אויסגעהאלטן א טענצערין און איז דעריבער מילד געווען צו דעם), נאר ער האט גע-וויסט, אז דידאזיקע ליבע געפעלט נישט די, וועמען מען דארף גע-וועלן, און איז דעריבער געווען נישט צופרידן פון ברודערס אויפ-גירונג.

הויך די עסקים פון דער דינסט און פון דער הויכער געוועלשאפט, האט וואונסקי געהאט נאך א באשעפטיקונג — פערד, אויף וועלכע ער איז געווען א ליידנשאפטלעכער ליבהאבער.

אין היינטיקן יאר טאקע זענען באשטימט געווען אפיציר-געיעגן מיט שטערונגען. וואונסקי האט זיך פארשריבן אויף די גציעגן, האט גע-קויפט אן ענגלישע ראסאָווע קאָפּילע און, נישט געקוקט אויף זיין ליבע, איז ער געווען ליידנשאפטלעך, הגם איינגעהאלטן אריינגעצויגן אין די פאָר-שטייענדע גציעגן.

דידאזיקע ביידע ליידנשאפטן האָבן נישט געשטערט איינע דער צווייטער. פארקערט, אים איז נייטיק געווען באשעפטיקונג און עקזאל-טאציע, אומאפהענגיק פון זיין ליבע, באַ וועלכע ער האט זיך אויפ-געפרישט און אָפּגערוט פון די איינדרוקן, וואָס האָבן אים צו שטאַק אויפגערגוט.

XIX.

אין טאָג פון די קראַסנאַסעלסקער גציעגן איז וואונסקי פריער הי געוויינלעך געקומען אָפּעסן דעם בעפשטיק אין דעם אָלגעמיינעם זאָל אריין פונם פולק-קאָזניאָ. ער האט נישט געדארפט זייער שטרענג צו זען זיך, ווייל זיין וואָג האט פונקט זיך געגלייכט מיט די באַשטימטע פיר און אַ האַלבן פּוּד; נאָר מען האט אויך געדארפט נישט דיין ווערן, און דער-פאר האט ער אויסגעמיטן טייג און זיסע זאַכן. ער איז געזעסן אין אַ צע-שפּיליעטן איבער דער ווייסער וועסט סורדוט, אָנגעשפּאַרט מיט ביידע עלנבויגנס אויפן טיש, און, וואַרטנדיק אויפן באַשמעלטן בעפשטיק, האט

ער געקוקט אין א פראנצויזישן ראָמאַן, וואָס איז געלעבן אויף אַ טעלער.
 ער האָט געקוקט אין בוך אַרײַן בלויו צוליב דעם, כדי נישט צו רעדן
 מיט די אַרײַנגייענדיקע און אַרויסגייענדיקע אַפיצירן. און געטראַכט.
 ער האָט געטראַכט וועגן דעם, אז אונא האָט אים צוגעזאָגט צו
 זעען זיך מיט אים היינט נאָך די געיעגן. אָבער ער האָט זי נישט געזעען
 שוין דריי טעג און צוליב דעם מאַנס צוריקקומען פון אויסלאַנד נישט
 געוואָסט, צי דאָס איז היינט מעגלעך אָדער נישט; ער האָט אויך נישט
 געוואָסט. ווי אזוי דאָס געוויזן צו ווערן. ער האָט זיך געזעען מיט איר
 דאָס לעצטע מאָל אויף דער דאָטשע באַ דער קויזנע בעטטי. אויף דער
 דאָטשע אָבער פון די קאַרענינס פלעגט ער פאַרן ווי מעגלעך זעלסטענער.
 אַצינד האָט ער געוואָלט פאַרן אַהין און האָט באַטראַכט די פראַגע: „ווי
 אזוי דאָס צו טון?“

„פאַרשטייט זיך, איך וועל זאָגן, אז בעטטי האָט מיך געשיקט פּרעגן,
 צי זי וועט קומען אויף די געיעגן. פאַרשטייט זיך, איך וועל פאַרן“.
 האָט ער באַ זיך באַשלאָסן, אויפהייבנדיק דעם קאַפּ פון בוך. און,
 לעבעדיק פאַרשטעלנדיק זיך דאָס גליק צו זעען זי, האָט זיין פנים זיך
 צעשיינט.

— שיק צו מיר אַהיים, אז מען זאָל גיך איינשפּאַנען די קאַטש
 אויף דריי פּערד, — האָט ער געזאָגט דעם דינער, וואָס האָט אים דער-
 לאַנגט דעם בעפּשטיק אויף אַ זילבערנעם הייסן פּולמיסעק. און צורוקנדיק
 דעם פּולמיסעק, אָנגעהויבן עסן.

אין דעם שכנותדיקן ביליאַרד-צימער האָט זיך געהערט דאָס קלאַפּן
 פון די באַלעמט, רעדן און לאַכן. פון דער איינגאַנג-טיר זענען אַרײַנג-
 געקומען צוויי אַפיצירן: איינער — אַ יינגעטשקער, מיט אַ שוואַך, איידל
 פנים, וועלכער איז נישט לאַנג אַרײַנגעטרעטן פון פּאַזשן-קאַרפּוס אין
 זייער פּולק; דער צווייטער — אַ דיקער, אַלטער אַפיציר מיט
 אַ בראַטליעט אויף דער האַנט און מיט פאַרשוומענע קליינטשיקע
 אויגן.

וואָנאָסקי האָט אַ בליק געטון אויף זיי, זיך אָנגעכמורעט און, אזוי
 ווי נישט באַמערקנדיק זיי, קוקנדיק זייטיק אויפן בוך, האָט ער אָנגעהויבן
 צו עסן און לײענען צוזאַמען.

— וואָס? געמסט אָן כּוח צו דער אַרבעט? — האָט דער דיקער
 אַפיציר געזאָגט, זעננדיק זיך לעבן אים.

— זעסט דאך, — האָט ווראַנסקי געענטפערט, כמורענדיק זיך, אַפֿ-
 הישנדיק די ליפּן און נישט קוקנדיק אויף אים.
 — און האָסט נישט מורא דיק צו ווערן? — האָט יענער געזאָגט,
 אויסדרייענדיק אַ שטוץ פאַרן ייגניטשקען אַפיצירס וועגן.
 — וואָס? — האָט ווראַנסקי ביזו געפרעגט, מיט אַ גרימאַסע פון
 טאַראַכטונג און וויינדיק זיינע געדיכטע ציין.
 — האָסט נישט מורא דיק צו ווערן?
 — קעלנער, אַ פּלאַש כערעס! — האָט ווראַנסקי געזאָגט, נישט
 ענטפערנדיק, ער האָט איבערגעלייגט דאָס בוך אויף דער צווייטער זייט
 און ווייטער זיך גענומען לייענען.
 דער דיקער אַפיציר האָט גענומען די קאַרטע פון די וויינען און זיך
 געווענדט צום ייגניטשקען אַפיציר:
 — קלויב אַליין אויס, וואָס מיר זאָלן טרינקען, — האָט ער גע-
 זאָגט, דערלאַנגענדיק אים די קאַרטע און קוקנדיק אויף אים.
 — זאָל זיין ריינוויין, — האָט דער יונגער אַפיציר געזאָגט, וואַרפּנ-
 זיך זייטיקע בליקן אויף ווראַנסקין און באַמיענדיק זיך מיט די פינגער
 אַנצוכאַפּן די קוים שפּראַצנדיקע וואַנסעלעך. זעענדיק, אז ווראַנסקי דרייט
 זיך נישט אויס, איז דער יונגער אַפיציר אויפגעשטאַנען.
 — קום אין ביִפּאַרד-צימער אַריין, — האָט ער געזאָגט.
 דער דיקער אַפיציר איז געהאַרכזאַם אויפגעשטאַנען, און זיי האָבן
 זיך געלאָזט גיין צו דער טיר.
 אין דער צייט איז אין צימער אַריינגעגאַנגען דער הויכער און
 שלאַנקער ריטמיסטער יאַשווין און, אינדערהייך אַרויף, מיט ביטול
 אַ שאַקל טוענדיק מיטן קאַפּ צו די צוויי אַפיצירן, איז ער צוגעגאַנגען צו
 ווראַנסקין.
 — אַ! אַט איז ער! — האָט ער אַ געשריי געטון, פעסט אַ קלאַפּ
 געבנדיק אים מיט זיין גרויסער האַנט איבערן אַקסעלבאַנד. ווראַנסקי האָט
 זיך ביזו אומגעקוקט, אָבער זיין פנים האָט גלייך אויפגעשיינט מיט דער
 אים אייגנטימלעכער רויקייט און אַנטשלאַסענער ליבֿלעכקייט.
 — קלוג, אַליאַשאַ, — האָט דער ריטמיסטער געזאָגט מיט אַ הויכן
 באַריטאַן. אַצינד עס עפעס און טרויבן אויס איין גלעזלעך.
 — עס ווילט זיך גאַרנישט עסן.
 — אַט דאָס הייסט אומשיידבאַרע, — האָט יאַשווין צוגעגעבן, שפּאַ-
 טיש קוקנדיק אויף די אַפיצירן, וועלכע זענען אין דער צייט אַרויסגעגאַנגען

פון צימער. אין ער האט זיך געזעצט לעבן וואַנאָסקין, איינבייגנדיק אין שאַרפע ווינקלען זיינע, צו לאַנגע לײט דער הייך פון די שטולן, לענדן און שינביינער אין די שמאַלע רייטהויזן. — פאַרוואָט-זשע ביסטו געכטן נישט געקומען אין קראַסנענסקי טעאטער? די גומער אַוואַ איז גאַרנישט מיאוס געווען, וווּ ביסטו געווען?

— איך האָב מיך פאַרזעסן באַ די טווערסקיס, — האָט וואַנאָסקי געזאָגט.

— א! — האָט זיך יאַשווין אָנגערופֿן.

יאַשווין, אַ שפּילער, אַ הילטיי און נישט בלויז אַ מענטש אָן שום יסודות, נאָר מיט אוממאַראַלישע יסודות, — יאַשווין איז אין פּוּלֿק געווען וואַנאָסקיס בעסטער פּריינט, וואַנאָסקי האָט אים אויך לייב געהאַט אי פאַר זיין אומגעוויינלעכער פיזישער קראַפט, וועלכע ער האָט מערסטנטיילס אַרויסגעוויזן דערמיט, וואָס ער האָט געקאָנט טרינקען ווי אַ פּאַס, נישט שלאָפֿן און זיין אַלץ דער אייגענער, אי פאַר דעם גרויסן מאַראַלישן פּוּח, וועלכן ער האָט אַרויסגעוויזן אין זיינע באַציונגען צו די שעפֿן און חברים, אַרויסרופֿנדיק צו זיך מורא און אַכטונג, און אינם שפּילן, וואָס ער האָט געפירט אויף צענדליקער טויזנטער און תּמיד, נישט געקוקט אויפֿן אויס-געטרונקענעם היין, אַזוי ראַפּינירט און אַנטשלאָסן, אַז ער האָט זיך גע-רעכנט פאַרן ערשטן שפּילער אין ענגלישן קלוב. וואַנאָסקי האָט אים געשעצט און לייב געהאַט באַזונדערס דערפאַר, וואָס ער האָט געפּילט, אַז יאַשווין האָט אים לייב נישט פאַר זיין נאָמען און רייכקייט, נאָר פאַר אים אַליין. און פון אַלע מענטשן וואָלט וואַנאָסקי מיט אים איינעם גע-וואָלט רעדן וועגן זיין לייבע. ער האָט געפּילט, אַז בלויז יאַשווין, נישט געקוקט דערויף, וואָס ער האָט, דאַכט זיך, פאַראַכטעט יעדעס גע-פּיל, — ער איינער, האָט זיך וואַנאָסקין געדאַכט, וואָלט געקאָנט פאַר-שטיין די שטאַרקע ליידנשאַפט, וועלכע האָט אַצינד אָנגעפּילט זיין גאַנץ לעבן. חוצדעם איז ער געווען זיכער, אַז יאַשווין געפינט שוין זיכער נישט קיין פאַרגעניגן אין רכילות און אין אַ סקאַנדאַל, נאָר פאַרשטייט דאָסדאָזיקע געפּיל, ווי מען דאַרף, דאָס הייסט, ער ווייסט און גלייבט, אַז לייבע, דאָס איז נישט קיין שפּאַס, נישט קיין פאַרוויילונג, נאָר עפעס ער-ג-טעמערס און וויכטיקערס.

וואַנאָסקי האָט נישט גערעדט מיט אים וועגן זיין לייבע, אָבער ער

האַט געוואָסט, אָז ער ווייסט אַלץ, פאַרשטייט אַלץ, חיי מען דאַרף, און דאָס איז אים אָנגענעם געווען צו זעען לויט זיינע אויגן.

— א, יא! — האָט ער געזאָגט אויף דעם, וואָס וואַנאָסקי איז גע-
ווען פאַ די טווערסקיט, און, אַ בליץ טוענדיק מיט זיינע שוואַרצע אויגן,
האַט ער זיך אָנגענומען פאַ דער לינקער וואַנסע און זי אָנגעהויבן אַרײַנ-
מאַכן אין מויל לויט זיין שלעכטער געווינהייט.

— נו, און דו וואָס האָסט נעכטן געטון? געווינען? — האָט
וואַנאָסקי געפרעגט.

— אַכט טויזנט. אָבער דריי זענען נישט קיין גוטע, ווער ווייסט צי
ער וועט אָפגעבן.

— נו, קאַנסטו פאַר מיר שוין פאַרשפילן, — האָט וואַנאָסקי לאַכנ-
דיק געזאָגט. (יאַשווין האָט געשטעלט אַ גרויסן געוועט פאַר וואַנאָסקי).
— איך וועל בשום אופן נישט פאַרשפילן. איין מאַכאַטין איז
געפערלעך.

און דער שמועס איז איבערגעגאַנגען אויף דער דערוואַרטונג פונם
היינטיקן געיעג, וואָס בלוז וועגן דעם האָט וואַנאָסקי געקאַנט אַצינד
טראַכטן.

— קום, איך האָב געענדיקט, — האָט וואַנאָסקי געזאָגט, איז אויפ-
געשטאַנען און זיך געלאָזט גיין צו דער טיר. יאַשווין איז אויך אויפגע-
שטאַנען, אויסציענדיק זיינע ריזיקע פיס און דעם לאַנגן רוקן.

— פאַר מיר איז עסן מיטאַג נאָך פרי, אָבער אויסטרינקען דאַרף
מען. איך וועל פאַלד קימען. העי, וויין — האָט ער אַ געשריי געטון מיט
זיין באַרימטער אין קאַמאָדעווען געדיכטער שטימע, וואָס האָט געמאַכט
ציטערן די שוויבן, — ניין, מען דאַרף נישט! — האָט ער פאַלד ווידער
אַ געשריי געטון. — דו גייסט אַהיים, וועל איך מיט דיר גיין.

און ער איז מיטגעגאַנגען מיט וואַנאָסקין.

XX.

ווראָנסקי איז געשטאנען אין דער גערוימער און זויבערער, אויף דער העלמ איבער-עצוימטער, פינלענדישער כאטע. פעטריצקי האט אויך אין די לאגערס געווינט מיט אים צוזאמען. פעטריצקי איז געשלאָפן, ווען ווראָנסקי מיט יאשוויצן זענען אריינגעקומען אין שטוב.

— שטיי אויף, גענוג געשלאָפן, — האָט יאשווין געזאָגט. אַרונטער-גיינדיק הינטער דער פארצוימונג און טרייסלענדיק באם אַקסל דעם צע-שויבערטן פעטריצקין, וואָס האָט זיך איינגעראָפן מיט דער נאָז אין קישן. פעטריצקי איז פלוצלינג אויפגעשפרונגען אויף די קניען און זיך אַרומגעקוקט.

— דיין ברודער איז דאָ געווען, — האָט ער געזאָגט ווראָנסקין. — האָט מיך אויפגעוועקט, דער טייוול זאל אים נעמען, געזאָגט, אז ער וועט נאָכאמאָל קומען. — און ער האָט ווידער, אַרויפציענדיק די קאָלדרע, זיך אַ וואָרף געטון אויפן קישן. — לאָז שוין אָפּ, יאשווין, — האָט ער געזאָגט. בייזערנדיק זיך אויף יאשווינען, וועלכער האָט געשלעפט פון אים די קאָלדרע. — לאָז אָפּ! — ער האָט זיך אויסגעדרייט און געעפנט די אויגן. דו זאָג בעסער וואָס צו טרינקען. זאָג פאַסקודנעקייט אין מויל, אַז...

— בראַנפן איז בעסער פֿין אַלץ, — האָט יאשווין אַרויסגעבאָטע-וועט. — טערעשטשענקאַ! בראַנפן דעם הער און אויגעקעס! — האָט ער אַ געשריי געטון, אַפנים ליב האַבנדיק צו הערן זיין קול.

— בראַנפן מיינסטו אַ? — האָט פעטריצקי געפרענט, קרימענדיק זיך און אויסרייבנדיק זיך די אויגן. — און דו וועסט טרינקען? צוזאָ-מען וועל איך טרינקען! ווראָנסקי, וועסט טרינקען? — האָט פעטריצקי געזאָגט. אויפשטייענדיק און אייזילנדיק זיך אונטער די הענט אין דער טיגער-קאָלדרע. ער איז אריינגעגאנגען אין דער טיר פון דער פארצוי-מונג האָט אויפגעהויבן די הענט און אָנגעהויבן זינגען אויף פראַנצויזיש: „געווען אַ קעניג אין טוי-לע“... — ווראָנסקי, וועסט מאַכן אַ פוסה?

— טראָג דיך, — האָט ווראָנסקי געזאָגט, אָנטוענדיק דעם סורדומ, וועלכן דער לאַקיי האָט אים דערלאַנגט.

— וויהין דאָס? — האָט אים יאָשווין געפרעגט. — אָט האָסטו אויך די טראַקיע, — האָט ער צוגעגעבן, דערזענדיק די צופאַרנ-דיקע קאָטש.

— אין דער פערדשטאַל אַריין, כ'דאַרף נאָך אויך צו בריאַנסקין וועגן די פערד, — האָט ווּראַנסקי געזאָגט.

ווּראַנסקי האָט טאַקע צוגעזאָגט צו זיין באַ בריאַנסקין, צען ווּיאַרסט פון פעטערהאַף, און ברענגען אים געלט פאַר די פערד, און ער האָט גע-וואָלט באַוווּיזן צו זיין אויך דאָרט. אָבער די חברים האָבן גלייך פאַרשטאַ-נען, אַז ער פאַרט נישט בלויו אַהין.

פעטריצקי, זינגענדיק ווייטער, האָט אַ ווונק געטון מיט אַן אויג און אָנגעבלאָזן די ליפן, אַזוויי זאָגנדיק: מיר ווייסן, וואָס פאַר אַ בריאַנסקי דאָס איז.

— זע, פאַרשפעטיק נישט! — האָט יאָשווין בלויו געזאָגט און, פדי צו בייטן דעם געשפרעך: — וואָס איז מיט מיין גניאָדן. ער דינט גיט? — האָט ער אַ פרעג געטון, קוקנדיק אין פענצטער אַריין. וועגן דעם מיטלסטן פערד, וואָס ער האָט פאַרקויפט.

— שטיי! — האָט פעטריצקי אויסגעשריגן צו דעם שוין אַוועקגייענ-דיקן ווּראַנסקין. — דיין ברודער האָט איבערגעלאָזט אַ בריוו פאַר דיר און אַ צעטעלע. וואַרט-צו, ווו זענען זיי?

ווּראַנסקי האָט זיך אָפגעשטעלט.

— נו, ווו-זשע זענען זיי?

— ווו זענען זיי? אָט וואָס ס'איז די פראַגע! — האָט פעטריצקי פוייערלעך אַ זאָג געטון, אַ פיר טוענדיק פון דער נאָז אינדערהיך אַרויף מייטן ווייזפינגער.

— זאָג-זשע, דאָס איז נאַריש! — האָט ווּראַנסקי שמייכלענדיק געזאָגט.

— דעם קאַמין האָב איך נישט געהייצט. דאָ ערגעץ.

— נו, גענוג געהאַקט אַ טשייניק! ווו-זשע איז דער בריוו?

— ניין, כ'לעפן, איך האָב פירגעסן. אָדער איך האָב אין חלום געזעען. וואַרט-צו, וואַרט-צו! וואָס-זשע ביסטו בייו! ווען דו וואָלסט, מי איך בעכטן, אויסגעטרונקען צו פיר פלעשלעך אויף אַ מענטש, וואָלסטו פאַרגעסן, ווו דו ליגסט. וואַרט-צו, איך וועל מיך גלייך דערמאַנען.

פעטריצקי איז אַרױנטערגעגאַנגען הינטער דער פאַרצױמונג פֿון האָט זיך געלייגט אויף זײַן בעט.

— שטיי! אַזױ בין איך געלעגן, אַזױ איז ער געשטאַנען. יאָ יאָ-יאָ יאָ... אַט איז ער! — און פעטריצקי האָט אַרױסגענומען דעם ברוי פֿון אונטערן מאַטראַץ אַפער, װױהיך ער האָט אים געהאַט פֿאַהאַלטן.

האַנטסקי האָט גענומען דעם ברוי און דעם ברודערס צעטעלע. דאָס איז געװען טאַקע דאָס, אויף װאַס ער האָט זיך געריכט, — פֿון דער מוטער מיט פֿאַרװורפֿן דערפֿאַר, װאַס ער קומט נישט, און אַ צעטעלע פֿון ברודער, אין װעלכן עס איז געװאַנט געװאַרן, אַז מען דאַרף זיך דורכ-שמועסן. האַנטסקי האָט געװוסט, אַז דאָס איז אַלץ װעגן זעלבן. װאַס גייט זײַ אָן! האָט האַנטסקי אַ טראַכט געטון און, צעקנייטשנדיק די ברוי, האָט ער זײַ אַרױנגערוקט צװישן די קנעפֿלעך פֿון סוּדוט, פֿדי זײַ אויפֿמערקזאַם איבערצולײענען אויפֿן װעג. אין פֿאַרהױז פֿון דער שטוב האָט ער פֿאַגענט צװײ אַפֿיצירן: איינער פֿון אייגענעם, און דער אַנדערער פֿון אַ צװײטן פֿולק.

האַנטסקי דיראַ איז תמיד געװען דער מקום-מקלט פֿון אַלע אַפֿיצירן.

— װױהיך?

— אַז ענין, קײן פעטערהאַף.

— און דאָס פֿערד איז געקומען פֿון צאַרסקאַיע?

— געקומען, אָבער איך האָב נאָך נישט געזען.

— מען זאָגט, מאַכאַטינס גלאַדיצטאַר האָט אָנגעהויבן צו לאַמען.

— נאַרײַשקײטן! נאָר װי אַזױ װעט איר אײַן דער פֿלאַסע דאַרכ-

רייטן? — האָט אַ צװײטער געזאָגט.

— אַט זענען מײַנע רעטער! — האָט, דערזעענדיק די אַרײַנגעקו-

מענע, אויסגעשריגן פעטריצקי, פֿאַר װעלכן דער אַרדײַנאַנס איז געשטאַנען

מיט בראָנפֿן און מיט אַ געװאַלצענער אַױגערקע אויף אַ טאַץ. — אַז יאַש-

זײַן הייסט טרינקען, פֿדי זיך אויפֿצופֿרישן.

— נו, איר האָט אונז שױן געגעבן נעכטן, — האָט אײַנער פֿון די

געקומענע געזאָגט, — די גאַנצע נאַכט נישט געלאָזט שלאָפֿן.

— נײַן, אָבער װי אַזױ מיר האָבן פֿאַרענדיקט! — האָט פעטריצקי

דערציילט. — װאַלקאַװ איז אַרױפֿגעקראַכן אויפֿן דאַך און זאָגט, אַז אים

איז טרויעריק. זאָג איך: אַהער מוזיק, אַ לװײַה-מאַרש! אַזױ איז ער טאַקע

אַנטשלאָפֿן געװאַרן אויפֿן דאַך אונטערן לװײַה-מאַרש.

— טרינק, טרינק בראָנפֿן אומבאַדינגט, און דערנאָך סעלצער-װאַ-

שטייף און אין אַ קורץ זשאַקעטל, מיט אַ בינטעלע האָר, וואָס איז אי-
בערגעלאָזט געוואָרן בלויז אינטער דער גאַמבע, איז מיט דעם אימגע-
שיקטן גאַנג פון די זשאַקיען, צעשפרייטנדיק די עלנבויגנס און וויגנדיק
זיך, אַרויסגעגאַנגען אים אַקעגן.

— נו, וויאָזוי איז פרוי-פרו? — האָט ווראַנסקי געפרעגט אויף
ענגליש.

All right, sir — אַלץ אין אָרדנונג, הער, — האָט ערגעץ
דאָרט איב, ווייניק אין האַלז אַ זאָג געטו דעם ענגלענדערס קול. — בע-
סער גייט נישט אַריין, — האָט ער צוגעגעבן, אויפהייבנדיק דעם הוט. —
איך האָב אָנגעטון די קעלזשאַ, אין דאָס פערד איז צערייצט. גלייכער נישט
צו גיין, דאָס דענערווירט דאָס פערד.

— גיין, איך וועל שוין גיין. מיר גלויבט זיך אַ קוק טון.
— קומט, — האָט דער ענגלענדער געזאָגט, נאָך אַלץ אזוי נישט
עפנענדיק דאָס מויל; ער האָט זיך אָנגעכמורעט און, מאַכנדיק מיט די
עלנבויגנס, גענומען גיין פאַרויס מיט זיין צעשרויפטן גאַנג.

זיי זענען אַריינגעגאַנגען אין הויפל פאַרן באַראַק. דער וועכטער,
אין אַ ריינער קירשקע, זאָן אויסגעפּוזט כוואַטסקע בחורל, מיט אַ פעזים
אין דער האַנט. האָט באַגעגנט די אַריינגייענדיקע און איז זיי נאָכגעגאַנ-
גען. אין באַראַק זענען געשטאַנען פינף פערד אין באַזונדערע שטאַלן, און
ווראַנסקי האָט געוויסט, אז דאָ אַהער האָט אויך היינט געדאַרפט געברענגט
ווערן און דאַרף שטיין זיין הויפט-קעגנער, מאַכאַטיגס געלער גלאַדיאַטאָר.
נאָך מער ווי זיין פערד, האָט זיך ווראַנסקי געגלויבט צו זען דעם גלאַ-
דיאַטאָר, וועלכן ער האָט נאָך נישט געזען; אָבער ווראַנסקי האָט גע-
וויסט, אז לויט די אַנשטענדיקייטס-געזעצן פון פערד-ספּאָרט, איז נישט
בלויז פאַרבאָטן צו זען אים, נאָר עס איז אפילו נישט אָנשטענדיק זיך
אויסצופרעגן וועגן אים. אין דער צייט, וואָס ער איז געגאַנגען איבערן
קאַרידאָר, האָט דאָס ייגל געפנט די טיר אין דער צווייטער שטאַל אַריין
לינקס, און ווראַנסקי האָט דערזען אַ געל היפש פערד און ווייסע פיס.
ער האָט געוויסט, אז דאָס איז גלאַדיאַטאָר, נאָר מיטן געפיל פון אַ מענטש,
וואָס דרייט זיך אַוועק פון אַ פרעמדן געפנטן בריוו, האָט ער זיך אַוועק-
געדרייט און איז צוגעגאַנגען צו דער שטאַל פון פרוי-פרו.
— דאָ איז מאַק... מאַק... איך קאָן קיינמאַל נישט אַרויסזאָגן דעם-
דאָזיקן נאָמען. — האָט דער ענגלענדער געזאָגט איבערן אַקסל אַריבער.

אָנױונדיק מיטן גראָפן פינגער אין שוואַרצן נאַגל אויף דער שטאַל פון בלױזאַטאַר.

— מאכאַטינס? יא, דאָס איז מיין איינציקער ערנסטער קעגנער, — האָט וואַנאַסקי געאַגט.

— ווען איר וואָלט גערײטן אויף אים, — האָט דער ענגלענדער געוואָגט, — וואָלט איך פאַר אייך געהאַלטן.

— פרוּ-פרוּ איז נערוועז, ער איז שטאַרקער, — האָט וואַנאַסקי גע-אַגט, שמיילענדיק פון דעם שבח פאַר זײן רײטן.

— מיט שטערונגען איז אינגאַנצן געווענדט אין רײטן און אין pluck, — האָט דער ענגלענדער געוואָגט.

Pluck, דאָס הייסט ענערגיע און דרייסטקייט, האָט וואַנאַסקי נישט געוואָלט אין זיך געניג, נאָר, וואָס עס איז אַ סך וויכטיקער. ער איז געווען פעסט איבערצייגט, אַז קײנער אין דער וועלט קאָן נישט האָבן דעמדאָזיקן pluck מער, ווי ער.

— און אַר ווייסט זיכער, אַז ס'איז נישט נײטיק געווען קײן שטאַרקער שוויצן?

— מען דאַרף נישט, — האָט דער ענגלענדער געענטפערט. — אין בעט אייך, רעדט נישט הויך. דאָס פערד דענערווירט זיך, — האָט ער צוגעגעבן, אָנױונדיק מיטן קאַפּ אויף דער פאַרמאַכטער שטאַל, פאַר וועלכער זײ זענען געשטאַנען. אין וווּ עס האָט זיך געהערט דאָס איבער-שמעלן פון די פיס אויפן שטרוי.

ער האָט געעפנט די טיר, און וואַנאַסקי איז אַרײנגעוואַנגען אין שטאַל, וואָס איז שוואַך באַלויכטן געווען פון איין קלײן פענצטערל. אין שטאַל, איבערקלײבנדיק מיט די פיס איבערן פרישן שטרוי, איז געשטאַ-גען אַ טונקל-גניאַדע פערד מיט אַ קעלזשע. אַרומקיקנדיק זיך אין דער האַלב-ליכטיקייט פון שטאַל, האָט וואַנאַסקי ווידער נישט היילנדיק אַרומגע-נומען מיט איין אַלגעמײנעם בליק דעם גאַנצן געבוי פון זײן באַליבט פערד... פרוּ-פרוּ איז געווען אַ פערד פון מיטעלן וויקס און לײטן געבוי נישט פאַרװורפסלאָז. זי איז אינגאַנצן געווען שמאַלבייניק; הגם איר ברוסט-קאַסטן האָט שטאַרק זיך אַרויסגערוקט פאַרויס, איז די ברוסט געווען שוואַך. דער הינטן האָט אַ ביסל אַרעפגעוואָנגען, און די פערדערשטע און באַזונדערס די הינטערשטע פיס זענען געווען באַדייטנד קרימלעך. די מוסקלן פון די הינטערשטע און פערדערשטע פיס זענען נישט געווען באַ-אַנדערס גרויס, נאָר דערפאַר אין ווקן איז דאָס פערד געווען אומגעווייני-

לעך ברייט, וואָס ס'האָט באַזונדערס איבעראַשט אַצינד, באַ איר טרעני-
 רונג און אָפגעצערטן בויך. די ביינער פון אירע פיס גינערדיקער פון די
 קניען האָבן אויסגעזען נישט גרעפער פון אַ פינגער, קוקנדיק פון פאַרנט,
 נאָר דערפֿאַר ענען זיי געווען אומגעוויינלעך ברייט, קוקנדיק פון דער
 זייט. זי איז אינגאנצן, חוץ די ריפּן, אַזוי ווי געווען צווייפּגעדריקט אין
 די זייטן און אויסגעצויגן אין דער טיף. אָבער זי האָט פּאַרמאַגט אין
 העכסטן גראַד אַ מעלה, וואָס האָט גענייט צו פאַרגעסן אַלע חסרונות;
 דינאָזיקע מעלה איז געווען דאָס בלוט, — יענן בלוט, וואָס רופט
 זיך אַפּ, לויטן ענגלישן אויסדרוק. די שאַרף אַרויסגערוקטע מוסקולן פון
 אונטער דער אַדערן-נעץ, וואָס איז צעצויגן געווען איבער דער דינער,
 באַוועגלעכער און, ווי סאַמעט, גלאַטער פּעל, האָבן אויסגעזען פונקט
 אַזוי פּעסט, ווי ביינ. דער דאַרער קאַפּ אירער מיט די בולטע, בלישטעני-
 דיקע, פּריילעכע אויגן האָט זיך אויסגעפרייטערט באַם נאָציפּין אין די
 אַרויסגערוקטע נאָזלעכער מיטן בלוט אָנגעגאַסענעם הייטל פון אינעווייניק.
 אין דער גאַנצער פיגור אירער און באַזונדערס אין איר קאַפּ איז געווען
 אַ באַשטימטער, ענערגישער און איינציטיק צאַרטער אויסדרוק. זי איז
 געווען איינע פון יענע חיות, וועלכע רעדן, זאָכט זיך, נישט בלויז דער-
 פאַר, וואָס די מעכאַנישע איינריכטונג פון זייער מויל דערלויבט זיי דאָס
 נישט.

ווראַנסקין האָט יעדנפאַלס זיך געדאַכט, אַז זי פאַרשטייט אַלץ, וואָס
 ער, קוקנדיק אויף איר, פילט אַצינד.

ווי נאָר ווראַנסקי איז אַריינגעגאַנגען צו איר, האָט זי טיף אַרייני-
 געצויגן אין זיך די לופט און, פאַרשיקלענדיק זייטיק איר בולט אויג
 אַזוי, אַז דאָס ווייסל האָט זיך אָנגעגאַסן מיט בלוט, האָט זי פון
 דער קעגנאיבערדיקער זייט געקוקט אויף די אַריינגייענדיקע, טרייסלענ-
 דיק מיט דער קעלזשע און שטייף איבערטריטנדיק פון איין פּוס אויפן
 צווייטן.

— נו, אָט זעט איר, ווי זי איז אויפגערעגט, — האָט דער ענגלענ-
 דער געזאָגט.

— אַ ליבע! אַ ליבע! — האָט ווראַנסקי געזאָגט, צווייענדיק צום פּערד
 און איינגעמענדיק עס.

אָבער וואָס גענטער ער איז צוגענאַנגען, אַלץ מער האָט זי זיך
 אויפגערעגט. בלויז ווען ער איז צוגעקומען צו איר קאַפּ, איז זי פּלוצלינג
 שטיל געוואָרן, און אירע מוסקולן האָבן זיך אָנגעהויבן צו טרייסלען און-

טער דער דינער, הארטער שערשטש. ווראָנסקי האָט אַ גלעט געטון איר פעסטן האַלד. פאַרראַכטן אויפן שאַרפן קאַרק אַ פאַסמע פון דער גרויזע, האָט האָט זיך אַריבערגעוואָרפן אויף דער צווייטער זייט און זיך צוגע-רוקט מיטן פנים צו אירע זיינע, ווי דער פליגל פון אַ פלעדערמוז, צע-צוינענע נאָזלעכער. זי האָט, אויפציטערנדיק הויך אַריינגעצויגן און אַרויס-געלאָזט לופט פון די אָנגעשטרענגטע נאָזלעכער, ציגעדריקט דאָס שאַר-פע אויער און אויסגעצויגן די פעסטע שוואַרצע ליפּ צו ווראָנסקי, ווי וועלנדיק אים אָנכאַפן באַם אַרבל. אָבער, דערנאָנענדיק זיך אָן דער קעלוזע, האָט זי אַ טרייסל געטון מיט איר און ווידער אָנגעהויבן איבער-צושטעלן איינעם נאָכן צווייטן אירע געטאַקטע פיסלעך.

— באַרויק דיך, ליבע, באַרויק דיך ! — האָט ער געזאָגט, נאָך אַ נלעט געפנדיק איר איבערן הינטן, און מיט אַ פריידיקן באַווסטוויין, צו דאָס פערד איז אין בעסטן צושטאַנד, איז ער אַרויסגעגאַנגען פון שטאַל.

דעם פערדס אויפגענונג האָט זיך איבערגעגעבן אויך ווראָנסקי : ער האָט געשפירט, אַז דאָס בלוט האָט אים צוגעשטראָמט צום האַרץ און אַז אים, אויך אַזוי ווי דעם פערד, גלוסט זיך באַוועגן זיך, בייטן ; עס איז געווען אי שרעקלעך, אי פריילעך.

— נו, פאַרלאָז איך מיך אויף אייך, — האָט ער געזאָגט דעם ענג-לענדער, — האַלב זיבן אויפן אָרט.

— אַלץ אין אַרדנונג, — האָט דער ענגלענדער געזאָגט. — און איי ווהין פאַרט, מילאָרד ? — האָט ער אומגעריכט געפרעגט, באַ-ניצנדיק דעמדאָזיקן נאָמען my-Lord, וועלכן ער האָט כמעט קיינמאַל נישט באַנוצט.

ווראָנסקי האָט מיט פאַרווונדערונג אויפגעהויבן דעם קאַפּ און אַ קוק געטון, ווי ער האָט געקאָנט קוקן, נישט אין די אויגן אַריין, נאָר אויף דעם ענגלענדערס שטערן, וווּנדערדיק זיך אויף דער דרייטקייט פון זיין פּראָגע. אָבער, פאַרשטייענדיק, אַז דער ענגלענדער, שטעלנדיק די פראָגע, האָט געקוקט אויף אים נישט ווי אויף אַ באַלעבאַט, נאָר ווי אויף אַ זשאָקיי. האָט ער אים געענטפערט :

— איך דאַרף צו בריאָנסקי, אין אַ שעה אַרום וועל איך זיין אינדערהיים.

דאָס וויפילטע מאָל מען שטעלט מיר היינט דידאָזיקע פראָגע ! — האָט ער זיך געזאָגט און איז רויט געוואָרן, וואָס פלעגט זעלטן מיט אים

געשעען. דער ענגלענדער האָט אויפּמערקזאָם אַ קוק געטון אויף אים און, ווי ער וואָלט געוואָסט, ווהיין וואָנאָסקי פּאַרט, האָט ער צוגעגעבן :
— די ערשטע זאָך איז צי זיין רויק פּאַרן רייטן, — האָט ער גע-
זאָגט, — זייט נישט אין קיין שלעכטער שטימונג און צערודערט זיך
נישט מיט גאַרנישט.

All right, — האָט וואָנאָסקי שמייכלענדיק געענטפּערט
און אַרײַנשפּרינגענדיק אין דער קאַטש, האָט ער געהייסן פּאַרן קיין
פּעטערהאַף.

ווי נאָר ער איז אָפּגעפּאַרן עטלעכע טריט, האָט אַ וואָלקן, וואָס
האָט פון אינדערפּרי אָן געדראָט מיט רעגן, זיך אָנגערויקט, און עס האָט
אַ גאַס געטון אַ שלאַקס-רעגן.

— שלעכט, — האָט וואָנאָסקי אַ קלער געגעבן, אויפהייבנדיק די
בייד פון דער קאַטש. — ס'איז אזוי אויך זומפּיק געווען, און אַצינד וועט
שוין גאָר אַ בלאַטע זיין. זיצנדיק אַליין אין דער פּאַרמאַכטער קאַטש,
האָט ער אַרויסגענימען דער מוטערס בריוו און דעם ברודערס צעטעלע
און זיי איבערגעלייענט.

יב, דאָס אַרץ איז געווען דאָס אייגענע און דאָס אייגענע. אַלע,
זיין מוטער, זיין ברודער, אַלע האָבן געהאַלטן פּאַר נייטיק זיך אַרײַנצו-
מישן אין זיינע אינטימע אָנגעלעגנהייטן. די דאָזיקע אַרײַנמישונג האָט
אַרויסגערוּפּן באַ אים פּעס — אַ געפּיל, וועלכעס ער האָט זעלטן געשפּירט.
האָט גייט דאָס זיי אָן? פּאַרוואָס האָלט איטלעכער פּאַר אַ חוב צו זאָרגן
וועגן מיר? און פּאַרוואָס שטייען זיי צו צו מיר? איבער דעם, וואָס זיי זעען,
אַז דאָס איז עפעס אַזוינס, וואָס זיי קאָנען נישט פּאַרשטיין. ווען דאָס זאָל
זיין אַ געוויינלעכע באַנאַלע אַריסטאָקראַטישע פּאַרבינדונג, וואָלטן זיי מיך
צו רוד געלאָזט. זיי פּיל, אַז דאָס איז עפעס אַנדערש, אַז דאָס איז נישט
קיין שפּילעכע און אַז די דאָזיקע פּרוי איז טייערער פּאַר מיר פּונם לעבן.
און דאָס איז זיי טאַקע אומפּאַרשטענדלעך און דערפּאַר פּאַרדריסלעך.
וואָסערער ס'איז נישט אַין ס'זאָל נישט זיין אַונער גורל, האָבן מיר
אים געמאַכט און מיר קלאָנגן זיך נישט אויף אים, — האָט ער געזאָגט.
אין דעם וואָרט מיר פּאַראַייניקנדיק זיך מיט אַנען. — נישט זיי דאַרפּן
אונז לערנען, ווי אזוי צו לעבן. זיי האָבן אפּילו נישט קיין באַגריף וועגן
דעם, וואָס גליק איז אַזוינס, זיי הייסן נישט, אַז אָן דערדאָזיקער ליבע איז
פּאַר אונז נישטאָ נישט קיין גליק, נישט קיין אומגליק, — עס איז נישטאָ
קיין לעבן, האָט ער געטראַכט.

ער איז ביז געזען אויף אלע פאר דעם אריינמישן זיך טאקע דערפאר, וואָס ער האָט אין דער נשמה געפילט, אַז זיי, די אלע, זענען גערעכט. ער האָט געפילט, אַז די ליבע, וואָס האָט אים צוגיפגעפונדן מיט אַנזען, איז נישט קיין מינוט־לעכע עקזאלטאַציע, וועלכע וועט איבער־גיין, ווי עס גייען איבער די פאַרבינדונגען אין דער הויכער געזעלשאַפט, נישט איבער־לענדיק אינם לעבן פון דעם און דעם אַנדערן קיין אַנדערע שפורן, חוץ אַנגענעמע אָדער נישט אַנגענעמע זכרונות. ער האָט געפילט די גאַנצע פיינלעכקייט פון זיין און איר לאַגע, די גאַנצע שווערקייט פון אויטגעשטעלט זיין אויף די אייגן פון דער גאַנצער הויכער געזעלשאַפט, צו באַהאַלטן זייער ליבע, ליגנט זאָגן און אַפּנאַרן; און ליגנט זאָגן, אַפּ־באַרן, כיטרעווען און פסדר טראַכטן וועגן אַנדערע דעמאָלט, ווען די ליידנשאַפט, וואָס האָט זיי פאַרבוּנדן, איז געווען אַזוי שטאַרק, אַז זיי ביידע האָבן פאַרגעסן אַן אלעם איבעריקן, חוץ זייער ליבע.

ער האָט זיך דייטלעך דערמאַנט די אלע אָפּט זיך איבערחורנדיקע פאלן פון נויטווענדיקייט ליגנט צו זאָגן און אַפּנאַרן, וועלכע זענען אַזוי דעווידער געווען זיין נאַטור; באַזונדערס דייטלעך זיך דערמאַנט דאָס נישט איינמאַל אין איר באַמערקטע געפיל פון בושע פאר דערדאָזיקער נויטווענדיקייט אַפּזונאַרן אין ליגנט זאָגן, און ער האָט איבערגעלעבט אַ מאָדנע געפיל, וואָס פלעגט אים זינט זיין פאַרבינדונג מיט אַנזען, טייל־מאַל באַפאַלן. דאָס איז געווען אַ געפיל פון עקל צו עפעס: צי צו אלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטשן, צי צו זיך, צי צו דער גאַנצער וועלט, — ער האָט ריכטיק נישט געוויסט, אָבער ער האָט שטענדיק פאַרטריבן פון זיך דאָס־דאָזיקע מאָדנע געפיל, און אַצינד, אַפּטרייסלענדיק זיך, האָט ער פאַרגעזעצט דעם גאַנץ פון זיינע געדאַנקען.

יא, זי איז פריער געווען אומגליקלעך, אָבער שטאַלץ און רויק; און אַצינד קאָן זי נישט זיין רויק און ווירדיק, הגם זי ווייזט עס נישט אַרויס. יא, דאָס דאַרף מען פאַרענדיקן, האָט ער באַשלאָגן מיט זיך אַליין, און אים איז צום ערשטן מאָל איינגעפאַלן אַ גליקלעכער געדאַנק וועגן דעם, אַז ס'איז נייטיק אַ סוף צו מאַכן צו דערדאָזיקער ליגנט, און וואָס גיכער, אַלץ בעסער. „זי און זיך דאַרפן אלץ אַוועקוואַרפן און באַ־האַלטן זיך ערגעץ־וואו אַליין מיט אַנווער ליבע“, האָט ער זיך געזאָגט.

XXII.

דער שלאקס-רעגן האט נישט לאנג געדויערט, און ווען וואַנאָסקי איז צוגעפאָרן מיט דער גאנצער שנעלקייט פון מיטלסטן, וואָס האָט מיט-געצויגן די צוויי צוגעשפאָנטע פּערד, וואָס האָבן שוין אָן לייצן גאַלפּירט אין דער בלאַטע, האָט די זון ווידער אַרויסגעקוקט. די דעכער פון די דאַטשעס, די אַלטע ליפּעס פון די גערטנער אין ביידע זייטן פון דער הויפט-גאַס האָבן געלאָנגט מיט אַ נאַסן גלאַנץ. פון די צווייגן האָט פריי-לעך געטריפט און פון די דעכער איז געלאָגן וואָסער. ער האָט שוין נישט געקלערט וועגן דעם, ווי אזוי דער שלאַקס-רעגן וועט קאַליע מאַכן דעם היפּאָדראַם, נאָר איצט זיך געפרייט מיט דעם, וואָס אַ זאַנק דעמדאָויקן רעגן וועט ער זי זיכער טרעפן אינדערהיים איינע אַליין, וואָרים ער האָט געוואָלט, אַז אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש, וועלכער האָט נישט לאָנג זיך אומגעקערט פון די בעדער, פלעגט נישט צופאָרן פון פעטערבורג. האָפּנדיק זי צו טרעפן אַליין, איז וואַנאָסקי, ווי ער פלינגט עס שטענדיק טון, פּרי ווינציקער צו ווענדן אויף זיך די אויפּמערקזאַמקייט, אַרצפּגעגאַנגען, נישט אַריבערפאַרנדיק דאָס בריקל, און געגאַנגען צופּיס. ער איז נישט אַרויפגעגאַנגען פון דער גאַס אויפן גאַניק, נאָר אַריינגע-גאַנגען אין הויף.

— דער הער איז געקומען ז — האָט ער געפרעגט פאַם גערטנער.
 — נישט געקומען. די מאַדאַם איז אינדערהיים. דורכן גאַ-
 ניק ביטע; דאָרט זענען דאָ מענטשן, מ'וועט עפענען, — האָט דער גערטנער געענטפּערט.

און, איבערצייגנדיק זיך, אַז זי איז אַליין, און וועלנדיק זי טרעפן אין אומגעריכטיקייט, וואָרים ער האָט נישט צוגעזאָגט צו זיין היינט און זי קלערט זיכער נישט, אַז ער וועט קומען פאַר די געזעגן, האָט ער זיך געלאָזט גיין, צוהאַלטנדיק די שווערד און פאַרוזכטיק טרעטנדיק איבערן זאַמד פונם וועגל, דעם אויסגעזעצטן מיט פלומען, צו דער טעראַסע, וואָס איז אַרויסגעגאַנגען אין גאַרטן אַריין. וואַנאָסקי האָט אַצינד פאַרגעסן אַלץ, וואָס ער האָט געטראַכט אויפן וועג וועגן דער שווערטיקייט און פאַרוויקלעט-קייט פון זיין לאַגע. ער האָט געטראַכט וועגן איינס: אַז ער וועט זי פאַלד

דערזעען נישט בלויז אין דער פאנטאזיע, נאר א לעבעדיקע, אינגאצן, ווי זי איז אין דער ווירקלעכקייט. ער איז שוין אריינגעגאנגען, טרעטנדיק מיטן גאנצן פוס, פרי נישט צו רוישן, איבער די משופעדיקע שטיגן פון דער טעראסע, ווען ער האט זיך פלוצלינג דערמאנט אן דעם, וואס ער פלעגט תמיד פארגעסן, און וואס איז געווען די סאמע פינגלעכסטע זייט פון זיינע באציונגען צו איר, — איר זון, מיט זיין פרעגנדיקן, אפשטויסנדיקן בליק, הי אים האט זיך געדאכט.

דאסדאזיקע יינגל איז אפטער פון אלע אנדערע געווען די שטערונג אין זייערע באציונגען. ווען ער איז געווען דערביי, האבן נישט וואונדער נישט אנגא זיך דערלויבט צו רעדן וועגן עפעס אזוינס. וואס זיי וואלטן נישט געקאנט איבערחזרן אין דער קעגנזארט פון אלע, נאר זיי האבן אנהייב מיט אנדייטונגען זיך נישט דערלויבט צו רעדן דאס, וואס דאס יינגל וואלט נישט פארשטאנען. זיי האבן זיך דאס נישט אפגערעדט, אבער דאס האט זיך איינגעשטעלט פון זיך אליין, זיי וואלטן געהאלטן פאר א באליידיקונג פאר זיך אליין אפצונארן דאסדאזיקע קינד. אין זיין קעגנזארט האבן זיי גערעדט צווישן זיך, ווי פאקאנטע. אבער, נישט געקומט אויף דערדאזיקער פארזיכטיקייט, האט וואונדערט זיך געזען אונגעשטעלט אויף זיך דעם אויפמערקזאמען און פארווונדערטן בליק פון דעם קינד און א מאדנע אפהענטליכקייט, גלייכקייט דא צערטלעכקייט, דא קאלטקייט און שעמעוודיקייט אין דער באציונג צו זיך פונם יינגל. ווי דאס יינגל וואלט געפילט, אז צווישן דעמדאזיקן מענטש און זיין מוטער איז דא עפעס א וויכטיקע באציונג, וואס איר וויכטיקייט קאן ער נישט פארשטיין. ווירקלעך, דאס יינגל האט געפילט, אז ער קאן נישט פארשטיין דידאזיקע באציונג, און ער האט זיך געמאטערט און נישט געקאנט פארשטיין דאס געפיל, וואס ער דארף האבן צו דעמדאזיקן מענטש. מיט דער עמפינדלעכקייט פון א קינד צו דער אויסערונג פון א געפיל האט ער דייטלעך געזען, אז דער פאטער, די גווערנאנטין, די נאניע — אלע האבן נישט בלויז נישט ליב געהאט, נאר מיט פאראכטונג און מורא געקוקט אויף וואונדערט, הגם זיי האבן גארנישט גערעדט וועגן אים, און אז די מוטער האט געקוקט אויף אים ווי אויפן בעסטן פריינט.

וואס-זשע באדייט דאס? ווער איז ער אזעלכער? ווי אזוי דארף מען אים ליב האבן? אויב איך פארשטיי נישט, בין איך שולדיק אדער איך בין א נאריש אדער א שלעכט יינגל, האט דאס קינד געטראכט.

און דערפון האָט זיך דערנומען זיין פאַרשנדיקער, פּרעגנדיקער, טיילווייז
 גישט פריינטלעכער אויסדרוק, אי די שרעקעוויקיט, אי די נישט גלייכ-
 קייט, וועלכע האָבן אזוי געקוויילט וואָנסקין. די אַנוועזנהייט פון דעם-
 דאָזיקן קינד האָט תמיד און אומגעענדערט אַרויסגערופן אין וואָנסקין
 יענץ מאַדנע געפיל פון אורזאָכלאָזן עקל, וואָס ער האָט איבערגעלעבט
 די לעצטע צייט. די אַנוועזנהייט פונם דאָזיקן קינד האָט אַרויסגערופן אין
 וואָנסקין און אין אַנען אַ געפיל, ענלעך צום געפיל פון אַ ים שוועער,
 וואָס זעט לויטן קאַמפּאָס, אַז די ריכטונג, אין וועלכער ער באַוועגט זיך
 שנעל, גייט זיך ווייט פונאנדער מיט דער געהעריקער, נאָר אַז אַפּשטעלן
 די באַוועגונג איז נישט אין זיינע פּוּחות, אַז יעדע מינוט דערווייטערט
 אים אַליץ מער און מער און אַז מודה זיין פאַר זיך אין אַפּטרעטן — איז
 אַליץ איינס, וואָס מודה זיין זיך אין אומקום.

דאָסדאָזיקע קינד מיט זיין נאיוון בליק אויפן לעבן איז געווען דער
 קאַמפּאָס, וואָס האָט זיי געוויזן דעם גראַד פון זייער אַפּפּייגן זיך פון דעם,
 וואָס זיי האָבן געוואָלט, נאָר נישט געוואָלט וויסן.

דאָס מאָל איז סעריאָזשאַ נישט געווען אינדערהיים; זי איז געווען
 אינגאַנצן אַליין און איז געזעסן אויף דער טעראַסע, וואָרטנדיק אויפן צו-
 ריקקומען פון זון, וואָס איז אוועקגעגאַנגען שפּאַצירן און אים האָט גע-
 טראָפן דער רעגן, זי האָט געשיקט אַ מענטש און אַ מיידל און איז געזעסן
 וואָרטנדיק. אַנגעבון אין אַ ווייס קלייד מיט ברייטן האַפּט, איז זי געזעסן
 אין ווינקל פון דער טעראַסע הינטער די בלומען און נישט געהערט זיין
 אַנקומען. זי האָט געהאַלטן אַנגעבויגן איר שוואַרץ געלאַקטן קאַפּ און
 צוגעדריקט דעם שטערן צום קאַלטן שפּריץ-קענדל, וואָס איז געשטאַנען
 אויפן פּאַרענטש, און מיט זי הערלעכע הענט אירע מיט די אזוי אים
 באַקענטע רינגלעך צוגעהאַלטן דאָס שפּריץ-קענדל. די שיינקייט פון איר
 גאַנצער פיגור, פון קאַפּ, פון האַלז, פון די הענט האָט איטלעכעס מאָל,
 ווי עפעס אומגעריכטס, איבערראַשט וואָנסקין. ער האָט זיך אַפּגעשטעלט,
 קוקנדיק מיט אַנטציקונג אויף איר. ווי נאָר אַבער ער האָט געוואָלט מאַכן
 אַ טריט, פּדי זיך צו דערנענטערן צו איר, האָט זי שוין דערפילט זיין
 דערנענטערונג, אַפּגעשטופּט דאָס שפּריץ-קענדל און אויסגעדרייט צו אים
 איר דערהיזט פנים.

— וואָס איז מיט אייך? איר זענט נישט געזונט? — האָט ער גע-
 זאָגט אויף פּראַנציוזיש, צוגייענדיק צו איר. ער האָט געוואָלט צולויפן צו
 איר, אַבער, דערמאַנענדיק זיך, אַז עס קאַנען זיין זייטיקע, האָט ער זיך

אומגעקוקט אויף דער באַלקאָן-טיר און איז רויט געוואָרן, ווי ער פלעגט יעדעס מאָל רויט ווערן. פילנדיק, אז ער דאַרף זיך אומקוקן און מורא האָבן.

— גיין, איך בין געזונט, — האָט זי געזאָגט, אויפשטייענדיק און פּעסט דריקנדיק זיין אויסגעשטרעקטע האַנט. איך האָב מיך נישט גערעכט אויף... דיר.

— גאָט מיינער! וואָס פאַר אַ קאַלטע הענט! — האָט ער געזאָגט. — דו האָסט מיך דערשראָקן, — האָט זי געזאָגט. — איך בין אַליין און וואַרט אויף טעוּיאָזשען, ער איז געגאַנגען שפּאַצירן; זיי דאַרפן קומען פּונדאָנען.

אַבער, נישט געקוקט דערויף, וואָס זי האָט זיך באַמיט צו זיין רויק, האָבן אירע ליפּן זיך געטרייסלט.

— זייט מיר מוחל, וואָס איך בין געקומען, נאָר איך האָב נישט געקאָנט דורכמאַכן דעם טאָג, נישט האָבנדיק געזען אייך, — האָט ער זייטער גערעדט אויף פּראַנצויזיש, ווי ער פלעגט תמיד רעדן, אויסמיידנדיק דעם אוממעגלעך-קאַלטן איר צווישן זיי און דעם געפערלעכן דו אויף רוסיש.

— פאַרוואָס זשע מוחל זיין? עס פרייט מיך אזוי — אַבער איר זענט נישט געזונט אָדער האָט אַן עגמת נפש, — האָט ער פאַרגעזעצט, נישט אַרויסלאָזנדיק איר האַנט און אַנפייגנדיק זיך איבער איר. — וועגן וואָס האָט איר געטראַכט?

— אַלץ וועגן אייגענעם, — האָט זי געזאָגט מיט אַ שמיכל. זי האָט געזאָגט דעם אמת, ווען, אין וואָס פאַר אַ מינוט מען זאָל זי נישט געווען פּרעגן וועגן וואָס זי טראַכט, האָט זי אַן טעות געקאָנט ענטפערן: וועגן אייגענעם, וועגן מיין גליק און וועגן מיין אומגליק. זי האָט געטראַכט אַצינד טאַקע, ווען ער האָט זי געטראַפן, אָט וועגן וואָס: זי האָט געטראַכט, פאַרוואָס פאַר אַנדערע, פאַר בעטסי, לַמשל (זי האָט געוויסט וועגן איר געהימער פאַר דער וועלט פאַרבינדונג מיט טושקע-וויטשן). איז דאָס אַלץ אזוי גרינג, און פאַר איר אזוי פיינלעך. היינט וואָס דערדאָזיקער געדאַנק, איבער געוויסע טעמים, זי באַזונדער געפייניקט. זי האָט אים געפּרעגט וועגן די געיעגן. ער האָט איר געענטפערט און, זעענדיק, אז זי איז אויפגערגט, באַמיענדיק זיך צו צעשטרייען זי, האָט ער איר אָנגעהויבן דערציילן מיטן סאַמע איינפאַכסטן טאָן די פּרטים פון זיי צוגרייטונגען צו די געיעגן.

זאָגן אַדער נישט זאָגן? — האָט זי געקלערט, קוקנדיק אין זיינע
דיקע צערטלעכע אויגן אַריין. — ער איז אזוי גליקלעך, אזוי פאַרנומען
מיט זיינע געיעגן, אז ער וועט דאָס נישט פאַרשטיין, ווי מען דאַרף,
נישט פאַרשטיין די גאַנצע באַדייטונג פון דערדאָזיקער געשעעניש פאַר
אונד.

— אָבער איר האָט נישט געזאָגט, וועגן וואָס איר האָט געקלערט,
ווען איך בין אַריינגעקומען. — האָט ער געזאָגט, איבעררייסנדיק זיין
דערציילן, — איך בעט אייך, זאָגט!

זי האָט נישט גענוטפערט און, אָנבייגנדיק אַ ביסל דעם קעפּ, האָט
זי פון אונטערן שטערן געקוקט אויף אים פּרעגנדיק מיט אירע בלייטשענ-
דיקע אויגן פון אונטער די לאַנגע וויעס אַפּער, איר האַנט, וואָס האָט זיך
געשפּילט מיט אַן אָפּגעריסן בלאַט, האָט געציטערט. ער האָט דאָס גע-
זען, און זיין פנים האָט אויסגעדריקט די אונטערטעניקייט, שקלאַפּישע
איבערגעבינקייט, וועלכע פלעגט זי אזוי איבערקויפּן.

— איך זע, אז עס איז געשען עפעס. זי קאָן איך זיין אַ מינוט
רויק, וויסנדיק, אז איר האָט עגמט נפש, אין וועלכע איך באַטייליק מיך
נישט? זאָגט, אום גאָטס ווילן! — האָט ער בקשהדיק איבערגעהזרט.

„יא, איך וועל אים נישט מוחל זיין, אויב ער וועט נישט פאַרשטיין
די גאַנצע באַדייטונג פון דעמדאָזיקן. בעסער נישט רעדן, צוואַס אויס-
פרוּוון?“ האָט זי געטראַכט, נאָך אַלץ אזוי קוקנדיק אויף אים און פּילנ-
דיק, אז איר האַנט מיטן בלאַט ציטערט אַלץ מער און מער.

— אום גאָטס ווילן! — האָט ער איבערגעהזרט, אָננעמענדיק איר
האַנט.

— זאָגן?

— יא, יא, יא...

— איך בין מעוברת, — האָט זי געזאָגט שטיל, פאַמעלעך.
דאָס בלעטל אין איר האַנט האָט אָנגעהויבן נאָך שטאַרקער צו צי-
טערן, אָבער זי האָט נישט אַראָפּגעלאָזט די אויגן פון אים, פּדי צו זעען,
זי אזוי ער וועט דאָס אויפנעמען. ער איז בלייב געוואָרן, האָט געוואַלט
עפעס זאָגן, אָבער זיך אָפּגעשטעלט, אַרויסגעלאָזט איר האַנט און אַראָפּ-
געלאָזט דעם קאָפּ. „יא, ער האָט פאַרשטאַנען די גאַנצע באַדייטונג פון
דערדאָזיקער געשעעניש“, האָט זי אַ קלער געגעבן און דאָקבאַר אים
אַ דריק געטון די האַנט.

אָבער זי האָט זיך טועה געווען אין דעם, אַז ער האָט פאַרשטאַ-
 נען די פאַרדייטונג פון דער ידיעה אַזוי, ווי זי, די פרוי, האָט זי פאַר-
 שטאַנען. באַ דערדאָזיקער ידיעה האָט ער מיט אַ פאַרצענפאַכטער קראַפט
 דערשפירט דעם אָנפאַל פון יענעם געפיל פון עקל צו עמעצן, וואָס פלעגט
 אים באַפאַלן; נאָר איינציטיק האָט ער געשפירט, אַז דער קריזיס, וועלכן
 ער האָט געוואָלט, איז געקומען אַצינד, אַז מען קאָן נישט מער פאַרבאָרגן
 פאַרן מאַן און אַז ס'איז נייטיק אַזוי אַדער אַנדערש גיך איבערצורייסן
 די דאָזיקע אומנאַטירלעכע לאַגע. אָבער, חוצדעם, האָט איר פיזישע
 איינגערעגטקייט זיך איבערגעגעבן אים. ער האָט אַ בליק גע-
 טון אויף איר מיט אַ האַרציקן, אונטערטעניקן בליק, אַ קוש גע-
 טון איר האַנט, אויפגעשטאַנען און שווינגנדיק זיך איבערגעגאַנגען איבער
 דעין טעראַסע.

— יאָ, — האָט ער געזאָגט, אַנטשלאָסן צוגייענדיק צו איר. —
 נישט איך, נישט איר האָבן נישט געקוקט אויף אינזערע באַציונגען, ווי
 אויף אַ שפילעכע, און אַצינד איז אונזער גורל באַשלאָסן. עס איז נייטיק
 צו ענדיקן, — האָט ער געזאָגט, אומקוקנדיק זיך, — די ליגנט, אין וועלכער
 מיר לעבן.

— ענדיקן? ווי אַזוי זשע ענדיקן, אַלעקסיי? — האָט זי שטיל
 געזאָגט.

זי האָט זיך באַרויקט אַצינד, און איר פנים האָט געשיינט מיט אַ
 צערטלעכן שמייכל.

— פאַרלאָזן דעם מאַן און פאַרייניקן אונזער לעבן.
 — עס איז אַזוי אויך פאַרייניקט, — האָט זי קיים הערבאַר גע-
 ענטפערט.

— יאָ, נאָר אינגאַנצן, אינגאַנצן.
 — אָבער ווי אַזוי, אַלעקסיי, לערן מיר אויס, ווי אַזוי? — האָט
 זי געזאָגט מיט טרויעריקער איראַניע אויף דער אומאויסגעגלעכקייט פון
 איר לאַגע. — איז דען דאָ אַן אויסגאַנג פֿין אַזאַ לאַגע? בין איך דען
 נישט די פרוי פון מיין מאַן?

— פון יעדער לאַגע איז דאָ אַן אויסגאַנג. מען מוז זיך אַנטשליסן, —
 האָט ער געזאָגט. — אַלץ בעסער, ווי די לאַגע, אין וועלכער דו לעבסט.
 איך זע דאָך, ווי דו פייניקסט זיך. פון אַלץ, — אי פון דער געוועלשאַפט.
 אי פון זון, אי פון מאַן.

— אַך, בלויז נישט פון מאַן, — האָט זי אַ זאָג געטון מיט אַ פשוטן

און שפאטישן שמייכל. — איך ווייס נישט, איך טראכט נישט וועגן אים.
ער איז נישטאָ.

— דו רעדסט נישט אויפריכטיק. איך קען דייך. דו פייניקסט דייך
וועגן אים אויך.

— ער ווייסט אפילו נישט, — האָט זי געזאָגט, און פלוצלינג האָט
זי העלע רויטקייט אָנגעהויבן אַרויסטרעטן אויף איר פנים; די באַקן, דער
שטערן, דער האַלז אירער זענען רויט געוואָרן. און טרערן פון בושע
האַבן זיך באַוויזן אין אירע אויגן. — לאַמיר מער נישט רעדן וועגן אים.

XXIII.

וואַס האָט שוין עטלעכע מאָל געפרוּווט, הגם נישט אַזוי אַנט-
שלאָסן, ווי אַצינד, אַרויספירן זי אויף אַ שמועס וועגן איר לאַגע און
פלעגט אַיטלעכעס מאַל זיך אַנטרעפן אויף דער אייבערפלעכלעך און
לייכטער שטעלונג, מיט וועלכער זי האָט אַצינד געענטפערט אויף זיין
אַרויסרוף, ווי עס וואָלט געווען אין דעם עפעס אַזוינס, וואָס זי האָט נישט
געקאָנט אַדער נישט געוואָלט זיך קלאַר מאַכן. ס'האָט אויסגעזען, אַז ווי
נאָר זי האָט אָנגעהויבן צו רעדן וועגן דעם, איז זי, די אמתע אַנגאָ,
אחוועקגעגאַנגען ערגעץ אין זיך אַרײַן און עס איז אַרויסגעטרעטן אַ צוויי-
טע, אויסטערלישע, אים פרעמדע פרוי, וועלכע ער האָט נישט ליב, פאַר
וועלכער ער האָט מורא און וועלכע שטעלט אים אַ ווידערשטאַנד. אַבער
היינט האָט ער זיך אַנטשלאָסן אַרויסצוזאָגן אַלץ.

— צי ווייסט ער, אַדער נישט, — האָט וואַס האָט געזאָגט מיט זיין
געוויינלעך פעסטן און רויקן טאָן, — צי ווייסט ער, אַדער נישט, דאַס
גייט אונז נישט אָן. מיר קאָנען נישט... איר קאָנט נישט אַזוי בלייבן,
באַזונדערס אַצינד...

— וואָס-זשע קאָן מען לויט אייך טון? — האָט זי געפרעגט מיט
דער זעלבער לייכטער איראָנישקייט, זי, וועלכע האָט אַזוי מורא געהאַט,
אַז ער זאָל נישט אויפגעמען גרינג איר שוואַנגערשאַפט, האָט איצט פאַר-
דראָסן, דערפאַר, וואָס ער דרינגט פון דעם אַרויס די גייטיקייט עפעס
אוינטערצונעמען.

— דערקלערן אים אַלץ און פאַרלאָזן אים.

— זייער גוט; לאַמיר אָננעמען, איך וועל דאָס טון. — האָט זי
 געזאָגט. — איר וויסט, וואָס פון דעם וועט זיין? איך וועל פאַרויס אַלץ
 זאָגן, — און אַ בייער גלאַנץ האָט זיך אָנגעצונדן אין אירע גיט אַ מינוט
 פאַר דעם צערטלעכע אויגן. — אַ, איר האָט ליב אַ צווייטן און זענט
 אַרײַנגערעמט מיט אים אין אַ פאַרברעכערישער פאַרבינדונג. (זי האָט,
 פאַרשטעלנדיק דעם מאַן, געטון פונקט אזוי, ווי אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש,
 שטעלנדיק דעם טראָפּ אויפן פאַרברעכער'ן.) איך האָב אייך
 געוואָרנט וועגן די פּאַלגן אין רעליגיעזער, בירגערלעכער און פאַמיליע-
 האַפּטער פּאַציונג. איר האָט מיך נישט געהאַרכט, איצט קאָן איך נישט
 צו שאַנד מאַכן מיין נאָמען... — און מיין זון, האָט זי געוואָלט זאָגן,
 אָבער מיטן זון האָט זי נישט געקאָנט שפּאַסן. — צו שאַנד מאַכן מיין
 נאָמען, און נאָך עפעס פון דעם מין, — האָט זי צוגעגעבן. — בכלל
 וועט ער זאָגן מיט זיין מלוכהשער מאַניר און מיט קלאַרקייט און פינקט-
 לעכקייט, אז ער קאָן מיך נישט אַפּלאָזן, נאָר וועט אָנגעמען אַלע פון אים
 אַפּוהעגיקע מיטלען אָפּצושטעלן דעם סקאַנדאַל. און וועט טון רויק, פינקט-
 לעך דאָס, וואָס ער וועט זאָגן. אַט וואָס ס'וועט זיין. דאָס איז נישט קיין
 מענטש, נאָר אַ מאַשין, און אַ בייער מאַשין, ווען ער ווערט דערצערנט, —
 האָט זי צוגעגעבן, דערמאָננדיק זיך דערפּי אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטשן
 מיט אַלע פרטים פון זיין פיגור, מיט זיין מאַניר פון רעדן. זי האָט אים
 שוידריק געמאַכט פאַר דעם אַלעם נישט שיינעם, וואָס זי האָט נאָר געקאָנט
 געפינען אין אים, נישט מוחל זייענדיק אים גאַרנישט פאַר יענער שרעק-
 לעכער שולד, מיט וועלכער זי איז קעגן אים שולדיק געווען.

— אָבער, אַננא, — האָט וואָנסי געזאָגט מיט אַן איבערציגנדיגן,
 חייך קול, באַמיענדיק זיך צו באַרויקן זי, — פונדעסטוועגן איז גייטיק צו
 זאָגן אים, אין דערנאָך שוין צו פירן זיך לויט דעם, וואָס ער וועט אונ-
 טערנעמען.

— וואָס-זשע, אַנטלויפן?

— פאַרוואָס-זשע טאַקע נישט אַנטלויפן. איך זע נישט קיין
 מעגלעכקייט פאַרצוועצן דאָס. אין נישט פאַר זיך, — איך זע, אז איר
 לייזט.

— יאָ אַנטלויפן און ווערן אייער געליבטע, — האָט זי ביי-
 געזאָגט.

— אַננא, — האָט ער תרעומותדיק-צערטלעך אַ זאָג געטון.

— יא, — האָט זי פאַרגעזעצט, — ווערן אייער געלייבטע און אומ-
ברענגען אַלץ...

זי האָט היידער געוואָלט זאָגן: דעם זון, אָבער נישט געקאָנט אַרויס-
זאָגן דאָסדאָזיקע וואָרט.

וואָנאָסקי האָט נישט געקאָנט פאַרשטיין, ווי אזוי זי מיט איר שטאַר-
קער, ערלעכער נאַטור קאָן איבערטראָגן די דאָזיקע לאַגע פון פאַלשקייט
און נישט וועלן אַרויסגיין פון איר; אָבער ער האָט זיך נישט משער
געווען, אַז די הויפט-סיבה פון דעם איז דאָס וואָרט דער זון, וועל-
כעס זי האָט נישט געקאָנט אַרויסזאָגן. ווען זי האָט געקלערט וועגן זון
און זיינע קינפטיקע באַציונגען צו דער מוטער, וואָס האָט אוועקגעוואָרפן
זיין פאַטער, איז איר געוואָרן אזוי שרעקלעך טאָר דעם, וואָס זי האָט
געטון, אַז זי האָט מער נישט אַריינגעטראַכט, נאָר, ווי אַ פרוי, זיך באַמיט
בלויז מיט פאַלשע אייגנעדענישן און ווערטער זיך צו באַרויקן, פּדי אַלץ
זאָל בלייבן אויפן אַלטן שטייגער און פּדי צו קאָנען פאַרגעסן אָן דער
שרעקלעכער פראַגע, וואָס טוועט זיין מיטן זון.

— איך בעט דיך, איך בעט דיך, — האָט זי פּלוזלינג גאָר מיט
אָן אנדערן, אויפריכטיקן און צערטלעכן טאָן געזאָגט, אָננעמענדיק אים באַ-
דער האַנט, — רעד קיינמאָל נישט מיט מיר וועגן דעם.
— אָבער, אָננא...

— קיינמאָל, לאָז דאָס פאַר מיר. די גאַנצע נידעריקייט, די גאַנצע
שרעקלעכקייט פון מיין לאַגע ווייס איך; אָבער דאָס איז נישט אזוי לייכט
צו אַנטשיידן, ווי דו מיינסט. און לאָז דאָס פאַר מיר, און האַרד מיר.
קיינמאָל רעד נישט מיט מיר וועגן דעם. זאָגסטו מיר צו ז.. ניין, ניין,
זאָג צו...

— איך זאָג אַלץ צו, אָבער איך קאָן נישט זיין רויק, באַזונדערס
נאָכדעם, וואָס דו האָסט געזאָגט. איך קאָן נישט זיין רויק, ווען דו קאָנסט
נישט זיין רויק...

— איך? — האָט זי איבערגעחזרט. — יא, איך פייניק מיר טייל-
מאָל; אָבער דאָס וועט איבערגיין, אויב דו וועסט קיינמאָל נישט רעדן מיט
מיר וועגן דעם. ווען דו רעדסט מיט מיר וועגן דעם, דעמאָלט ערשט פייניקט
דאָס מיר.

— איך פאַרשטיי נישט, — האָט ער געזאָגט.
— איך ווייס, — האָט זי אים איבערגעשלאָגן, — ווי שווער עס
איז פאַר דיין ערלעכער נאַטור לייגט צו זאָגן, און כּיבאָדויער דיך.

איך טראכט אָפּט, ווי דו האָסט פאַר מיינעטוועגן אַ תּל געמאַכט פון דייך לעבן.

— איך האָב אויך דאָס אייגענע ערשט געטראַכט, — האָט ער געזאָגט: — ווי אזוי דו האָסט צויליב מיר געקאָנט צוֹלֶךְ מקריב זיין? איך קאָן מיר נישט מוחל זיין דאָס, וואָס דו ביסט אומגליקלעך.

— איך בין אומגליקלעך? — האָט זי געזאָגט, דערנענטערנדיק זיך צו אים און מיט אַ פּאַגייסטערטן שמייכל קוקנדיק אויף אים, — איך — בין ווי אַ הונגעריקער מענטש, וועלכן מען האָט געגעבן עסן. עס קאָן זיין, עס איז אים קאַלט, און זיינע מלבושים זענען צעריסן, און ער שעמט זיך, אָבער ער איז נישט אומגליקלעך. איך בין אומגליקלעך? ניין, אָם איז מיין גליק...

זי האָט דערהערט דאָס קול פון דעם זיך דעוונעטערנדיקן זון און, אַ וואָרף טוענדיק אַ שנעלן בליק אויף דער טעראַסע, איז זי האַסטיק אויפגעשטאַנען. איר בליק האָט זיך אָנגעצונדן מיט דעם אים פּאַקאַנטן פייער, זי האָט מיט אַ פלינקער באַוועגונג אויפגעהויבן אירע שיינע, מיט היינלעך באַדעקטע הענט, אים אָנגענומען באַם קאַפּ, אַ קיק געטון אויף אים מיט אַ לאַנגן בליק און, דערנענטערנדיק איר פנים מיט די אָפּענע, שמייכלענדיקע ליפּן, האָט זי אַ קיש געטון זיין מויל און ביידע אויגן און אים אָפּגעשטויסן. זי האָט געוואָלט גיין, אָבער ער האָט זי פאַרהאַלטן. — ווען? — האָט ער פליסטערנדיק אַ זאָג געטון, פּאַגייסטערט קוקנדיק אויף איר.

— היינט איינס אַ ווייגער, — האָט זי אַ פליסטער געטון און, שווער אָפּזיפּצנדיק, זיך געלאָזט גיין מיט איר לייכטן און פלינקן גאַנג אַקעגן דעם זון.

סעריאָזשען האָט דער רעגן געטראָפּן אין גרויסן גאַרטן, און ער איז מיט דער ניאָניע איבערגעזעסן אין דער האַלטאַנקע. — נו, צום ווידערזען, — האָט זי געזאָגט וואַנסקין. — אַצינד וואָרף מען באַלד אויף די געיעגן. בעסטי האָט צוגעזאָגט אַפּצוטראַעטן זאָך מיר.

אַ קיק טוענדיק אויפן ווייגער, איז אַראָפּסיי אַייליק אַוועקגעפאַרן.

XXIV.

דין וואָס האָט געקוקט אויפן זיינער אויפן באַלעקן פון די קאַרענינג, איז ער געווען אזוי צערודערט און פאַרנומען מיט זיינע גע- דאַנקען, אז ער האָט געווען די ווייזערס אויפן ציפערבלאַט, אָבער נישט געקאָנט פאַרשטיין, ווי שפעט ס'איז. ער איז אַרויסגעגאַנגען אויפן שאַסיי און, פאַרויכטיק טרעטנדיק איבער דער בלאַטע, זיך אַוועקגעלאָזט צו זיין קאַטש. ער איז געווען אזוי איבערפולט מיטן געפיל צו אַנגען, אז ער האָט אַפילו נישט געטראַכט, ווי שפעט ס'איז און צי ער האָט נאָך צייט צו פאַרן צו בריאַנסקין. באַ אים, ווי עס געשעט אָפט, איז געבליבן בלוז די אויסער- לעכע פעיקייט פון זכרון, וואָס ווייזט אָן וועלכע זאך ס'איז באַשלאָסן געוואָרן פריער צו טון. ער איז צוגעגאַנגען צו זיין קוטשער, וואָס איז אַנדערמילט געוואָרן אויף דער קעלביע שוין אין שיפן שאַטן פון אַ געדיכ- טער ליפּע, זיך געקויקט אַ וויילע מיט די זיילן מוקן און פליגעלעך, וואָס האָבן זיך געגאַסן און געדרייט איבער די פאַרשוויצטע פערד, און אויפגעקנדיק דעם קוטשער, איז ער אַריינגעשרונגען אין דער קאַטש און געהייסן פאַרן צו בריאַנסקין. ערשט נאָכן אָפּפאַרן אַ וואָרטט זיבן, איז ער צו זיך געקומען אויף אזוי פיל, אז ער האָט אַ קוק געטון אויפן זיינער און פאַרשטאַנען, אז עס איז האַלב זעקס און אז ער האָט פאַר- שפּעטיקט.

דעם טאָג איז געווען עטלעכע געיעגן: אַ קאַנוואַי-געיעג, דערנאָך אַ צוויי-וויאַ סטיק געיעג פון אַפּיצירן, אַ פיר-וויאַרטיקט און דאָס געיעג, אין וועלכן ער האָט זיך באַטייליקט. צו זיין געיעג האָט ער געקאָנט באַ- ווייזן צו קומען, נאָר אויב ער וועט פאַרן צו בריאַנסקין, וועט ער קוים- קוים קומען, און קומען, ווען עס וועט שוין זיין דער גאַנצער הויף. דאָס איז געווען נישט גוט. אָבער ער האָט געגעבן בריאַנסקין אַ וואָרט צו זיין באַ אים און דעריבער האָט ער באַשלאָסן צו פאַרן ווייטער, באַפעלנדיק דעם קוטשער נישט צו שווינען די טראַיקע.

ער איז געקומען צו בריאַנסקין, איז אָפּגעווען באַ אים פינף מינוט און האָט אַוועקגאלאָפּירט צוריק. דאָסדאָזיקע שנעלע פאַרן האָט אים באַ- זיכט. דאָס גאַנצע שוואַרע, וואָס איז געווען אין זיינע פאַציונגען צו

אנגען, די גאנצע אומבאשטימטקייט, וואָס איז געבליבן נאָך זייער גע-
שוער, אַלץ איז אַרויסגעשפּרונגען פון זיין קאָפּ; ער האָט מיט תּענוג און
אויסגענוג געטראַכט אַצינד וועגן געיעג, וועגן דעם, אָז ער וועט פּונ-
דעסטוועגן באַווייזן צו קימען, און פון צייט-צו-צייט האָט די דערוואַרטע
גליקלעכע זענוג פון דער היינטיקער נאכט זיך אָנגעצונדן ווי אַ העל ליכט אין
זיין דמיון.

דאָס געפיל פונם פאַרשטייענדן געיעג האָט אים אַלץ מער און מער
אַרומגעכאַפט, וואָס ווייטער און ווייטער ער איז אַריינגעפאַרן אין דער
אַטמוּספּערע פון די געיעגן, איבעריאָגנדיק די קאָשטן, וואָס זענען געפאַרן
פון די דאָטשעס און פון פעטערבורג אויף די געיעגן.

אין זיין ווינונג איז שוין קיינער נישט געווען אינדערהיים, —
אַלע זענען געווען אויף די געיעגן, און דער לאַקיי האָט אים אָפּגעוואַרט
פאַן טויער. בעת ער האָט זיך איבערגעטון, האָט דער לאַקיי אים מיט-
געטיילט, אָז עס האָט זיך שוין אָנגעהויבן דאָס צווייטע געיעג, אָז עס זענען
געקומען אַ סך הערן פּרעגן אויף אים און פון פּערדשטאַל איז צוויי מאָל
געקומען צו לויפן דאָס יינגל.

איבערגעטון זיך אָן איילעניש (ער האָט זיך קיינמאָל נישט געאיילט
אין נישט פאַרלוירן די זעלבסטערשונג), האָט זוראַנסק געהייסן פאַרן צו
די באַראַקן. פון די באַראַקן האָט ער שוין געזען דעם ים קאָשטן, פּוס-
גייער, זעלנער, וואָס האָבן אַרומגערינגלט דעם היפּאָדראַם, און די מיט
מענטשן ווימלענדיקע האַלטאַנקעס. עס איז, מסתּמא, פאַרגעקומען דאָס
צווייטע געיעג, ווייל אין דער צייט, וואָס ער איז אַריינגעגאַנגען אין באַ-
ראַקן, האָט ער געהערט אַ קלונג. צוגייענדיק צו דער פּערדשטאַל, האָט
ער זיך פּאַגעגנט מיט מאַכאַטינס וויספּיסקן געלן גלאַדיאַטאַר. אים האָט
מען אין אַן אַראַנזש-בלויזער דעקע מיט בלוי אַרומגעזומטע אויערן, וואָס
האַבן אויסגעזען אומגעהייער גרויס, געפירט אויפן היפּאָדראַם אַרויף.

— וווּ איז קאַרד ? — האָט ער געשרעגט באַם שטאַלדינער.

— אין שטאַל, מען זאָלט אָן.

אין דער געפונטער שטאַל איז פּרוי-פּרוי שוין געווען אָנגעזאַטלט.

מען האָט זיך געקליבן זי אַרויסצופירן.

— איך האָב נישט פאַרשפּעטיקט ?

— All right ! All right ! אַלץ אין אַרדנונג, — האָט דער

ענדלעכער אַ זאָג געטון, — זייט נישט אויפּגערגוט.

ווראַנסקי האָט נאָכאמאָל אַרומגענומען מיטן בליק די הערלעכע,

באַליבטע פאַרמען פון פערד, וואָס האָט געציטערט מיטן גאַנצן קערפער, און מיט אַנשטרענגונג זיך אַפרייסנדיק פון דעמאָזיקן בילד, איז ער אַרויסגעגאַנגען פון באַראַק. ער איז צוגעפאַרן צו די האַלטאַנקעס אין דער סאַמע באַקוועמסטער צייט. פּדי נישט צו ווענדן אויף זיך קיינעמס אויפֿ-מערקזאַמקייט. עס האָט זיך גאָר וואָס פאַרענדיקט דאָס צוויי-וויאַרטטיקע געיעג, און אַלע אויגן זענען געווענדט געווען אויף דעם קאַוואַלערגאַרד פאַרויס און דער לייבהוזאַר פון הינטן, וואָס האָבן מיט די לעצטע פּוהות געטריבן די פערד און זענען צוגעקומען צום סלופ. פון מיטן און פון דרויסן פון קרייז האָבן זיך אַלע געשטופּט צום סלופ. אין אַ קאַוואַלער-גאַרד-גרופּע פון זעלנער און אַפּיצירן האָט מיט הייליכקע אויסגעשרייען אויסגעדיקט די פרייז פונם דערוואַרטעטן טריומף פאַר זייער אַפּיציר און חבּה. ווּראַנסי איז אומבאַמערקט אַריינגעגאַנגען אינמיטן עולם כּמעט אין דער זעלבער צייט, ווען עס האָט זיך דערהערט דער קלונג, וואָס האָט פאַרענדיקט דאָס געיעג, און דער הויכער, מיט בלאַטע באַ-שפּריצטער קאַוואַלערגאַרד, וואָס איז געקומען דער ערשטער, אַראַפּ-לאַזנדיק זיך אויפן זאַטל, האָט אַנגעהויבן גאַבלאַזן די לייצן זיין גרויען, פון שוויס טונקל געוואַרענעם, זשעבאַק, וואָס האָט שווער גע-אַטעמט.

דער זשעבאַק, וואָס האָט מיט אַנשטרענגונג זיך פאַרהאַלטן מיט די פּיס, האָט פאַרקירצט דעם שנעלן גאַנג פון זיין גרויסן קערפער, און דער קאַוואַלערגאַר-אַפּיציר, ווי אַ מענטש — אויפגעוואַכט פון אַ שווערן שלאַף, האָט זיך אַרויסגעקוקט און מיט אַנשטרענגונג אַ שמיכל געטון. אַ מחנה אַייגענע און פּרעמדע האָט אים אַרומגערינגלט.

וואַנסי האָט בפּיוון אויסגעמיטן דעם אויסדערוויילטן, הויכועל-טישן עולם, וואָס האָט אַיינגעהאַלטן און פריי זיך באַוועגט. און דירכגע-שמעסט פאַר די האַלטאַנקעס. ער האָט דערקענט, אַז דאָרט איז אויך דאָ די קאַרעניאָ, בעטסי און זיין ברודערס ווייב, און איז בפּיוון, פּדי נישט צו צעשטרייען זיך, נישט צוגעגאַנגען צו זיי. אָבער די באַקאַנטע, וואָס ער האָט פּסדר באַגענוט, האָבן אים אַפּגעשטעלט, דערציילט די פּרטים פון די פאַרנעקומענע געיעגן און אויסגעפּרעגט, פאַרוואָס ער האָט פאַרשפּעיקט.

אין דער צייט, וואָס די באַטייליקטע אין געיעג זענען גערופן גע-וואָרן אין דער האַלטאַנקע אַריין צו באַקומען די פּריוון און אַלע האָבן זיך געווענדט אַהין, איז וואַנסיס עלטערער ברודער, אַלעקסאַנדער, אַ גיל-

קאָווינק מיט אַקסלענדער, אַ נישט הויכוויקסיקער, אויך אזאָ ברייטביי-
ניקער, ווי אַלעקסיי, נאָר נאָך אַ מער שיינער און ראָזער, מיט אַ רויטער
נאָז און אַ שיפורדיק, אָפן פנים — צוגעגאנגען צו אים.

— דו האָסט דערהאַלטן מיין צעטעלע ? — האָט ער געזאָגט. — דורך
איז קיינמאָל נישט צו טרעפן.

אַלעקסאנדער וואַנסי, נישט געקוקט אויף דעם הילטייאישן, איבער-
הויפט שיפורן לעבן, מיט וואָס ער איז באַקאנט געווען, איז געווען פולקאָם
אַ הויף-מענטש.

רעדנדיק מיטן ברודער וועגן אַ גאַנץ נישט אָנגענועמער זאָך פאַר-
אים און וויסנדיק, אז די אויגן פון אַ סך קאָנען זיין געווענדט אויף זיי,
האָט ער אַצינד געהאַט אַ שמיכלענדיקע מינע, ווי ער וואָלט וועגן עפעס
נישט וויכטיקס געשפּאַסט מיטן ברודער.

— איך האָב דערהאַלטן און, כ'לעבן, איך פאַרשטיי נישט, וועגן
וואָס דו זאָרגסט דורך, — האָט אַלעקסיי געזאָגט.

— איך זאָרג מיך וועגן דעם, וואָס ס'איז מיר ערשט באַמערקט
געוואָרן, אז דו ביסט נישטאָ און אז מאַנטיק האָט מען דורך באַגעגנט אין
פעטערהאָף.

— עס זענען פאַראַן זאָכן, וועלכע דאַרפן באַהאַנדלט ווערן בלויז
דורך די, וואָס זענען דירעקט פאַראינטערעסירט אין זיי, און די זאָך.
וועגן וועלכער דו זאָרגסט זיך אַזוי, איז אַזעלכע....

— יא, אָבער דעמאָלט דינט מען נישט, מען...
— איך בעט דורך נישט אריינצומישן זיך, און פּטור.

אַלעקסיי אַלעקסאנדראָוויטש אָנגעכמורעטע פנים איז בלייב געוואָרן
און דער אַרויסגערוקטער אונטערשטער קין זיינער האָט אַ ציטער געטון,
וואָס ס'פלעגט זעלטן פאַרקומען באַ אים. ער האָט, ווי אַ מענטש מיט
זייער אַ גוט האַרץ, זעלטן זיך געבייזערט, אָבער ווען ער איז ביזן גע-
ווען און ווען די גאַמבע האָט באַ אים געציטערט, איז ער, ווי ס'האָט
עס אויך געוואָסט אַלעקסאנדער וואַנסי, געווען געפּערלעך. אַלעקסאנדער
וואַנסי האָט פרייעך אַ שמיכל געטון.

— איך האָב בלויז געוואָלט איבערגעבן דער מוטערס בריוו. ענט-
פער איר און רעג דורך נישט אויף פאַרן רייטן. Bonne chance, — האָט
ער שמיכלענדיק צוגעגעבן און אַוועקגעגאנגען פון אים.

אָבער גלייך נאָך אים האָט ווידער אַ פריינטלעכע באַגריסונג אָפּ-
געשטעלט וואַנסיין.

— ווילסט נישט קענען קיין גוטע פריינט! וואָס מאַכסטו, mon i cher — האָט געזאָגט סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש אפילו דאָ, צווישן דעם פעטערבורגער גלאַנץ, בלאַנקענדיק נישט ווינציקער ווי אין מאַסקווע מיט זיין ראָז פנים און די גלאַנציקע צעקעמטע באַקנבערד. — איך בין נעכטן געקומען און עס פרייט מיך זייער, וואָס איך וועל זען דיין טרוימף. ווען זען מיר זיך?

— קום מצאָרן אַריין אין קאַזינאָ — האָט וואָסיסקי געזאָגט. ער האָט זיך אַנטשוילדיקט, אַ דריק געטון אים באַם אַרבל פון מאַנטל און איז אַוועקגעגאַנגען אינמיטן היפּאָדראָם, ווהיין מען האָט שוין אַריינגעפירט די פּערד צום גרויסן געיעג מיט די שטערונגען.

די פּאַרשוויצטע, פּאַרמאַטערטע פּערד, באַשייִליקטע אין געיעג, זענען, באַגלייט פון די שטאַלמייסטערס, אַוועקגעפירט געוואָרן אַהיים, און אַייבס נאָכן צווייטן האָבן זיך באַוווּן צום פּאַרשטייענדן געיעג נייע, פּרישע, צומיינסט ענגלישע פּערד, אין קופּקעס, מיט זייערע פּאַרצויגענע בייכער, ענלעך צו אויסטערלישע רייזיקע פּייגל. רעכטס האָט מען געפירט די אָפּגעמוגערטע שיינדייט פּרוי-פּרוי, וועלכע האָט, ווי אויף פּרוזשינעס, געטרעטן אויף אירע עלאַסאישע און גענוג לאַנגע פיס. נישט ווייט פון איר האָט מען אַראָפּגענומען די דעקע פונם גולדעוואַטע גלאַדיאַטאָר. די היפשע, פּראַכטפולע, פּוילשטענדיק רעגלמעסיקע פּאַרמען פון דעם זשורע-באַק מיטן ווונדערבאַרן הינטן און אויסעריגעוויינלעך קורצע, אויף די סאַמע קאַפיטעס זיצנדיקע געלענקען האָבן נישט ווילנדיק אָפּגעשטעלט וואָנסקיס אויפּגעקומאַקייט אויף זיך. ער האָט געוואָלט צוגיין צו זיין פּערד, אָבער אַ באַקאַנטער האָט אים ווידער פּאַרהאַלטן.

— און אַט איז קאַרענין, — האָט אים געזאָגט דער באַקאַנטער, מיט וועלכן ער האָט גערעדט. — ער זוכט די פּרוי, און זי איז אינעוויי-ניק איז דער ווילטאַנקע. איר האָט זי נישט געזען?

— גיין, נישט געזען, — האָט וואָסיסקי געענטפּערט און, נישט אומקוידיק זיך אפילו אויף דער האַלטאַנקע, אין וועלכער מען האָט אים אָנגעוויזן אויף דער קאַרענינאָ, איז ער צוגעגאַנגען צו זיין פּערד.

וואָסיסקי האָט נישט באַזיזן אַ קוק צו טון אויפן וואָסל, וועגן וועלכן מען האָט געדאַרפט מאַכן אַ פּאַראָרדנונג, ווי מען האָט די רייטערס אַרױף געטון צו דער האַלטאַנקע צום אַרויסנעמען גומערן און אַוועקשיקן זיי. מיט ערנסטע, שטרענגע, אַ סך מיט בלייכע פּנימער, זענען זיבעצן מאַן

אפיצירן זיך צונויפגעגאנגען צו דער האַלטשאַנקע און אַרויסגענומען די
נומערן. וואָנסקי האָט געקריגן דעם 7-טן נומער. עס האָט זיך דערהערט :
„אויפֿיצן !“

פֿילנדיק. אַז ער צוזאַמען מיט די איבעריקע רייטערס בילדעט דעם
צענטער, אויף וועלכן עס זענען אָפּגעשטעלט אַלע אויגן, איז וואָנסקי
אין אַ געשפּאַנטן צושטאַנד, ווען ער פּלעגט געוויינלעך ווערן פּאַמעלעך און
רויק אין די באַוועגונגען, צוגעגאַנגען צו זיין פּערד. קאַרד האָט צויליב
דער פייערלעכקייט פּון די געיעגן זיך אַנגעטון אין זיין פּאַראַד-קאַסטיום :
אַ שוואַרצער פּאַרשפּיליעטער סורדוט, אַ שטייף געפּרעסטער קאַלנער, וואָס
זאָגט אונטעררגעשפּאַרט זיינע באַקן, און אין אַ קיילעכיקן, שוואַרצן הוט
און באַטפּאַרטן. ער איז געווען, ווי תּמיד, רויק און השיבּותדיק און האָט
אַליין געהאַלטן. דאָס פּערד באַ ביינע צוימען, שטייענדיק פּאַרן פּערד.
פּרוּ-פרוּ האָט כּסדר געציטערט, ווי אין פיבער, איר אויג פּול מיט פייער
וואָס זייטיק געקוקט אויף דעם צוגייענדיקן וואָנסקי. וואָנסקי האָט אַרום-
שטערגעקוקט אַ פינגער הינטערן זאַטל-פּאַס. דאָס פּערד האָט נאָך מער
אַ שיקל געטון, פּאַרשטשירעט די ציין און אומגעלייגט אָן אויער. דער ענג-
לענדער האָט אַ קרים געטון די ליפּן, וועלנדיק אויסדריקן אַ שמייכל אויף
דעם, וואָס מען קאַנטראַלירט זיין זאַטלען.

— ניצט אויף: וועט איר זיך ווינציקער דענערוירן.

וואָנסקי האָט זיך אומגעקוקט דאָס לעצטע מאָל אויף זיינע קעג-
נער. ער האָט געוויסט, אַז אין רייטן וועט ער זיי שוין נישט זען. צוויי
זענען שוין געריטן פּאַרויס צום אָרט, פיננאָגען מען האָט געדאַרפט אָפּ-
פּאַזן. גאַלצין, איינער פּון די געפּערלעכע קעגנער און וואָנסקיס אַ גוטער
פּריינט, האָט זיך געדרייט אַרום אַ גניאָדע זשעפּאַק, וואָס האָט נישט
געלאָזט אויפֿיצן. אַ קליינער ליבהוואַר אין שמאַלע רייטהוויזן האָט גאַ-
לפּירט, אויסבייגנדיק זיך, ווי אַ קאַץ אויפּן קרום, פּון פּאַרלאַנג נאַכצו-
מאַכן די ענגלענדער. דער פּירשט קוואַליעווי איז געזעסן אַ בלייכער
אויף זיין ראַטאָוער קאַפּילע פּון גראַ באַ ווער צוכט-הויף, און אַן
ענגלענדער האָט זי געפּירט באַ דער צוים, וואָנסקי און אַלע זיינע
חברים האָבן געקאַנט קוואַליעווי און זיין אייגנשאַפט פּון „שוואַכע“ גערון
און שרעקלעכער אייגנליכע. זיי האָבן געוויסט, אַז ער האָט מורא פּאַר
אַלץ, האָט מורא צו רייטן אויף אַ פּריינט-פּערד; אָבער אַצינד, טאַקע
דערפּאַר, וואָס דאָס איז געווען שרעקלעך, דערפּאַר, וואָס מענטשן האָבן
געבראַכן די קערגער און וואָס באַ איטלעכער שטערונג זענען געשטאַנען

א דאָקטאָר, אַ לאַזאַרעט-פּוּר מיט אַן אָנגעווייטן צלם און אַ גאַרמ-האַרצ-קע שוועטער, האָט ער באַשלאָסן צו רייטן. זיי האָבן זיך באַגעגנט מיט די אויגן, און ווראַנסקי האָט ליבלעך און מיט באַגיטיקונג אַ וונק געטון צו אים. בלויז איינעם האָט ער נישט געזען — דער הויפט-קעגנער, מאַכאַ-טיגען אויפן גלאַדיאַטאָר.

— איילט אייך נישט, — האָט קאָרד געזאָגט ווראַנסקי. — און געדענקט איינס: פאַרהאַלט נישט באַ די שטערנעגען און טרייבט נישט, לאָזט זי אויסקלויבן, ווי זי וויל.

— גוט, גוט, — האָט ווראַנסקי געזאָגט, אָנגעמענדיק באַ די צווימען. — אויב עס וועט מעגלעך זיין, פירט אָן מיטן געיעג; אָבער זייט אייך נישט מיאש ביז דער לעצטער מינוט, ווען איר זאָלט אפילו זיין פון הינטן.

דאָס פערד האָט נישט באַזיזן זיך אַ ריר צו טון, ווי ווראַנסקי האָט מיט אַ פלינקער און שטאַרקער באַוועגונג זיך אַ שטעל געטון אין שטאַלערנעם געציינדלטן ביגל און לייכט, אַנטשלאָסן אַראָפּגעלאָזט זיין פעסטן קערפער אויף דעם מיט לעדער סקריפענדיקן זאַטל. אָנגעמענדיק מיטן רעכטן פּוס דעם ביגל, האָט ער מיט אַ געוויינטן זשעסט אויסגעלייכט די טאַפעלע צווימען צווישן די פינגער, און קאָרד האָט אָפּגעלאָזט די הענט. אזוי ווי נישט וויסנדיק, מיט וועלכן פּוס פריער אַ טרעט צו טון, האָט פרו-פרו, אויסציענדיק מיטן לאַנגן האַלז די צווימען, זיך אַ ריר געטון, ווי אויף פרוזשינעם צושאַקלענדיק דעם רייטער אויף איר בויגיקן רוקן. קאָרד, פאַרשנעלערנדיק דעם טריט, איז אים נאָכגעגאַנגען. דאָס אויפגערעגטע פערד האָט דאָ פון איינער, דאָ פון דער צווייטער זייט, באַמיענדיק זיך אָפּצו-נאָרן דעם רייטער, אַרויסגעצויגן די צווימען, און ווראַנסקי האָט אומויסט מיטן קול און מיט דער האַנט זיך באַמיט צו באַרזיקן עס.

זיי זענען שוין צוגעקומען צום פאַרצוימטן טייר, צוגייענדיק צו יע-נעם אָרט, פונדאָבען מען האָט זיי געדאַרפט אָפּלאָזן. אַ סך פון די ריי-טערס זענען געווען פאַרויס, אַ סך הינטן. פּלוצלינג האָט ווראַנסקי דער-הערט הינטער זיך איבער דער בלאַטע פון וועג אַ פערד-גאַלאַפּ, און אים האָט איבערגעניצט מאַכאַטין אויף זיין ווייספּיסיקן, לאַנג-אויערדיקן גלאַ-דאָטאַר. מאַכאַטין האָט אַ שמיכל געטון, אַרויסשטעלנדיק זיינע לאַנגע ציין, אָבער ווראַנסקי האָט ביז אַ קוק געטון אויף אים. ער האָט אים בכלל נישט ליב געהאַט, אַצינד אָבער האָט ער אים געהאַלטן פאַרן סאַמע געפערלעכסטן קעגנער, און איז ביז געוואָרן אויף אים, וואָס ער האָט

דורכגאלפירט, איבערשרעקנדיק זיין פערד. פרו-פרו האָט אַרויסגעוואָרפן דעם לינקן פוס אויף גאַלצפּ, וואָס צוויי שפּרינג געטון אויף, ביזערנדיק זיך אויף די אָנגעצויגענע צוימען, איז זי איבערגעגאַנגען אויף אַ טרייס-לענדיקן טראָב, וואָס האָט אונטערגעוואָרפן דעם רייטער. קאַרד האָט זיך אויך אָנגעכמורעט און איז פּמעט מיט אַ פּאַסגאַנג נאַכגעלעפּן וואָססין.

XXV.

סך הכל האָבן זיך באַטייליקט אין דעם געיעג זיבעצן מאָן אָפיצירן. דאָס געיעג האָט געדאַרפט פּאַרקומען אויף אַ גרויסן, עליפּטיש-פּאַרמיקן פּירוויאַרסטיקן קרייז פאַר דער האַלטאַנקע. אויף דעמדאָזיקן קרייז זע-נען איינגעאַרדנט געווען ניין שטערונגען: אַ טייך, אַ גרויסער צוויי-אַרשיניקער באַריער פאַר דער סאַמע האַלטאַנקע, אַ טרוקענער ראָוו, אַ ראָוו מיט וואַסער, אַ באַרג-אַראָפּ, אַן אירלענדישע באַנקעטקע (איינע פון די שווערסטע שטערונגען), וואָס איז באַשטאַנען פון אַ וואַל, אויסגעזעצט מיט דערנער, נאָך וועלכן ס'איז — אומגעזען פאַרן פערד — געווען נאָך אַ ראָוו, אזוי אַז דאָס פערד האָט געדאַרפט אַריבערשפּרינגען ביידע שטערונגען אָדער זיך דערהרגעבען; דערנאָך נאָך צוויי ראָוועס — מיט וואַסער און איינער אַ טרוקענער, און דער סוף פון געיעג איז געווען פאַר דער האַלטאַנקע. אָבער דאָס געיעג האָט זיך אָנגעהויבן נישט פון קרייז, נאָך אויף הינדערט סאַזשען אין דער זייט פון אים, אויף דעמדאָ-זיקן שטח איז געווען די ערשטע שטערונג — אַן אָפּגעצוימטער טייך, זריי אַרשין די ברייט, וועלכן די רייטער האָבן געקאַנט לויטן אייגענעם ווילן אַריבערשפּרינגען אָדער אַריבעררייסן אין וואַסער.

אַן ערך דריי מאָל האָבן די רייטער זיך אויסגעלייכט, אָבער יע-זעס מאָל האָט עמעצנס פערד זיך אַרויסגערוקט און מען האָט געמזט אויפּסניי אָנהייבן. דער מומחה פון אָפּלעזן, דער פּולקאָוויק סעסטרין, וואָס שוין אָנגעהויבן ביזן ווערן, ווען ער האָט, ענדלעך, צום פערטן מאָל אַ געשריי געטון: „אָוועק זי“ — און די רייטער האָבן גערירט. אַלע אויגן, אַלע בינאָקלען זענען געווענדט געווען אויף דעם בונטן קופּעלע רייטער, אין דער צייט, וואָס זיי האָבן זיך אויס-געגלייכט.

מען האָט אָפגעלאָזט! זיי רייטן! " האָט זיך זעהערט פון אלע זייטן
נאָך דער שטילקייט פון אָפּוואַרטן.
און קופּקעלעך אין איינציקע פּוסגייער האָבן אָנגעהויבן אַריבער-
לויפן פון איין אָרט אויפן צווייטן, פּדי בעסער צו זען. באַלד אין זער
ערשטער מינוט האָט דאָס פּאַרזאַמלע קופּקעלע רייטער זיך אויסגעצויגן,
אין מען האָט געזען, ווי זיי דערנענטערן זיך צו צוויי, צו דריי און
אייבער נאָכן צווייטן צום טייך. פאַר די צוויקער האָט אויסגעזען, אז
זיי האָבן זיך אלע אַ לאַנגעטון צוזאַמען, אָבער פאַר די רייטער איז גע-
זען אַן אונטערשיד אין רגעס, וואָס האָבן געהאַט פאַר זיי אַ גרויסע
באַדיטונג.

די אויפגערגוטע און צו גערוועזע פּרו-פרו האָט פאַרלוירן דעם
ערשטן מאָמענט, און עטלעכע פּערד האָבן גערירט פון אָרט פריער פאַר
איר, אָבער, נאָך איידער ער איז צוגעקומען צום טייך, האָט וואַנסקי
מיט אלע פּוחות איינהאַלטנדיק דאָס פּערד, וואָס האָט געריסן די צויםען,
לייכט אויסגעמיטן דריי און פאַר אים איז געבליבן בלוין מאַכאַטינס גע-
לער גלאַדיאַטאָר, וואָס האָט גלייכמעסיק און לייכט געוואָרפן מיטן הינטן
האַרט פאַר וואַנסקי, און נאָך פריער פון אלע די הערלעכע דיאַנע, וואָס
האַט געמראָגן דעם נישט טויט, נישט לעבעדיקן קוואַליפּיעוון.

אין די ערשטע מינוטן האָט וואַנסקי נאָך נישט באַהערשט נישט
זיך, נישט דאָס פּערד. ער האָט פּיז דער ערשטער שטערווג — פון טייך —
נישט געקאַנט אָנפירן מיט די באַזעגונגען פון פּערד.

גלאַדיאַטאָר און דיאַנע זענען צוגעקומען צוזאַמען און פּמעט אין
איינעם און דעמוטלעך מאָמענט — איינס-איינס, זיך אויפגעוויבן איבערן
טייך און אַריבערגעפּלויגן אויף דער צווייטער זייט; אומבאַמערקבאַר, ווי
פּליענדיק, האָט זיך אַ טראַג געטון נאָך זיי פּרו-פרו; אָבער אין דער זעל-
בער צייט, וואָס וואַנסקי האָט זיך געפילט אין דער לופט, האָט ער פּלויצלינג
דערזען פּמעט אונטער די פּיס פון זיין פּערד קוואַליפּיעוון, וועלכער האָט
זיך געטראַגלט מיט דיאַנען אויף דער צווייטער זייט טייך (קוואַליפּיעוון האָט
אָפּגעלאָזט די צויםען נאָכן שפּרונג, און דאָס פּערד האָט אים אַריבערגע-
האַרפן איבערן קאַפּ). דידיאַזיקע פּרטים איז וואַנסקי געווייר געוואָרן
ערשט שפּעטער, אַצינד אָבער האָט ער געזען בלוין דאָס, אז גלייך אונטער
די פּיס אַרונטער, וווּ פּרו-פרו דאַרף זיך שטעלן, קאָן אַרונטערפּאַלן דיאַ-
נעס אַ פּיס אַדער דער קאַפּ. אָבער פּרו-פרו האָט, ווי אַ פּאַלנדיקע קאַץ,

געמאכט אין שפרינגען אן אַנשטרענגונג מיט די פיס אין מיטן רוקן און. וויינדיק דאָס פערד, איז זי אַזעק ווייטער.

— „אָ ליבע וױ האָט וואַנסקי אַ כראַכט געטון.

נאָכן טייך האָט וואַנסקי אינגאַנצן באַהערשט דאָס פערד און אָנגע-וויבן איינהאַלטן עס, האָבנדיק בדעה אַריבערצוגיין דעם גרויסן באַריער הינטער מאַכאַטינען און שוין אויף דער פּאַלנגדער דיסטאַנץ אָן שטערונג-גען אויף אַ צוויי הונדערט סאַזשען צו פרוּחן איבעריאָגן אים.

דער גרויסער באַריער איז געשטאַנען האַרט פאַר דער קייסערלע-כער האַלטאַנקע. דער קייסער, דער גאַנצער הויף און די מחנות מענטשן —

אַלע האָבן געקוקט אויף זיי, — אויף אים און אויף מאַכאַטינען, וואָס איז געגאַנגען פאַר אים אויף דער דיסטאַנץ פון אַ פערד, — ווען זיי זינן זיך דערנענטערט צום טיילו (אַזוי האָט געהייסן דער גרויסער גאַריער).

וואַנסקי האָט געפילט די דאָזיקע פון אַלע זייטן אויף אים גע-ווענדטע אויגן, אָבער גאַרנישט געזען. חוץ די אויערן און דעם האַלז פון זיין פערד, די אַקעגן אים לויפנדיקע ערד, און דעם קרופ און גלאַ-

זיאַטאַרס ווייסע פיס, וואָס האָבן שנעל געקלאַפט צום טאַקט פאַר אים און זענען געבליבן אַלץ אויף דעם אייגענעם מהלך. גלאַדיאַטאָר

זאָט זיך אויפגעהויבן, נישט קיין קלאַפ טוענדיק מיט גאַרנישט, האָט אַ פאָך געטון מיטן קורצן וויידל און איז פאַרשווונדן פון וואַנסקי

אויגן.

בראַוואַ! — האָט געזאָגט עמעצנס קול.

אין זעלבן אויגנבליק האָבן פאַר וואַנסקי אויגן, פאַר אים גופאַ אַ שימער געטון די ברעטער פון באַריער. אָן דער קלענטער ענדערונג

פון דער באַוועגונג האָט דאָס פערד זיך אַ טראַג געטון אונטער אים; די גרעטער זענען פאַרשווונדן, און בלויז פון הינטן האָט עפעס אַ קלאַפ

געטון. דאָס פערד, צעהיצט דורך גליאַדיאַטאָרן, וואָס איז געגאַנגען מאַרויס, האָט זיך אויפגעהויבן צו פרי פאַרן באַריער און אַ קלאַפ געטון

מיט אַ הינטערשטער קאַפּיטע אָן אים. אָבער איר גאַנג האָט זיך נישט געענדערט, און וואַנסקי, באַקומענדיק אין פנים אַריין אַ שטיק בלאַטע,

האָט פאַרשטאַנען, אַז ער געפינט זיך ווידער אויפן זעלבן מהלך פון גלאַדיאַטאָרן. ער האָט ווידער דערזען פאַר זיך זיין קרופ, דעם קורצן

וויידל און ווידער די זעלבע זיך נישט דערווייטערנדיקע, שנעל זיך באַוועגונג-זיקע ווייסע פיס.

אין דעם זעלבן אויגנבליק, ווי וואַנסקי האָט אַ קלער געטון, אַז

מען דארף אצינד אויסמיידן מאכאטינען. האט פרו-פרו אליין, שוין פאר-שטייענדיק וואס ער טראכט, אן שום ציטרייבונג, באדייטנד פארשנעלערט דעם גאנג אין אנגעהויבן זיך דערנענטערן צו מאכאטינען פון דער סאמע גינסטיקסטער זייט, פון דער זייט פונם שטריק. מאכאטין האט נישט צוגעלאזט צום שטריק. ווראנסקי האט בלויז א קלער געטון, אז מען קאן איבעריאגן אויך פון דער צווייטער זייט, ווי פרו-פרו האט געביטן דעם פוס און אג-געהויבן אויסמיידן טאקע אויף אזא אופן. פרו-פרוס פלייצע, וואס האט שוין אנגעהויבן טונקל צו ווערן פון שוויס, האט זיך אויסגעלייכט מיטן קרופ פון גלאדיאטאר. עטלעכע שפרינגען האבן זיי דורכגעמאכט גלייך. אבער פאר דער שטערונג, צו וועלכער זיי האבן זיך דערנענטערט, האט ווראנסקי, כדי נישט צו מאכן קיין גרויסן קרייז, אנגעהויבן ארבעטן מיט די צוימען אין שנעל אויפן סאמע בארגארט אויסגעמטן מאכאטינען. ער האט געזען פארבישוועבנדיק ויין פנים באשפריצט מיט גלאטע. אים האט זיך אפילו געדאכט, אז ער האט א שמייכל געטון. ווראנסקי האט אויסגעמיטן מאכאטינען, אבער ער האט אים געפילט באלד היג-טער זיך אין פסדר געהערט דאס רעגלמעסיקע שפרינגען הינטערן רוקן און דאס האסטיקע, נאך גאר פרישע אטעמען פון גלאדיאטארס נאז-לעכער.

די איבעריקע צוויי שטערונגען, דער ראָו און דער באַריער, זענען אַריבערגעגאנגען געוואָרן לייכט, נאָר ווראָנסקי האָט אַנגעהויבן צו הערן נענטער גלאַדיאַטאָרס טאַפּען און שפּרינגען. ער האָט אַ טרייב געטון דאָס פּערד און מיט פּרייד דערפּילט, אַז עס האָט לייכט פּאַרשנעלערט דאָס לויפן, און דער קלאַנג פון גלאַדיאַטאָרס קאַפּיטעס האָט זיך אַנגעהויבן צו הערן ווידער אויפן זעלבן פּריערדיקן מהלך.

ווראָנסקי האָט אַנגעפירט מיטן געיעג, — דאָס טאַקע, וואָס ער האָט געוואָלט טון און וואָס קאָרד האָט אים געעצהט, און אַצינד איז ער געווען זיכער אין דערפּאַלג. ויין אויפּרעגונג, די פּרייד און צערטלעכקייט צו פּרו-פרו האָבן זיך אַלץ געשטאַרקט. אים האָט זיך געגלויסט זיך אומ-קוקן צוריק. אַבער ער האָט נישט געוואָגט דאָס צו טון און זיך באַמיט צו באַרויקן זיך און נישט טרייבן דאָס פּערד, כדי אויפּצוהיטן דערין דעם זאַפּאַס, דעם אייגענעם, וואָס ער האָט געפּילט, איז געבליבן באַ גלאַדיאַ-טאָרן. עס איז געבליבן אייגע, און די סאמע שווערסטע, שטערונג; אויב ער וועט זי אַריבער פּריער פאַר די איבעריקע, וועט ער קומען דער

ערשטער. ער האָט גאַלפּירט צו דער אירלענדישער באַנקעטקע. צוזאמען
 מיט פּרו-פרו האָט ער נאָך פּונדלייטנס געזען דידאַזיקע באַנקעטקע און
 צוזאמען איז זיי ביידע, אים און דעם פּערד, באַפאַלן אַ ספּק אויף אַן
 אויגנבליק. ער האָט באַמע קט אַן אומאַנטשלאַסנקייט אין דעם פּערדס
 אויערן און אויפגעהויבן די שפיצרוט, אָבער גלייך דערפילט, אַז דער צווייפּל
 איז געווען נישט באַגרינדעט: דאָס פּערד האָט געוואוסט, וואָס מען דאַרף.
 עס האָט פאַרשנעלערט דעם טריט אין ריטמיש, פּונקט אַזוי ווי ער האָט
 פאַרגעזען, זיך אַ טראַג געטון אין, אַפּשטופּנדיק זיך פּון דער ערד, האָט
 עס זיך איבערגעגעבן דעם פּוח פּון אינערציע, וועלכער האָט עס אַריבער-
 געטראָגן ווייט איבערן ראָוו; און פּונקט אין זעלבן טאַקט אַן אַנשטרענג-
 גונג, מיט דער זעלבן טריט פּרו-פרו פאַרגעזעצט דאָס געיעג.
 — בראַוואַ, וואַנסקי! — האָבן זיך אים דערהערט שטימען פּון
 אַ קיפקעלע מענטשן, — ער האָט געוואוסט. פּון זיין פּוילק און די גוטע
 פּרייט, — וועלכע זענען געשטאַנען באַ דער שטערונג; ער האָט נישט
 געקאַנט נישט דערקענען יאַשוויגס קול, אָב ר ער האָט אים נישט געזען.
 „אַ, אוצר מיינער!“ האָט ער געטראַכט וועגן פּרו-פרו, צוהערנדיק
 זיך צו דעם, וואָס ס'קומט פאַר פּון הינטן, „ער איז אַריבערגעשפּרונגען!“
 האָט ער אַ קלער געטון, דערהערנדיק פּון הינטן גלאַדיאַטאַרס שפּרונג. עס
 איז געבליבן איין לעצטער ראָוו מיט וואָסער פּון צוויי אַרשין. וואַנסקי
 האָט אפילו נישט געקוקט אויף אים, און, וועלנדיק אַנקומען אַ סך פּריער,
 האָט ער אָנגעהויבן צו אַרבעטן מיט די צויען רונדמעסיק, צום טאַקט
 פּון גאַלאַפּ אויפהייבנדיק און אַראַפּלאַזנדיק דעם פּערדס קאַפּ. ער האָט
 געפילט, אַז דאָס פּערד גייט מיטן לעצטן זאַפּאַס; נישט בלויז דער האַלז
 און די פלייצעס אירע זענען געווען נאַס, נאָר אויפן קאַרק, אויפן קאַפּ,
 אויף די שאַרפע אויערן זענען אַרויסגעטרעטן טראַפּנס שווייס, און זי האָט
 געאַטעמט שאַרף און קורץ. אָבער ער האָט געוואוסט, אַז דערדאַזיקער
 זאַפּאַס וועט נאָך איבערגענוג קלעקן אויף די איבערגעבליבענע צוויי הונד-
 דערט סאַזשע. בלויז דאָרדן, וואָס ער האָט זיך געפילט גענטער צו דער
 ערד, און לויט דער באַזונדערער ווייכקייט פּון דעם באַוועגן זיך, האָט
 וואַנסקי געוואוסט. ווי שטאַרק זיין פּערד האָט פאַרשנעלערט דאָס לויפן.
 דעם ראָוו איז עס אַריבערגעפּלויגן, ווי נישט באַמערקנדיק. עס איז אים
 אַריבערגעפּלויגן, ווי אַ פּויגל; אָבער אין דער זעלבער צייט האָט וואַנסקי
 סקי, צו זיין שרעק, דערפילט, אַז נישט באַוויינדיק נאָך דער שנעלקייט
 פּון פּערד, האָט ער, אַליין נישט פאַרשטייענדיק ווי אַזוי, געמאַכט אַ מיאוסע,

אומפארציילעכע באוועגונג, אראפלאזונדיק זיך אויפן זאָל. פֿלוצלינג האָט זיין לאַגע זיך געענדערט, און ער האָט פארשטאנען, אז עס איז געשעען עפעס שרעקלעכס. ער האָט זיך נאָך נישט געקאָנט אָפּגעבן קיין חשבון פון דעם, וואָס ס'איז געשעען, ווי עס האָבן שוין פארבייגשוועבט פאר אים די ווייסע פיס פון דעם געלן זשרעבאָק, און מאַכאַטין איז אין שנעלן גאלאָפּ פארביי פאר אים. ווראַנסקי האָט אָנגערירט מיט איין פוס די ערד, און זיין פערד האָט אָנגעהויבן פאלן אויף דעם פיס ארויף. ער האָט קים באַווין אויסצוגלייכן דעם פיס, ווי עס איז אַנידערגעפאלן אויף איין זייט, שווער כריפענדיק אין מאַכנדיק, פדי זיך אויפצוהייבן, אומזיסטע אָנ-שטרענגונגען מיטן דינעם, פארשוויצטן האַלז; עס האָט זיך גענומען שליי-דערן אויף דער ערד באַ זיינע פיס, ווי אָן אונטערגעשאַטענער פויגל. די אומגעשיקטע באַוועגונג, וואָס ווראַנסקי האָט געמאכט, האָט איר צעבראַכן דעם רוקן. אָבער דאָס האָט ער פארשטאנען א סך שפעטער. אַצינד אָבער האָט ער געזען בלוז דאָס, אז מאַכאַטין האָט זיך שנעל דערווייטערט, ער איז, וואָלקענדיק זיך, געשטאַנען איינער אַליין אויף דער בלאַטיקער אומבאוועגלעכער ערד, און פאר אים. שווער אָטעמענדיק, איז געלעגן פרוי-פרו און, איבערבייגנדיק צו אים דעם קאָפּ, געקוקט אויף אים מיט איר פרעכטיק אויג. נאָך אַלץ נישט פארשטייענדיק, וואָס ס'איז געשעען, האָט ווראַנסקי געזויגן דאָס פערד באַ דער צוים. עס האָט ווידער אָנגע-הויבן, ווי אַ פישל, אינגאַנצן צו צאַפֿלען זיך, סקריפענדיק מיט די פֿליגל פון וואָס, האָט אויסגעגלייכט די פעדערשטע פיס, אָבער נישט בפּוּח זייענדיק אויפצוהייבן דעם הינטן, האָט עס גלייך אָנזעהויען צו דרייען מיטן קאָפּ און איז ווידער אַ פאל געטון אויף דער זייט. מיט אַ צעקרימט פנים פון ליידנשאַפט, אַ בלייכער און מיט אַ טרייסלנדיקן אונטערשטן קיין, האָט ווראַנסקי איר אַ קלאַפּ געטון מיטן קנאָפּ אין בויך אַריין און ווידער אָנגעהויבן ציען באַ די לייצן. אָבער זי האָט זיך נישט געירט, נאָר, פאַר-ווראַבנדיק דאָס כראַפּען אין דער ערד, האָט זי בלוז געקט אויפן באַלע-באַס מיט איר רעדנדיקן בליק.

— אַזאַ! — האָט ווראַנסקי אַרויסגעקערעכצט, זיך אָנבאַפּנדיק באַם קאָפּ. — אַזאַ! וואָס האָב איך געטון! — האָט ער אַ געשריי גע-טון. — אי דאָס פארשפילטע געיעג! אי די אייגענע שולד. די שענד-לעכע, אומבאַרציילעכע! און דאָסדאָזיקע אומבליקלעכע, ליבע, אומגע-ברענגטע פערד! אַזאַ! וואָס האָב איך געטון!

דער עולם, אַ דאָקטאָר און אַ פעלרשער, די אָפּיצירן פון זיין פּוּלץ

זענען געלאָפֿן צו אים. צו זיין אומגליק, האָט ער געפֿילט, אַז ער איז גאַנץ און אומבאַשעדיקט. דאָס פֿערד האָט זיך צעפֿראָן דעם רוקן, און עס איז באַשלאָסן געוואָרן צו דערשיטן עס. וואָנאָסקי האָט נישט געזאָגט ענטפֿערן אויף די פֿראַגן, האָט נישט געקאָנט רעדן מיט קינעם. ער האָט זיך אויסגעדרייט און, נישט אויפהייבנדיק דאָס פֿון קאָפּ אַראָפּגעשפּרונגע-נע היטל, האָט ער אָנגעהויבן אַראָפּגיין פֿון היפּאָדראָם, אַליין נישט וויסנ-דיק ווהין. ער האָט זיך געפֿילט אומגליקלעך. צום ערשטן מאל אין לעבן האָט ער איבערגעלעבט דאָס סאַמע שווערסטע אומגליק, אָן אומגליק נישט צום אויספעסען און אַזוינס, אין וועלכן ער אַליין איז שולדיק געווען.

XXVI.

די אויסערלעכע באַציונגען פֿון אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטשן מיט דער פֿרוי זענען געווען די אייגענע, וואָס פֿריער. דער איינציקער חילוק איז באַשטאַנען דערין וואָס ער איז נאָך מער, ווי פֿריער, פֿאַרנומען גע-ווען. ווי אין די פֿריערדיקע יאָרן, איז ער באַם אָנאָממען פֿון פֿרילינג געפֿאַרן אויף בעדער קיין אויסלאַנד פֿאַרפעסערן זיין געזונט, וואָס איז אַלע יאָר אינטערעפֿראַכן געוואָרן דורך דער אָנגעשטרענגטער ווינטערדי-קער אַרבעט. און, ווי געוויינלעך, האָט ער זיך אומגעקערט אין יולי און גלייך מיט פֿאַרגרעסערטער ענערגיע זיך גענומען צו זיין געוויינלעכער אַרבעט. ווי געוויינלעך, איז אויך זיין פֿרוי אַריבערגעפֿאַרן אויף דער דאָ-טווע, און ער איז געבליבן אין פעטערבורג.

זינט יענעם געשפּרעך נאָך דעם אָונט באַ דער פֿירשטין טווערסקאַיאַ, האָט ער קיינמאל נישט גערעדט מיט אַנען וועגן זיינע חשדים און איי-פֿערווכט, און דער געוויינלעכער טאָן זיינער פֿון נאָכמאַכן עמעצן איז גע-ווען, ווי ס'קאָן גאָר בעסער נישט זיין גינסטיק פֿאַר זיינע איצטיקע באַ-ציונגען מיטן ווייב. ער איז געווען אַ ביסל קילער צום ווייב. ער האָט בלוזן אַזוי ווי געהאַט אויף איר אַ קליין ביסל תּרעומות פֿאַר יענעם ערשטן באַזוכטיקן געשפּרעך, וועלכן זי האָט אויסגעמיטן. אין זיינע באַציונגען צו איר איז געווען אַ שאָטן פֿון פֿאַרדראָס, אָבער נישט מער. דו האָסט דיך נישט געוואָלט דורכשמוצען מיט מיר, — האָט ער אַזוי ווי געזאָגט, אין רעיון ווענדנדיק זיך צו איר, — איז נאָך ערגער פֿאַר דיר. אַצינד

וועסטו מיך שוין בעטן, און איך וועל מיך נישט דורכשמועסן. איז נאך ערגער פאר דיר, האט ער אין רעיון געזאגט, ווי א מענטש, וועלכער וואלט בחנם געפרוווט פארלעשן א שרפה, וואלט ביז געווארן אויף זיינע אומזיסטע אנטרענונגען און וואלט געזאגט: „איז נא-זשע דיר! וועסטו דערפאר פארברענט ווערן?“

ער, דערדאזיקער קלוגער און ראפנירטער מענטש אין די אמט-לעכע ענינים, האט נישט פארשטאנען דעם גאנצן אומזין פון אזא בא-ציונג צו דער פרוי. ער האט דאס נישט פארשטאנען, ווייל עס איז אים צו שרעקלעך געווען צו פארשטיין זיין איצטיקע לאגע, און ער האט אין זיין נשמה פארמאכט, פארשלאסן און פארוהתמעט דאסדאזיקע קעסטל, אין וועלכן עס האבן זיך געפונען בא אים זיינע געפילן צו דער פאמיליע, דאס הייסט צום ווייב און צום זון. ער, דער אויפמערקזאמער פאטער, איז פון סוף דעם ווינטער אָן געוואָרן באַזונדערס קאַלט צום זון און האָט געהאַט צו אים די זעלבע ליבונדיקע באַציונג, ווי צו דער פרוי. „א! ליגער-מאָן!“ פלעגט ער זיך ווענדן צו אים.

אלעקסיי אלעקסאנדראוויטש האט געקלערט און געזאגט, אז קיין שום יאָר האָט ער נישט געהאַט אזוי פיל אמטלעכע אַרבעט, ווי אין היינ-טיקן; אָבער ער האָט זיך נישט מודה געווען דאָס, אז ער אַליין האָט זיך אויסגעטראַכט אין היינטיקן יאָר די אַרבעט, אז דאָס איז געווען איינס פון די מיטלען נישט צו עפענען דאָס קעסטל, וווּ עס זענען געלעגן די געפילן צו דער פרוי און פאמיליע און די געדאַנקען וועגן זיי, וועלכע זענען געוואָרן אַלץ שרעקלעכער, וואָס לעבנער זיי זענען דאָרט געלעגן. ווען עס וואָלט עמעצער געהאַט רעכט צו פרעגן אַלעקסיי אַלעקסאנדראוויטשן, וואָס ער טראַכט וועגן דער אויפפירונג פון זיין פרוי, וואָלט דער זאנפ-טער, שטילער אַלעקסיי אַלעקסאנדראוויטש גאַרנישט געענטפערט, גאַר וואָלט זייער ביז געוואָרן אויף דעם מענטש, וואָס וואָלט אים געפרעגט וועגן דעם. דערפאר טאָקע פלעגט זיין אין אַלעקסיי אַלעקסאנדראוויטש פנים צעפּעס אַ שטאַלצקייט און שטרענגקייט. ווען מען פלעגט אים פרעגן וועגן געזונט פון זיין פרוי. אַלעקסיי אַלעקסאנדראוויטש האָט גאַרנישט געוואָלט טראַכטן וועגן דער אויפפירונג און די געפילן פון זיין פרוי, און ער האָט טאָקע וועגן דעם גאַרנישט געטראַכט.

אַלעקסיי אַלעקסאנדראוויטש שטענדיקע דאַטשע איז געווען אין פעטער האָף, און געוויינלעך האָט די גרעפּין לידיאַ איוואַנאָוואַ זומער אויך דאָרט געוויינט, בשכּנות און אין פּסודדיקע באַציונגען מיט אַנגען. אין

היינטיקן יאָר האָט די גרעפֿין לײַדיג אײַוואַנאַוואַ זיך אָפּגעזאָגט צו ווי-
 בען אין פעטער־האַף, איז קיין אײַנמאַל נישט געווען באַ אַננא אַרקאָדיעו-
 בען און האָט אָנגעדייט אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטשן אויף דער נישט גינס-
 טיקייט פֿון אַננעס דערנענטערונג מיט בעטסין און וואַנסקין, אַלעקסיי
 אַלעקסאַנדראַוויטש האָט זי שטרענג אָפּגעשטעלט, אַרויסצוגנדיק דעם גע-
 דאַנק, אז זיין ווייב איז העכער פֿון חשד, און פֿון דעמאָלט אָן האָט ער
 אָנגעהייבן אויסמײַדן די גרעפֿין לײַדיג אײַוואַנאַוואַ. ער האָט נישט גע-
 וואָלט זען און נישט געזען, אז אין דער הויכער געזעלשאַפט קוקן
 שוין אַ סך קרום אויף זיין ווייב; האָט נישט געוואָלט פֿאַרשטיין און נישט
 פֿאַרשטאַנען, פֿאַרוואָס די פֿרוי זיינע האָט באַזונדערס פֿאַרלאַנגט, אז מען
 זאָל אַריבערפֿאַרן קיין צאַרסקאָיע, וווּ בעטסי האָט געווינט, פֿונאַוואַנען עס
 איז נישט הייט געווען צום לאַגער פֿון וואַנסקיס פּוילק, ער האָט זיך נישט
 דערלויבט צו טראַכטן וועגן דעם און האָט נישט געטראַכט; אָבער אײַנציי-
 טיק, הגם ער האָט טיף אין זיין נשמה זיך אַליין דאָס קײַנמאַל נישט
 אַרויסגעזאָגט און נישט געהאַט אויף דעם נישט בלויז קיין שום באַווײַזן,
 נאָר אפֿילו נישט קיין חשדים, האָט ער דאָך אומצווייפֿל־האַפט געוואַסט,
 אז ער איז אָן אָפּגענאַרטער מאַן און איז געווען פֿון דעם טיף אומ-
 גליקלעך.

וויפֿיל מאַל אין משך פֿון זיין אַכטיערדיקן גליקלעכן לעבן מיט דער
 פֿרוי, קוקנדיק אויף פרעמדע אומטרייע פֿרויען אין אַפֿ. ענאַרטע מענער,
 פֿלעגט אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטש זיך זאָגן: „ווי אזוי דערלאַזט מען צו
 דעם? ווי אזוי בינדט מען נישט אויף די־אַייקע אומגעלומפֿערטע לאַגע?“
 אָבער אַצינד, ווען די צרה איז אַרויפֿגעפֿאַלן אויף זיין קעפֿ, האָט ער
 נישט בלויז נישט געטראַכט וועגן דעם, ווי אזוי אויסצופֿינדן די־אַייקע
 לאַגע, נאָר האָט אינגאַנצן נישט געוואָלט וויסן וועגן איר, נישט געוואָלט
 וויסן טאַקע דערפֿאַר, וואָס זי איז געווען צו שרעקלעך, צו אומאַטיירלעך.
 זינט זיין אומקערן זיך פֿון אויסלאַנד איז אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַ-
 וויטש געווען צוויי מאַל אויף דער דאָטשע. אײַנמאַל האָט ער געגעסן מי-
 טאַג, דאָס צווייטע מאַל האָט ער פֿאַרברענגט אָן אָונט מיט די געסט,
 אָבער קיין אײַנמאַל נישט גענעכטיקט, ווי זיין געווינהייט איז געווען אין
 זי פֿריערדיקע יאָרן.

דער טאַג פֿון די געיעגן איז געווען זייער אַ פֿאַרנומענער טאַג באַ
 אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטשן; אָבער נאָך באַלד אינדערפֿרי מאַכנדיק זיך
 אז פֿראַגראַם פֿון טאַג, האָט ער באַשלאָסן, אז גלייך נאָכן פֿריען מיטאַג

וועט ער פאָרן אויף דער דאָטשע צום ווייב און פון דאָרט אויף די גע-
 יעגן, אויף וועלכע ס'וועט זיין דער גאַנצער הויף און אויף וועלכע ער
 דאָרף זיין. צום ווייב אָפער וועט ער צופאָרן דערפאר, וואָס ער האָט
 באַשלאָסן צו זיין באַ איר איינמאָל אין דער וואָך אויס העפּלעכ-
 קייט. חוץ דעם האָט ער דעם טאָג געדאַרפט איבערגעבן דעם ווייב
 צום פינפצענטן אין חודש, לויטן איינגעפירטן סדר, דאָס געלט אויף
 הוצאות.

מיט דער געוויינלעכער הערשאפט איבער זיינע געדאַנקען, באַ-
 קלערנדיק דאָס אלץ וועגן ווייב, האָט ער נישט דערלויבט זיינע גע-
 דאַנקן צו צעשפרייטן זיך ווייטער וועגן דעם, וואָס האָט אַ שייכות
 צו איר.

דערדאָזיקער פרימאָרגן איז געווען זייער פאַרנומען באַ אַלעקסי
 אַלעקסאַנדראָוויטשן. מיט אַ טאָג פריער האָט די גרעפין לידיאַ איוואַנאָוו-
 נאַ אים צוגעשיקט אַ בראַשורע פון אַ באַרימטן רייזנדן איבער כינע,
 וואָס האָט געוויילט אין פעטערבורג, מיט אַ בריוו, אין וועלכן זי האָט
 אים געבעטן אויפצונעמען דעם רייזנדן אַליין, אַ מענטש, מחמת פאַר-
 שידענע טעמים, זייער אַן אינטערעסאַנטער און נייטיקער. אַלעקסי
 אַלעקסאַנדראָוויטש האָט נישט באַוויזן איבערצוליינען די בראַשורע
 אין אַוונט און האָט זי צוגעלייענט אינדערפרי. דערנאָך זענען געקומען
 אינטערעסאַנטן, עס האָבן זיך אָנגעהויבן באַריכטן, אויפנאַמען, באַשטימנע-
 גען, דערווייטערונגען צעטיילונגען פון אויסצייכונגען, פון פענסיעס גע-
 האַלטן אין קאַרעספּאָנדענצן, — די וואַכעדיקע אַרבעט, ווי אַלעקסי אַלעק-
 סאַנדראָוויטש האָט דאָס אָנגערופן, וואָס האָט צוגענומען אַווי פיר צייט.
 דערנאָך איז געווען אַ פערזענלעכער ענין — אַ באַזוך פון דאָקטאָר
 אין פון געשעפטס-פאַרוואַלטער. דער געשעפטס-פאַרוואַלטער האָט נישט
 פאַרנומען קיין סך צייט. ער האָט בלויז איבערגעגעבן דאָס נייטיקע געלט
 פאַר אַלעקסי אַלעקסאַנדראָוויטשן און געגעבן אַ קורצן סך הפל וועגן צו-
 שטאַנד פון די געשעפטן, וועלכע זענען געווען נישט אינגאַנצן גוט, ווייל
 דאָס היינטיקע יאָר איז צוליב די אַכטע אַרויספאַרן פאַרלעבט געוואָרן
 מער אין עס איז געווען אַ דעפיציט. אָפער דער דאָקטאָר, דער באַרימ-
 טער פעטערבורגער דאָקטאָר, וועלכער איז געווען אין פריינטלעכע באַ-
 ציונגען מיט אַלעקסי אַלעקסאַנדראָוויטשן, האָט פאַרנומען פיר צייט.
 אַלעקסי אַלעקסאַנדראָוויטש האָט זיך גאַרישט געריכט אויף אים היינט
 און איז געווען פאַרהינדערט פון זיין קומען און נאָך מער דערפאַר, וואָס

דער דאָקטאָר האָט זייער אויפּמערקזאָם אויסגעפרעגט אַלעקסיי אַלעקסאַנ-
 דראַוויטשן וועגן זיין צושטאַנד, האָט אויסגעהערט זיין האַרץ, האָט אויס-
 געקלאַפּט און באַטאַפּט די לעבער. אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטש האָט נישט
 געוואָלט, אָז זיין פּריינט, ליידיאָ איזאַנאַוואָ, באַמערקטדיק, אָז אַלעקסיי
 אַלעקסאַנדראַוויטשס געזונט איז דאָס היינטיקע יאָר נישט גוט, האָט גע-
 בעטן דעם דאָקטאָר צו קומען און באַטראַכטן דעם קראַנקן. מוט דאָס
 פּוֹר מיר, האָט אים די גרעפּין ליידיאָ איזאַנאַוואָ געזאָגט.
 — איך וועל דאָס טון פאַר רוסלאַנד, גרעפּין, — האָט דער דאָק-
 טאָר געענטפּערט.

— אָן אומשאַצבאַרער מענטש ! — האָט די גרעפּין ליידיאָ איזאַנאַ-
 וואָ געזאָגט.

דער דאָקטאָר איז געבליבן זייער נישט צופרידן פון אַלעקסיי אַלעק-
 סאַנדראַוויטשן. ער האָט געפונען די לעבער באַדייטנד פאַרגרעסערט, די
 געזונט פאַרקלענערט און קיין שום ווירקונג פון די בעדער. ער האָט רע-
 קאָמענדירט וואָס מער פיזישע באַוועגונג, וואָס ווייניקער גייסטיקע אַנ-
 שטרענגונג און דער עיקר קיין שום עגמת נפש, דאָס הייסט טאַקע דאָס
 אייגענע, וואָס איז געווען פאַר אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטשן פונקט אזוי
 אומגעלעך, ווי נישט צו אַטעמען, און ער איז אַוועקגעפאַרן, איבער-
 לאַזנדיק אין אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטשן אַן אַמאָנגענעם באַווסטזיין פון
 דעם, אָז עפעס איז אין אים נישט גוט אין אַז פאַרריכטן דאָס קאָן מען
 גיט.

אַרויסגייענדיק פון אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטשן, האָט דער דאָקטאָר
 אויפן גאַנצן זיך צונויפגעשטויסן מיט דעם אים גוט באַקאַנטן סליודינען,
 אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטשס געשעפטס-פאַרוואַלטער. זיי זענען געווען
 חברים לויטן אוניווערזיטעט און, הגם זיי פלעגן זיך זעלסטן באַגעגענען,
 האָבן זיי דאָך געשעצט איינער דעם אַנדערן און זענען געווען גוטע פּריינט
 און דערפאַר וואָלט דער דאָקטאָר קיינעם אזוי, ווי סליודינען, נישט אַרויס-
 געזאָגט זיין אָפּהאַרציקע מיינונג וועגן קראַנקן.

— ווי עס פּרייט מיר, וואָס איר זענט געווען צו אים. — האָט
 סליודין געזאָגט. — ער איז נישט אין אַרדנונג, און מיר דאַכט זיך...
 גו, וואָס ?

— אַט וואָס, — האָט דער דאָקטאָר געזאָגט, מאַכנדיק מיט דער
 האַנט איבער סליודינס קאָפּ צו זיין קושער, ער וואָל צופאַרן, אַט וואָס, —
 האָט דער דאָקטאָר געזאָגט, נעמענדין אין זיינע ווייסע הענט אַריין

אָ פינגער פון אַ לאַשענער הענטשקע און אָנציענדיק אים. — ציט נישט אָן די סטרונע און פרוווט איבעררייסן, — זייער שווער; אָבער ציט אָן ביז דער לעצטער מעגלעכקייט און לייגט אַרויף די שווערקייט פון אַ פינגער אויף דער אָנגעצויגענער סטרונע, — וועט זי פלאַצן. און ער איז לויט זיין התמדה, געוויסנהאַפטיקייט צו דער אַרבעט, — אָנגעצויגן ביז דער לעצטע שטופע; און אַ זייטיקער דרוק איז אויך דאָ, און אַ שווע-דער, — האָט דער דאָקטאָר פאַרענדיקט, וויכטיק אויפהייבנדיק די ברע-מען. — איר וועט זיין אויף דעם געיעגז — האָט ער צוגעגעבן, אַראָפּ-גייענדיק צו דער צוגעפאַרענער קאַטש. יאָ, יאָ, פאַרשטייט זיך, ס'נעמט צו אַ סך צייט, — האָט דער דאָקטאָר געענטפערט עפעס אַזוינס אויף דעם, וואָס ס'ליידיג האָט געזאָגט און ער האָט נישט דערהערט.

באַלד נאָכן דאָקטאָר, וואָס האָט צוגענומען אַזוי פיל צייט, איז דערשינען דער רייזדער און, אויסנוצנדיק די נאַר-וואָס איבערגעלייענע-טע בראַשור און זיין פריערדיקע באַקאַנטשאַפט מיט דער זאך, האָט אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש איבערראַשט דעם רייזנדן מיט זיין טיפער זאך-קענטעניש און מיט דער ברייטקייט פֿן זיין געבילדעטן בליק.

צוזאַמען מיטן רייזנדן איז אָנגעמאַלדן געוואָרן וועגן גובערניאַלֿן פּרעזענט, וועלכער איז געקומען קיין פעטערבורג און מיט וועלכן מען האָט זיך געדאַרפט דורכשמועסן. נאָך זיין אַוועקפאַרן האָט מען געדאַרפט פאַר-ענדיקן די וואַכעדיקע ענינים מיטן געשעפטס-פאַרוואַלטער און מען האָט נאָך געמוזט צופאַרן צוליב אַן ערנסטן און וויכטיקן ענין צו איין חשובער פּערזאָן. אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש האָט ערשט באַוווּזן זיך אומצוקערן אַרום פינף אַ זיגער, צו דער צייט פון זיין מיטאַג, און, אַפּעסנדיק מיטאַג מיטן געשעפטס-פאַרוואַלטער, האָט ער אים איינגעלאָדן מיטצופאַרן מיט אים אויף דער דאַטשע אין אויף די געיעגן.

נישט אָפּגעבנדיק זיך אין דעם קיין חשובן, האָט אַלעקסיי אַלעקסאַנ-דראָוויטש געזוכט אַצינד די געלעגנהייט צו האָבן אַ דריטע פּערזאָן באַ-זיינע וועגנען מיט דער פרוי.

XXVII.

אונא איז געשטאנען אינדערהייך פארן שפיגל און מיט דער הייליך פון אנושקען זיך צוגעשפילעט די לעצטע באנד צום קלייד, ווען זי האט דערהערט באם פראג-גאנג א גערויש פון רעדער.

פאר בעכטי איז נאך צו פרי! — האט זי א קלער געטון און א בליק געבנדיק אין פענצטער אריין, דערווען א קאטש, א שווארצן היט, וואס האט זיך פון איר ארויסגערוקט און די איר צווי גוט באקאנטע אויערן אלעקסיי אלעקסאנדראוויטש. — אט ווי נישט צו דער צייט; צי טאקע נעכטיקן? האט זי א טראכט געטון, און איר האט אזוי מוראדיק און שרעקלעך אויסגעווען אלץ, וואס האט געקאנט פון דעם ארויסקומען, אז זי איז, קיין מינוט נישט טראכטנדיק, מיט א פריילעך און שיינענדיק פנים ארויסגעגאנגען צו זיי אקעגן און, פילנדיק אין זיך די אנוועזנהייט פון דעם שוין איר באקאנטן גייסט פון ליגנט און פאלעקייט, האט זי זיך גלייך איבערגעגעבן דעמאָניקן גייסט און אָנגעהויבן צו רעדן, אלליין נישט וויסנדיק, וואָס זי וועט זאָגן.

— א, ווי פיין דאָס איז! — האט זי געזאָגט, דערלאַנגענדיק די האַנט דעם מאַן און מיט אַ שמייכל פאַגריסנדיק זיך מיטן היימישן מענטש, מיט סלידינען. — דו נעכטיקסט, האָף איך? — איז געווען דאָס ערשטע שטיק וואָרט, וועלכעס דער גייסט פון ליגנט האָט איר אונטערגעזאָגט, — און צינד פאַרן מיר צוזאַמען. עס איז בלויז אַ שאַד, וואָס איך האָב צו געזאָגט בעכטי. זי וועט צופאַרן נאָך מיר.

אלעקסיי אלעקסאנדראוויטש האָט זיך פאַרקרימט באַ געטטיס באַזען.

— א, איך וועל נישט גיין צעשיידן די אומצעשיידבאַרע, — האָט ער געזאָגט מיט זיין געהיינלעכן טאָן פון קאטאָועס. — מיר וועלן פאַרן מיט מיכאָיל וואסיליעוויטשן. מיך הייסן אויך די דאָקטוירים גיין. איך וועל מיך איבערגיין מיטן וועג און וועל מיר פאַרשטעלן, אַז איך בין אויף די בעדער.

— איילן זיך איז נישטאָ נאָכוואָס, — האָט אַננא געזאָגט. — איר וויינט טיי?

זי האָט אָנגעקלויבנען.

— דערלאנגט טו און זאָגט סעריאָזשען, אז אַלעקסיי אַלעקסאַנ-
דראָוויטש איז געקומען. נו, וואָס, ווי פילסטו זיך אין געזונט? מיכאַיל
וואַסיליעוויטש, איר זענט פאַ מיר נישט געווען; גיט אַ קוק, ווי שייך
ס'איז פאַ מיר אויפן באַלקאָן. — האָט זי געזאָגט, ווענדנדיק זיך דאָ צו
איינעם, דאָ צום צווייטן.

זי האָט גערעדט זייער איינפאַך און נאַטירלעך, אָבער צופיל און
צו גיך. זי האָט דאָס אַליין געפילט, פּרופּט, וואָס זי האָט אין דעם נייג-
דיקן בליק, מיט וועלכן מיכאַיל וואַסיליעוויטש האָט אויף איר אַ בליק
געטון, באַמערקט, אז ער האָט זי אַזוי ווי אָבסערווירט.

מיכאַיל וואַסיליעוויטש איז גלייך אַרויסגעגאַנגען אויף דער
טעראַסע.

זי האָט זיך געזעצט לעבן מאָן.

— דו זעסט נישט גענוג גוט אויס, — האָט זי געזאָגט.

— יאָ, — האָט ער געזאָגט, — היינט איז דער דאָקטאָר געווען
פאַ מיר און צוגענומען אַ שעה צייט. איך פיל, אז עמעצער פון מיינע
בריינט האָט אים געשיקט: אַזוי טייער איז מייך געוונט...

— ניין, וואָס-זשע האָט ער געזאָגט?

זי האָט אים געפּרעגט וועגן דעם געזונט און די ענינים, האָט אים
אָנגערעדט זיך אָפּצוהווען און אריבערצופאַרן צו איר.

דאָס אַלץ האָט זי גערעדט פּריילעך, שנעל און מיט אַ באַזונדערן
גלאַנץ אין די אויגן; אָבער אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטש האָט אַצינד נישט
צוגעשריבן דעמדאָזיקן טאָן אירן קיין שום באַדייטונג. ער האָט געהערט
בלויז אירע ווערטער און זיי צוגעגעבן דעם פּשוטן זינען, וועלכן זיי האָבן
געזאָגט. אין ער האָט איר אויך גענטפּערט פּשוט, הגם וויציק. אין דעם
גאַנצן שמועס איז נישט געווען קיין שום באַזונדערס, אָבער אַננאָ האָט
קיינמאָל דערנאָך אָן פּינלעכן ווייטיק פון בושע נישט געקאָנט זיך דער-
מאַנען אָן דער קורצער סצענע.

עס איז אַריינגעקומען סעריאָזשאָ אַריינגעפירט דורך דער גווענער-
נאַנטין. ווען אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַוויטש וואָלט זיך דערלויבט צו פּאַנאָ-
אַכטן, וואָלט ער באַמערקט דעם נישט דרייטן, פאַרלוירענעם בליק, מיט
וועלכן סעריאָזשאָ האָט אַ קוק געטון אויפן פּאַטער און דערנאָך אויף ייער
מוטער. אָבער ער האָט גאַרנישט געוואָלט זעען און נישט געזעען.

— א, יונגערמאן! ער איז אויסגעוואקסן. כ'לעבן, ער ווערט
 א גאנצער מאנספערשויך. וואס מאכסטו, יונגערמאן.
 און ער האט דערלאנגט די האנט דעם דערשראקענעם סעריאזשען.
 סעריאזשא, וועלכער איז פריער אויך געווען נישט דרייסט אין בא-
 ציונג צום פאטער, האט איצט, נאכדעם ווי אלעקסיי אלעקסאנדראוויטש האט
 אנגעהויבן אים רופן יונגערמאן און ס'איז אים אריין אין קאפ די קשיה. צי
 וואונדער איז א פריינד אדער א שונא, — זיך געפילט פריעמד צום פאטער.
 ער האט, אזוי ווי בעטנדיק באשיצונג, זיך אומגעקוקט צו דער מוטער.
 בלויז מיט דער מוטער איז אים געווען גוט. אלעקסיי אלעקסאנדראוויטש,
 פארפירנדיק א שמועס מיט דער גווערנאנטין, האט געהאלטן דעם זון
 באם אקסל, און סעריאזשען איז געווען אזוי פיינלעך אומאנגענעם, אז
 אונא האט געזעען, ער קלויבט זיך צו וויינען.

אונא, וועלכע איז רויט געווארן אין דער מינוט, וואס דער זון איז
 אריינגעקומען, באמערקנדיק, אז סעריאזשען איז נישט אנגענעם, איז
 שוועל אויפגעשפרונגן, אויפגעהויבן אלעקסיי אלעקסאנדראוויטשס האנט
 פונם זונס אקסל און, א קוש געבנדיק דעם זון, האט זי אים ארויסגעפירט
 אויף דער טעראסע און גלייך זיך אומגעקערט.

— פונדעסטוועגן איז שוין צייט, — האט זי געזאגט, א קוק געבנדיק
 אויף איר זייער, — וואס קומט עפעס נישט בעטטי! ..
 — יא, — האט אלעקסיי אלעקסאנדראוויטש געזאגט און, אויפשטיי-
 ענדיק, פארלייגט די הענט און מיט זיי א קנאק געטון. — איד בין נאך
 צוגעפארן דיר ברענגען געלט, ווארים עכן גייט נישט פאר קיין טאגן, —
 האט ער געזאגט, — דו דארפט, מיין איד.

— ניין, כ'דארף נישט... יא, כ'דארף, — האט זי געזאגט, נישט
 קוקנדיק אויף אים און רויט ווערנדיק ביז די האר-ווארצלען. — דו, מיין
 איד, וועסט צופארן אהער פון געיעג.

— א, יא — האט אלעקסיי אלעקסאנדראוויטש געענטפערט. —
 אט איז אויך די פראכט פון פעטרהאף, די פירשטין טווערסקאיא, —
 האט ער צוגעגעבן, א בליק געבנדיק אין פענצטער אויף דעם צופארן-
 דיקן ענגלישן עקיפאזש, מיט דעם אומגעוויינלעך הויך ארויפגעשטעלטן
 סיציאור-קויש פון דער קאטש. — וואסער עלעגאנץ! פראכטפול! גו,
 פארן מיר אויך.

די פירשטין טווערסקאיא איז נישט ארויסגעגאנגען פונם עקיפאזש,

נאָר בלויז איר לאָקיי אין שטיבלעטן, אין אַ פעלערניקע און אין אַ שוואַרצן
הוט אין אַראָפּגעשפרונגען פאט פראַנטגאנג.
— אין גיי, זייט געזונט! — האָט אננאָ געזאָגט אין, אַ קוש
געפנדיק דעם זון, איז זי צוגעגאנגען צו אַלעקסיי אַלעקסאנדראָוויטשן
און אים אויסגעשטרעקט די האַנט. — דו ביסט זייער אַ ליבער, וואָס ביסט
געקומען.

אַלעקסיי אַלעקסאנדראָוויטש האָט אַ קוש געטון איר האַנט.
— נו, איז צום זייערזעען! דו וועסט צופאַרן טיי טרינקען, אויס-
געצייכנט! — האָט זי געזאָגט און איז אַרויסגעגאנגען, אַ שיינעדיקע און
פריילעכע. אָבער, ווי נאָר זי האָט אויפגעהערט צו זען אים האָט זי
דערפילט דאָס אַרט אויף דער האַנט, צו וועלכן זיינע ליפּן האָבן זיך צו-
געריט, און האָט מיט עקל אויפגעצויטערט.

XXVIII.

ווען אַלעקסיי אַלעקסאנדראָוויטש האָט זיך באַוווּן באַ די געיעגן,
איז אננאָ שוין געזעסן אין דער האַלטאָנקע צוזאמען מיט בעטסי, אין דער
האַלטאָנקע, וווּ עס האָט זיך פאַרזאַמלט די גאַנצע העכסטע געזעלשאַפּט.
זי האָט דערזעען דעם מאַן נאָך פּונדווויטנס. צוויי מענטשן, דער מאַן און
דער געליבטער, זענען געווען פאַר איר די צוויי צענטערן פון לעבן, און
זי האָט אָן דער הילף פון זייטיקע געפילן געפילט זייער נאָענטקייט. זי
האַט נאָך פּונדווויטנס דערפילט דאָס דערנענטערן זיך פון מאַן און נישט
וויילנדיק אים נאָכגעקוקט אין די כוואַליעס פון דעם עולם, צווישן וועלכן
ער האָט זיך באַהענגט. זי האָט געזעען, ווי ער האָט זיך דערנענטערט
צו דער האַלטאָנקע, דאָ לייטזעליק געענטפערט אויף חניפהדיקע פאַגריי-
סונגען, דאָ פריינטלעך, צעשטרייט זיך פאַגריסט מיט זיינס גלייכן, דאָ
פלייסיק אָנגעוואַרט אַ בליק פון די מאַכטהאַבער פון דער וועלט אין אַראָפּ-
גענומען זיין קיילעכיקן, גרויסן הוט, וואָס האָט צוגעדריקט די קאַנטן פון
זיינע אויערן.

זי האָט געקאַנט די אַלע באַוועונגען, און זיי זענען איר אַלע
עקלשאַפט געווען. בלויז ערגיציקייט, בלויז ווילן צו האָבן דערפאַלג —
אַט איז אַלץ, וואָס איז דאָ אין זיין נשמה. — האָט זי געטראַכט, — און

די הויכע געדאנקען, די ליבע צו בילדונג, די רעליגיע, דאס אלץ — איז בלויז א ווערקצייג, פדי צו האבן דערפאלג.

לויט זיינע בליקן אויף דער דאמען-האלטאנקע (ער האט געקוקט בלייך אויף איר; נאָר נישט דערקענט דאָס ווייב אין דעם ים פון מושלין, בענדער, פעדערס, שירמען און בלומען), האָט זי פארשטאנען, אָז ער זאָלט זי; נאָר זי האָט אים בכיוון נישט באַמערקט.

— אַלעקסיי אַלעקסאנדראָוויטש! — האָט די פירשטין בעטסי צו אים אַ געשריי געטון, — איר זעט, אהודאי, נישט די פרוי; אָט איז זי! ער האָט אַ שמייכל געטון מיט זיין קאלטן שמייכל.

— דאָ איז אזוי פיל גלאַנץ, אָז די אויגן ווייסן נישט, אויף האָט פויער זיך אַפצושטעלן, — האָט ער געזאָגט אין זיך געלאָזט גיין צו דער האַלטאנקע. ער האָט אַ שמייכל געטון צום ווייב, ווי עס דארף אַ שמייכל טון אַ מאַן, טרעפנדיק דאָס ווייב, מיט וועלכער ער האָט זיך נאָר וואָס געזען און זיך באַגריסט מיט דער פירשטין און אַנדערע באַקאנטע, אַז געבנדיק יערן זיינס, דאָס הייסט, שפּאַסנדיק אַ בסל מיט די דאָמען און קעגנזייטיק באַגריסנדיק זיך מיט די מענער. אונטן, לעבן דער האַלטאנקע, איז געשטאנען אַ חשובער גענעראַל-אַדיוטאַנט, וואָס איז געשצט געווען דורך אַלעקסיי אַלעקסאנדראָוויטשן און באַוווּסז געווען מיט זיין שכל און בילדונג. אַלעקסיי אַלעקסאנדראָוויטש האָט פארפירט אַ געשפרעך מיט אים. עס איז געווען אַ פּויוז צווישן די געיעגן, און דעריבער האָט נאָר-נישט געשטערט צו רעדן. דער גענעראַל-אַדיוטאַנט האָט געטאָלט די געיעגן. אַלעקסיי אַלעקסאנדראָוויטש איז געווען קעגן און האָט זיי פאר-טיידיקט. אַננא האָט געהערט זיין דין, איינטעניק קל, נישט דורכלאָנדיק קיין איין וואָרט, און יעדעס וואָרט זיינס האָט איר אויסגעווען פאַלש און עמערצלעך געשניטן איר אויער.

ווען עס האָט זיך אָנגעהויבן דאָס פּרויבאַרטיקע געיעג מיט די עטערונגען, האָט זי זיך אָנגעבויגן פאַרויס, נישט אַראַפלאָונדיק די אויגן געקוקט אויף וואַנסקי, וואָס איז צוגעגאנגען צום פּערד און זיך אויפגע-זעצט און איינצייטיק געהערט דאָסדאָזיקע אַפּשטויסנדיקע קול פון מאַן, וואָס האָט נישט אויפגעהערט. עס האָט זי געפייניקט אַ שרעק פאַר וואַנסקי, אַבער נאָך מער, האָט זיך איר געדאַכט, האָט זי געפייניקט דער קלאַנג פון דעם מאַנס דינעם קול מיט די באַקאנטע אינטאָנאַציעס, וואָס איז נישט זומיל געוואָן.

„איך בין אַ שלעכטע פרוי, איך בין אַ פאַרלוירענע פרוי, — האָט

זי געטראכט, נאָר איך האָב נישט ליב ליגנט צו זאָגן, איך פארטראָג נישט קיין ליגנט, און זיין (דעם מאַנס) שפּיין — דאָס איז ליגנט. ער ווייסט אַלץ, זעט אַלץ; וואָס-זשע פּילט ער, אויב ער קאָן אזוי רויק רעדן? וואָלט ער מיך דערהרגעט, וואָלט ער וואַנסקין דערהרגעט, וואָלט איך אים געשעצט. אָבער ניין, ער דארף גלויב ליגנט און אָנשטענדיקייט, — האָט זיך אָנגא געזאָגט, נישט קלערנדיק וועגן דעם. וואָס אייגנטלעך זי האָט געוואָלט פון מאַן, אַ וואָס-רן זי וואָלט אים געוואָלט זען, זי האָט אויך נישט פארשטאַנען, אַז אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש אַויסערלעכע באַ-זונדערע באַרענדדיקייט, וואָס האָט זי אַזוי אויפגערייזט, איז געווען בלויז אַן אויסרוק פון זיין איבערלעכער צערודערטקייט און אומרויקייט. אַזוי ווי אַ קינד, וואָס האָט זיך אַ קלאַפּ געטון, ברענגט, שפּרינגענדיק, אין באַוועגונג זיינע מוסקלן, פּדי צו פּאַרטייבן דעם ווייטיק, אַזוי איז פאַר אַלעקסיי אַלע סאַ דראָוויטשן נייטיק געווען גייסטיקע באַוועגונג, פּדי צו פּאַרטייבן די געדאַנקען וועגן דער פּרוי, וועלכע האָבן אין איר קעגנ-וואַרט און אין וואַנסקיס קעגנוואַרט און באַ דעם פּסודידיקן איבערחוּרן זיין נאָמען געפּאָדערט צו זיך אויפּמערקזאַמקייט. און אַזוי ווי עס איז פאַר אַ קינד נאַטירלעך צו שפּרינגען, אַזוי איז פאַר אים נאַטירלעך געווען שיין און קלוג צו רעדן, ער האָט געזאָגט:

— געזאַר באַ די מיליטערישע, קאוואַלערישע געיענן איז דער ניי-טיקער באַדינג פון די געיענן. אויב ענגלאַנד קאָן אָנזיין אין דער קריג-געשיכטע אויף די סאַמע גלענצנדסטע קאוואַלעריע-שלאַכטן, איז בלויז אַ זאַנק דעם. וואָס זי האָט היסטאָריש אָנטוויקלט אין זיך דעמדאָיקן פּוז אי באַ די חיות אי באַ די מענטשן. ספּאַרט האָט, לויט מין מיינונג, אַ גרויסע באַדייטונג, און, ווי שטענדיק, זען מיר בלויז דאָס סאַמע אוי-בערפּלעכלעכע.

— נישט אויבערפּלעכלעכע, — האָט די פּירשטין טווערסקאַיאַ גע-זאָגט. — איין אַפיציר, זאָגט מען, האָט צעבראַכן צוויי ריפּן. אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש האָט אַ שמיכל געטון מיט זיין שמיכל, וואָס האָט בלויז אויפּגעדעקט די ציין, אָבער מער גאַרנישט געזאָגט.

— לאַמיר אָננעמען, פּירשטין, אַז דאָס איז נישט קיין אויבערפּלעכ-לעכט, — האָט ער געזאָגט, — נאָר איבערלעכט. אָבער נישט אין דעם האַנדל זיך. — און ער האָט זיך ווידער געווענדט צום גענעראַל, מיט וועלכן ער האָט געיעדט ערנסט; — פאַרגעסט נישט, אַז אין די געיענן

בזוטלייקן זיך מיליטער-לייט, וועלכע האָבן אויסגעקליבן די דאָזיקע טע-
סיקייט און איר מיוזט מסכים זיין, אז יעדער באַרוף האָט זיין צווייטע זייט
פון מעדאַל. דאָס גייט פשוט אַריין אין דער פליכט פון אַ מיליטער-אַן. דער
אומגעלומפערטער ספּאַרט פון פויסט-קאַמף אָדער פון די שפּאַנישע טאַ-
רנאָדאַרן איז אַ סימן פון באַר-באַריזום. אָבער טעפּציאַליזירטער ספּאַרט איז
אַ סימן פון אַנטוויקלונג.

— ניין, איך וועל אַ צווייט מאַל נישט פאַרן: דאָס רעגט
מיך צו שטאַרק אויף, — האָט די פירשטין בעטסי געזאָגט. — נישט אַתּ.
אַנבאַ ?

— עס רעגט אויף, אָבער מען קאַן זיך נישט אַפּרייסן, — האָט
אַ צווייטע דאַמע געזאָגט. — ווען איך וואָלט געווען אַ רוימערין. וואָלט
איך נישט דורכגעלאָזט קיין איין צירק.
אַנבאַ האָט גאַרנישט גערעדט און, נישט אַראַפּלאָנדיק דעם בינאַקל,
גינקוסט אויף איין אָרט.

אין דער צייט איז פאַר דער האַלטאַנקע פאַרבייגעצאנגען אַ הוי-
כער גענעראַל. איבעררייכנדיק דעם געשפּרעך, איז אַלעקסיי אַלעקסאַנ-
דראָוויטש אייליק, נאָר ווירדיק אויפגעשטאַנען און נידעריק זיך געגריסט
צום דורכגייענדיקן מיליטערמאַן.
— איר רייט נישט ? — האָט דער מיליטער מאַן זיך אַ קאַטאַוועט
געמאַכט.

— מיין רייטן איז שווערער, — האָט אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש
וועפלעך געענטפערט.

און הגם דער ענטפער האָט גאַרנישט באַדייט, האָט דער מיליטער-
מאַן געמאַכט אַ פינע, אז ער האָט געהערט אַ קלוג וואָרט פון אַ קלוגן
נוענטש, און האָט פולשטענדיק פאַרשטאַנען דעם *la pointe de la*
sauce.

— עס זענען דאָ צוויי צדדים, — האָט ווידער אַלעקסיי אַלעקסאַנ-
דראָוויטש פּאַרגעזעצט: — די אויספירער און די צוקוקער; און די ליבע צו
וידאַ יקע בילדער איז אַ זיכערער סימן פאַר דער נידעריקער אַנטוויק-
לונג פון די צוקוקער, איך בין מסכים, אָבער...
— פירשטין, אַ געוועט ! — האָט זיך פון אונטן דערהערט טעע-
נאַן אַרקאַדיעוויטש קול, וועלכער האָט זיך געווענדט צו בעטסי. — פאַר
וועמען האָלט איר ?

— איך מיט זונדן פארן פירשט קונזאליענז, — האָט בלעכט זיך
ענטפערט.

— איך פאר וואָנזשקין. אַ פאַר הענטשקעס.

— געמאכט!

— און ווי שיין, נישט אמת?

אלעקסיי אלעקסאנדראָוויטש האָט געשוויגן אַ וויילע. בעת מען האָט
גערעדט לעבן אים, אָבער פאלד האָט ער הידער צוגעהויבן:

— איך בין מסכים, אָבער די העלדישע שפילן... — האָט ער גע-
וואָלט פאַרועצן.

אָבער אין דער צייט האָט מען אָפגעלאָזט די רייטער און אַלע
געשפּרעכן האָבן אויפגעהערט. אלעקסיי אלעקסאנדראָוויטש איז אויך שטיל
געבליבן, און אַלע האָבן זיך אויפגעהויבן און זיך אויבערדייט צום טיך.
אלעקסיי אלעקסאנדראָוויטש האָט זיך נישט אינטערעסירט מיט די געיעגן
און דעריבער נישט געקוקט אויף די רייטער, נאָר צעשטרייט אָנגעהויבן
באקוקן די צושיטער מיט מידע אויגן. זיין בליק האָט זיך אָנגעשטעלט
אויף אַנבען.

איר געזיכט איז געווען בלייבן און שטרענג. זי האָט משמעות גאָר-
נישט און קינעט נישט געווען, חוץ איינעם. איר האנט האָט פּיבערהאפט
צונויפגעדריקט דעם פעכער, און זי האָט נישט געאַטעמט. ער האָט אַ קוק
געטון אויף איר און אייליק זיך אַוועקגעדרייט, באַטראַכטנדיק אַנדערע
פּנימער.

יא, האָט די דאמע און אַנדערע זענען אויך זייער אויפגעערענט;
דאָס איז זייער באַזירלעך, האָט זיך אלעקסיי אלעקסאנדראָוויטש געזאָגט.
ער האָט געוואָלט נישט קוקן אויף איר, אָבער זיין בליק האָט נישט ווילן
דיק זיך געצויגן צו איר. ער האָט זיך הידער איינגעקוקט אין דעמאָנדיקן
פנים, באַמיענדיק זיך נישט צו לייענען דאָס, וואָס איז דערויף אזוי דייט-
לעך אָנגעשריבן געווען, און האָט קעגן זיין ווילן מיט שרעק געלייענט
דערויף דאָס, וואָס ער האָט נישט געוואָלט חיסן.

קונזאליענז פּרשטע פאלן צום טיך האָט אַלע אויפגעערענט, אָבער
אלעקסיי אלעקסאנדראָוויטש האָט דייטלעך געווען אויף אַנעס בלייבן
טרוימפּוונדיקן פנים, אַז דער, אויף וועמען זי האָט געקוקט, איז נישט
געפאלן. ווען מאַכטן און וואָנזשקי זענען צוויבערגעשפּוונגן דעם גרויסן
באָריג, און דער פּאַלגובער אָפיציר איז אויפן זעלבן אָרט געפאלן אויפן

קאפ און זיך צעממיתט אויף טויט, און א שצרך פון שרעק האָט זיך דורכ-
געטראָגן איבערן גאַנצן פובליקום, — האָט אַלעקסיי אַלעקסאַנדראָוויטש
געזעען. אז אַנאָ האָט דאָס אפילו נישט באַמערקט און קוים פאַרשטאַנען,
וועגן וואָס מען האָט געזען רעדן אַרום. אָבער ער האָט אַלץ אַכטער
און אַפּטער און מיט מער עקשנות זיך איינגעקיקט אין איר. אַנאָ, אינ-
גאַנצן פאַרשלונגען פון דעם בילד פונם גאַלצפירנדיקן וואַלדיקן, האָט
דערפילט דעם פון דער זייט אַנגעשטעלטן בליק פון איר מאַגס קאַלטע
אויגן.

זי האָט זיך אומגעקיקט אויף אַן אייגנבליק, פּרעגנדיק אַ קוק געטון
אויף אים און לייכט זיך אַנכמורענדיק, ווידער זיך אוועקגעדרייט.
„זך, מיר איז אַלציינס“, האָט זי אים אַזוי ווי געזאָגט און שוין
מער קיין איינמאַל נישט קיין קוק געטון אויף אים.

די געיעג זענען געווען אומבליקלעך, און פון זיבעצן מאָן זענען
געפאלן און האָבן זיך צעמוקט מער ווי העלפט. אויפן סוף פון די געיעגן
זענען אַלע געווען אין אויפּרעגונג, וואָס ס'איז נאָך מער פאַרגרעסערט
געוואָרן דורך דעם, וואָס דער קייסער איז געווען אומצופרידן.

XXIX.

אַלע האָבן הויך אויסגעדריקט זייער אומצופרידנקייט, אַלע האָבן
איבערגעזעהט די דורך עמעצן געזאָגטע פּראָזע: „עס פעלט בלוז אַ צירק
מיט לייבן“, און אַלע האָבן געפילט אַ גרויס, אַזוי, אז ווען וואַנסי איז
געפאלן און אַנאָ האָט הויך אויסגעשריגן, איז אין דעם נישט געווען קיין
שוב אומגעוויינלעכס, אָבער גלייך נאָכדעם איז אין אַנעס פנים פאַרגע-
קומען אַן ענדערונג, וואָס איז שוין געווען בפירוש נישט אַנשטענדיק, זי האָט
זיך אינגאַנצן פאַרלוירן. זי האָט אַנגעהויבן פלאַטערן, ווי אַ געכאַפּטער
פּויגל: דאָ האָט זי געוואַלט אויפשטיין און גיין ע געץ, דאָ האָט זי זיך
געווע דט צו בעטסי.

— לאַמיר פאַרן, לאַמיר פאַרן, — האָט זי גערעדט.
אָבער בעטסי האָט זי נישט געהערט. זי האָט גערעדט, אַריבער-
ביינדיק זיך אַראָפּ, מיט אַ גענעראַל, וואָס איז צו איר צוגעקומען.

אַלעקסי אלעקסאַנדראָוויטש איז צוגעגאַנגען צו אַנגען און העפֿלעך איר דערלאָנגט די האַנט.

— קומט, אויב איר באַוויליקט, — האָט ער געזאָגט אויף פראַנצויזיש; אָבער אַננא האָט זיך צוגעהערט צו דעם, וואָס דער גענעראַל האָט גערעדט, און נישט באַמערקט דעם מאַן.

— אויך צעבראַכן אַ פּוס, זאָגט מען, — האָט דער גענעראַל געזאָגט. — דאָס איז אַ שרעקלעכער אומזין.

נישט ענטפערנדיק דעם מאַן, האָט אַננא אויפגעהויבן דעם בינאָקל און געקוקט אויף דעם אָרט, וווּ ווראַנסקי איז געפאלן; אָבער עס איז געווען אזוי הייט און דאָרט איז פאַרזאַמלט געווען אזוי פיל מענטשן, אַז מען האָט גאַרנישט געקאָנט זען. זי האָט אַראַפגעלאָזט דעם בינאָקל און געוואָלט גיין; אָבער אין דער צייט איז צוגעריטן אַן אָפיציר און האָט עפעס ראַפאָרטירט דעם קייסער. אַננא האָט זיך צורויסגערוקט פאַרויס און געהערט.

— טייוואַ, טייוואַ! — האָט זי אַ געשריי געטון צום ברודער. נאָר דער ברודער האָט זי נישט געהערט. זי האָט ווידער געוואָלט אַרויסגיין.

— איך לייג אייך נאָכאַמאָל פאַר מיין האַנט, אויב איר ווילט גיין. — האָט אלעקסי אלעקסאַנדראָוויטש געזאָגט, זיך צורירנדיק צו איר האַנט.

זי האָט מיט עקל זיך אוועקגעדרייט פון אים און, נישט קיין בליק געבנדיק אין פנים אַריין, געענטשערט:

— ניין, ניין, לאָזט מיך, איך וועל בלייבן. זי האָט געזעען אַצינד, אַז פון אָרט, וווּ ווראַנסקי איז געפאלן, איז איבערן קרייז געלאָפן אַן אָפיציר צו דער האַלטהאַ קע. בעטסי האָט געזען פאַכעט צו אים מיטן טיכל. דער אָפיציר האָט געברענגט אַ ידיעה, אַז דער רייטער איז נישט געהרגעט געוואָרן, נאָר דאָס פערד האָט צעבראַכן דעם רוקן.

דערהערנדיק דאָס, האָט אַננא זיך שנעל אוועקגעזעצט און פאַר-דעקט דאָס פנים מיטן פעכער. אלעקסי אלעקסאַנדראָוויטש האָט געזעען, אַז זי וויינט און קאָן נישט איינהאַלטן נישט בלוין די טרערן, נאָר אויך די שלוכצן, וועלכע האָבן אויפגעהויבן איר ברוסט. אלעקסי אלעקסאַנ-דראָוויטש האָט זי פאַרשטעלט מיט זיך, געבנדיק איר צייט צו זיך צו קומען.

— צום דריטן מאל לייג איך איך פאר מיין האנט, — האט ער געזאגט אין א וויילע ארום, ווענדנדיק זיך צו איר. אונא האט געקוקט אויף אים און נישט געוויסט, וואס צו זאגן. די פירשטין בעטסי איז איר געקומען צו הילף.

— גיין, אלעקסיי אלעקסאנדראוויטש, איך האב אועקגעפירט אונען, און איך האב צוגעזאגט זי צוריקצופירן, — האט זיך בעטסי אריינגעמישט. — אנטשולדיקט מיר, פירשטין, — האט ער געזאגט, העפלעך שמייע-לענדיק, נאך אנטשולדיקן קוקנדיק איר אין די אויגן אריין, — אבער איך זע, אז אונא איז נישט אינגאנצן געוונט, און איך וויל, אז זי זאל פארן מיט מיר.

אונא האט דערשראקן זיך אומגעקוקט, איז אונטערטעניק אויפגע-שטאנען און גענומען דעם מאן אונט רן ארעם. — איך וועל שיקן צו אים געוויזר ווערן און צווישן געבן, — האט איר בעטסי איינגערוימט.

צום ארויסגאנג פון דער האלטאנקע האט אלעקסיי אלעקסאנדרא-וויטש, פונקט חי שטענדיק, גערעדט מיט די באגענוטע, און אונא האט געמוזט, ווי תמיד, ענטפערן און רעדן; אבער זי האט נישט געוויסט, וואס עס טוט זיך מיט איר און איז ווי אין הלום געגאנגען מיטן מאן אונטער דער האנט.

„צי איז ער געהרגעט געווארן אדער נישט? צי איז דאס אמת?
צי וועט ער קומען אדער נישט? צי וועל איך אים זעען היינט?“ האט זי געטראכט.

זי האט זיך שוויגנדיק אריינגעזעצט אין אלעקסיי אלעקסאנדראוויטש קארעטע און שוויגנדיק ארויסגעטארן פון דער מענגע עקיפאזשן. נישט געקוקט אויף אלץ, וואס ער האט געזען, האט אלעקסיי אלעקסאנדראוויטש דאך זיך נישט דערלויבט צו טראכטן וועגן דער איצטיקער לאגע פון זיין פרוי. ער האט בלויז געזען אויסערלעכע סימנים, ער האט געזען, אז זי האט זיך אויפגעפירט נישט אנטשענדיק, און געהאלטן פאר זיין חוב צו זאגן איר דאס. אבער אים איז וייער שווער געווען נישט צו זאגן מער, נאר צו זאגן בלויז דאס. ער האט געעפנט דאס מיל, פדי צו זאגן איר, זי נישט אנטשענדיק זי האט זיך אויפגעפירט, אבער נישט ווילנדיק גע-זאגט נאך עפעס אנדערש.

— ווי גענייגט מיר זענען, פונדעסטוועגן, אלע צו דיראזיקע גרוי-זאמע בילדער, — האט ער געזאגט. — איך באמערק...

— האָט? איך פאַרשטיי נישט, — האָט זי מיט פאַראַכטונג געזאָגט.

ער האָט זיך באַליידיקט און גלייך אָנגעהויבן צו רעדן דאָס, האָט ער האָט געזאָגט.

— איך מוז אייך זאָגן... — האָט ער אַ זאָג געטון.

אַז איז זי די דערקלערונג, האָט זי אַ טראַכט געטון, און זי האָט דערפילט אַ שרעק.

— איך מוז אייך זאָגן, אַז איר האָט אייך היינט נישט אָנשטענדיק אויפגעפירט, — האָט ער איר געזאָגט אויף פראַנצויזיש.

— מיט וואָס האָב איך מיך נישט אָנשטענדיק אויפגעפירט? — האָט זי הויך געזאָגט, שנעל אויסדרייענדיק צו אים דעם קאָפּ און קוקנדיק אים גלייך אין די אויגן אריין, אָבער שוין גאַרנישט מיט דער פריערדיקער צעט פאַרבאַרגנדיקער טריילעכקייט, נאָר מיט אַן אַנטשאַטענער מינע, הינטער וועלכער זי האָט קיים באַהאַלטן די איבערעלעבטע שרעק.

— פאַרנעסט נישט, — האָט ער איר געזאָגט, אָנזויננדיק זיין אָפּגעטע קעגן קוטשער.

ער האָט זיך אונטערגעהויבן און אויפגעהויבן די שויב.

— וואָס האָט איר געהאַלטן פאַר נישט אָנשטענדיק? — האָט זי איבערגעזאָגט.

— זי פאַרצווייפלונג, וועלכע איר האָט נישט געקאָנט באַהאַלטן באַם פאַלן פון איינעם פון די רייטערס.

ער האָט זיך געריכט, אַז זי וועט דעווידערן; אָבער זי האָט גע- שוויגן, קוקנדיק פאַר זיך.

— איך האָב אייך שוין געבעטן זיך צו האַלטן אין דער הויכער געדעלשאַפט אַזוי, אַז בייע צונגען זאָלן נישט קומען גאַרנישט זאָגן קעגן אייך. עס איז געווען אַ צייט, ווען איך האָב גערעדט וועגן די איבערלעכע באַציונגען; איך רעד אַצינד נישט וועגן זיי. איצט רעד איך וועגן די אוי- טערלעכע באַציונגען. איר האָט אייך נישט אָנשטענדיק געהאַלטן, און איך וואָלט געוואָלט, אַז דאָס זאָל זיך נישט איבערחזרן.

זי האָט נישט געהערט אַ העלפט פון זיינע ווערטער, זי האָט גע- שפּירט אַ שרעק צו אים און געטראַכט וועגן דעם, צי עס איז אמת דאָס, אַז ווען זי האָט זיך נישט דערהרגעט. צי האָט מען וועגן אים געזאָגט, אַז ער איז גאַנץ, נאָר דאָס פערד האָט צעבראַכן דעם רוקן? זי האָט בלויז מיט געמאַכטער איראַניע אַ שמייכל געטון, ווען ער האָט געזענדיקט.

און גארנישט געענטפערט. ווייל זי האט נישט געהערט דאס, וואָס ער האָט געזאָגט. אַלע סיי אַלעקסאַנדראַזיטש האָט אָנגעהויבן צו רעדן דרייַסט, נאָר ווען ער האָט דייטלעך פאַרשטאַנען דאָס. וועגן וואָס ער רעדט, — האָט די שרעק, וואָס זי האָט געשפּירט, זיך אים איבערגעגעבן. ער האָט דערזעען דעמדאָזיקן שמייכל, און אַ מאַדנע פאַרווירטקייט איז אים באַטאַלן.

זי שמייכלט פֿון מיינע חשדים. יאָ, זי העט באַלד זאָגן דאָס, וואָס זי וואָס מיר געזאָגט יענץ מאָל: אַז עס איז נישטאָ קיין גרונד פאַר מיינע חשדים, אַז דאָס איז קאַמיש.

צצינד. ווען ס'איז געהאַנגען איבער אים די אַנטדעקונג פֿון אַלץ, האָט ער אויף גאַרנישט אַזוי געוואַרט, ווי אויף דעם, אַז זי זאָל פּונקט אַזוי ווי פּריער, איראַניש אים ענטפערן, אַז זיינע חשדים זענען קאַמיש און האָבן נישט קיין גרונט. אַזוי שרעקלעך איז געווען דאָס, וואָס ער האָט געוואָסט, אַז ער איז אַצינד גרייט געווען צו גלייבן אין אַלץ. אָבער דער אויסדרוק פֿון איר פנים, דעם דערשראַקענעם און פינצטערן, האָט אַצינד נישט צוגעאַגט אפילו קיין אָפּמאַרן.

— אפשר בין איך מיך טועה. האָט ער געזאָגט. — אין אַזאַ פאַל בעט איך מיר מוחל צו זיין.

— ניין, איר האָט אייך נישט טועה געווען, — האָט זי געזאָגט פאַמעלעך, פאַרצווייפלט אַ בליק טוענדיק אויף זיין קאַלט פנים. — איר האָט אייך נישט טועה געווען. איך בין געווען און קאָן נישט נישט זיין אין פאַרצווייפלונג. איך הער איך און טראַכט וועגן אים. איך האָב ליב אים, איך בין זיין גלייבטע, איך קאָן נישט איבערטראַגן, איך האָב מורא, איך האָט אייך... טוט מיט מיר, וואָס איר ווילט.

און, אַ וואַרף טוענדיק זיך אין ווינקל פֿון דער קאַטש, האָט זי זיך צעשלוכצט, פאַרדעקנדיק זיך מיט די הענט.

אַלעקסיי אַלעקסאַנדראַזיטש האָט זיך נישט קיין ריר געטון און נישט געענדערט די גלייכע ריכטונג פֿון גליק. נאָר זיין גאַנץ פנים האָט פּלוצלינג אָנגענומען די פייערלעכע אומפאַהעגלעכקייט פֿון אַ טויטן, אין דערדאַג זיקער אויסדרוק האָט זיך נישט געביטן די גאַנצע צייט פֿון פאַרן ביז דער דאַטשע. צופֿאַרנדיק צום הויז, האָט ער אויסגעדייט צו איר דעם קאַפּ אַלץ מיטן זעלבן אויסדרוק.

— אַזוי! נאָר איך בעט אָפּצוהיטן די אויסערלעכע באַצויגנען פֿון אַנטשענדיקייט אַזוי לאַנג, — זיין קול האָט אַ ציטער געטון; — ביז איך

וועל אָננעמען מיטלען, וואָס וועלן באַשיצן מיין כבוד, און וועל זיי אייך מיטטיילן.

ער איז אַרויסגעגאַנגען פֿאַר איר און געהאַלפֿן איר אויס-שטייגן. אין קעגנזאָרט פֿון דינער האָט ער איר אַ דריק געטון די האַנט, זיך אַריינגעזעצט אין דער קאַטש און אַוועקגעפֿאַרן קיין פע-טערבורג.

באַלד נאָך אים איז געקומען אַ פֿאַקיי פֿון דער פירשטין בעטסי און געברענגט אָננען אַ צעטעלע:

„איך האָב געשיקט צו אַלעקסייען געוואָר ווערן וועגן זיין געזונט, און ער שרייבט מיר, אַז ער איז גאַנץ און געזונט, נאָר אין פֿאַר-צווייפֿלונג.“

„וועט ער זיין, — האָט זי אַ קלער געגעבן. — ווי גוט איך האָב געטון, וואָס איך האָב אים אַלץ געזאָגט.“

זי האָט אַ קוק געגעבן אויפֿן זייער. עס איז נאָך געבליבן דריי שעה, און די דערינערונגען פֿון די פֿרטים פֿון דער לעצטער זענונג האָבן איר אָנגעצונדן דאָס בלוט.

„גאָט מיינער, ווי ליכטיק! דאָס איז שרעקלעך, נאָר איך האָב ליב צו זען זיין פֿנים און האָב ליב דאָסדאָזיקע פֿאַנטאַטישע ליכט... דער מאַן! אַך, יאָ... נו, און דאָנקען גאָט, וואָס מיט אים איז אַלץ געענדיקט.“

XXX.

ווי אין אַלע ערטער, וווּ מענטשן פֿאַרזאַמלען זיך, אַזוי איז אייך אין דעם קליינעם דייטשישן קיר-אַרט, ווהיין די שטשערבאַצקיס זענען געקומען, פֿאַרגעקומען די געוויינלעכע אַזוי ווי קריסטאליזירונג פֿון דער גע-זעלשאַפט, וועלכע פֿאַשטימט פֿאַר איר יעדן מיטגליד אַ באַשטימט און אומגע-ענדערט אַרט. ווי באַשטימט און אומגעענדערט אַ טייל, כל וואָסער באַקומט אויף דער קעלט די באַשטימטע פֿאַרם פֿון אַ שניי-קריסטאַל, אַזוי איז יעדע נייע פֿערזאָן, וואָס איז געקומען אין קיר-אַרט, גלייך באַשטימט גע-וואָרן אויף איר אייגנטלעך אַרט.

דער פֿירסט שטשערבאַצקי, זאַמט געמאַלין אונד טאַכטער האָבן — סיי לויט דער ווינונג, וואָס זיי האָבן פֿאַרנומען,

סיי לויט דעם נאָמען, סיי לויט די באַקאַנטע, וואָס זיי האָבן געטראָפּן, — זיך גלייך קריסטאָליזירט אויף זייער באַשטימט און פאַר געוועזענע אָרטן.

אין דעם קור-אַרט איז דאָס יאָר געווען אַן אמתע דייטשישע פיר-שטיין, צוליב וואָס דאָס קריסטאָליזירן זיך פון דער געזעלשאַפט איז פאַר-געקומען נאָך ענערגישער. די פירשטיין האָט אימבאָדינגט געוואָלט פאַר-שטעלן דער פרינצעסין איר טאָכטער און האָט גלייך אויפן צווייטן טאָג דורגעפירט די דאָזיקע צערעמאָניע. קיטי האָט נידעריק און גראַציעז גע-מאַנט אַ רעוועראַנס אין איר פּוּן פאַרזי אויסגעשריבענעם זייער אַ יי-נ-פּאַכן, דאָס הייסט זייער צירלעכן זומער-קייט. די פרינצעסין האָט געוואָנט: „איך האָף, אַז די רויזן וועלן זיך גיך אומקערן אויף דעמאָל-זיך זיין שייניקן פּנימל אַרויף“, און פאַר די שטערבאַצקיס האָבן זיך גלייך פעטט איינגעשטעלט באַשטימטע לעבנס-וועגן, פון וועלכע מען האָט שוין נישט געקאַנט אַרויסגיין. די שטערבאַצקיס האָבן זיך אויך באַקענט מיט דעם פאַמיליע פון אַן ענגלישער לעדי, און מיט אַ דייטשישער גרעפּין, און מיט איר אין דער לעצטער מלחמה פאַרווונדערט געוואָרענעם זיין, און מיט אַ געלערנטן שווער, און מיט M. Canut און זיין שוועסטער. אָבער די הויפט-געזעלשאַפט פון די שטערבאַצקיס האָט זיך נישט ווילנדיק געבילדעט פון דער מאַטקווער דאַמע מאַריאַ יעווגעניצוונאַ רטישטשעוואַ. מיט דער טאָכטער, וועלכע איז קיטין געווען נישט אָנגעגעם דערפאַר, וואָס זי איז קראַנק געוואָרן, פונקט אזוי ווי זי. אויס ליבע, און אַ מאַסקווער פּוּלקאַוויק, וועלכן קיטי האָט אין דעם קינדהייט געווען און געקענט אין אַ מונדיר מיט עפאַלעטן און וועלכער איז דאָ מיט זייער קליינע אייגעלעך און מיטן אָפּגעעם האַלז אין קאַלירטן שניפּסל געווען אומגעוויינלעך קאַמיש און לאַנגווייליק מיט דעם, האָט מען האָט זיך נישט געקאַנט פון אים אָפּטשעפּען. ווען דאָס אַלץ האָט זיך אזוי פעטט איינגעשטעלט, איז קיטין געוואָרן זייער לאַנגווייליק, בפרט אַז דער פירשט איז אַוועקגעפאַרן קיין קאַרלסבאַד און זי איז געבליבן אַליין מיט דעם מוטער. זי האָט זיך נישט אינטערעסירט מיט די, וועמען זי האָט געקענט, פּילנדיק, אַז פון זיי וועט שוין נישט זיין קיין שום נייעם. דעם אינטיםמען הויפט-אינטערעס אָבער אירן אויף די בעדער האָבן אַצינד גע-שאַפן די באַאָפּטאָונגען און השערות וועגן די, וועלכע זי האָט נישט גע-קענט. לויט דער אייגנטימלעכקייט פון איר כאַראַקטער האָט קיטי תמיד אין די מענטשן זיך פאַרגעשט, לֵאָט בלוז דאָס סאַמע הערלעכסטע, און באַ-זונדערס אין די, וועלכע זי האָט נישט געקענט. אויך אַצינד, מאַכנדיק

השערות ווען דעם, זער — הער ס'איז, וואָס פֿאַר אַ באַציונגען עס איז צווישן זיי און וואָסערע מענטשן זיי זענען. האָט זיך קיט פֿאַרגעשטעלט די סאַמע ווונדערלעכסטע אין הערלעכסטע כאַראַקטערן און געפונען אַ באַ-שטעטיקונג אין אירע באַאָפֿאָכטונגען.

פֿון דידאַזיקע מענטשן האָט זי באַזונדערס פֿאַרנומען איין רוסישע פֿרייליך, וואָס איז געקומען אויף בעדער מיט אַ קראַנקער רוסישער דאַמע. מיט דער מאַדאַם שטאַל, ווי אַלע האָבן זי גערופן. די מאַדאַם שטאַל האָט געהערט צו דער העכסטער געזעלשאַפֿט, אָבער זי איז געווען אזוי קראַנק, אז זי האָט נישט געקאָנט גיין, בלויז אין זעלענע שיינע טעג וואָס זי זיך באַזיין אויף די בעדער אין אַ קעטשל. אָבער נישט אזוי פֿיל אויס דער קראַנקייט, וויפֿיל אַרס שטאַלץ, ווי די פֿירשטין האָט דערקלערט, איז די מאַדאַם שטאַל נישט געווען באַקענט מיט קיינעם פֿון די רוסישע. די רוסישע פֿרייליך איז אַרומגעגאַנגען אַרום דער מאַדאַם שטאַל אין, חוצדעם, זי קיט האָט באַמערקט, זיך ציניויגעקומען מיט אַלע שווער-קראַנקע, וואָס זענען געווען אַ סך אויף די בעדער, און אויפֿן סאַמע נאַטירלעכסטן אופן אַרומגעגאַנגען אַרום זיי. דידאַזיקע רוסישע פֿרייליך, לויט קיטיס באַאָפֿאָכטונגען, איז נישט געווען קיין קרובה דער מאַדאַם שטאַלס און איינצייטיק אויך נישט קיין גערונגענע געוילפֿין. די מאַדאַם שטאַל האָט זי גערופן וואַרענקאַ, און די איבעריקע האָבן זי גערופן m-lle וואַרענקאַ. נישט רעדנדיק שוין ווען דעם. אז קיטין האָט אינטערעסירט צו באַאָפֿ-אַכטן די באַציונגען פֿון דערדאַזיקער פֿרייליך צי דער מאַדאַם שטאַל און צו די אַנדערע איר באַקענטע פֿערזאָנען, האָט קיטי, ווי עס געשעט אָפֿט, געפֿילט אַן אומדערקלערבאַרע סימפּאַטיע צו דערדאַזיקער מאַד-מוזעל וואַרענקאַ און געפֿילט לויט יענערס בליקן, אז אויך זי געהעלט.

די מאַדמוזעל וואַרענקאַ איז געווען נישט אזוי נישט פֿון דער ער-שטער יוגנט, נאָר עפעס ווי אַ ווען אָן אַ יוגנט: מען האָט זי געקאָנט שאַצן אי אויף גיינצען אי אויף דרייסיק יאָר. אויב מען זאָל אנאַליירן אירע שטריכן, איז זי, נישט געקיקט אויף דעם קרענקלעכן קאַליר פֿון פֿנים, געווען גיכער שייך, ווי מיאוס. זי וואָלט אויך געווען שייך געפויט, ווען נישט די צו שאַרקע דאַרקייט פֿון קערפֿער און דער נישט פֿראַפֿאַר-ציאָנעלער קאַפֿ צום מיטעלן וואָס; אָבער זי האָט נישט געדאַרפט זיין אָנזיענד פֿאַר מענער. זי איז ערלעך געווען צו אַ הערלעך שוין אָפֿגע-בלייט בלימל, וואָס הגם עס האָט נאָך אַ סך בלעטלעך, שמעקט עס שוין

אונער נישט. חוצדעם, האָט זי אויך נישט געקאָנט זיין אַנציענד פאַר מע-
נער נאָך דערפאַר, וואָס איר האָט געפעלט דאָס, וואָס איז צופיל געווען
אין קיטין. — געצוימט לעבנס-פייער און באַוווסטזיין פון דער אייגענער
העוודיקייט.

זי האָט תמיד אויסגעווען באַשעפטיקט מיט אַ זאָך, אין וועלכער
עס האָט נישט געקאָנט זיין קיין ספק, און דעריבער, האָט זיך געדאַכט,
האָט זי מיט קיין שום זייטיקס זיך נישט געקאָנט אינטערעסירן, מיט דער-
דאָזיקער קעגנעוועלעכקייט צו איר האָט זי באַזונדערס צוגעצויגן צו זיך
קיטין. קיטי האָט געפילט, אַז אין איר, אין איר אַרט לעבן וועט זי גע-
פינען דעם מוסטער פון יענעם, וואָס זי האָט ציניד פיינלעך געזוכט: אינ-
טערעס אין לעבן, וויכטיגייט פון לעבן — מהוץ די פאַר קיטין עקלהאַפּ-
טע הויכעלטישע באַציונגען פון אַ מיידל צו מענער, האָט דאָס האָט
איר ציניד אויסגעזען, חיי אַ שענדלעכע אויסשטעלונג פון סחורה, וואָס
וואַרט אויפן קויפער. וואָס מער קיטי האָט באַצאָכט איר אומבאַקאַנטע
פריינדיק, אַלץ מער האָט זי זיך איבערצייגט, אַז די פריילין איז טאַקע
אַז פולקאַם ווען, ווי זי האָט זי זיך פאַרגעשטעלט, און אַלץ מער האָט
זי זיך געוואַלט באַקענען מיט איר.

ביידע פריילינגס פלעגן זיך באַגעגענען צו עטלעכע מאל אין
טאָג, און באַ יערע באַגעגעניש האָבן קיטיס אויגן געזאָגט: וואָס
זענט איר? וואָס זענט איר? ס'איז דאָך אמת, אַז איר זענט אַז
פריעכטיק ווען, ווי איך שטעל מיר אייך פאַר? נאָר, ווי גאָס איז אייך
ליב, מראַכט נישט, — האָט איר פליק צוגעגעבן, — אַז איך דערלייב מיר
זיך אַנצוואַרפן אַלס באַקענטע, איך שעפּ בלוזי נחת פון אייך און האָב
אייך ליב. — איך האָב אייך אויך ליב, און איר זענט זייער, זייער
ליבנסווירדיק, און וואָס אייך נאָך מער ליב געהאַט, ווען איך וואַלט צייט
געוואָלט, האָט דער פליק פון דער אומבאַקאַנטער פריילין געענטפערט, און
וירקלעך, קיטי האָט געזען, אַז זי איז תמיד באַשעפטיקט: אַדער זי
טרעבט אַ פלעד פאַר אַ קראַנקער און הילט זי אַרום, אַדער זי באַמיט
זיך צו צעשטרייען אַ דעווערווירטן קראַנקן, אַדער זי קלויבט אויס און
קויפט געזעקס צו דער קאַווע פאַר עמעצן.

גיך נאָך די שטערבאַצקיס קומען, האָבן אויף די פריכאַרגנדיקע
בעדער זיך באַהיזן נאָך צוויי פערזאָן, וואָס האָבן געצויגן אויף זיך די
אַלגעמיינע נישט פריינטלעכע אויפמערקזאַמקייט, דאָס זענען געווען:
זייער אַ הויכער געהאַרבעטער מאַנסביל מיט אומגעהייער גרויסע הענט,

אין א קירצן, נישט לויטן ווקס, אלטן פאלטן, מיט שווארצע, נאיווע און איינצייטיק שרעקלעכע אויגן, און אן עטוואָס געוועלעקטע באַחנטע פרוי. א זייער שלעכט און געשמאקלאָ גיסקליידטע. דערקענענדיק אין דידאָזיקע פערזאָנען רוסן, האָט קיטי שוין אָנגעהויבן אין איר זמיון צונויפצו-שטעלן וועגן זיי א הערלעכן און רידנדיגן ראָמאַן. צפּונד די פירשטיין, געוויר הערנדיק פון דער Kurliste, אַז דאָס איז לעווין ניקאָלאַי און מאַריאַ ניקאָלאַיעוואַ, האָט דערקלערט קיטין, וואָסער שלעכטער מנטש דערדאָזיקער לעווין איז, און אַלע טרוימען וועגן דידאָזיקע צוויי פערזאָנן זענען פאַרשוואַנד. נישט אזוי פיל דערפאַר. וואָס די מוטער האָט איר געזאָגט. וויפיל דע פאַר, וואָס דאָס איז געווען קאָנסטאַנטין אַ ברודער, זענען פאַר קיטין דידאָזיקע פערזאָנען פּלאַצלינג געוואָרן אין העכסטן גראַד נישט אָנגענומען. דערדאָזיקער לעווין האָט אַצינד אויפגעוועקט אין איר מיט זיין געווינהייט צו צוקן מיטן קאַפּ אַן אומבאַזיגפאַר געפיל פון עקל.

איר האָט זיך געדאַכט, אַז אין זיינע גרויסע שרעקלעכע אויגן, העלעכע האָבן איר עקשנותדיק נאַכגעקוקט. האָט זיך אויסגעווריקט א גע-פיל פון האַס און שפּאַט, און זי האָט זיך באַמיט אויסצומיידן צו באַנעגן-נען זיך מיט אים.

XXXI.

עס איז געווען אַ מיאסער טאָג, אַ רעגן האָט געגאַזן אַ גאַנצן פרימאָרגן, און די קראַנקע מיט שירמען האָבן זיך פאַרזאַמלט אין דער גאַלעריע.

קיטי איז געגאַנגען מיט דער מוטער און מיטן מאַסקווער פּולקאַח-ניק, וואָס האָט פריילעך געזונדלעט אין זיין אייראָפּעישן סורדוט, וואָס ער האָט גרייטערהייט געקויפט אין פראַנקפּורט. זיי זענען געגאַנגען אויף איין זייט פון דער גאַלעריע, באַמיענדיק זיך אויסצומיידן לעוויןען, וואָס איז געגאַנגען אויף דער צווייטער זייט. וואַרענקאַ, אין איר ט נקל קלייד, איך שוואַרצן הוט מיט די אַראָפּגעבויענע ראַנדן איז געגאַנגען מיט אַ בלינד-דער פראַנצויזין אין דער גאַנצער לענג פון דער גאַלעריע, און איסטלע-

כעס מאַל, האָס זי האָט זיך באַגענגט מיט קיטין, האָבן זי זיך דורכגע-
האַרפן מיט אַ פריינדלעכן בליק.

— מאַמא, איך נעג פאַרפירן אַ שמועס מיט איר? — האָט קיטי
געזאָגט, נאָכקוקנדיק איר אומבאַקאַנטער פריינדין און באַמערקנדיק, אַז
זי גייט צו צום קוואַל און אַז זי קאַנען זיך צווייפליין באַ אים.

— יא, אויב דיר גלויסט זיך אַזוי, וועל איך פריער געווייר הערן
וועגן איר און וועל אַליין צוגיין, — האָט די מוטער געענטפערט. — האָט
פאַר אַ באַזונדערס האַכטו געפונען אין איר? אַ קאַפּאַנגאַנקע, מסתמא.
אויב דו היילסט, וועל איך מיך באַקענען מיט דער מאַדאַם שטאַל. איך
האַב געקענט איר belle-soeur. — האָט די פירשטין צוגעעפן, שטאַלץ
אוימהייטנדיק דעם קאַפּ.

קיטי האָט געוויסט, אַז די פירשטין איז באַליידיקט פון דעם, האָט
זי מאַדאַם שטאַל האָט אַזוי ווי אויסגעמיטן צו באַקענען זיך מיט איר. קיטי
וואָרט נישט אַרויסגעווינן קיין באַזונדערן פאַרלאַנג.

— אַן אויסטערליש ליבע זי איז! — האָט זי געזאָגט, קוקנדיק
זויף האַרענקען אין דער צייט, האָט זי האָט דערלאַנגט דאָס גלאַנץ דער
פאַרנאָוויזן, — זעט, זי איינפאַך אַלץ איז, זי ליב.

— קאַמיש זענען מיר דייע engouements, — האָט די פיר-
שטין געזאָגט. — ניין, לאַמיר בעסער גיין צוריק, — האָט זי צוגעעפן,
וואַסערקנדיק לעווינען, האָט איז זי אַנטקעגנגעגאַנגען מיט זיין דאַמע און
נישט אַ דייטשישן דאָקטאָר, מיט וועלכן ער האָט עפעס הויך און ביין
געוועזט.

זיי האָבן זיך אויסגעדרייט, פּדי צו גיין צוריק, ווי זיי האָבן פּלוצ-
לינג דערהערט שוין נישט קיין הויך רעדן, נאָר אַ שרייען, לעווינ האָט
אַפּשטעלנדיק זיך, געשריגן, און דער דאָקטאָר האָט זיך אויך געהיצט. אַן
עולם האָט זיך פאַרזאַמלט אַרום זיי. די פירשטין מיט קיטין האָבן זיך
צויליק דערווייטערט, און דער פּילקאָוויק האָט זיך פאַרזינקט צום עולם,
בדי געווייר צו ווערן, האָט ס'איז געשען.

אין עטלעכע מינוט אַרום האָט זי דער פּילקאָוויק אָנגעיאָגט.

— האָט איז דאָרט געווען? — האָט זי פירשטין געפּרעגט.

אַ חרפה און אַ בושה! — האָט דער פּילקאָוויק געענטפערט. —
פאַר איינס דאָרף מען מורא האָבן — צו באַגעגענען זיך מיט רוסי אין
אויסלאַנד. דערדאָזיקער הויכער הער האָט זיך צעקריגט מיטן דאָקטאָר.

אָגענערעדט אים עזותקייטן דערפאר, וואָס ער היילט אים נישט ווי עס גע-
 הער צו זיין. אין זיך פארמאָסטן מיטן שטיקן א הרפה פשוט !
 — אַך, ווי נישט אָנגענעם ! — וואָס די פירשטין געזאָגט. — נו,
 מיט וואָס-זשע וואָס זיך געענדיקט ?
 — א גליק, וואָס דאָ וואָס זיך אַריינגעמישט דידאָזיקע... דידאָזיקע
 אין שוואַם-היטעלע. אַ רוסישע. דאַכט זיך, — וואָס דער פולקאָנוויק
 געזאָגט.

— די מאַדמואַזעל וואָרענקאַ ? — וואָס קיטי פריידיק געפרעגט.
 — יא, יא, זי וואָס זיך אַריענטירט גיכער פון אַלע ; זי וואָס גענו-
 מען דעמדאָזיין דער אונטער דער האַנט און אַוועקגעפירט אים.
 — אָט, מאַמא — וואָס קיטי געזאָגט דער מוטער, — איר וואָ-
 דערט זיך, וואָס איך אַנטציק מיך מיט איר.
 פון פּאַלגענדן טאַג אָן, באַאַבאַכטנדיק איר אומבאַקאַנטע פריינדין,
 וואָס קיטי באַמערקט, אַז מאַדמואַזעל וואָרענקאַ געפינט זיך שוין אויך
 מיט לעוויןען און זיין פרוי אין די זעלבע באַציונגען, ווי מיט אירע אַג-
 דערע prot gés. זי איז צוגעגאַנגען צו זיי, וואָס געשכונסט, געדינט אַלס
 איבערזעצערין פאַר דער פרוי, וואָס וואָס קיטי געקאַנט רעדן אויך קיין
 איין פּרעמדער שפּראַך.

קיטי וואָס נאָך מער אָנגעהויבן בעטן די מוטער צו דערלויבן איר
 זיך באַקענען מיט וואָרענקען, און ווי נישט אָנגענעם עס איז נישט געווען
 דער פירשטין צו מאַכן דעם ערשטן שריט אין דעם פאַרלאַנג צו באַקע-
 נען זיך מיט דער מאַדאַם שטאַל, וואָס וואָס זיך דערלויבט מיט עפעס צו
 שטאַלצירן, וואָס זי צוגוינגעוואַלט ידיעות וועגן וואָרענקען און, געווויר-
 ווערנדיק וועגן איר פרטים, וואָס וואָס געלאָזט באַשליסן, אַז עס איז גישטאַ
 קיין שום שלעכטס, הגם אויך ווייניק גוטס, אין דערדאָזיקער באַקאַנט-
 שאַפט, איז זי אַליין די ערשטע צוגעגאַנגען צו וואָרענקען און זיך באַ-
 קענט מיט איר.

אויסקלויב דיק די צייט, ווען איר טאַכטער איז צוגעגאַנגען צום
 קוואַר און וואָרענקאַ וואָס זיך אָפגעשטעלט פאַרן בעקער, איז די פירשטין
 צוגעגאַנגען צו איר.

— דערלויבט מיר זיך צו באַקענען מיט אייך, — וואָס זי גע-
 זאָגט מיט איר חירדיקן שמייכל. — מײן טאַכטער איז פאַר-
 ליבט אין אייך, — וואָס זי געזאָגט. — איר קענט מיך אפשר נישט.
 איך... ..

— דאָס איז מער, ווי קעגנזייטיק, פירשטיין, — האָט וואַרענקא אױליק געענטפערט.

— וואַסער גוטע זאך איר האָט נעכטן אינאַחנט געטון אונזער נע-
געבדיקן לאַדסמאַן ! — האָט די פירשטיין געזאָגט.
וואַרענקא איז רויט געוואָרן.

— איך געדענק נישט, איך האָב, דאָכט זיך, גאַרנישט געטון, —
האַט זי געאַנט.

— וואָס הייסט, איר האָט געראַטעוועט דעמאָזיקן לעווינען פון
אומאַנגענעם לעכקייטן.

— יא, sa compagne האָט מיך צוגערופן, און איך האָב מיך
גאָמיט צו באַרויקן אים: ער איז זייער קראַנק און איז נישט צופרידן
געווען מיטן דאָקטאָר. און איך האָב אַ געווינהייט אַרונצוגיין אַרום די-
דאָזיקע קראַנקע.

— יא, איך האָב געהערט, אַז איר ווױנט אין מענטאַן מיט אייער
נאָמע. דאָכט זיך, מאַדאַם שטאַל. איך האָב געקענט איר belle-soeur.

— ניין, זי איז נישט מינס קיין מ מע. איך רוף זי maman, אָבער
איך בין נישט אירס קיין קרובה; איך בין דערצוגיגן געוואָרן דורך איר, —
האַט, ווידער רויט ווערנדיק, וואַרענקא געענטפערט.

דאָס איז געווען אַזוי פשוט געזאָגט, אַזוי ליב איז געווען דער
ערלעכער און אויפריכטיקער אויסדרוק פון איר פנים, אַז די פירשטיין
האַט פאַרשטאַנען, פאַרוואָס איר קיטי האָט ליב געקריגן די דאָזיקע
וואַרענקא.

— נו, וואָס-זשע איז מיט דעם לעווינען ? — האָט די פירשטיין
געפרעגט.

— ער פאַרט אַוועק, — האָט וואַרענקא געענטפערט.
אין דער צייט, שיינענדיק פון פרייד, וואָס איר מוטער האָט
זיך באַקענט מיט איר אומבאַקאַנטער פריינדין, איז פון קוואַל צוגעקומ-
ען קיטי.

— נו, אַט, קיטי, דיין שטאַרקער פאַרלאַנג זיך צו באַקענען מיט
דער m-lle . . .

— מיט, וואַרענקא, — האָט וואַרענקא שמייכלענדיק אונטערנע-
וואָגט, — אַזוי רופן מיך אַלע.

קיטי איז רויט געוואָרן פון פרייד און האָט לאַנג שווינגנדיק גע-
וויקט די האַנט פון איר נייער פריינדין, וועלכע האָט נישט געענטפערט

אויף איר דריקן. נאָר איז אומבאוועגלעך געלעבן אין איר האַני. די האַנט האָט נישט געענטפערט אויף דעם דריקן, אָבער דאָס פנים פון דער mille וואַרענקא האָט אויפגעלויכטן מיט אַ שטילן. פריידיקן, הגם עשוואָס טרוי. ריקן שמייכל, וואָס האָט אויפגעדעקט גרויסע, אָבער פּרעכטי-קע ציין.

- איך אַליין האָב דאָס שוין לאַנג געחאַלט. — האָט זי געזאָגט.
- אָבער איר זענט אַזוי פאַרנומען...
- אַך, פאַרקערט, איך בין מיט גאַרנישט פאַרנומען, — האָט זי גע-
רענקא געענטפערט, אָבער אין דער מינוט האָט זי געמוזט פאַרלאָזן אירע
נייע באַקענטע, הייל צוויי קליינע רוסישע מיידלעך, די טעכטער פון
אַ קראַנקן, זענען געלאָפן צו איר.
- וואַרענקא, די מאַמא רופט! — האָבן זיי געשריגן.
און וואַרענקא איז צוועק נאָך זיי.

XXXII.

די פרטים, וועלכע די פירשטין איז געוויר געוואָרן וועגן וואַרענ-קעס פאַרגאנגענהייט, וועגן אירע באַציונגען צו דער מאַדאם שטאַל און וועגן דער מאַדאם שטאַל גופא, זענען געווען פאַלגנדע:

די מאַדאם שטאַל, וועגן וועלכער טייל האָבן געזאָגט, אַז זי האָט פאַרפייניקט איר מאַן און אַנדערע האָבן געזאָגט, אַז ער האָט זי פאַר-פייניקט מיט זיין נישט מאַראַלישער אויפפירונג, איז תמיד געווען אַ קרענק-לעכע און ענטוויאָסטישע פרוי. ווען זי האָט געבוירן, שוין נאָכן צעגלין זיך מיטן מאַן, דאָס ערשטע קינד, איז דאָסדאָזיקע קינד באַלד געשטאַרבן, און די קרובים פון דער מאַדאם שטאַל, וואָס האָבן געקענט איר פילבאַר-קייט און מורא געהאַט, אַז דידאָזיקע ידיעה זאָל זי נישט דערהרגענען, האָבן איר איבערגעטוישט דאָס קינד, נעמענדיק די טאָכטער פונם הויף-קיכער. וואָס איז געבוירן געוואָרן אין דער זעלבער נאַכט און אין זעלבן הויז אין פעטערבורג. דאָס איז געווען וואַרענקא. מאַדאם שטאַל איז שפע-טער געוויר געוואָרן, אַז וואַרענקא איז נישט איר טאָכטער, אָבער זי האָט זי הויטער דערצויגן, פּרעט, וואָס זייער גיך נאָכדעם האָט וואַרענקא שוין קיינעם פון אירע קרובים נישט געהאַט.

די מאדאם שטאל האט שוין מער חי צען יאָר פסדר געווינט אין אריללאַנד אויף דרום, נישט אויפשטייענדיק פון בעט. און מאנכע האָבן געזאָגט, אז די מאדאם שטאל האט זיך געמאכט די געז. לשאפטלעכע לאַגע פון אַ טויגנטהאַפּטער, הויך-רעליזיעזער פרוי; אַנדערע האָבן געזאָגט, אז זי איז טאַקע אין דער נשמה אזא הויך-מאַראַליש ווען, וואָס לעבט בלויז פאַרן גוטס פון נאַענטן. קיינער האָט נישט געוויסט, פון וואָסער רעליגיע זי איז — פון דער קאַטוילישער, פּראָטעסטאַנטישער אָדער פּראָ-קאַטאָלישער, אָבער איינס איז געווען אַן סגָך — זי האָט זיך געפונען אין פּריינטלעכע באַציונגען מיט די סאַמע העכסטע פּערזענלעכקייטן פון אַלע קירכעס און רעליגיעס.

וואַרענקאַ האָט תמיד געווינט מיט איר אין אויסלאַנד; און אַלע, וואָס האָבן געקענט די מאדאם שטאל, האָבן געקענט און ליב געהאַט די *ma-lle* וואַרענקאַ, ווי אַלע האָבן זי גערופן.

געוויזן געוואָרן אַלע פרטים, האָט די פירשטין נישט געפונען קיין זאָס שטענלעכס אין איר טאַכטערס דערנענטערונג מיט וואַרענקאַ, בפרט. אַז וואַרענקאַ האָט געהאַט די סאַמע בעסטע מאַנירן און דערציונג, האָט זי אַינסגעצייכנט גערעדט פּראַנצויזיש און ענגליש, און דער עיקר — זי וואָלט איבערגעגעבן דער מאַדאם שטאלס באַדויערונג, וואָס זי איז איבער איר קראַנקייט באַרויבט פון דעם פאַרגעניגן זיך צו באַקענען מיט דער פירשטין.

נאָכן באַקענען זיך מיט וואַרענקאַ האָט קיטי אַלץ מער און מער זיך אַנטציקט מיט איר פּריינדין און מיט יעדן טאַג געפונען אין איר נייע מעלות.

ווען די פירשטין האָט געהערט, אז וואַרענקאַ זינגט שוין, האָט זי זי געבעטן צו קומען צו זיי זינגען אין צוונט.

— קיטי שפילט, און באַ אונז איז דאָ אַ פאַרטעפּיאַן, אמת נישט קיין גוטער, אָבער איר וועט אונז פאַרשאַפן אַ גרויס פאַרגעניגן, — האָט די פירשטין געזאָגט מיט איר געמאַכטן שמייכל, וועלכער איז אַצינד קייטין באַזונדערס נישט אַנגענעם געווען, הייל זי האָט באַמערקט, אז וואַרענקאַ גלויבט זיך נישט זינגען. אָבער וואַרענקאַ איז, פונדעסטוועגן, געקומען אין אַחנט און געברענגט מיט זיך אַ העפט נאַטן. די פירשטין האָט איינגע-לאָדן מאַריאַ יעווגעניעוואַ מיט דער טאַכטער און דעם פּוילקאַוויק.

וואַרענקאַ האָט אויסגעווען גאָר גלייכגילטיק צו דעם, וואָס דאָ זענען געווען איר אומבאַקאַנטע פּערזאָנען, און איז גלייך צוגעגאַנגען צום

פאַרטעפּיאָן. זי האָט זיך נישט געקאַנט אַקאַמפּאַנירן, אָבער האָט אויסגע-
צייכנט געלייענט נאָטן מיט דער שטימע. קיטי, וואָס האָט שוין געשפּילט,
האַט איר אַקאַמפּאַנירט.

— איר האָט אַן אימגעוויינלעכן טאַלענט, — האָט איר די פירשטן
געזאַנג נאָכדעם, ווי וואַרענקאַ האָט הערלעך אָפּגעוונגען דאָס ערשטע
ליד.

מאַריאַ יעווגעניעוואַ מיט דער טאַכטער האָפּן געדאַנקט אין זי
געלויבט.

— זעט, — האָט דער פּוילקאָוויק געזאַנגט, קוקנדיק אין פענצטער
אַרין. — וואָסער פּוילקיקים עס האָט זיך פאַרזאַמלט אייך הערן.
ווירקלעך, הינטער די פענצטער האָט זיך פאַרזאַמלט אַ גענוג גרוי-
סער עולם.

— עס פרייט מיך זייער, וואָס דאָס פאַרשאַפט אייך פאַרגעניגן, —
האַט וואַרענקאַ איינפאַך געענטפּערט.

קיטי האָט מיט שטאַרַך געקוקט אויף איר פריינדין. זי האָט זיך
אַנטציקט אי מיט איר קונסט, אי מיט איר קול, אי מיט איר פּנים, אָבער
מער פון אַלץ האָט זי זיך אַנטציקט מיט איר מאַניר, מיט דעם, וואָס וואַ-
רענקאַ האָט, משמעות, גאַרנישט געטראַכט וועגן איר זינגען און איז גע-
ווען פּוילשטענדיק גלייכגיילטיק צו די שבחים; זי האָט אַזוי ווי בלויו גע-
פרעגט: צי דאַרף מען נאָך זינגען אַדער עס איז גענוג?

„ווען דאָס וואָלט געווען איך, — האָט קיטי וועגן זיך געטראַכט. —
ווי וואָלט איך שטאַלצירט מיט דעם! ווי וואָלט איך מיך געפּרייט, קוקנ-
דיק אויף דעמדאָזיקן עולם הינטער די פענצטער. און איר איז גאַר אַלץ-
איינס. זי ווערט בלויו פּאָוועגט פון דעם פאַרלאַנג נישט אָפּצוואַנגן און צו
מאַכן אָנגענעם דער mamam. וואָס-זשע איז דאָ אין איר? וואָס גיט
איר דעמדאָזיקן פּוּח זיך נישט צו מאַכן פון גאַרנישט, צו זיין אומאַפּ-
הענגיק-רויק? ווי וואָלט איך געוואָלט דאָס וויסן און זיך דאָס אויסלערנען
פון איר!“ האָט קיטי געטראַכט, זיך איינקוקנדיק אין דעמדאָזיקן רויקן
פנים. די פירשטן האָט געבעטן וואַרענקען נאָך צו זינגען, און וואַרענקאַ
האַט געוונגען אַ צווייט ליד אויך אַזוי גלייך, דייטלעך און שוין, גלייך
שטייענדיק באַם פאַרטעפּיאָן און צוקלאַפּנדיק איבער אים צום טאַקט מיט
איר דאַרער טונקלער האַנט.

דאָס ווייטערדיקע געזאַנג אין העפט איז געווען אַן איטאַליע-

ניש ליד. קיטי האָט אָפגעשפילט די פרעלודיע און זיך אומגעקוקט אויף וואַרענקען.

— לאַמיר דאָס דורכלאָזן. — האָט וואַרענקא געזאָגט, רויט ווענידיק.

קיטי האָט דערשראָקן און פרעגנדיק אָפגעשטעלט אירע אויגן אויף וואַרענקעס פנים.

— נו, איז עפעס אנדערש, — האָט זי אייליק געזאָגט, איבער-מיטנדיק די פלעטער און גלייך פאַרשטייענדיק, אז מיט דעמדאָזיקן ליד איז עפעס פאַרבונדן.

— ניין, — האָט וואַרענקא געענטפערט, אַרויפלייגנדיק איר האַנט אויף די נאַטן און שמייכלענדיק, — ניין, לאַמיר דאָס זינגען, — און זי האָט דאָס געזונגען פונקט אזוי רויק, קאַלט און שיין, ווי פריער.

ווען זי האָט געענדיקט, האָבן איר אַלע חידער געדאַנקט און גע-גאַנגען טרינקען טיי. קיטי מיט וואַרענקען זענען אַרויסגעגאַנגען אין געוויסן אַרײן, וואָס איז געווען לעבן הויז.

— אמת, אַז באַ אייך איז פאַרבונדן עפעס אַ דערינערונג מיט דעמדאָזיקן ליד? — האָט קיטי געזאָגט. — איר דערציילט נישט, — האָט זי אייליק צוגעגעבן, — זאָגט פלויז, אמת?

— ניין, פאַרוואָס? איך וועל דערציילן! — האָט וואַרענקא אייני-פאַך געזאָגט און, נישט וואַרטנדיק אויף קיין ענטפער, האָט זי פאַרגע-זענט: — יא, דאָס איז אַ דערינערונג, און זי איז געווען אַמאָל אַ שווע-רע. איך האָב ליב געהאַט אַ געזיסן מענטש, און די נאָך האָב איך אים געזונגען.

קיטי האָט מיט אָפענע גרויסע אויגן שווייגנדיק, גערירט געקוקט אויף וואַרענקען.

— איך האָב אים ליב געהאַט, און ער האָט מיך ליב געהאַט; אָבער זיין מוטער האָט נישט געוואָלט, און ער האָט חתונה געהאַט מיט אַ צוויי-טער. ער וווינט אַצינד נישט ווייט פון אינו און איך זע אים טיילמאָל. איר האָט נישט געטראַכט, אַז איך האָב אויך געהאַט אַ ראַמאַן? — האָט זי געזאָגט, און אויף איר שיין פנים האָט קוים אַ שפראַך גע-טון יענץ פייערל, וועלכעס, קיטי האָט געפילט, האָט אַמאָל באַלויכטן זי אינגאַנצן.

— פאַרוואָס נישט געטראַכט. ווען איך זאָל זיין אַ מאַנספיל, וואָלט איך נישט געזאָגט ליב האָבן קיינעם, נאָכדעם ווי איך האָב אייך דערקענט.

איך פארשטיי בלויז נישט, ווי אזוי ער האָט געקאָנט צוליב דער מוטער פאָרגעטן אייך און מאַכן אייך אומגליקלעך, — ער האָט נישט געהאַט קיין האַרץ.

— אַ גיין, ער איז זייער אַ גוטער מענטש, און איך בין נישט אומגליקלעך; פאַרקערט, איך בין זייער גליקלעך. נו, וועלן מיר היינט נישט זינגען מער? — האָט זי צוגעגעבן. לאַזנדיק זיך גיין צום הויז.

— ווי גוט איר זענט, ווי גוט איר זענט! — האָט קיטי אויסגע- שריין און אָפּשטעלנדיק זי, איר אַ קוש געטון. — ווען איך וואָלט כּאָטש אַ ביסל געקאָנט ענלעך זיין צו אייך!

— צוואַקס טויג אייך צו וועמען ענלעך צו זיין? איר זענט גוט, אזוי ווי איר זענט, — האָט וואַרענקאַ געזאָגט, שמייכלענדיק מיט איר מילדן און מידן שמייכל.

— גיין, איך בין גאַננישט גוט. נו, זאָגט מיר... וואַרט צו, זיצט אַ ביסל, — האָט קיטי געזאָגט, זי ווידער אַוועקזעצנדיק אויף דער באַנק לעבן זיך. — זאָגט, צי איז נישט קיין באַליידיקונג צו טראַכטן, אַז אַ מענטש האָט זיך געוואָרפן מיט אייער ליבע, אַז ער האָט נישט גע- וואָלט? ..

— אָבער ער האָט זיך נישט געוואָרפן; איך גלייב, אַז ער האָט מיך ליב געהאַט. נאָר ער איז געווען אַ געהאַרכזאָמער זון...

— יאָ, אָבער ווען ער זאָל נישט לויט דער מוטערס ווילן, נאָר אזוי אַליין? .. — האָט קיטי געזאָגט, פילנדיק, אַז זי האָט אויסגעגעבן איר טוד און אַז דאָס פנים אירס, וואָס האָט געפלאַמט פון בוש, האָט זי שוין פאַרראַטן.

— דעמאָלט וואָלט ער שלעכט געהאַנדלט, און ער וואָלט מיר נישט קיין שאַד געווען, — האָט וואַרענקאַ געענטפערט, משמעות פאַרשטייענדיק, אַז עס האַנדלט זיך שוין נישט וועגן איר. נאָר וועגן קיטין.

— אָבער די באַליידיקונג? — האָט קיטי געזאָגט. — די באַליידי- קונג קאָן מען נישט פאַרגעסן, קאָן מען נישט פאַרגעסן, — האָט זי געזאָגט, דערמאָנענדיק זיך איר בליק אויפן לעצטן באַל בעת דעם איבער- רייס פון דער מוזיק.

— אין וואָס-זשע איז די באַליידיקונג? איר האָט דאָך נישט גע- האַנדלט שלעכט?

— ערגער ווי שלעכט, — שענדלעך.

ווארענקא האט א שאקל געטון מיטן קאפ און ארויפגעלייגט איר האנט אויף קיטיס האנט.

— אין וואס-זשע שענדלעך ? — האט זי געזאגט. — איר האט דאך נישט געקאנט זאגן א מענטש, וועלכער איז גלייכגילטיק צו אייך, אז איר האט אים ליב ?

— פארשטייט זיך, נישט ; איך האב קיינמאל נישט געזאגט קיין איין ווארט, אבער ער האט געוואסט. ניין, ניין ; עס זענען דא בליקן. עס זענען דא מאנירן. איך וועל הונדערט יאר לעבן — וועל איך נישט פארגיסן.

— איז וואס-זשע ? איך פארשטיי נישט. עס גייט אין דעם, צי איר האט אים אצינד ליב אדער נישט, — האט ווארענקא געזאגט. אַרופנדיק אלץ באם נאמען.

— איך האס אים ; איך קאן מיר נישט מוחל זיין.

— אבער וואס-זשע ?

— די בושא, די באליידיקונג.

— אך, ווען אלע זאלן אזוי זיין פילבאר, ווי איר, — האט ווארענקא קא געזאגט. — עס איז נישטא קיין מיידל, וועלכע זאל דאס נישט האבן איבערגעלעבט. און דאס אלץ איז נישט אזוי וויכטיק.

— וואס-זשע דען איז וויכטיק ? — האט קיטי געזאגט, מיט נייגיר-קער פארווונדערונג זיך איינקוקנדיק אין איר פנים.

— אך, א סך איז וויכטיק, — האט ווארענקא שמייכלענדיק געזאגט.

— וואס-זשע ?

— אך, א סך איז וויכטיקער, — האט ווארענקא געענטפערט, נישט וויסנדיק, וואס צו זאגן. נאר אין דער צייט האט פון פענצטער זיך דער-הערט דער פירשטיגס קול :

— קיטי, ס'איז קיל ! אדער נעם א שאל, אדער גיי אריין אין צימער.

— אמת, שוין צייט ! — האט ווארענקא געזאגט אויפשטייענדיק. — איך דארף נאך אריינגיין צו דער מאדאם Berthe: זי האט מיך געבעטן. קיטי האט זי געהאלטן בא דער האנט און מיט ליידנשאפטלעכער נייגיריקייט און בקשה זי געפרעגט מיטן בליק: „וואס-זשע, וואס-זשע איז דאס סאמע וויכטיקסטע, וואס גיט בארויקונג ? איר וויסט ! זאגט מיר !“ אבער ווארענקא האט אפילו נישט פארשטאנען דאס, וועגן וואס קיטיס

בלויק האָט זי געפרעגט. זי האָט געדענקט בלויז אָן דעם, אַז זי דאַרף נאָך היינט אַריינגיין צו דער מאַדאַם Berthe און באַווייזן צו קומען אַהיים צו דער טיי פון דער maman אויף צוועלף אַ זייגער. זי איז אַריינגעגאַנגען אין צימער, ציוניפּגענומען די נאַטן און, געזעגנענדיק זיך מיט אַלע, האָט זי זיך פאַרנומען אַוועקצוגיין.

— דערלויבט, איך וועל אייך באַגלייטן, — האָט דער פּולקאַוויק געזאָגט.

— יא, ווי זשע קאָן מען עס גיין אַצינד אַליין באַנאַכט? — האָט די פירשטיין באַשטעטיקט. — איך וועל שיקן כאַטש פאַראַשען.

קיטי האָט געזען, אַז וואַרענקאַ האָט קיים איינגעהאַלטן דעם שמיכל באַ די ווערטער, אַז מען דאַרף זי באַגלייטן.

— גיין, איך גיי שטענדיק אַליין און עס געשעט קיינמאַל מיט מיר גאַרנישט, — האָט זי געזאָגט, נעמענדיק דעם הוט. און, נאַכאַמאַל אַ קוש געבנדיק קיטין און אַזוי אַרום נישט זאָגנדיק, וואָס ס'איז היכטיק, איז זי מיט אַ מינוטערן גאַנג מיט די נאַטן אונטערן אַרעם פאַרשוונדן אין דער האַלב-טונקלקייט פון דער זומער-נאַכט, אַוועקטראַגנדיק מיט זיך דעם סוד וועגן דעם, וואָס ס'איז היכטיק און וואָס עס גיט איר די דאָזיקע אומגע-וויינלעכע רויקייט און ווירדע.

XXXIII.

קיטי האָט זיך אויך באַקענט מיט דער מאַדאַם שטאַל, און די דאָ-זיקע באַקענטשאַפט, צוזאַמען מיט דער פריינטשאַפט צו וואַרענקען, האָט נישט בלויז געהאַט אויף איר אַ גרויסע השפּעה, נאָר האָט זי געטרייסט אין איר צרה. זי האָט געפונען די דאָזיקע טרייסט אין דעם, וואָס איר האָט, אַ דאַנק דערדאָזיקער באַקענטשאַפט, זיך געעפנט גאַר אַנייע וועלט, וואָס האָט נישט געהאַט קיין שום געמיינזאַמט מיט איר פאַרגאַנגענהייט, — אַ וועלט אַ דערהויבענע, אַ הערלעכע, וואָס פון איר הייך האָט מען גע-קאָנט רויק קוקן אויף דערדאָזיקער פאַרגאַנגענהייט. איר איז אַנטדעקט געוואָרן דאָס, וואָס, חוץ דעם אינסטינקטיוון לעבן, וועלכען קיטי האָט זיך ביז אַצינד אָפּגעגעבן, איז געווען אַ גייסטיק לעבן. דאָסדאָזיקע לעבן האָט זיך אַנטדעקט דורך דער רעליגיע, אַבער דורך אַ רעליגיע, וואָס האָט

נישט געהאט קיין שום בשותפותדיקס מיט דער, וועלכע קיטי האָט געזענט פון דער קינדהייט און וועלכע האָט זיך אויסגעדריקט אין אָפּהיטן די תּפּילות, בעת וועלכע מען האָט זיך געקאָנט טרעפּן מיט באַקענטע, און אין דעם אויסלערנען מיטן גלח די סלאַוואַנישע טעקסטן פון אויסנוויי-ניק; דאָס איז געווען אַ רעליגיע אַ דערהויבענע, אַ געהיימישפּולע, פּאַר-בונדן מיט אַ רייע הערלעכע געדאַנקען און געפּילן, אין וועלכער מען האָט נישט בלויז געקאָנט גלייבן, ווייל מען האָט אַזוי געהייסן, נאָר וועלכע מען האָט געקאָנט ליב האָבן.

קיטי איז דאָס אַלץ געוויזן געוואָרן נישט פון קיין ווערטער. די מאַדאַם שטאַל האָט גערעדט מיט קיטי, ווי מיט אַ ליב קינד, פון וועלכן מאַיז גערירט, ווי מיט אַ דערינערונג פון דער אייגענער יוגנט, און האָט בלויז איינמאַל דערמאַנט וועגן דעם, אַז אין אַלע מענטשלעכע צרות גיבן אַ נורייסט בלויז ליבע און גלויבן און אַז קריסטוס האָט מיטלייד פאַר אַלע אונזערע נישטיקע צרות, און האָט פאַלד אַריבערגעפירט דעם שמועס אויף עפעס אַנדערש. אָבער קיטי האָט אין איר יעדער באַוועגונג, אין וואָרט, אין יעדן הימלישן, ווי קיטי האָט אָנגערופּן, בליק אירן, באַזונדערס אין דער גאַנצער געשיכטע פון איר לעבן, וועלכע זי האָט געוויסט דורך וואַרענקען, — אין אַלעם האָט זי דערקענט דאָס, „וואָס ס'איז וויכטיק“ און וואָס זי האָט ביז אַצינד נישט געוויסט.

אָבער ווי דער הויבן דער מאַדאַם שטאַלס כאַראַקטער איז נישט גע-ווען, ווי רירנד ס'איז נישט געווען איר גאַנצע געשיכטע, ווי דערהויבן און צעוויטלעך ס'איז נישט געווען איר רעדן, האָט קיטי נישט ווילנדיק באַ-מערקט אין איר אַזעלכע שטריכן, וועלכע האָבן זי צעטומלט. זי האָט באַמערקט, אַז אויספרעגנדיק וועגן אירע קרובים, האָט די מאַדאַם שטאַל בינאָלדיק אַ שמיכל געטון, וואָס ס'איז געווען אין קעגנזאַץ צו דער קריסט-לעכער גוטסקייט. זי האָט נאָך באַמערקט, אַז, ווען זי האָט געטראָפּן באַ איר דעם קאַוילישן גייסטלעכן, האָט די מאַדאַם שטאַל פלייסיק געהאַלטן איר פנים אין שאַטן פון אַבאָזשור און אויסטערליש געשמייכלט. ווי ניש-טיק עס זענען נישט געווען דידאַזיקע צוויי באַמערקונגען, האָבן זיי זי צעטומלט, און זי האָט געצווייפלט אין דער מאַדאַם שטאַל דערפאַר אָבער איז וואַרענקאַ, די איינזאַמע, אַן קרובים, אַן פריינט, ניט דער טרויערי-קער אַנטווישונג, וועלכע האָט גאַרנישט פאַרלאַנגט, גאַרנישט באַדויערט, געווען טאַקע די פּולקאַמענהייט, וועגן וועלכער קיטי האָט זיך נאָר דער-לויבט צו טרוימען. פון וואַרענקען האָט זי פאַרשטאַנען, אַז עס איז גע-

נוג בלויז צו פארגעסן זיך און ליב האָבן אַנדערע, און דו וועסט זיין רויק, גליקלעך און הערלעך. און אַזעלכע האָט קיטי געוואָלט זיין. פאַר-שטייענדיק אַצינד קלאָר, וואָס ס'איז דאָס סאַמע וויכטיקסטע, האָט קיטי זיך נישט באַפרידיקט דערמיט, אַז זי זאָל זיך אַנטציקן מיט דעם, נאָר גלייך מיט דער גאַנצער נשמה זיך אָפגעגעבן דעמדאָזיקן נייעם לעבן, וואָס איז איר אַנטדעקט געוואָרן. לויט וואַרענקעס דערציילן וועגן דעם, וואָס די מאַדאָם שטאַל און אַנדערע, וועמען זי האָט אָנגערופֿן, האָבן געטון, האָט קיטי זיך שוין ציוניפגעשטעלט אַ פלאַן פֿון קינפטיקלעבן. זי וועט אויך פֿונקט אזוי, ווי דער מאַדאָם שטאַלס פֿלימעניצע, Aline, וועגן וועלכער וואַרענקאָ האָט איר אַ סך דערציילט, וווּ זי וועט נישט חוינען, אָפּזוכן אומגליקלעכע, העלפֿן זיי וויפיל זי וועט קאָנען, צעטיילן די עוואַנגעליע, ליינען די עוואַנגעליע פֿאַר קראַנקע, פֿאַר פֿאַרברעכער, פֿאַר גוסס-דיקע, דער געדאַנק פֿון ליינען די עוואַנגעליע פֿאַר פֿאַרברעכער, ווי Aline האָט עס געטון, האָט באַזונדערס באַצויבערט קיטין. אָבער דאָס אַלץ זענען געווען געהיימע פֿאַנטאַזיעס, וועלכע קיטי האָט נישט אַרויסגע-זאָגט נישט דער מוטער, נישט פֿאַר וואַרענקען.

איבעריקנס, אין דערוואַרטונג פֿון דער צייט אויסצופירן אין ברייטן פֿאַרנעם אירע פֿלענער, האָט קיטי אויך אַצינד, אויף די בעדער, וווּ ס'איז געווען אזוי פיל קראַנקע און אומגליקלעכע, לייכט געפונען אַ מעגלעכקייט אַנצווענדן אירע נייע פֿלעיס, נאָכטוענדליך וואַרענקען.

אין אָנהייב האָט די פירשטין בלויז באַמערקט, אַז קיטי געפינט זיך אונטער אַ שטאַרקער השפּעה פֿון איר engouement, ווי זי האָט עס אָנגערופֿן, צו דער מאַדאָם שטאַל און באַזונדערס צו וואַרענקען. זי האָט געזעען, אַז קיטי טוט נישט בלויז נאָך וואַרענקען אין איר טעטיקייט, נאָר מאַכט איר נישט ווילנדיק נאָך דעם מאַניר צו גיין, רעדן און מרוגען מיט די אויגן. אָבער דערנאָך האָט די פירשטין באַמערקט, אַז אין דער טאַכטער, אומאָפּהענגיק פֿון דעמדאָזיקן צויבער, קומט פֿאַר עפעס אַן ערנסטע גייט-טיקע איבערקערעניש.

די פירשטין האָט געזעען, אַז קיטי ליינט אין די אַונטן די פֿראַנג-צויזישע עוואַנגעליע, וועלכע די מאַדאָם שטאַל האָט איר געשענקט, וואָס זי האָט פֿריער נישט געטון, אַז זי מיינט אויס הויכוועלטישע באַקענטע און קומט זיך צונויף מיט קראַנקע, וואָס געפינען זיך אונטער וואַרענקעס אַפּטרופּסות, און באַזונדערס מיט איין אַרימער משפּחה פֿון דעם קראַנקען

מאלער פעטראָוו. קיטי האָט באַשיינפערלעך שטאַלצירט מיט דעם, וואָס זי האָט דערפילט אין דערדאָזיקער פאַמיליע די פליכטן פון אַ באַרמהאַר-ציקער שוועסטער. דאָס אַלץ איז געווען גוט, און די פירשטין האָט גאָר אַן נישט געהאַט קעגן דעם, בפרט, אַז פעטראָווס ווייב איז געווען גאָר אַן אַנשטענדיקע פרוי, און אַז די פרינצעסין, וואָס האָט באַמערקט קיטיס טעטיקייט, האָט זי געלויבט, אַנרופנדיק זי מלאך-המושיע. דאָס אַלץ וואָלט געווען זייער גוט, ווען עס וואָלט נישט געווען איבער דער מאַס. און די פירשטין האָט געזעען, אַז איר טאָכטער פאַלט אַריין אין עקסטרעמקייט, וואָס זי האָט איר טאַקע געזאָגט.

— Il ne faut jamais rien omlrer — האָט זי איר

געזאָגט.

אַבער די טאָכטער האָט איר גאַרנישט געענטפערט; זי האָט בלויז געטראַכט אין האַרץ, אַז מען קאָן נישט רעדן וועגן איבערמעסיקייט אין געביט פון קריסטלעכקייט. וואָס-זשע פאַר אַן איבערמעסיקייט קאָן זיין אין דעם נאָכפאלגן דער לערע, אין וועלכער עס איז באַפוילן געוואָרן אונ-טערצושטעלן די צווייטע באַק, ווען מען גיט דיר אַ פאַטש אין איינער, און אוועקגעבן דאָס העמד, ווען מען נעמט דיר אַראָפּ דעם קאָפטן? אַבער דער פירשטין איז נישט געפעלן געוואָרן די דאָזיקע איבערמעסיקייט און נאָך מער נישט געפעלן געוואָרן דאָס, וואָס זי האָט געפילט, אַז קיטי וויל נישט פאַר איר אַנטפלעקן איר גאַנץ האַרץ. ווירקלעך, קיטי האָט פאַר-הוילן פאַר איר מוטער אירע נייע בליקן און געפילן. זי האָט זיי פאַר-הוילן נישט דערפאַר, וואָס זי האָט נישט געשעצט, נישט ליב געהאַט איר מוטער, נאָר בלויז דערפאַר, וואָס דאָס איז געווען איר מוטער. זי וואָלט זיי יעדן אַנטדעקט ביכער, ווי דער מוטער.

— עפעס איז שוין לאַנג אַנגא פּאָולאָוואַ נישט געווען באַ אונז, — האָט די פירשטין איינמאַל געזאָגט וועגן דער פעטראָווען. — איך האָב זי איינגעלענדן. און זי איז עפעס אַזוי ווי נישט צופרידן.
— ניין, איך האָב נישט באַמערקט, maman, — האָט קיטי רויט ווערנדיק געזאָגט.

— דו ביסט שוין לאַנג נישט געווען באַ זיי?
— מיר קלייבן זיך מאַרגן צו מאַכן אַ שפּאַציר אין די בערג, — האָט קיטי געענטפערט.
— מילאַ, פאַרט, — האָט די פירשטין געענטפערט, איינקוקנדיק זיך

אין דער מאַכטערס פאַרלוירן פנים און באַמיענדיק זיך צו דערגיין די סיבה פון איר פאַרלוירנקייט.

דעם זעלבן טאָג איז וואַרענקאַ געקומען אויף מיטאַג און מיטגע-טיילט, אַז אַננאַ פאַוולאָונאַ האָט חרטה געקריגן אויפן פאַרן מאַרגן אין די בערג. און די פירשטיגן האָט באַמערקט, אַז קיטי איז ווידער רויט געוואָרן.

— קיטי, צי האָסטו נישט געהאַט עפעס אַן אוימאַנגענעמלעכקייט מיט די פעטראַחוּס? — האָט די פירשטיגן געזאָגט, ווען זיי זענען געבליבן אליין. — פאַרוואָס האָט זי אויפגעהערט צו שיקן די קינדער און קומען צו אונז.

קיטי האָט געענטפערט, אַז ס'איז גאַרנישט געווען צווישן זיי און אַז זי פאַרשטייט גאַרנישט פאַרוואָס אַננאַ פאַוולאָונאַ איז נישט צופרידן פון איר. קיטי האָט געענטפערט דעם גאַנצן אמת. זי האָט נישט געוואוסט די סיבה פון אַננאַ פאַוולאָונעס ענדערונג צו איר, נאָר זי האָט זיך משער געווען. זי האָט זיך משער געווען אין אַזאַ זאך, וועלכע זי האָט נישט געקאָנט זאָגן דער מוטער, וועלכע זי האָט אויך זיך נישט געזאָגט. דאָס איז געווען איינס פון די זאַכן, וועלכע מען ווייסט, נאָר וועלכע מען קאָן נישט זאָגן אפילו זיך אליין: אַזוי שרעקלעך און שענדלעך זיך טועה זיין.

ווידעראַמאָל און ווידעראַמאָל האָט זי איבערקליבן אין איר זכרון אַלע באַזינגען אירע צו דערזאָזיקער פאַמיליע. זי האָט זיך דערמאָנט די נאָיווע פרייד, וואָס האָט זיך אויסגעדריקט אויף אַננאַ פאַוולאָונעס קיי-לעכיק גוטמוטיק פנים באַ זייערע באַגעגענישן, זיך דערמאָנט זייערע גע-היימע שמועסן וועגן קראַנקן, די אַפמאַכן אים אַפצוזיען פון דער אַרבעט, וועלכע איז אים פאַרווערט געווען, און אַוועקפירן אים שפּאַצירן; די אַז-געבונדנקייט פון דעם קלענערן יינגל, וואָס האָט זי גערופן „מיין קיטי“, וואָס האָט נישט געוואָלט אָן איר זיך לייגן שלאָפן. ווי אַלץ איז געווען גוט. דערנאָך האָט זי זיך דערמאָנט אַן פעטראַחוּס דאַרער-דאַרער פיגור, מיטן לאַנגן האַלז, אין זיין ברוינעם סורדוט; זיינע שיטערע געקרייזלטע האָר, די פרענגדיקע, אין דער ערשטער צייט פאַר קיטן שרעקלעכע בלויע אויגן און זיינע קרענקלעכע באַמיונגען אויסצוזען מונטער און לעבחהפּט אין איר קעגנזאָרט. זי האָט זיך דערמאָנט איר אַנשטרענגונג אין דער ערשטער צייט, גובר צו זיין דעם עקל, וועלכן זי האָט געשפּירט צו אים, ווי צו אַלע שוויגדזיכטיקע, און די באַמיונגען, מיט וועלכע זי

וואָס צוגעכטראַכט, וואָס צו רעדן צו אים. זי האָט זיך דערמאָנט דעמאָל-
 זיקן נישט דרייטסן. געריטן בליק, מיט וועלכן ער האָט געקוקט אויף
 איר, און דאָס אויסטערלישע געפיל פון מיטלייד און פארלעגנהייט און
 זיערנאָך פון אָנערקענען די אייגענע טונגס האַפטיקייט, וואָס זי האָט אי-
 גערגעלעבט באַ דעם. הי גוט דאָס אַלץ איז געווען! אָבער דאָס אַלץ איז
 געווען אין דער ערשטער צייט. אַצינד אָבער, מיט עטלעכע טעג צוריק,
 איז פּלוצלינג אַלץ קאַליע געוואָרן. אַננא פּאָולאַוונאַ פּלעגט מיט געמאַכ-
 טער ליבליעכקייט באַגעגענען קיטין און האָט אומאויפהערליך אָבסערווירט
 זי און דעם מאָן.

איז טאַקע דידאַזיקע רינדע פרייד זיינע באַ איר דערנענטערונג
 געווען די סיבה פון אַננא פּאָולאַוונעס אָפגעקילט ווערן?
 „יא, — האָט זי זיך דערמאָנט, — עס איז געווען עפעס נישט נאָ-
 טירלעכס אין אַננא פּאָולאַוונען און גאַרנישט ענלעכס צו איר גוטסקייט, ווען
 זי האָט איינערעכטן מיט פּאַרדראָס געזאָגט:

— „ער האָט אַלץ געוואַרט אויף אייך, נישט געוואַלט אָן אייך
 פּרינקען די קאַזע, כאָטש ער איז שרעקליך אָפגעשוואַכט געוואָרן.“

„יא, אפשר איז איר אויך דאָס נישט אָנגעגעבן, ווען איך האָב
 אים דערלאָנגט דעם פּלעד. דאָס אַלץ איז אַזוי איינפאַך, נאָר ער האָט
 דאָס אַלץ אַזוי פּאַרלעגן אָנגענומען, האָט אַזוי לאַנג געדאַנקט, אַז איך
 האָב מיך אויך דערפילט אין אַ פּאַרלעגנהייט. און דערנאָך דערדאָזי-
 קער פּאַרטעט מיינער, וועלכן ער האָט אַזוי גוט געמאַכט. און דער
 עיקר דערדאָזיקער בליק, דער פּאַרלעגענער און צאַרטער! .. יא, יא,
 דאָס איז אַזוי! — האָט קיטי זיך מיט שרצק איבערגעחזרט. — ניין, דאָס
 קאָן נישט, דאָס טאָר נישט זיין! ער איז אַזוי נעבעכדיק!“ האָט זי זיך
 מאַכדעם געזאָגט.

דערדאָזיקער צווייפל האָט פּאַרסטמט דעם צויבער פון איר

ניי לעבן.

XXIV.

ערשט פארן סוף פון דעם בעדער-קורס האָט דער פירשט שטשער-
באַצקי, וואָס איז געפאָרן נאָך קאַרלסבאד קיין באָדן און קיסטינגען צו
רוסישע באַקענטע זיך אָנגעמען מיט רוסישן גייסט, ווי ער האָט געזאָגט,
זיך אימגעקערט צו די אייגענע.

דעם פירשטס און דער פירשטינס בליקן אויף דעם אויסלענדישן
לעבן זענען געווען פולשטענדיק קעגנזעצלעכע. די פירשטין האָט געהאַלטן
אַלץ פאר הערלעך און, נישט געקוקט אויף איר פעסטער לאַגע אין דער
רוסישער געזעלשאַפט, האָט זי זיך באַמיט אין אויסלאַנד אָנצוגיין פאר
אַן אייראָפּעיִשער זאַמע, וואָס זי איז נישט געווען. — ווייל זי איז געווען
אַ רוסישע פּרינצעס, און דעריבער האָט זי זיך געמאַכט, אַז איר איז
טיילווייז נישט אָנגענעם. דער פירשט ווידער, פאַרקערט, האָט געהאַלטן אין
אויסלאַנד אַלץ פאר שלעכט, האָט זיך געלאַנגוויילט מיט דעם אייראָפּעיִשן
לעבן, זיך געהאַלטן באַ זיינע רוסישע געווינהייטן און בפּיוון זיך באַמיט
אַרויסצוווייזן אין אויסלאַנד פאַר אַ קלענערן אייראָפּעער, ווי ער איז אינאמתן
געווען.

דער פירשט האָט זיך אימגעקערט דאַרער, מיט נאַכהענגענדיקע
הויט-זעקלעך אויף די באַקן, אָבער אין סאַמע פּריילעכסטן געמיטס-צו-
שטאַנד. זיין פּריילעכע שטימונג האָט זיך נאָך פאַרשטאַרקט, ווען ער האָט
דערזען קיטין אינגאַנצן פאַרבעסערט. די ידיעה וועגן קיטיס פּריינטשאַפט
מיט דער מאַדאם שטאַל און וואַרענקען און דער פירשטינס מיטגעטיילטע
באַפאַכטונגען איבער עפעס אַן ענדערונג, וואָס איז פאַרגעקומען אין
קיטין, האָבן באַאומרויקט דעם פירשט און אויפגעוועקט אין אים דאָס
געוויינלעכע געפיל פון אייפערזוכט צו אַלעם, וואָס האָט עקזאַלטרירט זיין
טאַכטער אויסער אים, און אַ מורא, אַז די טאַכטער זאָל נישט אַוועק-
גיין פון אונטער זיין השפּעה אַפער אין עפעס פאַר אים נישט צוטרילטע-
כע ספּערן. אָבער די דאָזיקע נישט אָנגעגעמע ידיעות זענען פאַרטרונקען
געוואָרן אין דעם ים פון גוטמוטיקייט און פּריילעכקייט, וועלכע זענען
שטענדיק געווען אין אים און האָבן זיך באַזונדערס פאַרשטאַרקט דורך די
קאַרלסבאָדער בעדער.

אויפן צווייטן טאג פון זיין קומען איז דער פירשט אין זיין לאנגן פאלסטן, מיט זיינע רוסישע קנייטשן און אָנגעבלאָזענע באָקן, אונטער גע- שפארטע פון געפרעסטן קאלנער, אין זיין פריילעכן געמיטס-אושטאנד גע- גאנגען מיט דער טאָכטער אויף די בעדער.

דער פרימאָרגן איז געווען אַ הערלעכער ; די זויבערע, פריילעכע הייזער מיט די גערטלעך, דער אָנבליק פון די רויטפנימדיקע, רויטהענ- טיקע, מיט ביר אָנגעגאָסענע, פריילעך אַרבעטנדיקע דייטשע דינסטן און די העלע זון האָבן געפרייט דאָס האַרץ ; אָבער וואָס גענטער זיי זענען זוגעקומען צו די בעדער, אַלץ עפטער האָבן זיך באַגענגט קראַנקע, און זייער אָנבליק האָט אויסגעזען נאָך קלעגלעכער צווישן די געוויינלעכע גאַדינגונגען פון דעם פּיין איינגעאַרדנטן דייטשישן לעבן. קיטין האָט שוין נישט איבערראַשט דידאַזיקע קעגנזעצלעכקייט. די העלע זון, דער פריילע- מער גלאַנץ פונם גרינס, די קלאַנגען פון דער מוזיק זענען געווען פאַר איר די נאַטירלעכע ראם פון דידאַזיקע אַלע באַקענטע פנימער און ענדע- זינגען צום ערגערן אָרער בעטערן, וועלכע זי האָט נאָכגעפאַלט ; אָבער פאַר דעם פירשט האָט דאָס ליכט אין דער גלאַנץ פונם יוני-פרימאָרגן אין זיי קלאַנגען פון דעם אַרקעסטער, וועלכער האָט געשפילט אַ מאַדערנעם פריילעכן וואָלס, און באַזונדערס דער אָנבליק פון די פעסטע דינסטן האָט אויסגעזען ווי עפעס נישט אַנשטענדיקס און אומנאַרמאַלס אין דער פאַר- אייניקונג מיט דידאַזיקע מרהשחורדיק זיך פאַועגענדיקע מתים, וואָס האָבן זיך פאַרזאָמלט פון אַלע עקן אייראָפּע.

נישט געקוקט אויף זיין געפיל פון שטאַלץ און אַזוויי פונם אומקערן זיך פון דער יוגנט, ווען די געליבטע טאָכטער איז געגאַנגען מיט אים אונטער דער האַנט, איז אים אַצינד עפעס אַזוויי אומבאַקוועם און איבער דער טבע געווען פאַר זיין פעסטן גאַנג, פאַר זיינע גרויסע, מיט שמאַלץ פאַרגאַסענע גלידער. ער האָט איבערגעלעבט פּמעט דאָס געפיל פּיין אַ מענטש, וואָס איז נישט אָנגעטון אין געזעלשאַפט.

— שטעל מיך פאַר, שטעל מיך פאַר דייענע נייע פריינט, — האָט ער געזאָגט דער טאָכטער, דריקנדיק מיטן עלנבויגן איר האַנט. — איך האָב אויך דעמדאָזיקן מיאוסן ס אַ ד ען דייענע ליב געקריגן זערפאַר, וואָס ער האָט זיך אַזוי געמאַכט. נאָר עס איז טרויעריק, טרויעריק פאַ אייך. דאָס ווער איז ?

קיטי האָט אים אָנגערופן די באַקענטע און נישט באַקענטע פערי- זאַנען, וועלכע זיי האָבן באַגענגט. באַם סאַמע איינגאַנג אין גאַרטן האָבן

זיי באגעגנט די בלינדע מאדאם Berthe מיט דער באגלייטערין, אין דער פירשט האָט זיך דערפרייט מיט דעם גערירטן אויסדרוק פון דער אַלטער פראנצויזין, ווען זי האָט דערהערט קיטיס קול. זי האָט גלייך מיט דער פראנצויזישער איבערזעטיקער ליבלעכקייט פארפירט אַ שמועס מיט אים, לויבנדיק אים דערפאר, וואָס ער האָט אַזא הערלעכע טאַכטער, און אין די אויגן אויפהייבנדיק קיטין ביז אין הימל אַרײַן און אַנרופנדיק זי אַן אוצר, אַ פערל און אַ מלאך-המושיע.

— נו, איז זי דער צווייטער מלאך, — האָט דער פירשט געזאָגט שמיכלענדיק. — זי רופט אַן פאר דעם מלאך נומער איינס די מאדמואַזעל ווארענקא.

— אַ! מאדמואַזעל ווארענקא — דאָס איז אַן אמתער מלאך, allez — האָט אונטערגעכאַפט די מאדאם Berthe.

אין דער גאַלעריע האָבן זיי באגעגנט טאַקע ווארענקען אַליין. זי איז אייליק זיי אַקעגגעגאַנגען, טראָגנדיק אַן עלעגאַנט רוים בייטעלע.

— אַט איז אויך דער פאַפּא געקומען! — האָט איר קיטי געזאָגט.

ווארענקא האָט געמאַכט איינפאַך אין נאַטירלעך, ווי אַלץ, וואָס זי האָט געמאַכט, אַ באַוועגונג, אַ מיטעלן צווישן אַ נייג און אַ קניקס, און גלייך אָנגעהויבן רעדן מיטן פירשט, ווי זי האָט גערעדט מיט אַלע, נישט זשענירט און איינפאַך.

— פאַרשטייט זיך, איך קען אייך, כ'קען אייך זייער. — האָט איר דער פירשט געזאָגט מיט אַ שמיכלע, לויט וועלכן קיטי האָט מיט פרייך דערקענט, אַז איר פריינדין איז געפעלן געפאַרן דעם פאַטער. — ווהיך-זשע איילט איר זיך אַזוי?

— די maman איז דאָ, — האָט זי געזאָגט, ווענדנדיק זיך צו קיטין. — זי איז נישט געשלאָפן די גאַנצע נאַכט, און דער דאָקטאָר האָט איר געעצהט אַרויסצופאַרן. איך טראָג איר אַרבעט.

— איז דאָס דער מלאך נומער איינס, — האָט דער פירשט געזאָגט, ווען ווארענקא איז אַוועקגעגאַנגען.

קיטי האָט געזען, אַז אים גלויבט זיך חווק צו מאַכן אַ ביסל פון ווארענקען, נאָר אַז ער קאָן דאָס בשום אופן נישט טון, ווייל ווארענקא איז אים געפעלן.

— נו, און אַט וועלן מיר זען אַלע פריינט דיינע. — האָט ער צו-

גענעבן, — אויך די מאדאם שטאל, אויב זי וועט באויליקן צו דערקע-
נען מיך.

— אין דו האסט זי דען געקענט, פאפא ? — האָט קיטי געפרעגט
מיט שרעק, באַמערקנדיק דאָס פייער פון איראַניע, וואָס האָט זיך אָנגע-
צונדן אין פירשטס אויגן באַם דערמאָנען אָן דער מאדאם שטאל.
— איך האָב געקענט איר מאן און זי נאָך אַ ביסל פריער, איידע-
זי האָט זיך אַלס פּיעטיסטין פאַרשריבן.

— וואָס איז אַזוינס אַ פּיעטיסטין, פאפא ? — האָט קיטי געפרעגט,
שוין דערשראָקן פון דעם, וואָס דאָס, וואָס זי האָט אַזוי געשעצט אין דער
מאדאם שטאל, האָט אַ נאָמען.

— איך ווייס אַליין אויך נישט גוט. איך ווייס בלויז, אז זי דאַנקט
פאַר אַלץ גאָט, פאַר יעדן אומגליק... אויך פאַר דעם, וואָס דער מאן איז
איר געשטאַרבן דאַנקט זי גאָט. נו, און עס זעט אויס קאַמיש, ווייל זיי
האַבן שלעכט געלעבט... דאָס ווער איז ? וואָסער נעביצדיק פנים ! —
האַט ער געפרעגט, באַמערקנדיק אַ נישט הויכן קראַנק, וואָס איז געזעסן
אויף אַ באַנק, אין אַ ברוינעם פאַלסן און ווייסע הויזן, וואָס האָבן גע-
מאַכט אויסטערלישע קנייטשן אויף די פליישלאָזע ביינער פון זיינע פיס.
דערדאָזיקער הער האָט אונטערגעהויבן זיין שטרויענעם הוט איבער די
געקרייזלטע שיטערע האַר, אויפדעקנדיק אַ הויכן, פין הוט קרענקלעך
רויט געוואָרענעם שטערן.

— דאָס איז פעטראָוו, אַ קונסט-מאַלער, — האָט קיטי געענטפערט,
רויט ווערנדיק. — און דאָס איז זיין פרוי, — האָט זי צוגעגעבן, אַנווייזנדיק
אויף אַננא פאַויליאוונען, וועלכע האָט אַזוי ווי בפיוון. אין דער זעלבער
צייט, וואָס זיי האָבן אָנגעהויבן צוגיין, זיך נעלאָזט גיין נאָכן קינד, וואָס
איז אוועקגעלאָפן אַבערן וועגל.

— סאַראַ נעבערכיקער, און סאַראַ ליב פנים ער האָט ? — האָט דער
פירשט געזאָגט. — וואָס-זשע ביסטו נישט צוגעגאַנגען ? ער האָט דיר
זעפס געוואָלט זאָגן.

— נו, קום-זשע ! — האָט קיטי געזאָגט, אַנטשלאָסן זיך אויס-
דרייענדיק. — ווי פילט איר זיך היינט ? — האָט זי געפרעגט צו
פעטראָוו.

פעטראָוו איז אויפגעשטאַנען. זיך אָנשפאַרנדיק אויפן שטעקן, אין
האַט נישט דרייסט אַ קוק געטון אויפן פירשט.

— דאָס איז מיין טאַכטער. — האָט דער פירשט געזאָגט. — דער-
לויבט באַקענט צו זיין.

דער קונסט-מאַלער האָט זיך פאַרנייגט און אַ שמיכל געטון, אויפ-
דעקנדיק אויסטערליש-בלאַנקענדע הייסע ציין.

— מיר האָבן אויף אייך געכטן געוואַרט, פירשטין. — האָט ער גע-
זאָגט קיטין.

ער האָט זיך אַ וואָקס געטון. זאָגנדיק דאָס, און, איבערהורנדיק
דידאָזיקע באַוועגונג, האָט ער זיך באַמיט צו ווייזן, אז ער האָט דאָס געטון
בפיוון.

— איך האָב געוואָלט קומען, נאָר וואַרענאָ האָט געזאָגט, אז אַננאַ
פאַולאַוונאַ האָט געשיקט זאָגן, אז איר וועט נישט פאַרן.

— וואָס הייסט נישט פאַרן! — האָט רויט ווערנדיק און גלייך זיך
פאַרהויסטנדיק פּעטראָוו געזאָגט, אָפּזוכנדיק דאָס ווייב מיט די אויגן. —
אַנעטאַ, אַנעטאַ! — האָט ער אַ זאָג געטון הויך, און אויף זיין
דינעם ווייסן האַלדז האָבן, ווי שטריקלעך, זיך אָנגעצויגן גראַבע
אָדערן.

אַננאַ פאַולאַוונאַ איז צוגעגאַנגען.

— ווי אזוי זשע האָסטו געשיקט זאָגן דער פירשטין, אז מיר וועלן
נישט פאַרן? — האָט ער, פאַרלירנדיק דאָס קול, צערייצט אַ מורמל
געטון.

— גוט מאַרגן, פירשטין, — האָט אַננאַ פאַולאַוונאַ געזאָגט מיט
אַ געמאַכטן שמיכל, וואָס איז אזוי נישט ענלעך געווען צו איר פריערדי-
קער ווענדונג. — זייער אָנגענעם צו באַקענען זיך. — האָט זי זיך גע-
ווענדט צום פירשט. — אויף אייך האָט מען לאַנג געוואַרט, פירשט.

— ווי אזוי זשע האָסטו געשיקט זאָגן דער פירשטין, אז מיר וועלן
נישט פאַרן? — האָט דער קונסט-מאַלער נאַכאַמאַל בייער אַ מורמל געטון,
משמעות נאָך מער צערייצט ווערנדיק דערפון, וואָס דאָס קול פאַרראַט
אים און ער קאָן נישט געבן זיין רעדן דעם אויסדרוק, וועלכן ער וואָלט
געוואָלט.

— אַך, גאָט מיינער! איך האָב געמיינט, אז מיר וועלן נישט
פאַרן. — האָט די פרוי מיט פאַרדראַס געענטפערט.

— וואָס הייסט, ווען... — ער האָט זיך פאַרהויסט אין אַ מאַך גע-
טון מיט דער האַנט.

דער פירשט האָט אונטערגעהויבן דעם הוט און איז אַוועקגעגאַנגען מיט דער טאַכטער.

— אַ אַך ! — האָט ער שווער אָפגעזיפצט, — אַ, אומגליקלעכע ! — יאָ, פאַפּאָ, — האָט קיטי געענטפערט. — נאַר מען דאַרף וויסן, אַז זיי האָבן דריי קינדער, קיין שום באַדינונג און כּמעט קיין שום מיט-לען. ער באַקומט עפעס פּון דער אַקאַדעמיע, — האָט זי לעבּהאַפּט דער-צוילט, באַמיענדיק זיך צו פאַרטייבן די אויפּרעגונג, וואָס האָט זיך אויפּ-געהויבן אין איר מחמת אַננאַ פּאַוולאַוועס אויסטערלישער ענדערונג אין דער באַציונג צו איר. — און אַט איז אויך די מאַדאַם שטאַל, — האָט קיטי געזאָגט, אַנזוויינדיק אויפּן קעטשל, אין וועלכן, אַרומגעלייגט מיט קישנס, אין עפעס גרויען און בלויען, עס איז געלעגן עפעס אונטער אַ שירם. דאָס איז געווען די מאַדאַם שטאַל. הינטער איר איז געשטאַנען אַ מרהשורהדיקער פּעסטער דייטשער אַרבעטער, וועלכער האָט זי גע-פירט. דערלעבן איז געשטאַנען אַ בלאַנדער שוועדישער גראַף, וועלכן קיטי האָט געקענט באַם נאַמען. עטלעכע מאָן קראַנקע האָבן זיך פאַרהאַלטן לעבן קעטשל, קוקנדיק אויף דערדאָזיקער דאַמע, ווי אויף עפעס אומגע-וויינלעכס.

דער פירשט איז צוגעגאַנגען צו איר, אין קיטי האָט גלייך אין זיי-נע אויגן באַמערקט אַ פייערל פּון איראַניע, וואָס האָט זי אומרוק גע-מאַכט. ער איז צוגעגאַנגען צו דער מאַדאַם שטאַל און אָנגעהויבן רעדן אויף דעם אויסגעצייכנטן פּראַנצויזיש, אויף וועלכן זייער נישט קיין סך רעדן שוין אַצינד, אומגעוויינלעך העפּלעך און ליב :

— איך ווייס נישט, צי איר וועט מיך געדענקען, אָבער איך מוז אויך דערמאַנען אָן מיר, פּדי צו דאַנקען אייך פאַר אייער גוטסקייט צו מיין טאַכטער, — האָט ער געזאָגט, אַראָפּגעמענדיק דעם הוט און נישט אָנטווענדיק אים.

— פירשט אַלעקסאַנדער שטשערבאַצקי, — האָט די מאַדאַם שטאַל געזאָגט, אויפּהייבנדיק אויף אים אירע הימלישע אויגן, אין וועלכע קיטי וואָלט באַמערקט אַן אומצופּרידנקייט. — עס פרייט מיך זייער, איך האָב אַזוי ליב געקריגן אייער טאַכטער.

— אייער געזונט איז אַלץ נאָך נישט גוט ?

— יאָ, איך בין שוין געווינט געוואָרן, — האָט די מאַדאַם שטאַל געזאָגט און באַקענט דעם פירשט מיטן שוועדישן גראַף.

— און איר האָט זיך זייער ווייניק געענדערט, — האָט איר דער

פירשט געזאָגט. — איך האָב נישט געהאַט דעם כבוד צו זען אייך צען
אַדער ערף יאָר.

— יא, גאָט גיט צרות און גיט כוח זיי אויסצוהאַלטן. אָפּט וויג-
דערט מען זיך, צוואַס ציט זיך דאָסדאָזיקע לעבן?.. פון יענער זייט! —
האַט זי מיט פאַרדראָס זיך געווענדט צו וואַרענקען, וואָס האָט נישט אַזוי
גוט איר אַרומגעוויקלט די פיס מיטן פלעד.

— כּדי צו טון גוטס, מסתמא, — האָט דער פירשט געזאָגט, לאַכנ-
דיק מיט די אויגן.

— דאָס איז נישט פאַר אונז צו משפטן, — האָט די מאַ-
דאָם שטאַל געזאָגט, באַמערקנדיק דעם שאַטן פונם אויסדרוק אויפן
פירשט פנים. — וועט איר מיר שיקן דאָסדאָזיקע בוך, ליבער
גראַף? איך דאַנק אייך זייער, — האָט זי זיך געווענדט צום יונגן
שוועד.

- א! — האָט דער פירשט אויסגערופן, דערזענדיק אַ מאַס-
קווער פּולקאָוויק, וואָס איז געשטאַנען דערלעבן, און, פאַרניגנ-
דיק זיך פאַר דער מאַדאָם שטאַל, איז ער אַוועקגעגאַנגען מיט דער טאַכ-
טער און מיטן מאַסקווער פּולקאָוויק, וואָס האָט זיך פאַרייניקט צו זיי.
— דאָס איז אונזער אַריסטאָקראַטיע, פירשט! — האָט מיטן פאַר-
לאַנג צו איראַניזירן געזאָגט דער מאַסקווער פּולקאָוויק, וועלכער האָט
פאַריבל געהאַט אויף דער מאַדאָם שטאַל דערפאַר, וואָס זי איז נישט געווען
באַקענט מיט אים.

— אַרץ די אייגענע, — האָט דער פירשט געענטפערט.
— און איר, פירשט, האָט זי נאָך געקענט פאַרן קראַנק ווערן, דאָס
הייסט פריער, איידער זי האָט זיך געלייגט?
— יא, זי האָט זיך אין מיינע צייטן געלייגט, — האָט דער פירשט
געזאָגט.

— מען זאָגט, אַז זי שטייט שוין צען יאָר נישט אויף...
— זי שטייט נישט אויף, ווייל זי איז קורצפּיסיק, זי איז זייער
שלעכט געבויט...

— פאַפּא, עס קאָן נישט זיין! — האָט קיטי אויסגעשריגן.
— בייזע צונגען זאָגן אַזוי, מיין פריינט. און דיין וואַרענקע האָט,
מסתמא, צו זינגען און צו זאָגן, — האָט ער צוגעגעבן. אַך, דידאָזיקע
קראַנקע פּריצות!

— א, ניין, פאפא! — האָט קיטי הייס דערווידערט. וואָרענקאָ פאַר-
געטערט זי. און חוצדעם טוט זי בלויז גוטס! באַ וועמען דו ווילסט
פרעג! אַלע קענען זי און Aline שטאַל.

— אפשר, — האָט ער געזאָגט, אַ דריק געבנדיק מיטן אַרעם איי-
האַנט. — נאָר בעסער איז ווען מען טוט אזוי, אַז באַ וועמען מען זאָל
נישט פרעגן, ווייסט קיינער נישט

קיטי האָט פאַרשוויגן נישט דערפאַר, וואָס זי האָט נישט געהאַט,
וואָס צו זאָגן. נאָר זי האָט אויך דעם פּאָטער נישט געוואָלט אַנטדעקן
אירע געהיימע געדאַנקען. פונדעסטוועגן — אַ מערקווירדיקע זאַך — נישט
געקוקט דערויף, וואָס זי האָט זיך אזוי געגרייט נישט אינטערציגעבן זיך
דעם פּאָטערס בליק, נישט צו געבן אים קיין צוטריט אין איר הייליקטום
אַריין, האָט זי דערפילט, אַז דאָס געטלעכע פילד פון דער מאַדאַם שטאַל,
וועלכעס זי האָט אַ גאַנצן חודש געטראָגן אין דער נשמה, איז אויף איי-
בייק פאַרשווינדן, ווי ס'פאַרשווינדט אַ פיגור, וואָס מ'האַט זיך געשאַפן פון אַן
אָוועקגעוואָרפן מלבוש, ווען מען איז תופס, ווי אזוי עס ליגט דאָסדאָזיקע
מלבוש. עס איז געבליבן בלויז אַ קורצפּיסיקע פרוי, וועלכע ליגט דער-
פאַר, וואָס זי איז שלעכט געבויט, און פייניקט די געדולדיקע. וואָרענקאָ
דערפאַר, וואָס זי האָט איר נישט אזוי גוט פאַרוויקלט דעם פלעד. און
מיט קיין שום אַנטערענגונגען פון דער פאַנטאַזיע איז שוין נישט מעגלעך
געווען אומצוקערן די פריערדיקע מאַדאַם שטאַל.

XXXV.

דער פירשט האָט איבערגעגעבן זיין פריילעכן געמיטס-צושטאַנד איז
זינע היימישע, אי די באַקענטע, אי אפילו דעם דייטש, דעם באַלעבאַס,
באַ וועלכן די שטערבאַצקיס זענען איינגעשטאַנען.
צוריקגעקומען מיט קיטין פון די בעדער און איינגעלאָדן צו זיך
אי דעם פּוּלַקאַוויק, אי מאַריאַ יעווגעניעווען, אי וואָרענקען, האָט דער
פירשט באַפּוילן אַרויסצוטראָגן אַ טיש מיט פּאָטעלן אין גערטל אַריין.
אינטערן קאַשטנבוים אַרונטער, און דאָרט סערווירן דאָס פּרישטיק, סיי
דער באַלעבאַס, סיי די דינערשאַפט זענען הייסער געוואָרן אינטער דער
ווירקונג פון זיין פריילעכקייט. זיי האָבן געקענט זיין מילדקייט, און אין

א האלבער שעה ארום האט דער קראנקער האמבורגער דאקטאר, וואס האט געווינט אינדערהייך, מיט קנאה געקוקט דורכן פענצטער אויף דער-דאזיקער פריילעכער רוסישער קאמפאניע געזונטע מענטשן, וואס האט זיך פארוואמלט אונטערן קאשטנבוים. אונטער דעם שאטן פון די בלעטער, וואס האט געציטערט קרייזווייז, באם טיש, וואס איז באדעקט געווען מיט א ווייס טישטוך און באשטעלט געווען מיט קאווע-אימבריקס, ברויט, פוי-טער, קעו, קאלט פלייש — איז געזעסן די פירשטין אין א שלייער מיט לייליא-בענדער און געטיילט שעלעכלעך און ברויט מיט פוטער. אין צווייטן עק איז געזעסן דער פירשט, פעסט געגעסן און הויך און פריילעך געלאכט. דער פירשט האט צעלייגט לעבן זיך זיינע איינקויפעכצן; געשניצטע קעס-טעלעך, בירוקעס, פלעריי מינים פענמעסערלעך, וועלכע ער האט אָנגעקויפט א גאנצע קופע אין אלע קור-ערטער, און האט זיי איינגעטיילט אלעמען, דערנאָכער אויך ליזכען, דער דינסט, און דעם באַלעבאַס, מיט וועלכן ער האט געשפּאַסט אויף זיין קאַמישן שלעכטן דייטש, פאַר-זיכערנדיק אים, אז נישט די בעדער האָבן אויסגעהיילט קיטין, נאָר זיינע אויסגעצייכנטע מאכליים, באַזונדערס די זופ מיט געטריקטע פלוימען. די פירשטין האט אָפגעלאַכט פון איר מאַן זיינע רוסישע געווינהייטן, אָבער זי איז געווען אזוי באַלעבט אין פריילעך, ווי זי איז נישט געווען די גאַנצע צייט אויף די בעדער. דער פּוילקאוויק האט, ווי שטענדיק, צו-געשמייכלט צום פירשטס וויצן; אָבער בנוגע אייראָפּע, וועלכע ער האט אויפּמערקזאם שטודירט, ווי ער האט געקלערט, איז ער געווען אויף דער פירשטינס זייט. די גוטמוטיקע מאַריאַ יעווגעניעוונאַ האט זיך געקייקלט פון געלעכטער פון אַלץ. וואס דער פירשט האט געזאָגט קאַמישס, און וואַרענאַ, וואס קיטי האט נאָך קיינמאָל באַ איר נישט געזען, איז צע-גאַנגען געוואָרן פון דעם שוואַכן אָבער אַנשטעקנדיקן געלעכטער, וואס דעם פירשטס וויצן האָבן אין איר אַרויסגערופּן.

דאָס אַלץ האט פריילעך געמאַכט קיטין, אָבער זי האט נישט גע-קאָנט נישט זיין פאַרזאָרגט. זי האט נישט געקאָנט לייזן די אויפגאַבע, וועלכע דער פאַטער האט איר נישט ווילנדיק פאַרגעבן מיט זיין פריי-לעכן בליק אויף אירע פריינט און אויף דעם לעבן, וואס זי האט אזוי ליב געקריגן. צו דערדאָזיקער אויפגאַבע האט זיך נאָך פאַרייניקט די ענדערונג פון אירע באַציונגען צו די פעטראָוס, וועלכע האט זיך היינט אזוי באַשיינערלעך און אומאַנגענעם אַרויסגעוויזן. אַלעמען איז געוואָרן פריילעך, נאָר קיטי האט נישט געקאָנט זיין פריילעך, און דאָס האט זי

נאך מער געפייניקט. זי האָט געשפּירט אַן ענלעך געפיל, חיי זי האָט איבערגעלעבט אין דער קינדהייט, ווען זי איז אלס שטרעף פארשלאָסן געוואָרן אין איר צימער און האָט געהערט דאָס פריילעכע לאַכן פון די שוועסטערן.

— נו, נאָכוואָס האָסטו אָנגעקויפט אזא תהום זאכן? — האָט די פירשטין געזאָגט, שמייכלענדיק און דערלאַנגענדיק דעם מאַן אַ שעלעכל קאווע.

— גייסט אַרויס שפּאַצירן, מילא, גייסטו צו צו אַ קרעמל, בעט מען דיר קויפן: „ערלאַוכט, עקסצעלענץ, דורכלאַוכט“, נו, אז מען זאָגט שוין: „דורכלאַוכט“, קאָן איך שוין גישט: זענען שוין צען טאַלער גישטאַ.

— דאָס איז בלוז אויס לאַנגווייליקייט, — האָט די פירשטין געזאָגט.

— פאַרשטייט זיך, אויס לאַנגווייליקייט, אזאַ לאַנגווייליקייט, מצמצע-ציו, אז דו ווייסט נישט וווּ זיך אַהינצוטון.

— ווי אזוי קאָן מען זיך לאַנגהיילן, פירשט? אזוי פיל אינ-טערעסאַנטס איז דאָ אַצינד אין דייטשלאַנד, — האָט מאַריאַ יעווגעניעוואַ געזאָגט.

— דאָס גאַנצע אינטערעסאַנטע קען איך: די וופּ מיט געטריקנטע פּלוימען קען איך, דעם אַרבעט-וורשט קען איך, איך קען אַלץ.

— ניין, זאָגט וואָס איר ווילט, פירשט, עס זענען אינטערעסאַנט זייערע אינסטיטוציעס, — האָט דער פּוילקאוויק געזאָגט.

— וואָס-זשע איז דאָ פאַראַן אינטערעסאַנטס? אַלע זענען זיי צו-פרידן, ווי די קופּערנע גראַשנס; אַלעמען האָבן זיי מנצח געווען, נו, און איך מיט וואָס זאָל ציפּרידן זיין? איך האָב קיינעם נישט מנצח געווען, נאָר די שטיוול מוזסטו אַליין אויסטון, און זיי נאָך הינטער דער טיר אַליין אַרויסשטעלן. שטייט אויף אינדערפרי, מוזסטו דיר גלייך אָנטון, אַריינגיין אין סאַלאַן די פּאַסקודנע טיי טרינקען, גאָר עפעס אַנדערש איז אינדעררהיים! וואַכט אויף נישט געאיילט, פייזערסט זיך אַ ביסל אויף עפעס, דרייסט דיר אַ ביסל, קומסט צו דיר אינגאַנצן, טראַכט אַלץ דורך, איינסט דיר נישט.

— אַבער צייט — איז געלט, איר פאַרגעסט דאָס, — האָט דער פּוילקאוויק געזאָגט.

— וואָסער צייט! אַמאָל מאַכט זיך אַ צייט, וואָס וועסט אַ גאַנצן

חודש פאר א פינפציקער אוועקגעבן, און אמאל וועסטו קיין שום געלט פאר
א האלבער שעה נישט בעמען. אמת אזוי, קאטיענקא? וואס איז מיט דיר,
ווי אומעטיק דו ביסט?

— מיר איז גארנישט.

— ווהיין-זשע גייט איר? זיצט נאך א ביסל, — האט ער זיך גע-

ווענדט צו ווארענקען.

— איך דארף גיין אהיים, — האט ווארענקא געזאגט אויפשטייענ-

דיק און ווידער זיך פארגאנגען אין א געלעכטער. קומענדיק צו זיך,
האט זי זיך געזעגנט און אריינגעגאנגען אין שטוב, כדי צו בעמען
דעם הוט.

קיטי איז איר נאכגעגאנגען. אפילו ווארענקא האט איר אגינד אויס-

געזען אן אנדערע. זי איז נישט געווען ערגער, אבער זי איז געווען אן
אנדערע, ווי יענע, וואס זי האט זי זיך פריער פארגעשטעלט.

— אך, איך האב שוין לאנג אזוי נישט געלאכט! — האט ווארענ-

קא געזאגט, ציוניפנעמענדיק דעם שירם און דאס טארבעלע. — סארא
ליבער ער איז, אייער פאפא!

קיטי האט געשוויגן.

— ווען זשע וועלן מיר זיך זעען? — האט ווארענקא געזעעגט.

— די mamam האט געוואלט אריינגיין צו די פעטראווס.

איר וועט נישט זיין דארט? — האט קיטי געזאגט, אויספארשנדיק
ווארענקען.

— איך וועל זיין, — האט ווארענקא געענטפערט. — זיי קלויבן

זיך אהעקצופארן, האב איך צוגעזאגט זיי צוצוהעלפן זיך איינפאקן.

— נו, וועל איך אויך קומען.

— ניין, וואס דארפט איר?

— פארוואס? פארוואס? פארוואס? — האט קיטי מיט ברייט צע-

עפנטע אויגן גענומען רעדן, אָננעמענדיק זיך צו איר שירם, כדי נישט
ארויסצולאזן ווארענקען. — ניין, ווארט-צו, פארוואס?

— סתם אזוי; אייער פאפא איז געקומען, און חוצדעם קרעמפירן

זיי זיך פאר אייך.

— ניין, איר זאגט מיר, פארוואס איר ווילט נישט, אז איך זאל

אפט קומען צו די פעטראווס. איר ווילט דאך נישט? פארוואס?

— איך האב דאס נישט געזאגט, — האט ווארענקא רויק געזאגט.

— ניין, איך בעט אייך, זאגט!

— אלץ זאגן ? — האָט וואַרענקאָ געפרעגט.
 — אלץ, אלץ ! — האָט קיטי אונטערגעכאַפט.
 — אייגנטלעך איז גאַרנישטאָ, נאָר בלוז דאָס, וואָס מיכאַיל אלעק-
 סאַנדראַוויטש (אזוי האָט געהייסן דער מאַלער) האָט פריער געוואָלט
 אוועקפאַרן; און אַצינד וויל ער נישט פאַרן, — האָט וואַרענקאָ שמייכלעך-
 דיך געזאָגט.
 — נו ! נו ! — האָט קיטי אונטערגעאייילט, פאַרצאָגט קוקנדיק
 אויף וואַרענקען.
 — און אַנאָ פּאָולאַוואַ האָט איבער עפעס געזאָגט, אַז ער וויל
 נישט דערפאַר, וואָס איר געפינט זיך דאָ. פאַרשטייט זיך, אַז ס'איז נישט
 געווען אויפן אָרט, נאָר איבער דעם, איבער אייך איז אַרויסגעקומען
 אַ קריג. און איר וויסט דאָך, ווי לייכט זיך דאָזיקע קראַנקע ווערן אויפ-
 גערעגט.
 קיטי האָט, אלץ מער זיך כמורענדיק, געשוויגן, און וואַרענקאָ
 האָט גערעדט אַליין, באַמיענדיק זיך ווייכער צו מאַכן און באַרויקן זי און
 זעענדיק דעם אויסברוך, וואָס האָט זיך געקליבן, זי האָט נישט געוואָלט
 פון וואָס, — פון טרערן אַדער פון פרייד.
 — איז גלייכער פאַר אייך נישט צו גיין... און, פאַרשטייט איר,
 איר באַליידיקט זיך נישט...
 — גאַנץ גלייך אויף מיר, גאַנץ גלייך אויף מיר ! — האָט קיטי
 שנעל אַ זאָג געטון, אַ כאַפּ געבנדיק דעם שירם פון וואַרענקעס הענט
 אַרויס און קוקנדיק פאַרביי די אויגן פון איר פריינדין.
 וואַרענקען האָט זיך געגלוסט אַ שמייכל צו טון, קוקנדיק אויף דעם
 קינדערישן פעס פון איר פריינדין, אַבער זי האָט מורא געהאַט זי נישט
 צו באַליידיקן.
 — פאַרוואָס גאַנץ גלייך ? איך פאַרשטיי נישט, — האָט זי געזאָגט.
 — גאַנץ גלייך דערפאַר, וואָס דאָס אלץ איז געווען געמאַכט, ווייל
 דאָס אלץ איז אויסגעטראַכט, און נישט פון האַרץ. וואָס גייט מיך אָן
 אַ פּרעמדער מענטש ? און אַט איז אַרויסגעקומען, אַז איך בין די סיבה פון
 אַ קריג און אַז איך האָב געטון דאָס, וואָס קיינער האָט מיך נישט געבעטן.
 דערפאַר וואָס אלץ איז געמאַכט ! געמאַכט ! געמאַכט !...
 — מיט וואָס-זשע פאַר אַ ציל מאַכן זיך ? — האָט וואַרענקאָ שטיל
 געזאָגט.
 — אַך, ווי נאַריש, עקלעאַפט ! איך האָב נישט געהאַט קיין שום

פארערניש... אלץ איז געמאכט געווען! — האָט זי געזאָגט, עפּענדיק און פאַרמאָכנדיק דעם שירם.

— אָבער מיט וואָסער ציל?

— פּדי אויסצוועען בעסער פאַר מענטשן, פאַר זיך, פאַר גאָט; אלע אָפּצונאַרן, ניין, אַצינד וועל איך מיך שוין נישט אונטערגעבן אויף דעם! זיין אַ שלעכטע, אָבער, על פּר פּנים, נישט קיין פּאַלשע, נישט קיין אָפּ-גאַרערין!

— אָבער ווער זשע איז אָן אָפּגאַרערין? — האָט וואַרענקאַ פּרעמווהדיק געזאָגט. — איר רעדט, אַ שטייגער ווי...
גאָר קיטי איז געווען אין איר אָנפאַל פּון צעקאָכטקייט. זי האָט זי נישט געלעבט פאַרענדיקן.

— איך רעד נישט וועגן אייך, גאַרנישט וועגן אייך. איר — זענט אַ פּולקאָמענהייט, יאָ, יאָ, איך ווייס, אַז איר אלע זענט אַ פּולקאָמענהייט; אָבער וואָס-זשע קאָן מען טון, אַז איך בין אַ שלעכטע? דאָס וואָלט נישט געווען, ווען איך זאָל נישט זיין קיין שלעכטע! איז לאַמיר זיין אַזעלכע ווי איך בין, אַבי נישט מאַכן זיך. וואָס גייט מיך אָן אַנאַ פּאַוו-לאַוונאַ! זאָלן זיי לעבן, ווי זיי ווילן, און איך, ווי איך וויל, איך קאָן נישט זיין קיין אַנדערע... און דאָס אלץ איז נישט דאָס, נישט דאָס!
— אָבער וואָס-זשע נישט דאָס? — האָט וואַרענקאַ פאַרווונדערט געזאָגט.

— אלץ איז נישט דאָס. איך קאָן נישט אַנדערש לעבן, ווי לויטן האַרץ, און איר לעבט לויט פּלעיס. איך האָב אייך לייב געקריגן פּשוט, און איר, אודאי, פּלויז, פּדי צו ראַטעווען מיך, אויסצולעזן-בען מיך!

— איר זענט אומגערעכט, — האָט וואַרענקאַ געזאָגט.

— אָבער איך רעד דאָך גאַרנישט וועגן אַנדערע, איך רעד וועגן זיך.

— קיטי! — האָט זיך דערהערט דער מוטערס קול, — קום אַהער, ווייז דעם פּאַפּאָ דייע קרעלן.

קיטי, נישט איבערבועטנדיק זיך מיט איר פּריינדין, האָט מיט אַ שטאַלצער מינע גענומען די קרעלן אין קעסטעלע און זיך געלאָזט גיין צו דער מוטער.

— וואָס איז מיט דיר? וואָס ביסטו אַזוי רויט? — האָבן איר געזאָגט דער פּאַטער און די מוטער אין איין קול.

— באַרנישט, — האָט זי געענטפערט, — איך וועל באַלד קומען, —
און זיך געלאָזט לויפן צוריק.

„זי איז נאָך דאָ! — האָט זי געקלערט. — וואָס וועל איך איר
זאָגן, גאָט מיינער! וואָס האָב איך געטון, וואָס האָב איך געזאָגט! פאַר-
וואָס האָב איך זי באַליידיקט? וואָס זאָל איך טון? וואָס וועל איך איר
זאָגן?“ האָט קיטי געטראַכט און זיך אָפגעשטעלט פאַ דער טיר.
וואַרענקאַ איז אין הוט און מיטן שירם אין די הענט געזעסן באַם
טיש און באַקוקט די פרוזשינע, וועלכע קיטי האָט צעבראַכן. זי האָט אויפ-
געהויבן דעם קאַפּ.

— וואַרענקאַ, זייט מיר מוחל, זייט מוחל! — האָט קיטי אַ פליס-
טער געטון, צוגייענדיק צו איר. — איך געדענק נישט, וואָס איך האָב
געזאָגט. איך...

— איך, כילעבן, האָב איך נישט געוואָלט פאַרשאַפן קיין עגמת-
נפש, — האָט וואַרענקאַ געזאָגט שמייכלענדיק.

דער שלום איז געשלאָסן געוואָרן. אָבער מיטן פאַטערס קומען האָט
זיך פאַר קיטין געענדערט די גאַנצע וועלט, אין וועלכער זי האָט געלעבט.
זי האָט זיך נישט אָפגעזאָגט פון דעם אַלעם, וואָס זי איז געווייר געוואָרן.
אָבער פאַרשטאַנדען, אַז זי האָט זיך אָפגעבאַרט, מיינענדיק, אַז זי קאַן זיין
דאָס, וואָס זי האָט געוואָלט זיין. זי האָט אַזוי ווי אויפגעוואַכט; דער-
פילט די גאַנצע שווערקיט אָן געמאַכטקייט און באַרימעריי זיך צו דער-
האַלטן אויף דער היך, אויף וועלכער זי האָט זיך געוואָלט אויפהייבן;
חיצדעם, האָט זי דערפילט די גאַנצע שווערקיט פון דערדאָזיקער וועלט
פון צרות, קראַנקייטן, שטאַרבנדיקע, אין וועלכער זי האָט געלעבט; איר
האַפן אויסגעזען פיינלעך די אַנשטרענגונגען, וועלכע זי האָט געמאַכט
איבער זיך, פדי לייב צו האָפן דאָסדאָזיקע, און עס האָט זיך גיך פאַר-
גלוסט אויף דער פרישער לופט, קיין רוסלאַנד, קיין ווערקושאוואַ, ווהיין.
ווי זי האָט זיך דערוואַסט פון אַ בריוו, איר שוועסטער דאָללי מיט די קינד-
דער איז שוין אַריבערגעפאַרן.

אָבער איר לייב צו וואַרענקאַ איז נישט אָפגעשוואַכט געוואָרן.
פאַם געזעגענען, האָט זי קיטי געזעסן צו קומען צו פאַרן צו זיי קיין
רוסלאַנד.

— איך וועל קומען, ווען איר וועט חתונה האָפן, — האָט וואַרענקאַ
געזאָגט.

— איך וועל קיינמאָל נישט חתונה האָפן.

— נו, וועל איך קיינמאל נישט קומען.
 — נו, וועל איך בלויז צוליב דעם התונה האָבן. זעט זשע, געדענקט
 דעם צוזאָג! — האָט קימי געזאָגט.
 דעם דאָקטאָרס נביאות איז מקוים געוואָרן. קיטי האָט זיך אינגע-
 קערט אַהיים, קיין רוסלאַנד, אָן אויסגעהיילטע. זי איז נישט געווען אַזוי
 זאַרגלאָן און פריילעך, ווי פריער, אָבער איז געווען רויק. די מאַסקווער
 צרות אירע זענען געוואָרן אַ דערינערונג.

